

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLER

TED DEKKER TOSCA LEE

◊ Faniler Kitabı ◊

HÜKÜMDAR

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Hükümdar

Ted Dekker & Tosca Lee

Baskı: Ekim 2016

ISBN: 978-605-348-584-1

Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright©TED DEKKER & TOSCA LEE

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Ajans aracılığıyla Martı Yayın Dağ. San. Tic. Ltd. Şti.'ye aittir.

Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Baskı

MY Matbaacılık San. Tic. Ve Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8F

Zeytinburnu / İstanbul

SERTİFİKA NO: 34191

Tel: 0212 674 85 28

MARTI YAYINCILIK

Martı Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mh. Davutpaşa Cd.

Yılanlı Ayazma Sk. No: 8

Zeytinburnu/İstanbul

Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13

Faks: 0 212 483 27 38

www.martiyayinlari.com

info@martiyayinlari.com

Orijinal Adı : Sovereign

Yayın Yönetmeni : Şahin Güç

Çeviren : Özlem Gültekin

Editör : Gamze Büyükkaya

Sayfa Tasarımı : Erkan Küçük

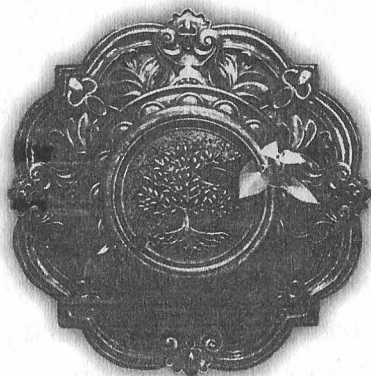
Redaksiyon : Işıl Kocaoğlu

Kapak Tasarımı : Aslı Sezer

NEW YORK TIMES BESTSELLER

TED DEKKER

TOSCA LEE

◊ Faniler Kitabı ◊

HÜKÜMDAR

Çeviren: Özlem Gültekin

BAŞLANGIÇ

2005 yılında, genetikçiler hem doğuştan gelen hem de sonradan öğrenilen korku türlerini kontrol altında tutan geni keşfettiler. Bu gen Strathmin ya da Oncoprotein 18 olarak adlandırıldı. On beş yıl içinde, temel duyguların tümünün genetik tetikleyicileri benzer şekilde belirlendi.

Bundan yaklaşık on sene sonra, medeniyetin büyük kısmını ortadan kaldıran feci savaşın ardından, insanlık kendisini yok eden duygulardan vazgeçmeye ve yeni Düzen'e hizmet etmeye yemin etti. Bu düşünceyle, ilk Hükümdar, Lejyon olarak adlandırılan, genetik açıdan dünyayı tek bir tanesi haricinde tüm duygulardan sıyırıp masum bir hale getiren bir virüs yaydı; korku haricinde... Böylece insanlık umudu, sevgiyi ve neşeyi unutturken; nefreti, kötü niyeti ve öfkeyi de arkasında bıraktı. Yaklaşık beş yüz yıl boyunca, mükemmel bir barış hüküm sürdü.

Bekçiler olarak adlandırılan grup, dünyadaki her ruhun, insan görünümündeki her canlının, aslında ölü oldukları yö-

nündeki korkunç sırrı bünyesinde mükemmel bir şekilde barındırdı. Yüzyıllar boyunca, Lejyon tarafından insanlığa tanıtılan viral kodun bir gün küçük bir çocuğun kanında eski haline döneceği kehanetine inatla bağlı kaldılar. İnsanlığın son hayatta kalma umudu, onun başa geçmesine bağlı olacaktı. Ayrıca Bekçiler arasında nesilden nesile geçen bir şey vardı: Bu, çocuğa yardım edecek beş ruhu uyandırma gücüne sahip, ağzı sıkı sıkı kapatılmış, içi eskilerden gelme kanla dolu küçük bir şişeydi.

Yıl 471’de, Hükümdarlık ailesinde, damarlarında gerçek hayat akan bir oğlan doğdu. Adı Jonathan’dı. Hayatı, Rom Sebastian ve Bekçilerin antik kanıyla hayat kazanan diğer dört kişi tarafından yakinen korundu. Sonra Jonathan’ın kanıyla bin iki yüz Göçebe hayat buldu ve kuvvetli duygularla güçlendirildi. Bunlar kendilerini “Ölümlüler” olarak adlandırdılar.

İlk başta sanki Jonathan’ın kanı ölü dünyaya duyguları uyandırıp algıları artırarak hayatı geri kazandırıyor gibiydi. Jonathan’ı takip edip onu koruyan Ölümlüler yeni elde ettikleri hayatlarını tutkuyla kutladılar; Jonathan’ı dünyaya hükmeden Hükümdar koltuğuna oturtmaya azimliydiler.

Aynı türden bir hayatı siyama aracılığıyla tecrübe etmek için yanıp tutuşan Saric, Usta Siyacı Pravus’un tasarımı aracılığıyla ilk Koyu Renk Kanlı oldu. Hırs, nefret ve kıskançlıkla dolu olan Saric dünyayı Ölümlülerin hepsinden kurtarmaya kararlıydı. Ancak sonunda, Saric’in elinde Koyu Renk Kanlı’ya dönüşmeden önce bir zamanlar Jonathan’ın hayatını kurtaran üvey kız kardeş Feyn, onların hepsinin

önünü kesti. Hem Jonathan'ı hem de Saric'i yüzüstü bırakarak Hükümdarlık tahtına geçme hakkını kullandı ve demir yumruk yönetimine başladı. Kendini inanılmaz derecede kandırılmış hissedenden Saric, Jonathan'ı öldürerek, gücünden sıyrılmış bir halde bakır doğaya dalıp ortadan kayboldu.

Jonathan'ın kanı, ölümüyle birlikte bir zamanlar sahip olduğu fiziksel avantajı kaybetmiş, bunun yerine damarlarındaki kanın son damlalarını kendilerine enjekte edenlere bilgi ve bilgelikle karakterize edilmiş yeni bir farkındalık sunmaya başlamıştı. Jonathan'ın öğretilerini takip etme kararını veren az sayıdaki Ölümlü kendilerini Hükümdarlar olarak isimlendirdi. Başlarına Rom Sebastian'la yaşadığı süre boyunca Jonathan'ı sevmiş kadın olan Jordin geçti.

İnanılmaz derecede uzun bir hayat ve güçlendirilmiş duyumsal algı uğruna, ölümünün ardından Jonathan'ın kanını almayı reddeden Ölümlüler kendilerini Ölümsüzler olarak isimlendirdiler. Onların başlarında da Göçebelerin Prensi Roland yer almakta.

Ölümlülerin Hükümdarlar ve Ölümsüzler olarak ikiye bölünmesinin ve Feyn'in amansız yönetimine başlamasının üzerinden altı yıl geçti. Feyn, Hükümdarların ve Ölümsüzlerin dünyasını arındırıp temizleme kampanyasını hâlâ sürdürüyor. Sistematik bir şekilde avlanan ve öldürülen Hükümdarlardan geriye sadece otuz yedi kişi kaldı, bunlar da gizli gizli şehrin altında saklanıyor.

1. BÖLÜM

Jordin, Bizans'ın doğu yakasındaki deponun tepesinde çömeldi. Koyu renk saçları yaklaşmakta olan fırtınanın esintisiyle sağa sola savruluyor, gözleri Triphon'dan herhangi bir işaret olup olmadığını anlamak için aşağıda kararmaya yüz tutmuş sokakları tarıyordu. Onun kol saatini kapıda bırakmasının ancak tek bir sebebi olabilirdi.

Koyu Renk Kanlılar. Cehennemin sahipleri.

Yaratanları Feyn Cerelia'nın, Jordin gibilerden temizlemeye kararlı olduğu dünyayı demir yumrukla yönettiği Kale'yi koruyan saldırgan savaşçıların seksen binden fazlası şehir çapında avlanmıştı.

Triphon hiç şüphesiz protokolü takip etmiş, tehlikeyi depodan uzaklaştırmak için gereken girişimlerde bulunmuştu. Burası şehrin sınırında yer alan, Hükümdarların yiyecek "ödünç aldıkları" az sayıdaki yerlerden bir tanesiydi.

Çentikli bir yıldırım doğu ufkunu yüz metre uzaktaki alçak tepeleri göz önüne serecek şekilde aydınlattı. Daha ile-

ride, Roland'ın Ölümsüzlerine ev sahipliği yapan açık araziler yer almaktaydı.

Ölümsüzler. Onları sadece birkaç kez uzaktan görmüştü. Bunlar, Feyn'in Koyu Renk Kanlılarına ve hâlâ hayatta olan az sayıdaki Hükümdar'a kıyasla, her açıdan ölümcüldü. Gecenin hayaletleri.

Çoğu Ölümlü, Jordin'in Jonathan'ın ardından ölüme gitme talebine gönülden karşı durmuş, cüretkâr bir şekilde ölümsüzlük sözünü kucaklayarak Roland'la birlikte kuzeye gidip ortadan kaybolmuştu. Geride, Hükümdarlar olarak, yeni hayatı ve yeni bilgeliği araştırmak uğruna sadece bir avuç dolusu insan kalmıştı.

Oysa şimdi bu hayat da, o günün üzerinden geçen altı yılın sonunda, ikisi de Hükümdarlar için tolerans beslemeyen Feyn'in Koyu Renk Kanlıları ve Ölümsüzler arasındaki Kan Savaşı sebebiyle tümünden ortadan kaybolmuştu. Jonathan'ın özverili sevgisi, sadece nefreti ve son bir senedir Bizans'ı sıkı sıkı avucuna alan amansız katliamı doğurmuştu.

Sadece otuz yedi Hükümdar hâlâ nefes alıyordu ve hepsi de Bizans'ın altındaki uçsuz bucaksız oyukların derinliklerinde saklanmaktaydı. Bir zamanlar yedi yüzden fazla olan sayıları azalmış, acil şekilde yiyecek ve erzak ihtiyacı içerisindeki bir avuç gruba dönüşmüşlerdi. Aralıksız ölüm tehdidi altında, sadece karanlıkların arasında ortaya çıkmışlar ve çifter çifter gezmişlerdi. Tek başına yakalanmak çok tehlikeliydi; iki kişiden fazlası ise sorunla karşılaşılması durumunda çok büyük bir kayıp olasılığına yol açıyordu.

Jordin döndü ve binanın tepesini çevreleyen altmış santim genişliğindeki beton duvarın üzerinde çömelmiş halde hızla ilerledi; lastik tabanlı botları asfalt çatıda sessizdi. Triphon'dan en ufak bir işaret yoktu, doğuya doğru gümbürtüler halinde ilerleyen gök gürültüsü haricinde tek bir ses duyulmamaktaydı.

Güneyde kalan sokakları taradı. Boştu. İki sokak ileride bir Koyu Renk Kanlı nöbet noktası yer almaktaydı. Burası görüş alanının tamamen dışındaydı, Bizans çapında yer alan binlercesinden sadece bir tanesiydi.

Batıya yöneldi. Kale'nin uğursuz kuleleri on kilometre mesafede, şehrin üzerinde yükselmekteydi. Yerlerini alan güçlendirilmiş Koyu Renk Kanlı devriye kuvvetleri, Feyn'i Roland'ın Ölümsüzlerinin gittikçe agresif bir hal alan saldırılarından korumak için dünyanın başkentinin ana binalarından dışarı doğru yayılmaktaydı. Fakat Jordin'in endişe duyduğu tek şey Koyu Renk Kanlılar ve Ölümsüzler değillerdi.

Başkentte iki milyondan daha fazla sayıda Ceset vardı ve bunların her biri Feyn'in yeni Düzenine sadıktı. Cesetlerde korku dışında en ufak bir duygu yoktu, bu korku Jordin gibilere karşı korkunç bir dehşet duymalarına sebep oluyordu. Feyn bundan emindi. Dolayısıyla Cesetler her ne kadar ellerini zorbalık altında bile kesinlikle kaldırmayacak olsalar da, herhangi bir teması Hükümdar'a raporlamakta oldukça hızlıydılar. Hükümdar'a bilgi vermediği ortaya çıkan birisi anında Ölüm Mercii'ne, yani ölüme gönderiliyordu.

İki milyon Ceset'ten saklanmak kolay bir iş değildi. Hükümdarlar parlak yeşile dönüşen gözleri dışında görünüm

açısından diğerlerinden farklı durmuyor olsalar da, Cesetler onların kokularını alabiliyordu. Görünüşe bakılırsa onun türü öfkenin keskin kokusunu yaymaktaydı. Hükümdarlar; herkesi seven, hiç kimse tarafından seilmeyenler. Üstelik kılıçları olan Koyu Renk Kanlıları sevmekte de herhangi bir sorunları yoktu. Jonathan da aynısını yapmamış mıydı?

Jonathan. Jordin hâlâ onun uğruna tek bir kez bile düşünmeksizin ölebilirdi. Bazıları onun orada bir yerlerde hayatta olduğunu ve beklediğini, bazıları ise onun sadece kendi kanlarında var olduğunu söylüyordu. Kesin olarak bildiği tek şey, Hükümdar olurken kaybettiği gelişmiş Ölümlü duyularını tekrar elde etmek, ki bunlar muhtemelen Roland'ın Ölümsüzleri tarafından hâlâ muhafaza ediliyordu, şu anda onun açısından çok hoş bir armağan olurdu. Onları kullanıp havayı tek bir kez koklayarak en yakın Koyu Renk Kanlı'nın yerini kolayca belirleyebilirdi. Aşağıdaki sokaklardan yükselen en küçük didişmeyi duyardı. Hatta yüzlerce metreden gelen ufacık bir mırıltıyı bile.

Jordin'in türü Ölümlü algısının yerine gerçek hayatın güvencesine ve geleceğin ara sıra önceden sezilmesine tutundu, ki bu görüş her ne kadar ilgi çekici olsa da oldukça sınırlıydı. Sadece birkaç saniye ya da dakika sonrasını görebiliyorlardı; bu bile düzensizdi. Tüm Hükümdarların mirası haline gelen "görmek", Koyu Renk Kanlıların katıksız kuvvetleri ya da Ölümsüzlerin hain becerileriyle uyuşmuyordu.

Düşmanları onları avlayarak yok olma noktasına getirmişti.

Jordin kendisine onların, olmaları gerektiği gibi olduklarını anımsattı. Jonathan'ın kanıyla dönüşüme uğramışlardı. Bu, yani hayat vermek, Jonathan'ın tarzıydı. Nasıl, hâlâ bilmiyorlardı? Fakat dönüşümlerinde derin bir gizem vardı ve bu gizemi Hükümdarların Jonathan'a Cesetler ve Ölümsüzlerin hiçbir zaman olamayacakları kadar benzedikleri bilgisi eşliğinde, saygıyla taşımaktaydılar.

Jordin bunun farkındaydı ama yine de bu tüm gece boyunca yanıtlanmamış sorulardan rahatsız halde uykusuz kalmasını engellememişti. Hayal kırıklığı kontrolden çıktığında Rom dışında hiç kimseye bahsedemeyeceği sorular... Jordin, Rom'la birlikte Hükümdarların lideriydi. Diğerleri onun ne kadar derin bir acı içinde olduğunu bilemezlerdi. Hükümdar olmak demek, yeni bir âlemde sevgiyle dolup taşmak demektir. Bunu herkes söylemişti. Jonathan söylemişti. Fakat bunun söylenmesi, Koyu Renk Kanlılar ve Ölümsüzler güneşin altında serpilip gelişirken, onların şehrin altında ölen sıçanlar gibi yaşadıkları gerçeğini değiştirmedir.

Roland'ın altı yıl önce söylediği şey... Jonathan'ın herkesi terk ettiği ifadesi doğru olabilir miydi?

Jordin gözlerini kapatarak bu korkunç sorunun zihninden kayıp gitmesine izin verdi. Hayır. Onlar, Jonathan'ın hayatını dünyaya geri kazandırmak için yaşamışlardı. Bu, ölüme batmış dünya için son bir umut kırıntısıydı. Tam otuz yedi Hükümdar kalmıştı, şimdi onlardan bir tanesi daha ortadan yok olmuş gibi görünüyordu. Diğer bir savaşçı şöyle dursun, bir Hükümdar daha kaybetmeye dayanamazlardı.

Aralarında, o ya da Rom kadar etkin bir şekilde silah kullanabilecek tek kişi Triphon'du.

Doğuda gecenin içinde bir çığlık yankılanınca Jordin hızla dönüp dikkatle dinledi. Bu bariz hırıltının takip ettiği bir haykırış duydu.

Koyu Renk Kanlı.

Jordin koşarcasına üç adım attı ve yangın merdivenine ulaşarak eldivenli eliyle parmaklığı kavradıktan sonra bacaklarını alçak duvarın üzerinden aşağı sarkıttı. Ayakları beşinci basamağa değince hızla aşağı indi. Çizmeleriyle bir metre elli santimden sadece üç santim kadar uzundu ve vücudu depo girişine attığı büyük pirinç torbalarından hafifti ama hızı ve becerisi herhangi bir kavga durumunda bu sıklet zafiyetini telafi ediyordu.

Merdiveni yere üç metre kala bırakarak ayak tabanlarının üzerine hafifçe düştü, ardından da yayına uzanıp güney duvarı boyunca hızla doğuya doğru koştu.

“Jordin!”

Triphon'un tanıdık sesi rüzgâr eşliğinde ona kadar ulaştı ve damarlarının adrenaline dolmasına sebep oldu. Sadece içinde bulunduğu durumun Koyu Renk Kanlıları çekme riskini içermemesi halinde bu şekilde seslenirdi.

Jordin deponun etrafından dolaşıp boş ara yola çıktı, oradan hızla dar sokağa saptı. Sokak son binanın ilerisinde genişleyerek tepelere uzanan bir açıklığa uzandı. Trophon'un çığlığının bu taraftan gelmiş olmasının tek bir anlamı vardı: Yeri gezici bir devriye tarafından belirlenmiş, o da onları açık

araziye doğru çekmişti. Koyu Renk Kanlılar bakir doğa karşısında temkinliyidiler. Bunun sebebi arazinin enginliğinden değil, karanlıkların arasından en ufak bir uyarı vermeksizin peydahlanan Ölümsüzler yüzündendi. Ölümsüzler, tuhaf derecede güçlü görme yetenekleriyle gecenin sahibiydiler.

Fakat aynı Ölümsüzler, Triphon için de büyük bir tehdit unsuruydular.

Jordin daha da hızlı koştu.

Ayın incecik bir bölümü gökyüzünün doğusundaki bulutların arasından ışıldayıp Jordin'e sokağı görebileceği kadar bir aydınlık yarattı. Manzara bir anda gözünün önünde netleşti.

Triphon kılıcını çekmiş bir halde yanmayan sokak lambasının altına doğru çekilmişti. Üzerindeki siyah pantolon, kısa ceket ve tıpkı kendisinininkine benzer lastik tabanlı çizmeler geceye uygundu. Kapüşonu geriye doğru açılmıştı, yetersiz ay ışığı yüz adım öteden bile ıslıl ıslıl parladığı belli olan yeşil gözlerini aydınlatıyordu.

Yedi Koyu Renk Kanlı ona doğru yaklaşıyordu; içlerinden bazılarının öleceğinden emin olmalarına rağmen cesurdular. Aptal değillerdi. Hükümdarlar, Koyu Renk Kanlıların üstün soyuna sahip olmayabilirlerdi fakat Triphon'un, kılıcı tek eliyle, betona doğru eğimli bir şekilde kolayca tutma tarzından onun, Ölümlülerin Göçebe tarzında eğitildiğini herkes anlayabilirdi. O Ölümlüler ki, altı yıl önce Saric'in on iki bin Koyu Renk Kanlısı karşısında sadece altı

yüz kişiyle direnmişlerdi.

Jordin o gün çok sayıda Koyu Renk Kanlı öldürmüştü; bugün de bu yedisini Triphon'la birlikte alt edebilirlerdi.

Hepsi de Triphon'dan yaklaşık otuz santim uzun, birer boğa kadar güçlüydü. Kas yumağıydı. Olağanüstü bir hızla hareket ediyor, darbeler karşısında sanki demirağacından yapılmışçasına direniyorlardı. Böylesi vahşi bir türü ne tür bir simya yaratmış olursa olsun, onu çökertmek mümkün değildi. Bunlar sıradan Cesetler gibi hayata geri döndürüleliyordu. Onları sadece Hükümdar kanı öldürüyordu.

Çoğunun saçları hâlâ rastalıydı ama son birkaç sene içerisinde evrim geçirmişlerdi. Retinaları gözbebekleri kadar koyuydu ancak etrafları altın bir halkayla çevriliydi. Çok orantılıydılar, hepsi de birer mükemmellik örneğiydi; doyumsuz arzuları Feyn tarafından bizzat kontrol altında tutulan sadık köleler. İstenildiğinde sıradan Cesetleri taciz ettikleri oldukça iyi bilinen bir gerçektir.

Henüz Jordin'i görmemişlerdi. Tek dizinin üzerine çökerek bir ok kaptı ve yayının telini gerdi.

Koyu Renk Kanlılar kılıçlarını yarım çekerken öne çıkan elebaşları, ağır kılıcını sanki sal ağacı kerestesinden yapılmış bir sopaymış gibi hızla çevirmekteydi. Homurtusu hırıltılıydı. Jordin adamın ağzından dökülen kelimeleri seçemedi ancak liderin solundan aniden yaklaşmaya başlayan iki savaşçının ne anlama geldiğinin farkındaydı.

Öldürmeye gidiyorlardı.

Soluğunu sakınleştirerek yayın telini bıraktı. Rüzgâr

dinmişti; oku dümdüz yoluna devam etti. Jordin ikinci okunu yaya takarken ilki liderin kafasına girdi.

Vurduğu Koyu Renk Kanlı arkaya doğru sendeleyerek diğerlerinin bir an için yerlerinde donup kalmalarına sebep olan bir çılgılık attı. Hazır dikkatleri dağılmışken Triphon hareketlenip en yakın savaşçının üzerine atıldı ve kılıcını ne olduğunu anlamayan Koyu Renk Kanlı'nın çenesinin altına savurdu.

Jordin üçüncü savaşçıya diğer bir ok gönderdikten sonra hemen doğruldu.

“Triphon!”

Dört kafa birden arkalarındaki tehlikeye doğru döndü-verdi. Triphon tek bir an dahi tereddüt etmeksizin kılıcını beşincinin karnına savurup ıskaladı, ama kılıcı ona doğru dönen diğer bir tanesinin omzuna saplamayı başardı.

Bir ok daha. Koyu Renk Kanlıların arasına yönlendirilen bu ok içlerinden birinin böğrüne saplanmıştı. On saniye içinde üçünü öldürmüş, ikisini yaralamışlardı. Bu ikili bir zamanlar Roland'ın tarafında, Prens Jonathan'ın vasiyetine sırtını dönmeden önce, çok daha büyük bir başarıyla çarpışmışlardı.

Jordin süratli bir şekilde hareketlenip yayını sırtına astı; adamların arasına dalarken iki elinde iki bıçak vardı. Lidersiz ve arkalarından aldıkları böylesi ölümcül bir saldırı sebebiyle şaşkınlığa uğramış Koyu Renk Kanlılar kendilerini birden-bire dezavantajlı bir konumda buldular.

Jordin sağ elindeki on sekiz santimlik bıçağı on adım

uzaktan fırlattı ama nişan aldığı Koyu Renk Kanlı onu daha havadayken vurup uzaklaştırdı. Kalan üç savaşçı geriye doğru yaylandı; artık çok daha dikkatliydiler.

Üç karşı iki. Bu iblisleri dikildikleri yerde devireceklerdi. Onlardan daha hızlı koşarak kaçıp kurtulmaları çok daha zordu, arkalarından mağaraya girmeleri ve kendilerini takip etmeleri riskini de sırtlanamazlardı. Feyn nerede yaşadıklarını öğrenirse, hepsi tek bir darbeye darmaduman olur, Hükümdar kanı son bulurdu.

Jordin, “Onları öldürelim,” dedi.

Triphon hafifçe sırtarak, “Öldürelim,” diye tekrarladı.

Jordin’in solunda duran Koyu Renk Kanlı başını salladı ve yavaşça doğruldu. Yüzünde iğrenç bir sırıtış belirdi.

“Hepimizi mi?”

Jordin, “Hepinizi,” dedi.

Adamın bakışları Jordin’in omzunun üzerinden ileriye yöneldi. Triphon’un ki de onun bakışlarını takip etti. Yüzü donuklaştı. Jordin hızla arkasına göz attı. Geldiği ara yolda üç Koyu Renk Kanlı daha belirmişti.

“Jordin...”

Jordin arkasına döndü. Sayı artmıştı. Sokağın sonundaki binaların arasından sayıca onlardan daha az olmayan Koyu Renk Kanlılar belirdi. Etrafları kuşatılmıştı, her iki yanları tuğla depolarla kapalıydı, önleri ve arkaları ise Koyu Renk Kanlılar tarafından tutulmuştu.

Kalbi boğazında atmaya başladı. Tek tarafa doğru hareketlendi; bu işten kolayca sıyrılma umutlarının hepsi bir anda

yok olmuştu. Yeni bir esinti sokağın sonundaki tümseği kırbaçlayarak havaya toz bulutu kaldırdı. Açık araziye kaçabilirlerse, Koyu Renk Kanlılar onları takip edemeyebilirdi. Fakat kendilerine doğru uygun adım yaklaşan hattı delip geçmeleri imkânsız olmasa da oldukça zordu. Koyu Renk Kanlılar diğer her açıdan yetersiz adlandırılabilirlerdi ama kesinlikle yavaş değillerdi.

Koyu Renk Kanlı, “Özür dilerim, verdiğin cevabı duymadım,” dedi. “Emin misin? Hepimizi mi öldüreceksin?”

Jonathan, şimdi neredesin?

Soruya eşlik eden düşünce, son soruyu soran kişiden çok daha yakıcı ve keskindi ama Jordin hayatta kalmak için her zaman Jonathan’a ihtiyaç duymamıştı. O bir zamanlar, bir savaşçı olarak becerisinin Roland tarafından dahi sorgulanmadığı o dönemlerde, Jonathan’ın koruyucusuydu. Damarları öfkeyle beslenen yeni bir azimle doldu. Jonathan’ı takip edip hayatı geri getirme çabaları, içinde bulundukları sıra dışı duruma rağmen bu noktada *sonlanamazdı*.

Öldürülen Koyu Renk Kanlılardan tekinin kılıcı birkaç adım ileride yerdeydi. Sırtındaki kılıfta da hâlâ dokuz oku vardı. Baldırlarında iki bıçak duruyordu. Herhangi bir kaçış fırsatı yakalanamaması durumunda kullanılmak üzere kılıcı da vardı.

Roland’a hizmet ederken kendisine inanılmaz derecede yardımcı olan o sakın hesaplama, bir an için zihninde bir imgenin belirmesine sebep oldu: Jonathan kollarını iki yana açmış, Saric’e kendisini öldürmesi için haykırıyordu. Jordin

de yamacın tepesinden, elinden hiçbir şey gelmeden bağırıyordu. Saric'in kılıcı, Jordin'in hayatı boyunca sevdiği tek erkeğin göğsüne yukarıdan aşağı doğru savruldu.

Jordin yutkundu, ağzı kurumuştı. Yoksa onun kaderi de mi böyle olacaktı?

Öyleyse kaçarı yoktu.

Sol avucunda sakladığı bıçağı savurdu ve bunun konuşan Koyu Renk Kanlı'nın gözüne girişini seyretti. Adamın sırtışı bir anda kan gölüne boğulmuştu. Genizden gelen bir çığlıkla sırtından okunu ve yayını çekip çıkardı.

Triphon'un kükreyişi onun çığlığına eşlik etti. Triphon en başta kendisine saldıran Koyu Renk Kanlılara doğru atıldı. Jordin yüzünü yeni gelenlere dönüp tek dizi üzerine çökerek oku yaya taktı ve kendisinin geldiği yönden yaklaşan üç Koyu Renk Kanlı'dan tekine nişan aldı. Ardından büyük bir hızla ikinci ve üçüncü okları yolladı.

Oklar hedeflerini buldu ancak Koyu Renk Kanlılardan ikisini yere indirmeyi başaramadı.

Jordin kritik bir kararın eşiğindeydi. Koyu Renk Kanlı hattını yarmak zorundaydı. Etrafları çevrelenirse en ufak bir şansları kalmazdı. Arkadan yaklaşan ikisinin üstesinden gelmeli ama aynı zamanda Triphon'un ilerisindeki hattı geçmenin de bir yolunu bulmalıydı.

Kılıçlarını çekmiş halde kendisine doğru koşarak yaklaşan iki Koyu Renk Kanlı'ya son bir ok fırlattı. Ölüm tehdidinden tamamen habersizmiş gibi görünüyorlardı. Öyle ya, ölümün ölümler için ne tür bir anlamı olabilirdi ki?

Okunun hedefe isabet edip etmediğine bakmadan hızla dönerek ayağa fırladı. Beş oku kalmıştı.

Bunlardan tekini daha fırlattı ve sola doğru açılanarak koşturdu. Triphon dövüştüğü iki Koyu Renk Kanlı'dan tekini daha halletmiş, diğerine bir boğa gibi atılmıştı. Jordin onlar ve ilerideki açık arazi arasındaki Koyu Renk Kanlı hattını kırmayı başarırca, hâlâ şansları olabilirdi.

On sayısı bir anda on ikiye yükseldi, hepsi de elli adım mesafede onlara doğru hızla yaklaşıyorlardı. Sol tarafta sağa kıyasla sayıca daha azdılar.

Jordin, "Onları yar!" diye haykırdıktan sonra bir yandan ok atmaya devam ederek ileri doğru fırladı. Solunda, en uzak-
taki üç savaşçıya nişan almadan dört ok fırlattı, tek amacı hat-
tı delip geçmesine olanak sağlayacak bir süreyle onları dur-
durmaktı.

Tek oku kalmıştı. Yayını sırtına astı ve tüm hızıyla so-
lunda toparlanıp ayağa kalkmaya çalışan ikiliye doğru koş-
maya başladı. Onlara ulaşmalıydı. Kılıçlarından tekini alma-
lı, arkalarından saldırmalıydı. Tek yol buydu.

Ancak bu yol arkadan gelen korkunç bir gürültüyle ya-
rıda kesildi. Bir patırtı sesini iğrenç bir homurtu takip etti.

Bu *patırtının* etin derinlerine saplanan bir kılıçtan yük-
seldiğinin farkındaydı. Onu dönüp arkaya bakmaya yönlendiren şey *homurtu* olmuştu. Bu sesi tanıyordu.

Jordin başını arkaya çevirdi. Triphon üzerine saldırdığı
iki Koyu Renk Kanlı'yı öldürmüştü ama bir üçüncüsü ona
arkadan yaklaşmıştı. Jordin'in oku Koyu Renk Kanlı'nın

böğründen aşağı sallanmasına karşın bu onu yere devirmeye yetmemişti.

Triphon'un kolları iki yana açıktı; buruşmuş suratı gökyüzüne çevrilmişti.

Göğsünden dışarı bir kılıç ucu çıkmıştı.

Jordin anında durdu. Şaşkındı. Gece durdu; zamanın sınırlarının ötesine geçilmişti. Triphon neredeyse ikiye ayrılmıştı ve sadece Koyu Renk Kanlı'nın göğsüne saplanan kılıcıyla ayakta duruyor gibiydi.

Jonathan da benzer bir darbeye hayatını yitirmişti.

Koyu Renk Kanlı sertçe asılarak kılıcını geri çekince Triphon beton sokağa yığıldı kaldı. Ölmüştü.

Zaman geri dönmeyi reddetti. Triphon ölmüştü. Hem de Jordin'in haklamayı başaramadığı birinin elinden.

Jordin, neden Koyu Renk Kanlı hattını kırma yönündeki son avantajını bırakarak ona doğru koştuğunu bilmiyordu. Belki de orada yerde gördüğü tek şey, sırf onun başarısızlığı yüzünden ölen Jonathan'dı. Belki de ruhunun en derininde, Triphon'a kendi kan gölüyle eşlik etme isteği yatıyordu.

Triphon'un tepesinde kanlı kılıcıyla dikilen Koyu Renk Kanlı pis pis sırıttı.

Öfke mantıklı davranmayı Jordin'in zihninden silmişti. Kılıfındaki son oku delicesine bir çılgınlıkla kaparak titreyen parmaklarıyla bunu yaya yerleştirdi, adama beş adım kala yayın telini gerdi ve Koyu Renk Kanlı'nın kafasına nişan aldı.

Savaşçının ağzına denk gelen ok dişlerini parçalayarak

döktü ve omurgasını delip geçti. Ölen adam, Triphon'un kan gölüne düşerken gözleri dehşet içerisinde fal taşı gibi açıldı.

Jordin'in zihninde o, Saric'ti. Sevdığı adamı öldürdüğü için ölümden çok daha fazla nefret ettiği, Roland'dan bile daha hakir gördüğü Saric.

Arkadan gelen takip etme sesleri yavaşladı. İyice yaklaşmışlardı. Çok yakındılar. Artık herhangi bir kurtulma şansı olmayacaktı. Bir yay ve en sevdiği silah olan bir düzine bıçakla bile, on Koyu Renk Kanlı'yı tek başına savuşturamaz ya da onlardan kaçamazdı.

Sadece kılıcını alıp elinden geldiğince çok sayıda Koyu Renk Kanlı'yı ölüm eşliğinde onun yanına göndererek Triphon'u onurlandırabilirdi.

Bu gece Jonathan'a kavuşacaktı. Sonunda.

Arkasından yükselen, yerde sürüklenen ayak seslerini duydu. Hiç aceleleri yoktu.

Triphon'un cesedinin başına ilerleyip tek dizinin üzerine çökerek onu kanlı dudaklarından öptü. "Kısa bir süre sonra görüşeceğiz, dostum."

Triphon'un kılıcını parmaklarının arasından aldı ve ayağa kalktı. Koyu Renk Kanlılar açısından o, aldıkları onca canın arasında sadece diğer bir kurban olacaktı. Şu anda iki Hükümdar kumandanından tekini ele geçirdiklerini bilmeleri imkânsızdı. Önemli olan tek şey, onların Jordin'in damarlarındaki kanı akıtmak için yaratıldıklarıydı.

Jonathan'ın kanını.

Jordin döndü. Koyu Renk Kanlılar etrafında büyük bir

çember oluşturacak şekilde yerlerini almışlardı. *Şimdi, sakın ol.* Onlar onu öldürmek için buradaydılar ve bunun gerçekleşeceği, soludukları hava kadar netti.

İçlerinden teki bir adım ileri çıkarak, “İyi savaştın,” dedi.

Jordin, “Henüz işim bitmedi,” dediğini duydu.

“Hayır, umarım bitmemiştir. Kişinin elinde kılıçla ölmesi çok onurlandırıcı ama sonuç olarak ölüm ölümdür.” Dudaklarında hafif bir gülümseme oynadı. “Seninle dalga geçtiğimizi kim söyleyebilir ki?”

“Ben de laf olsun diye burada değilim.”

“Bizi biraz eğlendirmeden ölmen çok yazık olur.”

“İlgilendiğim tek eğlence bu kılıcın ucundan geliyor.”

Koyu Renk Kanlılardan bazıları kıkırdadı. Jordin tiksindiğini hissetti.

Kumandan, “Her kılıç ölüm getirmez,” dedi. “Senin gibi ufak tefek birisi acaba ok atabildiği kadar başarılı bir şekilde kılıç da savurabiliyor mu? Ağırlığın muhtemelen bir köpeği yere indirmeye bile yetmiş gibi görünmüyor.”

“Şu anda önümde on köpek var.”

Koyu Renk Kanlı’nın yüzüne gülümseme iyice yayıldı. “Güzel bir sözdü. Yaratanımın düşmanı olmasaydın, sana yardım bile edebilirdim.”

Yüzündeki gülümseme kayboldu ve bir adım öne çıktı. Jordin’in en solundaki adamlar da yaklaştı. Sağındaki diğer ikisi de öyle. Onu hemen o dakika öldürmek gibi bir niyetleri yoktu. Demek buraya kadardı.

Jordin bir adım geriledi; oradan kaçıp uzaklaşmanın en doğrusu olacağını düşünmeye başlamıştı. Arkasına hızlıca göz attı. Sokağın sonunda iki Koyu Renk Kanlı daha dikiyor, onu tembel tembel izliyorlardı. Kaçmak söz konusu olmayacaktı.

Çok kişi yaklaşmıştı. Acaba kaçamaması durumunda, daha onlar kendisinin hakkından gelmeden, kendisinin, boğazını keşmesi en iyisi mi olacaktı? Bu düşünce bir anda onu avucunun içine aldı; aynı zamanda hem bayağı hem de davetkârdı.

Bir adım daha geriledi ve kumandana doğru döndü. Koyu Renk Kanlı'nın gözlerindeki ışıltı aşikârdı. Jordin'in daha önceden kararlaştırdığı gibi elinden geldiğince çok kişiyi alaşağı etme düşüncesi sadece daha çok acı çekmesine sebep olacaktı. Onun hemen ölmesine izin vermeyeceklerdi.

Koyu Renk Kanlı, "Kılıcını bırak, biz de sana karşı nazik davranalım," dedi. "Yaratanın üzerine yemin ederim."

Jordin başını kaldırarak ufuktaki bulutlar arasından ışıldayan Ay'a gözlerini dikti. Ay'ın altında daha önce bir kez dans etmişti. Şu anda Ay'ın suratı soğuk ve yabancı görünüyordu. Kumluk tepe çoktan başka bir gezegene, farklı bir hayata aitmiş gibi bir görünüm kazanmıştı. Ufukta çarpılmış ve tırtıklı görünüyordu.

Ufak tepe bir anda hareketlendi. Ne gördüğünün ancak o zaman farkına varabildi ve bu farkındalık nefesini kesti. Tepede bir at dizini dikiliyordu. Ayın soğuk ışığı altında siluetleri belirgindi.

Siyah atlar. Yedisi bir hizada diziliydi, hepsinin üzerinde siyahlara bürünmüş birer kapüşonlu savaşçı vardı. Başlarını eğmiş, önlerindeki manzarayı seyrediyorlardı.

Jordin yıllar sonra ilk kez bir Ölümsüz görüyordu. Yüzleri siyaha boyanmıştı. Tıpkı boş araziye tekrar dalıp yok olmadan önce ruhları toplamaya gelen hayaletlere benziyorlardı. Jordin'in hemen önünde dikilen Koyu Renk Kanlı, onun fal taşı gibi açılan gözlerini fark etmiş olmalıydı. Hızla arkasına döndüğünde ne gördüğünü algılaması biraz zaman aldı.

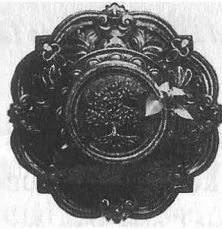
“Düzene girin! Ölümsüzler.”

Koyu Renk Kanlılar hep birlikte doğuya doğru döndüler. At dizini kumluk tepeden aşağı inmeye başladı. İlk başta yavaş hareket ediyorlardı fakat sonra dörtnala ilerlemeye başladılar; binicileri eğilmişti. Korkusuz ve sessizdiler.

Böylesi büyük bir güce ve gizli eyleme şahit olmak o kadar etkileyiciydi ki, Jordin'in kaçıp canını kurtarma şansının kendisine tanındığını algılaması biraz zaman aldı. Koyu Renk Kanlılar avlarını unutmuşlardı. Artık asıl avın kendileri olduğu açıktı.

Arkasındaki iki Koyu Renk Kanlı hızla öne doğru atılırlarken, Jordin onlara doğru döndü. Teki ona yumruk savursa da Jordin yana kaçarak bundan kolayca korundu. Sonra Jordin'i geçtiler ve çabalayarak diğerleriyle birlikte sokağın iki yanında yerlerini aldılar.

Jordin yere uzanıp Triphon'un boynundan muskasını aldı, boş sokağa doğru döndü ve koştu.

2. BÖLÜM

Hareketsiz beden bir metre seksen santim yükseklikteki camdan dışarı bakarak dikildi. Bu, gecenin karşısında karanlık bir siluetti. Ellerini önünde kavuşturmuştu. Üç metre uzak-
taki masada duran tek bir mumun göz kırpışları elbisesinin katmanlarını yalayıp yuttu.

Siyah kadifeyi. Obsidyeni, üzerindeki boncuk işini. Sırta düşen abanoz renkli bağısız saçları.

Beyaz tenini.

Teni bazen, buna benzer gecelerde, sanki çalkalanan gökyüzü teninin altındaki koyu renk damarlara sesleniyormuşçasına kaşınırdı. Teni hep solgundu ama damarlarındaki gölge altı yıl yeniydi. Bu, önceki Hükümdar ve Koyu Renk Kanlı üvey kardeşi Saric'in ona hediyesiydi.

Doğuda, ufukta şimşek çaktı. Işığın tırtıklı parmağı dünyanın başkentini bir an için aydınlattı. Onun dünyasının. Din ve yeni Düzen oluşumu egemenliğinin. Sırf her şeyi gören, kendisine itaat etmeyenleri en ufak bir vicdan azabı hisset-

meksizin Ölümler Diyarı'na gönderecek olan Yaratan tarafından talep edildiği için korku içinde sunulan bir sadakatin hâkimiyetinin. Sıradan bir Ceset için, bu Yaratan, sahip olduklarına inandıkları hayatın kaynağıydı.

Ancak Koyu Renk Kanlı köleleri için o, Yaratan'dı.

Feyn Cerelia, dünyanın Hükümdarı. Makamı doğuştan hak etmiş birisi olarak, bu hakkından bir zamanlar küçük bir oğlanın iyiliği için vazgeçmişti. Dokuz yıl sonra, erkek kardeşinin tutkularıyla tekrar tahta geçmeye zorlanmıştı. Bugün, erkek kardeşi artık yoktu ve oğlan da ölmüştü. İkisi de birbirinin çöküşüne sebep olmuştu. Feyn bu işin icabına bakmıştı. Şimdi tek bir irade doğrultusunda hükmediyordu; o da kendi isteğiyle.

Başkentte seksen bin Koyu Renk Kanlı devriye geziyor, sınırları koruyor ve gidip geldiği yolları kontrol ediyordu. Onlar Saric'in isimlendirdiği gibi “çocuklar” değil, köleydi. Ölümcül, fanatik, sadık ve harcanabilir. Ne de olsa, Koyu Renk Kanlılar istenildiği zaman yapılabilirlerdi.

Onun isteği doğrultusunda.

Parmağındaki makam yüzüğüne içgüdüsel olarak dokunarak sürekli dönüp duran ağır altın mühürü düzeltti. Gece-leri sık sık kendisini bu şekilde dikilmiş, sarayın kulesinden dışarı, kendi ülkesine bakarken, kaçırdığı bir şey olup olmadığına anlamaya çalışırken bulurdu. Acaba bu pencerelerden halihazırda sahip olmadığı neyi araştırıyordu?

Saric'i mi?

Hayır. Yıkılmış, bozguna uğratılmış birisi olarak ya

delirdiği ya da kendi hayatını bulma isteği hissettiği için ordusunu ve gücünü terk edip sendeleye sendeleye el değmemiş açık araziye gittiği günden bu yana onu çok az düşünmüştü. Bir şekilde kaçıp kurtulmuştu. Önemli değildi. Onca yıl şımartılmış birisi olarak, yabani bölgede uzun süre hayatta kalmış olamazdı. Bir zamanlar ikisi de kraliyet çocuklarıydı. Bir bakıma Saric, hiçbir zaman bundan daha fazlası olamamıştı. Hayata sanki bir oyuncakmış gibi tutunmuştu. Tabii Feyn'e de öyle. Fakat hiçbir zaman hükmedecek bir konuma gelememişti. Güçlü tutkusuna rağmen, bunun için gereken metanete sahip değildi.

Feyn kollarını kavuşturdu ve kavisli pencereyi boydan boya arşınladı. Kale duvarlarının gerisine ve onun ötesindeki büyük bazilikanın kulelerine, şehrin açık araziyle buluştuğu batı yönüne bakıyordu.

Ölümsüzlerin Evi.

Boş arazileri düşününce zihninde bir rahatsızlık belirdi. Ölümsüzler, Hükümdarlığının felaketi haline gelmişlerdi ve sık sık aklına düşüyorlardı. Onlar kurduğu tuzaklardan ve avcılarının ellerinden kurtularak şehirde avlanan bir kurt sürüsüydü. Koyu Renk Kanlılarının tek bir Ölümsüz'ü ele geçirememiş olmaları onu hem hayran bırakıyor hem de öfkeliendiriyordu. Simyacılarının sırn kendi ölümcül yöntemlerine uyarlayabilmeleri için, tek bir ceset dahi ele geçirememişlerdi. Prens Roland şehirde yaşanan her bir baskınla gittikçe daha çok saldırganlaşmıştı. Bu, Feyn'in oldukça takdir ettiği bir şeydi.

Oysa hissettiği bu hayranlık sadece düşmanları ve takipçilerinin hepsinin öldüklerini görme kararını güçlendirmişti. Onun yönetimini köstekleyen bir Hükümdar'ın her kim olursa olsun ölmesi lazımdı.

Pencerenin gerisindeki karanlığı araştırırken ay ışığının altında kayıp giden bulutları takip etti, sonra da dikkatini biz-zat pencereye odakladı.

Kendisine solgun bir surat bakıyordu. Artık çenesinin altından uzanan damarların ince siyah dallarını görebilmekteydi. Orada koyu renkli bir damar vardı, hemen şakağının üzerinde... Teni mükemmeldi, yaşıyla çelişiyor olabilecek ince kırışıklıklar haricinde asillere bahşedilen yarı saydam-lıktan bile solgundu.

Stazda* geçirilen dokuz yılın buna sebep olması normaldi.

Ancak onda tek bir değişim vardı. Saric'in damarlarına enjekte ettiği koyu renk kandan sonra siyaha dönen irisinin çevresini parlak bir renk sarmıştı. Bu renk ilk başlarda o kadar belli belirsizdi ki aylarca farkına varmamış, bir gün aynaya bakarken görmüştü: Bu, ince altın renkli bir halkaydı; artık gözleri devasa gözbebeklerine benzemiyor, koyu renkli bir ayla tutulmuş ikiz güneşleri andırıyordu.

Elbisesinin korsesindeki ışıltı ışıltı boncukların arasına kehribar tohumları dikilmesini emretmişti; neredeyse dizlerine kadar uzanan kollarına da öyle. Siyah ve altın, bunlar ona kalçalarının üzerinden göz kırpmıyor, kenar kıvrımlara doğru hafifçe saçılıyordu. Sanki dünyaya çevrilmiş binlerce

* *Belli bir vücut bölgesinde vücut sıvılarının dolaşımının ileri derecede yavaşlaması veya durması. (e.n.)*

göz gibiydiler.

Her gece pencerenin önünde dikilirken bir şey araştıran binlerce göz. Her şeyin özü buydu; Saric'in hiçbir zaman derinine inmediği ve anlama şansını hiçbir zaman kavrayamayacağı şey... Dünyaya hükümden kişinin bunu hiçbir zaman yeterli bulmadığı, bundan hiçbir zaman tatmin olmadığı gerçeği. Eski bir Hükümdar, ki o Kaos Çağı'nda bile gizemliydi, bir keresinde fethedilecek başka toprak kalmadığından yakınmıştı. Bugün, Feyn o çağın barbar kralının, ikisini birbirine bin yıllık bir dönem aralığıyla bir şekilde bağladığını anlıyordu

Bir süre önce kule kapısının tıklatıldığını duymuştu. Bu her kimse, içeri girmesine izin vermeyi tercih etti. Bu saatte gelen muhtemelen ya Dominic ya da Corban'dı. Dikildi ve bekledi.

Pencereye sırtını döndüğünde elleri hâlâ önünde kavuşturulmuştu. "Gir," dedi.

Kapı anında açıldı ve Dominic'in ince bedeni loş ışığın altında içeri adım attı. Dışarıdaki muhafız onun geldiğini ilan etti.

Dominic tek dizi üzerine çökerek, "Efendim," dedi. Gözlerini yerden kaldırmamıştı.

Feyn'in bakışları eski senato başkanının üzerine hissiz bir şekilde odaklandı. Bu yeni Düzeninin kısıtlamalarından dolayı üç yıl önce dağıttığı senatoydu. Düzen, dünya nüfusunu Hükümdarlığa sadakat ile Düzen'in heykellerine bağlılık arasında sıkışmış bir halde bırakmıştı. Bu onları dengesiz bırakan ve Feyn'in işine yarayan bir gerilimdi.

“Ne oldu, Dominic?”

Feyn senatoyu dağıtıp Megas heykellerinin çoğunu gözden çıkarttığından bu yana, adamın saçları beyazlaşmıştı. O da artık bir Koyu Renk Kanlı’ydı. Feyn’in kanı kullanılmış, genetik açıdan itaat etmeye zorlanmıştı. Fakat daha önce Düzen’in en sadık muhafızıydı. Yeniden yaratılışından bu yana yatağında kaç gece dönmüş durmuş, Ölüler Diyarı’nın ateşi içinde, zamanından önce terlemişti.

Geçen sene, yüz ifadesi çok daha lanetli bir hal almıştı. Gözlerinin etrafındaki çizgiler melun bir tabaka şeklini alarak derinleşmişti. Müebbet kaderinin önüne geçmek için hiçbir şey yapamayan birisi gibiydi. Bunu ilk başlarda seyretmek ilginçti. Şu anda ise Feyn onu modası geçmiş bir makamın mahvolmuş kalıntısı olarak görüyordu.

“Doğudaki depo yakınlarında bir çatışma yaşandı. On beş adamınız öldürüldü.” Bunları söylerken bakışlarını bir kez olsun yerden kaldırmadı. Nasıl davranacağını biliyordu.

“Sanırım Ölümsüzlerle.” Hükümdarlar önceki varlıklarının ihtişamını özlüyorlardı. Şu günlerde sadece ölme yeteneğine sahipmiş gibiydiler.

“Evet, ama bu olay farklıydı.”

“Nasıl farklı?”

“Bir ceset ele geçirdik.”

Feyn’in nabızı hızlandı. Bu mümkün müydü? Boş arazi Göçebelerinden birini, hatta belki de Roland’ın ta kendini mi ele geçirmişlerdi? Garip. Bu düşünceyle içinde büyük bir spazm hissetti.

“Ya? Peki?”

“Bir Hükümdar.”

Feyn nefret içinde homurdandı.

Dominic eliyle işaret verince içeriye giren bir Koyu Renk Kanlı, Dominic’in arkasına kadar ilerleyerek dizi üzerine çöktü. Feyn’in karşısında gözle görülür derecede titreyen elinde çuval bezine sarılmış bir şey tutuyordu.

“Bu yeni bir şey değil.”

“Hayır, değil efendim. Ancak liderlerden tekini ele geçirmiş olabileceğimize inanıyoruz.”

Feyn’in gözünün önünde Rom’un yüzü belirdi. Hayal ettiği şey Rom’un bugünkü hali değildi. O orada, şehirde bir yerdeydi. Feyn bunu biliyordu. Artık yaklaşık kırk yaşlarında olmalıydı. Hayır, bu o değildi. Bu, Rom’un daha önceki hayatından bir manzaraydı. Saf, genç bir kadinken bir zamanlar tanıştığı o saf oğlandı.

Hayatını bir hayal uğruna tehlikeye atan o oğlan. Kısa bir süre sonra ölü bedeni Feyn’e sunulacaktı. Peki, ne için?

“Gösterin bakalım.”

Savaşçı çuvalı açtı ve kafayı saçlarından tutup havaya kaldırdı.

Feyn uzunca bir süre kafanın ardına kadar açık ağzına baktı. Sanki muhteşem, harika bir şakaya şaşırmışçasına, olabildiğince açılmıştı.

Triphon. Rom’un sağ kolu olan adam, Rom’u kutsal macerasına atılmaya yönlendiren orijinal kan şişesinden ilk yudumu alanlardan birisi.

“Artık bana Hükümdar kafası getirilmesini istemiyorum.”

Dominic, “Nasıl isterseniz, efendim,” dedi.

“Bana ya yaşayan bir Hükümdar ya da ölü bir Ölümsüz getirin... bunun dışında hiçbir şey görmek istemiyorum.”

“Nasıl isterseniz. Bunu ne yapmamızı dilersiniz?”

“Diğerleriyle birlikte yakın.”

“Peki, efendim.”

“Dominic, sen gidebilirsin.”

Yaşlanan eski senato başkanı doğrulup geri geri ilerleyerek dışarı çıktı ve kapıyı arkasından kapattı. İçeride sadece Koyu Renk Kanlı kalınca Feyn, “Dominic’i de cesetle birlikte yakın,” dedi.

Odanın diğer ucuna ilerleyip mumu parmaklarının arasında söndürmeden önce, Koyu Renk Kanlı’nın dışarı çıkmasını bekledi.

Kısa bir süre sonra tekrar pencerenin önünde dikildi; bu kez zifiri karanlıktaydı.

Fethedilecek daha başka dünya yoksa, o zaman elinin altındakini adamakıllı bir şekilde ve bütünüyle kontrolü altına almaktan, orada yaşayan herkesi daha önce hiçbir hükümdarın başaramadığı kadar görülmedik ve akıl sır ermez bir derecede itaat edecek şekilde sıkıp zorlamaktan başka seçeneği yoktu.

3. BÖLÜM

Jordin şehrin altındaki taş bölmede dikildi. Meşale ışığı etrafı aydınlatıyordu, her tarafı kan kaplıydı. Kedere boğulmuştu. Rom Sebastian hemen önünde, soluk ışık havuzunda bir ileri bir geri yürümekteydi. Gözlerinin altında cefa, uykusuzluk ve kayıpla daha da belirginleşen oyuklarda gölgeler oynadı.

Rom kireçtaşı duvara oyulan mihrabın önünde durdu. İkisi de konuşmadı. Buna gerek yoktu; oda hikâyeyi açıkça anlatıyordu. Ahşap ayaklığa dayanmış duran *Ölümlüler Kitabı*, geçen her günle birlikte bir şekilde çok daha bezgin görünmekteydi. On beş yıl –bir ömür– önce, ilk kan şişesinin Rom’un mülkiyetine geçtiği gün sarılı olduğu antik parşömenin yer aldığı basit kutu da oradaydı. Kutunun yanında, yaklaşık bir ay kadar önce ölen Bekçi’nin muskası vardı. Jordin bakışlarını mağaranın duvarlarına kaldırdı. Bugüne kadar ölen her Hükümdar’ın pürüzlü yüzeyde asılı olan yüzlerce muskası, meşale ışığını sönmeye yüz tutmuş çok sayıda

yıldız gibi yansıtıyordu.

Bunlara bir de, Jordin tarafından bizzat mihrabın üzerine bırakılan o yeni muska eklenmişti: Triphon'un muskası. Avra'nın oyulmuş kalbi, tıpkı kalpten büyüyüp yetişen bir ağaç gibi kırmızı boyayla değil, gerçek kanla lekelenmişti. B, Hükümdarların sembolüydü. Kir tabakasıyla kaplı zincir, mihrabın kenarından gevşekçe sallanıyordu. Soluktu.

Feyn başını çevirdi.

Dar bölme girişindeki eğreti kapının gerisinde yer alan, sonunda büyük bölmeye açılan geçit genişleyerek bir dizi odaya uzanıyordu. Burada Rom, Bekçi ve Jordin sık sık Jonathan'ın öğretilerini ve kanın geçmişi konusunu tekrarlar, yeraltı tiyatrosunun taş sıralarında oturanlar gözlerinin önünde buğulanana kadar coşkun ses tonlarıyla, gözyaşları içinde konuşurlardı. Bunu, sayıları büyük bir hızla azalırken, *sero-konversiyona* uğrayıp hayatta kalanların, yani Hükümdar kanı alarak onlara katılanların iyiliği için gittikçe büyük bir zorunluluk içinde yapmışlardı. Bunun diğer bir sebebi de hatırlamak ve umuda tutunmaktı.

Geçen sene evleri olarak kabullenmeye başladıkları bu büyük mağara labirentini Mabet olarak adlandırmışlardı. Bir sığınak ve nispeten güvenliğin yakalandığı yer. Her ne kadar duvar halılarının birçoğu ve birkaç yadigâr, ki bunlara silahlar ve küçük bir kitap koleksiyonu dahildi, bu günlere gelmeyi başarabilmiş olsa da, elektrik kablolarının çok azı yüzyıllar sonrasında hâlâ çalışmaktaydı. Burası antik çağlarda bir mahzen mezardı; beş yüz yıl önce dünya nüfusunu neredeyse

kırıp geçiren Partizan Savaşları süresince genişletilip sağlamlaştırılmış ve bir saklanma yeri haline getirilmişti. Bekçi küçük bölmelerden birinde gizlenmiş antik kayıtları bulunca, tarih doğrulanmıştı. Aynı şekilde, geriye kalan Hükümdarlar buraya, bu antik kemerli geçitlere içlerindeki hayatı koruyup doğrulamak için gelmişlerdi. Jordin burasının bir zamanlar ölümler evi olduğunu hatırlamaktan kendini alamadı. Yeni ölenin yarıda kesilen şahsi etkilerini fark etmemek imkânsızdı. Bir pelerin, bir çift ayakkabı, bir duvar dolusu muska ya da Rom'un şu anda önünde dolanıp durduğu mihrap gibi, bu eşyaların yerleştirildikleri rafların bir zamanlar gerçek cesetlerin nihai yatakları olduğu gerçeğini...

Bu düşünce Rom'un canını onunkini olduğundan çok daha fazla sıkıyordu.

Her ne kadar sadece otuz dokuz yaşında olsa da şu son altı yıl boyunca boyunduruk altında yaşama stresi Rom'u eski benliğinin bir gölgesi haline getirmişti. Yanakları ve çenesi tıraşsızdı, grileşmeye başlayan saçları arkaya taranarak enseden atkuyruğu şeklinde toplanmıştı. Bitkindi. Makosen giyinmişti; popo kısmı nadiren temizlenmesi gereken yumuşak deridendi. Su böyle şeylere harcanamayacak kadar değerliydi. Lekeli taba renkli tuniği, bir zamanlar olduğundan çok daha ince ve narin bir bedenden sallanıyordu. Rom aralarındaki en yaşlı kişi olarak manevi liderlik pozisyonunu üstlenmişti; bu da Jordin'i şehrin altında etkinliğini gittikçe yitiren ırklarını hayatta tutma göreviyle başa çıkmak durumunda bırakmıştı.

Bu, bugün neredeyse imkânsız gibi görünen bir işti.

Triphon paha biçilmez bir rol üstlenmişti. Jordin ve Rom dışında, son altı yıldır Hükümdarlara hizmet eden yirmi eğitimli dövüşçünün en sonuncusuydu. Diğerlerinin tümü, Hükümdar kanının enjekte edilmesiyle serokonvert edilen yavan Cesetlerdi. Evet, aydınlatılmışlardı ama savaşçı değillerdi.

Şu anda Rom'u seyreden Jordin dilini tutsa da zihni sessiz değildi. Karamsarlığın kalbini kemirdiğini biliyordu fakat öfke içindeyken herhangi bir duygusunu göstermeye gücü yoktu. Rom'un böylesine umutsuz bir anda nasıl bu kadar sabırlı davranabildiğini bilmiyordu. Dinginliği ölümle sonlanacaktı. Bu da an meselesiydi.

Rom mihrabın önünde durup ileriye uzanarak Triphon'un muskasına dokundu.

"O sana bir yol açtı," dedi. "Bu bir işaret."

Jordin, "O öldü," diyerek Rom'un sözlerini düzeltti. "Tıpkı o sessiz fırsatın ortaya çıkmaması durumunda benim yapacağım gibi." Mihraba yöneldiğinde gözleri, keder kadar hayal kırıklığından dolayı da nemliydi. "Koyu Renk Kanlılar beni küçük parçalara ayırmadan öldürmezlerdi ya da daha kötüsünü yapmadan."

"Ben Triphon'dan bahsetmiyorum."

"Peki, kimden bahsediyorsun? Ölümsüzlerden mi?" Jordin yana dönüp tükürdü. "Onlar en az Feyn'in canavarları kadar bizim düşmanımız."

Rom, "Jonathan'dan," dedi.

Jordin bu görüşle bir yıl önce, Hükümdarların toplam sayısı hâlâ üç yüz kadarken, seve seve hemfikir olabilirdi. O

da bir zamanlar Jonathan'ın mezarının gerisinden kendisini sürekli olarak izleyip koruduğuna her açıdan inanıyordu.

Oysa bu inanç ölen her Hükümdar'la birlikte buharlaşıp gitmiş, "Kitap" olarak adlandırdıkları yaşlı Bekçi'nin bir ay kadar önce vefatıyla Jordin'i tamamen terk etmişti.

Jordin, "Bu, Yaratan'ın eli değil," dedi. "Şehrin kenarındaydık, Ölümsüzler ölümü *kokladılar* ve oraya geldiler. Koyu Renk Kanlılar olmasaydı, beni de katlederlerdi."

Rom parmak uçlarını mihrap boyunca dolaştırdı ve başını kaldırarak Jordin'in gözlerinin içine baktı. "Ama işte buradasın. Hayattasın."

"Triphon ise öldü." Jordin başını çevirip gözlerini kırpıştırarak duvardaki meşalenin alevine baktı.

"O zaman onun ölümünü onurlandır. Tıpkı Jonathan'ınkini yaptığın gibi. Onun kanını alan ilk kişi sen olmuştun. Yoksa sesinde pişmanlık mı işitiyorum?"

Jordin tereddüt etti. Bu çok uzun sürdü. Rom'dan kaçış imkânsızdı. Kitap'ın vefatıyla birlikte, Bekçi olarak onun yerini Rom almıştı. O, kurtuluş ve yaşam gününün sonunda geldiğini görmek için yüzyıllar boyunca hayatlarından vazgeçen bıkmak bilmez inanan dizininin sonuncusuydu. Nasıl bu kadar sağlam ve metin kalabilmişti?

Jordin ona dönerek, "Hayır," dedi. "Sen bile sonumuz yaklaşmamış gibi davranamazsın. Jonathan'ın amacının tek bir işaretini dahi görmedik. O, bize bu Hükümdar hayatını verdi, neden? Sadece öldüğümüzü görmek için mi? Şu anda Jonathan'ın kanının manastıra kapatılmış birer yadigârından başka neyiz?"

Yok olma tehdidiyle karşı karşıyayız! Geriye kalan az sayıda kişi ya yaşlı ya çocuk. Koyu Renk Kanlıları buradan tek başıma uzun bir süre uzak tutamam. Gözlerini aç, Rom. Bu an meselesi...”

“Yeter!” Rom’un sesi duvarlar arasında yankılandı. Olduğu yerde taş kesilmiş gibi dikiliyordu; zümrüt yeşili gözleri ışıldı. “Sen onu bir zamanlar sevdin. Şimdi şüphe mi ediyorsun?”

“Nasıl olur da sadakatimi sorgulamaya *cüret* edersin?”

“O zaman bunu göster. Sıkı dur. Diğerlerinin moralleri sana bağlı. Çocukken Jonathan’ın yanındaydım. Onun büyüüp bir savaşçıya dönüşmesini seyrettim. Daha sen onun varlığından habersizken, ben onun konuştuğunu duydum ve sevdiğini gördüm. O öldüğünde ağlayan bir tek sen değildin. Onun kanını aldığım da bulduğum uyanışı hiçbir zaman inkâr etmeyeceğim.”

Rom’un bakışları sabit kaldı ama sesi yumuşadı. “O bize yol gösterecek, Jordin. Her ne kadar gizemli ve bilinmez olsa da, Jonathan bitmedi. Yaratan biliyor ya, o ölmedi.”

“Hayır. O, kanımızda yaşıyor ama bu bile kısa bir süre içinde yok olup gidebilir.”

Rom tek bir şey söylemeden onu dirseğinden tuttu ve odanın diğer tarafına götürdü. Orada, garip bir şekilde tam olarak bir çocuğa uyacak boyutta oyulmuş rafin üzerinde küçük, kısa bir ağaç durmaktaydı. Bunun üzerinde, ana kayadaki bir çatlaktan içeri gün boyunca mağaraya ulaşacak bir ışık huzmesi süzülmekteydi.

“Ne görüyorsun?”

Jordin, “Senin ağacını,” dedi.

“Olmaması gereken yerde bir hayat. Onu gömdüğünde, Jonathan’ın mezarının başında ağaç var mıydı?”

Jordin onun buradan nereye gideceğini biliyordu. Alçak sesle, “Hayır,” dedi.

“Hayır, ama iki yıl önce, son ziyaretimizde Jonathan’ın mezarının başındaki o büyük akasya ağacını gördün. Ağacın köklerine kapandın ve ağladın. Onun hayat ağacı olduğunu söyledin.”

Jordin o günü net bir şekilde anımsadı. Sarp kayalıkta başka akasya ağacı yoktu; bu tekti. Ağacı onun mezarının başında gördüğünde, Jordin o dakika emin olmuştu: Jonathan hayattaydı. Sadece kanlarında değil, *bizzat* yaşıyordu. Bir şekilde hayatta kalmıştı; kısa süre sonra ortaya çıkacak, onlara Koyu Renk Kanlıları alaşağı etmelerine ve Ölümsüzleri utandırmalarına olanak sağlayacak hayatı verecekti.

Geçen sene duyguları ne kadar da çok değişmişti.

Jordin, “İki sene önce,” dedi. “O zamanlar sayımız binlerceydi. Bugün sadece otuz altıyız.”

“Yolu öğrenmeden önce sadece tek bir kişi de kalabiliriz ama bu herhangi bir çıkış yolu olmadığı anlamına gelmez. Jonathan boşu boşuna ölmedi. Sen onun en çok sevdiği kişi olarak bunu biliyor olmalısın. Kendi damarlarındaki kanı alay konusu etmediğinden emin ol, Jordin. O seni seçti. Bu kadar kolay mı unutuyorsun?”

“O hepimizi seçti...”

Rom’un sesi hafifçe titredi. “Onu *ben* buldum, onu *ben*

seçtim, ona *ben* hizmet ettim ve onun için *ben* çarpıştım. Ama o seni seçti. Bir gün Jonathan sana gelecek ve sadece senin anlayacağın bir şekilde kendini gösterecek.”

Onun bu sözleri Jordin’i ılık bir su gibi üzüntüyle sarmaladı, kalbini dinginleştirdi, ardından da hissettiği şüpheden dolayı utanç ve pişmanlıkla doldurdu.

Buna rağmen, Jordin hissettiği şüpheden tam anlamıyla kurtulabilmiş değildi. Yıllardır açık arazide olan biten garip şeyler hakkında söylentiler duyulmaktaydı. Yaşanmaması gereken fırtınalardan, çölde hayalet gibi dolaşan, açlık içindeki Cesetlere yiyecek ve su taşıyan gizemli bir figürden bahsediliyordu. Böyle bir hayalet varsa, Hükümdarları kurtarmak türünden bir maksadı yokmuş gibi görünüyordu.

Jonathan, aşkım, nereye gittin? Gözleri yaşlarla doldu. Neden bizi terk ettin?

Antik kapı aceleyle hızlı hızlı tıklatıldı. Konsey’deki ya da geriye her ne kaldıysa ondaki herkesin olan biteni öğrendiğinden en ufak bir şüphe yoktu. Bir ay önce yedi kişiydiler. Kitap’ın vefatıyla birlikte sadece altı kişi kalmışlardı. Şimdi, Triphon da gittiğine göre, Rom ve Jordin dışında sadece üç kişi kalmıştı ve bunlardan sadece ikisi Jonathan’la vefatından önce tanışmıştı.

Jonathan’ın ölümünü takip eden günlerde Hükümdar yapılan Gamil bir zamanlar Jordin gibi Göçebe’ydi, Roland’ın hâkimiyeti altında yaşıyordu. Kendisi bu yeni hayatı Ölümsüz Prensine sadık kalmaya tercih eden değerli az sayıdaki Göçebelerden bir tanesiydi. Simyacı olmasa da yaraları

tedavi etmek ve hastalıkları belirlemek yönünde iyi eğitim almıştı; bu yüzden bunca yıl boyunca doktorluk görevini üstlenmişti.

Adah bir zamanlar Rom'un hizmetkârı ve aşçısıydı. Şimdi yiyecek ve konaklama konusunda her şeyleriyle ilgilieniyordu. Yeraltına, evle ilgili görevlerinin çok ötesine uzanan bir dirayetle, tıpkı anne tavuk gibi hülmetmekteydi.

Bir de Mattius vardı; o iki yıl önce Kitap'la birlikte Hükümdar'ı iyileştirerek aklını çelen simyacıydı. Elli dokuz yaşındaydı, aralarında en yaşlılarıydı ve Jonathan'ı tanımayan tek Konsey üyesi oydu. Ancak kendisine derin simyasının yanı sıra, ki Bekçi'nin iddiasına göre bu bazı açılardan Kitap'ı bile geride bırakmıştı, hayat kazandıran kana olan coşkun sadakati onu liderliğe değerli bir kazanım haline getirmişti.

Rom, "Gir," dedi.

İçeri tıpkı limana yaklaşan üç gemi gibi girdiler. Bir zamanlar beyaz olan uzun cüppelerle kayarcasına ilerliyorlardı; Hükümdar liderleri gibi metindiler. Yüz ifadeleri alttan alta ne tür bir duygu kaynıyor olursa olsun sakindi. Bunca ölümle yüzleşmiş birileri olarak, herhangi bir keder ya da elem gösterisinde bulunmayacaklardı; söz konusu Triphon bile olsa...

Jordin onların kendilerine has, yansız tavırlarını kabullenmiş, hatta bir noktaya kadar benimsemişti. Tıpkı bu yeni ve düşüncelerle dolu hayatı benimsediği gibi. Ama son zamanlarda bu ona, Jonathan'ın kanı hepsini Ölümlülüğün güçlü, coşkun duygusuna uyandırmadan önceki ölü hayatını

anımsatmaya hizmet etmişti. Roland'ın Ölümsüzleri bu gece de ateşlerinin etrafında şarkılar söyleyip dans ederek bir zamanlar Jonathan'ın ölümüyle yaptıkları gibi kutlama yapacaklar mıydı? Her ne kadar içgüdüğü ona bugün o zorlu günlerdekinden *çok daha fazla* şeye sahip olduğunu söylüyor olsa da, diğer bir yanı, aynı zamanda bir şeyler kaybedip kaybetmediğini sorgulamaktaydı.

Rom, Jordin'in yanından geçerek, "Bu kadar çabuk geldiğiniz için teşekkür ederim," dedi.

Adah bölmeye şöyle bir göz attı. "Triphon nerede?" Bakışları dönüp dolaşıp Jordin'e odaklandı. "Lütfen, bana pirinç getirdiğini söyle."

Bilmiyorlardı.

Jordin kendisini mihraba bakarken yakaladı ama gözlerini üzerindeki kanlı muskadan uzak tutuyordu. Arkasına dönerek, "Koyu Renk Kanlılarla karşılaştık," dedi. "Triphon öldü. Jonathan'ın müdahalesi olmasaydı, ben de ölmüş olabilirdim." Her ne kadar görmemiş olsa da, Rom'un gözlerinin üzerine odaklandığını hissediyordu.

Birkaç nefeslik süreyle kimse konuşmadı. Birkaç yıl önce, bu haber herkesin dizlerinin üzerine çöküp ağlamasına sebep olabilirdi. Oysa şimdi... Ölüm diğer bir günün düzeninden başka neydi ki? Hepsi de öylece bakıyor, duygularıyla savaşıyordu; Jordin bunun farkındaydı, aynı öfke onun zihninin derinliklerinde de köklenmişti.

Gamil sonunda mihraba yaklaştı. Muskaya nazikçe dokundu; onu Adah, sonra da Mattius takip etti. Bölmenin

kapısı ilerleyen saatlerde üzüntülerini ifade etmek isteyen diğerlerine açılacaktı. Fakat şimdi, liderlerine güvenenlere ne söyleyeceklerine karar vermek durumundaydılar.

Jordin, “Çabuk öldü,” dedi. “Tek bir darbeye.”

Gamil, “Sen bunu Jonathan’ın müdahalesi olarak mı isimlendiriyorsun?” dedi.

Tüm bu olanları nasıl isimlendireceğimi bilmiyorum.

“Hayır. Hâlâ hayatta olmamı onun işi olarak kabul ediyorum.”

Adah dönerken cübbesi hareketlenerek bacaklarına döndü. “İki güne kadar yiyeceğimiz tükenecek. Bu şekilde devam edemeyiz, Rom. Çocukların protein ve nişastaya ihtiyacı var. Hepsi de kalkmamaları ve gereksiz yere enerji harcamamaları konusunda aldıkları emirle, yataklarında açlıktan kıvranıyorlar. Daha büyük olanlar da aynı durumda; yani Celinda, Rojert ve Mekar... Biraz daha gecikmemiz durumunda yürüyemeyecek kadar zayıf düşecek ondan fazla yaşlımız var. Bu Mabet mezarımız olacak.”

Jordin kendi kendine, “İronik,” diye mırıldandığını işitti.

Rom onu duymazdan gelerek, “Yemeğe devam edin,” dedi. “Jordin’le birlikte pirinç getireceğiz.”

“Ne zaman? Bu işin artık oldukça tehlikeli bir hale geldiği açık.”

Jordin, “Bu gece,” dedi. “Depo etrafındaki Koyu Renk Kanlılar muhtemelen beni kurtaran Ölümsüzler tarafından öldürüldüler. Her halükârda, bu gece geri döneceğimizi beklemeyeceklerdir.”

Gamil, “Ölümsüzler mi?” dedi. “Seni neden kurtarsınlar ki? Onlar bir yıl önce çoğumuzu katleden cehennem ev sahipleriyle aynı kişiler, şimdi de bizi bu şehirde kapana kısılmış tutuyorlar.”

“Maksatları beni kurtarmak değildi ama size şunu garanti edebilirim ki etrafımı çevreleyen Koyu Renk Kanlıların üstesinden büyük bir hızla geldiler.” Başını sertçe salladı.

“İkinizi birden kaybetmeyi kaldıramayız.”

“O zaman Rom burada kalır ve benimle sen gelirsin. Adah’ı duydu. Pirince ihyitacımız var.”

Adah, “Yaşlılar hâlâ yürüyebiliyorken, bu şehirden çıkmamız lâzım,” diye itiraz etti.

Rom sakın bir ses tonuyla, “Daha önce de bunun üstesinden geldik. Ölümsüzler kuzeyde, güneyde, doğuda ve batıda, açık arazileride yaşıyorlar. Kokumuzu millerce uzaktan alacak ve bizi açık arazide avlayacaklardır. Derinlerde, kokumuzun yukarıdaki şehir tarafından maskelendiği bu yerde kalmaktan başka şansımız yok. Buradan ayrılmak bir seçenek değil.”

“Bence burada açlıktan ölmektense, merhamet için yalvarırsak hayatta kalma şansımız çok daha fazla olacaktır.” Adah bölme kapısını ve arkasındaki bölmeleri parmağıyla işaret etti. “Hayatta kalanların ne durumda olduklarını gördün mü? Lütfen, burada oturup soyumuzdan geriye kalanların ölmelerine göz yumamayız. Burada iğne ipliğe dönmekten başka bir şey yapmıyoruz.”

“Endişeni anlıyorum Adah ama Konsey olarak, ölümünden

bu yana Jonathan'ın vasiyetinin ne olabileceği yönünde nasıl bir karara vardıysak o şekilde davrandık. O önümüzde bir yol açacaktır; bizim ise pes etmemekten başka seçeneğimiz yok.”

Gamil, “Adah haklı,” dedi. “Eli kılıç tutan kişi sayımız ondan az ve hiçbirinin en ufak bir dövüş becerisi yok. Burada kalırsak, ölürüz. Jonathan'ın yapılmasını istediğini düşündüğümüz şekilde davrandık ama artık Koyu Renk Kanlıların soyumuzu kurutmaları an meselesi. Damarlarımızda akan kanı korumalıyız. Jonathan bize bir amaç uğruna geldi ve bu kan onun mirası.”

Rom destek almak için Jordin'e baktı.

Jordin onları inceledi. Mattius'un sessizliğinin farkındaydı. Saçları beyazlaşmaya başlayan, sakalı düzgün kesilmiş yaşlı adam kararlı bir tavırla onları izliyordu. Kitap'ın vefatından önce, bu iki simyacı yardımcılarıyla birlikte gece gündüz beraberdi. Öldürülen Cesetlerin hepsine tekrar hayat kazandırabileceklerini söylemişlerdi. Jordin bu kadar büyük bir iddiaya kesinlikle inanmamıştı. Aynı zamanda türler arasında gerçekleştirilecek gönülsüz dönüşümlerle de en ufak bir bağlantısı olmasını istemiyordu. Hükümdarlar seçilerek dönüştürülmüşlerdi, zorla değil. Ancak umutsuzluğunu ve aradığı yanıtları dikkate alarak dilini tutmuştu.

“Rom haklı. Açık arazide hayatta kalmak gibi bir şansımız kesinlikle yok. Roland bizim türümüzü temizlemekle görevlendirildi; bu kadarını hepimiz biliyoruz. Şehirde ve saklandığımız yerin dışında avlanıyoruz. Tek seçeneğimiz planımızı devam ettirmek.”

“Nereye kadar? Ölüme mi? Bu, kaderimizin olabilecek en kötü sonucu değil. Eğer yakalanırsak...”

Rom, “O zaman Feyn’in yardımına başvururuz,” dedi.

İçeridekilerin büyük bir inatla korudukları sükûnetleri fark edilir bir şekilde kaybolmuştu. Gamil’in benzi attı.

Tabii ki öyle olacaktı. Rom’un türlerini lanetleyen bir فرمان yayınlamış Hükümdar’a nasıl olup da güvenebildiği, Jordin açısından tam bir gizemdi. Bu konuyu daha önce tartışmışlardı; elde edilen sonuç ise hep aynıydı. Rom on beş yıl kadar önce onu antik kandan biraz içmesi için kandırmıştı; Feyn gerçek hayatı bir günlüğüne tatmıştı ve o kan hâlâ damarlarında akınmaktaydı. Rom sadece onun açısından bir umut olduğunda değil, Feyn’in aynı zamanda onların hayatta kalmalarının anahtarı da olabileceği yönünde ısrarcıydı.

Rom, Jonathan’ın Feyn’le bir anlaşma yaptığını söylüyordu. Bu bir işaret değil miydi? Koyu Renk Kanlı bile olsa, dünyanın Hükümdarının Feyn olmasını istemişti. Jonathan’ın ölümü Saric’in kılıcıyla geldiğinde, bahsi geçen anlaşmanın sonlandığını dikkate bile almıyordu.

Feyn, Saric... İkisi de Jonathan’ın ve dolayısıyla onların en büyük düşmanlarıydı. Jordin, Rom ne derse desin, fırsatını yakalaması durumunda onları tek bir kez dahi düşünmeden öldürürdü.

Adalı iç çekerek başını salladı. “Altı yüzden otuz altıya düştük, sen ise hâlâ aynı şeyleri söylüyorsun. İnatçı bir aptalsın, Rom.”

Rom başını sallayarak onayladı. “Belki ama ben

Jonathan'ın aptalıyım. Hep öyleydin ve öyle de kalaçağım.”

“Yakında ölü bir aptal olacaksın.” Rom'la bu şekilde konuşma hakkına sadece Adah sahipti. Hiç kimse onun sözlerini düzeltme girişiminde bulunmadı.

İçeriye bir sessizlik çöktü. Böylesine umutsuz durumlarda söylenebilecek pek fazla bir şey yoktu. Triphon'un muskası mihrapta kanlar içinde yatmaktaydı ve bu herkesi bekleyen sonun habercisiydi. Bu tür tartışmaların, ne Konsey'de ne de hayatta kalanlar arasında kesinlikle bir sonu yoktu. Sonuçta hepsi aynı şekilde sonlanıyordu; sessizlikle.

Rom aniden, “Jordin, önsezilerin sana herhangi bir ipucu vermiyor mu?” diye sordu.

“Hayır.”

Onlara büyük olasılıkla Jonathan'ın verdiği ve zaman içerisinde kuvvetlenmesi beklenen armağan, her geçen yılla birlikte sadece zayıflamıştı. İlk başlarda hasımlarının hareketine geçme anlarını daha gerçekleşmeden önce sezebiliyorlardı; bu da kılıç darbesinden tek bir yan adımla kurtulmalarına ya da görünmeden evvel eğilip sakınmalarına olanak tanıyordu. Fakat şimdilerde bu olağanüstü beceri kendisini, sanki kendisine has bir iradesi varmış gibi, gelişigüzel anlarda ortaya koymaktaydı. İlk başta büyük bir avantaj olarak miras aldıkları bu beceri günümüzde onlarla alay etmekteydi.

Yoksa Jonathan damarlarındaki saf kanı terk mi ediyordu? Rom, Jordin'in şüphesini yüksek sesle ifade etmiş, ona sıkı durmasını söylemişti. İyi ama neye karşı sıkı duracaktı?

Jordin'in *yapabileceği* bir şey varsa, o da olayları bizzat

ele almaktı. Fakat aç, kapana kısıtılmış halde bu kadar az sayıda kalmış bir topluluk olarak, sahip oldukları tek seçenek oldukça anlamsız ve çılgıncaydı.

“Bir yol daha var.”

Hep birlikte, ses tonundaki sükûnet kadar sonunda konuşmuş olması gerçeğinden dolayı, Simyacı Mattius’a döndüler.

“Hükümdar kanını, Jonathan’ın soyumuzu tehlikeye atmadan yapmayı hedeflediği gibi korumanın bir yolu var.”

Gamil, “Tabii ki virüsten bahsetmiyorsun,” dedi. “Kitap bunun henüz deneysel olduğu ve mükemmelleştirilmesinin yıllar alacağı konusunda netti.”

Simyacı yürüyüp yanlarından geçerek mihraba ulaştı, Triphon’un muskasını aldı ve diğerlerine doğru döndü. Muskayı büyük bir dikkatle parmaklarının arasında tutuyordu. Bir an için sanki kanı yeni fark etmişçesine muskaya baktı, sonra başını kaldırıp gözlerini Jordin’e odakladı.

“Şu anda elimizde yaşayan, Hükümdar kanıyla dolu tam otuz altı beden var.” Sonra gözlerini Adah’a, Gamil’e ve son olarak da Rom’a çevirdi. “Siz hepimizin insan olduğumuzu, tam anlamıyla yaşadığımızı düşünebilirsiniz. Fakat ben usta bir simyacı olarak bildiğim her şeye meydan okuyan kanla dolu, etrafta koşturup duran bedenler görüyorum. Kitap iki yıl önce elinde bir şişe kanla yanıma yaklaştığında ben de Ceset’tim. Bu sizin damarlarınızda akan kanın aynısıydı. Bu gece Triphon’dan dökülenler de öyle. Ancak derin incelemelerin ardından, mikroskobumun altındaki numuneyle

kendi Ceset kanım arasındaki kayda değer farkı anlayabildim. İlk başta numunenin hastalıklı, Ceset kanının ise sağlıklı olduğunu düşündüm. Gerçeğin bunun tam tersi olduğunu kabul ettiğimde, kendimi onu muhafaza etmek ve Cesetleri enfekte eden hastalıklarla dolu dünyadan kurtulmak amacıyla tamamen Hükümdar hayatına adadım.”

Adah, “Bize bunları daha önce de anlattın,” dedi. “Böyle konuşmanın ne faydası var ki?”

“Öncelikle mantığımı kavramanız çok önemli. Hükümdar gücü kanımızda var. Bizler ise sadece birer kabız. Bu, bu ölü dünyadaki en değerli şey. Bunda hepimiz hemfikiriz.” Herkesin başını hafifçe salladığını fark etti. “Her ne olursa olsun, bedeli ne kadar yüksek olursa olsun, kanımızın ölmesine izin veremeyiz. Bu kan vücudun dışında gücünü yitirmeden sadece bir hafta kalabiliyor. Onu içinde taşıyabilecek başka bir kap yok, olsaydı türümüzün geriye kalanlarından kanlarını son damlasına kadar çeker, bir gün, bizler yok olduktan sonra, birisinin aynen Jonathan’ın yaptığı gibi insanlığı uyandırmak için bu kanı kullanabilmesi umuduyla dünyanın dört bir yanına gönderirdim.”

Jordin’in teni karıncalandı. Bu, hayatı antik kanla dolu bir şişede koruma altına almak, beş yüz yıl önceki ilk Bekçi’nin misyonunun ta kendisiydi. Rom’a göz attı. Çenesi gözle görülür bir şekilde sıkılıydı. Bunun sebebi hayatına giren ve bunca şeyin yaşanmasına yol açan o ilk küçük şişeyi hatırlaması mıydı? Jonathan’ın en baştan beri niyetlendiği şey bu olabilir miydi? Mirasını yüzünü bilen, onu seven ve onun uğ-

runa çarpışanların değil de onun adını dahi bilmeyen insanların alması?

Jordin'i umutsuzluğa benzer bir şey sarıp sarmaladı.

Hayır. Jonathan'ın niyetlendiği şey bu olamazdı. Kanın bir haftadan daha uzun süre yaşamayacak olması gerçeği bunun kanıtıydı.

Jordin, "Yine de, senin söylediğin üzere, bu imkânsız," diyerek atıldı. "Vurgulamak istediğin nokta ne?"

"Bulduğum çözümün bedeli size yüksek gelebilir fakat başka care olmaması durumunda bu o kadar da yüksek değil. Her etkeni göz önüne aldım ve size şu an bundan başka çarenin olmadığını kolayca söyleyebilirim."

Jordin, *sarf ettiği kelimeleri çok dikkatli bir şekilde seçiyor*, diye düşündü. Onları hazırlıyordu. Jordin'in gözleri kı-sıldı.

Rom gergin bir ses tonuyla, "Devam et," dedi.

"Kitap virüs konusunda yanıldı. Biz onu mükemmelleştirdik."

Rom'un sağ kaşı havalandı. Kitap bundan aylarca bahsetmişti: bu, vaktiyle aynı anda sadece tek bir Ceset'e yapabildikleri şeyi başarıyla tamamlayan bir virüstü. Kitle sero-konversiyonu. Hepsi de bunun sadece, zamanı ve umudu yönlendirmenin daha iyi bir yolunu bilmeyen simyacıların oyunu olduğunu düşünerek, böyle bir olasılığın üzerini çizmişlerdi. Yaşlı Bekçi ölmeden birkaç hafta önce bu deneyi büyük bir başarısızlık olarak etiketlediğinde, hiç kimse şaşır-mamıştı.

Rom, “Bu doğru bile olsa,” dedi, “Cesetleri virüs aracılığıyla Hükümdar’a dönüştürmek Jonathan’ın doğasına aykırı. Bu, Cesetleri kaçırıp kanı damarlarına istemdişi enjekte etmekten daha etik sayılmaz.”

Mattius sakın bir tavırla, “Ben Cesetleri değiştirmek konusunda bir şey söylemedim,” dedi.

Bakışlar hareketlendi.

“Orakçı, Cesetlerde sadece sıradan bir nezle semptomu yaratan, havadan bulaşan bir virüs.”

“Orakçı mı?”

“Bu, benim virüse verdiğim ad. Kısaca ‘O’ da denilebilir. Havaya salındığında, rüzgârla yayılacak ve birkaç ay içinde nefes alan tüm canlıları enfekte edecek. Doğal olarak işe buradan, Bizans’tan başlayacak.”

Gamil, “Cesetlere sıradan bir nezle bulaştırmanın bize ne tür bir yardımı olacak?” dedi.

“Virüsün üç günlük bir kuluçka dönemi var. Girdiği bedende, hastalık başlamadan önce, üç gün boyunca gizli kalıyor. Bazılarında bir soğuk algınlığı. Diğerlerinde ölüm.”

Rom, “Ölüm mü? Diğerleri kim?” dedi.

Mattius ona baktı. “Virüs Koyu Renk Kanlıların hepsini öldürecek.”

Jordin kalbinin deli gibi atmaya başladığını hissetti. Koyu Renk Kanlıların hepsini öldürmek mi? Bu mümkün müydü? Mümkünse, neden Mattius bu iyi haberi onlara vermek için içeri koştura koştura girmemişti?

Rom’a baktı, solgun yüzündeki ifade anlaşılmazdı.

Diğer yandan, Gamil şoka uğramış gibi görünüyordu. “Bundan emin misin? Virüsü denedin mi?”

“Sadece Koyu Renk Kanlı dokusu üzerinde denedim. Evet, virüsü gerçekten serbest bırakmadan önce, bir insan ne kadar emin olabilirse, ben de o kadar eminim.”

Jordin, “Kendilerini buna karşı korumalarının da hiçbir yolu yok, öyle mi?” diye sordu.

“Hayır. Bu virüs bir kez kapıldığında bulaşıcı. Bekleme süresinin ardından Koyu Renk Kanlı hücrelerini şaşırtıcı derecede büyük bir hızla öldürüyor. Bırakın başarılı sonuca ulaşmayı, anti-virüs geliştirmeye başlamak için bile zamanları olmayacak. Koyu Renk Kanlıların hepsinin ölümleri hızlı olacak... ve de garantili.”

Herkes şaşkınlık içinde ona baktı.

Rom, “Feyn,” dedi. “Onun damarlarında antik kan da var.”

Mattius başını sallayarak onayladı. “Ama Hükümdar kanı değil. O da ölecek.”

Bunun dahası da olmalıydı. Jordin birdenbire bunun ne olduğunu fark etti.

Kararlı bir tavırla öne çıktı. “Roland ve iblislerinin tahta kolayca ve büyük bir hızla ulaşmalarını sağlamış olacağız. Bir düşmanı öldürürken diğerini güçlendireceğiz. Ölümsüzler rakipleri olmaksızın hükmetme özgürlüğüne sahip olduklarında, Hükümdarlar açısından Koyu Renk Kanlılardan çok daha tehlikeli olacaklardır.”

Jordin daha konuşurken bile, Mattius’un sakın bakış-

larından onun kendisinden önde olduğunu biliyordu. “Ölümsüzler, Hükümdarlara karşı en ufak bir tehdit oluşturmayacaklar. Geliştireceğimiz herhangi bir virüsün her iki türle de başa çıkması gerekeceğini daha en başından biliyorlardı. Ölümsüzler de Koyu Renk Kanlılarla aynı kaderi paylaşacaklar.”

“Onlar da mı toptan ölecekler?”

“Evet. Koyu Renk Kanlılar kadar hızlı değil belki, ama evet.”

Jordin sersemledi. Bir yıldan beri ilk defa, düşmanlarına karşı kazanacakları tavizsiz zaferi hayal etti. Bir an için ona sanki oda havasız kalmış gibi geldi. Böyle bir umuda teslim olmaya cesaret edebilir miydi?

Rom, “O zaman bu hiç de çözüm sayılmaz,” dedi. “Sadece Koyu Renk Kanlıları öldürmek farklı bir şey. Ölümsüzlerin, Ölümlü olup bir zamanlar bizlerin yaptığı gibi hayatı bulma becerisine tam anlamıyla sahip olanların hayatlarını almak ise kesinlikle kabul edilemez.”

Jordin, “Onlar bizim düşmanımız,” dedi. Rom’un sert bakışı onu caydırmadı. “Bunu nasıl bu kadar çabuk unutabilirsin?”

Gamil, “Senin Ölümsüzlerin öleceklerinden bu kadar emin olmana sebep olan şey ne?” diye sordu. Kontrollü bir şekilde konuştu ancak sesindeki heyecanı saklamak gibi bir çabası yoktu.

“Çünkü Ölümlü kanını biliyoruz. Bu bizimkinden ufak ancak önemli farklılıkları olan bir kan. Virüs Ölümsüzleri öldürecek.”

“Ama Hükümdarları etkilemeyecek, öyle mi?”

Mattius kısa bir an için tereddüt etti. “Belki.”

Doktor sanki yanlış duymuşçasına gözlerini kırıştırdı.

“Belki mi?”

“Duygularımızı kaybedebiliriz ama bundan emin olmayız. Olasılığın yarı yarıya olduğunu söyleyebilirim. Öyle olsa bile, duyguları kaybetmek kazancımıza olabilir. Hükümdarlığın gücü bizim bilgeliğimiz ve kültürümüzde, duygusal coşkuda değil.”

Rom, Triphon’un muskasını Mattius’un elinden kaparak, “Hayır!” diye çıkıştı. Muskayı sertçe mihrabın üzerine bıraktı. “Ceset hayatına geri dönmek mi? Bunu yasaklıyorum! Kanımızı korumak için yapılan bir savaşta binlerce Ölümsüz’ü öldüremeyiz. Ya da Koyu Renk Kanlıları toptan ortadan kaldıramayız. Bu, Jonathan’ın tarzına uygun bir yöntem değil.”

Jordin ona baktı ve o an anladı.

Bunun sebebi *oydu*.

Feyn.

Mattius soğukkanlılığını kaybederek, “O zaman Hükümdarların hepsinin katledilmesine ve dünyanın gerçek hayat konusundaki son umudunun kökünün kurutulmasına *sırf bir prensip* uğruna izin vereceksin, öyle mi?” dedi. “Senin sevgi dediğin şey bu mu?”

Rom tehlikeli bir sükûnetle, “Ben sevgiyle, sen daha Ceset olarak içecek yaparken tanıştım,” dedi. “Jonathan’ın kollarını iki yana açtığını ve senin şu anda yeryüzünden

silme istediğin Ölümsüzleri kurtarmak uğruna öldüğünü gördüm. Sakın bana sevgi konusunda ders verme.”

“Senin *sevgin* hepimizi öldürecek.”

“Öyle olursa olsun!” Rom’un sesi içeride gök gürültüsü gibi çınladı.

Adah, Jordin’in aklından geçeni dillendirdi. “Rom, kaderlerine karar vermeden önce şu odaları bir dolaş ve çocukların yüzlerine bak. Ölümsüzler tercihlerini yaptılar ve o günden bu yana bizi öldürmelerine hiçbir şey engel olmadı. Gökyüzündeki Yaratan adına, kökümüzü kazıdılar.”

“Yaratan gökyüzünde değil, damarlarımızda. Ve benim bildiğim Yaratan kurtarabileceklerini öldürmez.”

Adah, “Ama sen bizim damarlarımızdaki Yaratan’ı öldüreceksin,” diye karşılık verdi. “Ben, mantıklı diğer bir seçeneğimiz yoksa, gerçek Hükümdar hayatını korumak için Ölümsüzleri kurban etmemiz gerektiğini düşünüyorum.”

Rom aniden Mattius’a saldırdı. “Onu yak. Yakmazsan, yemin ederim ki bunu ben yapacağım.”

“Hayır. Yapmayacaksın.”

“Beni durduracak mısın?”

“Buna gerek kalmayacak. Bulunamayacak yerlere beş numune sakladım. Hükümdarları yok oluştan kurtarmak için bunlardan teki yeterli olacak. İçimizde bu virüsü nasıl serbest bırakacağını bilen kişi birden fazla. Beni öldürsen bile, bu sana hiçbir şey kazandırmayacak.”

Farkındalık yavaş yavaş Rom’un yüzüne yayıldı, aynı zamanda Jordin’in zihninde de yerini alıp yerleşti: Mattius

oraya çözümünü sunmaya değil, çoktan aldığı kararı onlara bildirmeye gelmişti. Bu iş burada bitmişti. Jordin ilk kez bocaladı.

Rom burnundan içine derin bir nefes çekti. Herkese teker teker baktıktan sonra gözlerini en son Jordin'e çevirdi.

“Bu o kalın kafalarınızda bir çağrışım yapıyor mu?” diye sordu. “Bunca rastlantı? Beş yüz yıl önce, Talus adlı diğer bir simyacı bir virüs yarattı. Bu, dünyaya tartışmasız olarak hükmedecek ilk zalim Megas tarafından harekete geçirildi. Şimdi Megas'ın reenkarnasyonu olarak diğer bir virüsü mü serbest bırakacaksınız? Talus hayatını, hayatı *geri getirmeye* adadı, almaya değil. O günden bu yana, tıpkı Kitap da dahil olmak üzere her Bekçi'nin yaptığı gibi.”

Mattius, “Bu, Jonathan'ın hayatını korumak için ödenecek küçük bir bedel,” dedi. “Bizim ve tüm Cesetler için. Tahtta gerçek bir Hükümdar'a ihtiyacımız var. Bir *Hükümdar* 'a, o Koyu Renk Kanlı sahtekâr Feyn'e değil.” Bunu söylerken dudakları büküldü.

“Bu sadece hayatta kalmakla ilintili değil. Onu öldürmeyi de istiyorsun.”

“Şansımız varsa, *ilk* ölen Feyn olacak.”

Rom, Jordin'e döndüğünde yüz ifadesi herhangi bir renkten yoksundu. “Roland'la o Ölümlü'yken yaşadın. Seni tüm bunlar yaşanmadan önce, küçük bir çocukken içlerine aldılar. Seni kurtardılar. Şimdi, onların tümünü katlederken, Mattius'un yanında mı yer alacaksın?”

Jordin onun o Koyu Renk Kanlı cadının hayatı için

yalvardığını biliyordu.

“Bizi terk ettiklerinden bu yana hiç kimse tek bir Ölümsüz’ün yüzünü görmedi,” dedi. Sesi kendi kulağına bile buz gibi geliyordu. “Bildiğimiz tek şey onların düşüncesiz olduğu. Öldürmek dışında hiçbir şey yapmayan canavarlar.”

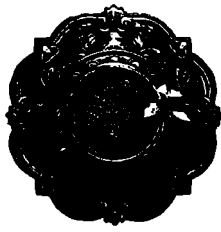
Ancak Mattius herhangi bir anlaşma ya da müzakere olmadan hareket etmişti, hepsi adına karar vermeye hazırды. Peki, Jordin böyle bir kararı kabullenmeye hazır mıydı? Koyu Renk Kanlılar ölmeliydi. Ölümsüzler de ölmeyi hak etmişti. Ona göre, Jonathan’a en az Saric ve Feyn kadar ihanet etmişlerdi. Yine de bu gerçekten Jonathan’ın yolu muydu?

Jonathan, neredesin?

Artık hiçbir şeyden emin olmayan Jordin, “Bu konunun daha derinlemesine düşünülmesi gerekli,” dedi.

“Jonathan daha iyi bir yol gösterecektir!” Konuşurken Rom’un ensesindeki damarlar ortaya çıktı. “Siz bunun sadece bir dedikodu olduğunu, onun sadece kanımızda yaşadığını düşünüyorsunuz. O, hayatta. Bunun doğru olduğunu biliyorum. Bir şekilde... orada bir yerde. O yaşıyor!”

Mattius, “O zaman acele etse iyi olur,” diye lafı yapaştırdı. “Yedi gün içinde kendisini göstermezse, kurtuluş umudumuzu canlı tutmak için Orakçı’yı serbest bırakacağım. Yanılıyorsam, Jonathan ruhuma bizzat merhamet edebilir.”

4. BÖLÜM

Jonathan, ben ne yaptım? Seni takip ettim. İstedğin her şeyi yaptım.

Rahat dur, Jordin. Biliyorum.

Bilecek ne var? Beni bırakıp gittin!

Seni hiçbir zaman bırakmadım, aşkım. Gör beni.

Hiçbir şey görmüyorum.

Gözlerini aç. Beni gör. Beni bul. . .

Jordin'in gözleri karanlıkta kırpışarak açıldı. Bu rüyayı iki haftadır görüyordu; hep aynıydı, hep sesliydi ve hep on-suzdu. Altı yıldan uzun bir süredir etkili ve canlı rüyalara yabancı değildi. Bazıları rüyalarının, aynen öngörülemez ön-sezi ve zümrüt yeşili gözler gibi, Jonathan'ın Hükümdarların hepsine bıraktığı son gizemli hediyeler olduğunu söylüyordu. Rüyaların ne anlama geldiğine dair hiçbir fikri yoktu. Bunların anlamları onların ötesindeydi. Belki de şehrin altında buldukları ısırdıptan yoksun, gerçek gibi görünen deneyimlerden öte bir şey değillerdi. Tanıdık yüzlerin, olabilen

ve bazen de açığa vurulan şeylerin ufak tefek parçaları. Yine de çoğunlukla Jonathan'ı görmüştü. Bunun sebebi belki de onu diğerlerinin hiç yapmadıkları bir şekilde sevmesiydi. Bir kadının bir erkeği sevmesi gibi. Hatta belki de Jonathan'ın da onu sevmesindendi.

Oysa bu sevgi onu artık üzgün ve yalnız bırakıyordu. Ortada sevilecek birisi yoksa, hayal örgülerinin ya da rüya dokusunun ötesinde bir sevgili olmadığında sevgi neydi ki?

Önceki gece yaşananlar uykusunu yarıda bölmüştü. Mattius'un ultimatomu... Yedi gün. Bir yanı, böylesine açık bir kesişim noktasına ulaştıkları için rahatlamıştı. Ölümü beklemek hiçbir zaman kanında olmamıştı; ne Jonathan'ın kanını aldıktan önce ne de sonra.

Odasına açılan eski perde kımıldadı. Orada kimin olduğunu görmek için başını kaldırdı ama perde hâlâ kapalıydı. Bunu sadece sezmişti; bu, rüyalarının süzgecinden geriye kalan en faal hediye idi.

Jordin gömleğini üzerine geçirdi ve her kim geliyorsa onu karşılamak için yerinden doğruldu.

Kımıldayan perde dış bölmenin esrarengiz ışığıyla çerçevelenen Rom tarafından, yana doğru açıldı. Jordin'in uyanık olduğunu görüp içeri girdiğinde yüz ifadesi sakin ve kararlıydı. Jordin bu bakışı iyi tanıyordu.

Kibrit almak için uzanarak alaycı bir şekilde, "İçeri gel," dedi.

Rom ot yatağın ucunda durdu. "Beni bekliyordun."

Jordin kibriti yaktı ve alevi lambasının fitiline tuttu.

Amber renkli ışık, antik mahzen mezarın gölgelik yerlerini iyice aydınlatmış gibiydi. Çatlaklar ve isli çukurlarla dolu duvar karanlıkla hareketlendi; pürüzlü yüzeyi sırlarla leke-liydi.

“Perdenin açılacağını daha açılmadan gördüm. Bu ön-görü ona gerçekten ihtiyaç duyduğumda gelmiyor.”

“O zaman bunun değişeceğini umalım. Ben bir karara vardım.”

Jordin elindeki kibriti üfleyerek söndürdü ve ona baktı. Rom sanki yeryüzüne çıkacakmış gibi siyahlara bürünmüştü. Vakit hâlâ gece miydi? Jordin, Gamil’le birlikte pirinç için geri dönmüş, onu dokunulmamış halde bulmuştu. Bekle-nildiği üzere, depo yakınlarında tek bir Koyu Renk Kanlı yoktu. Hepsi de sokaklarda yatıyordu. Ölümsüzler tarafından lime lime doğranmışlardı. Roland adam kaybettiyse bile, ce-setlerini de beraberlerinde götürmüşlerdi. Triphon’un be-denini de birisi almıştı.

Jordin, Ölümsüz Prensini her ne kadar hakir görse de ona beslediği gönülsüz saygıyı itiraf etmişti. Ölümlülerin kurnazlık ve hızlarının, Feyn’in yeni rejiminin felaketi oldu-ğu ispatlanmıştı. Roland, en az onun kadar gaddar ve hırs-lydı.

Jordin ikisinin de ölmesini diledi.

“Ve?”

“Ben gittiğimde sen başa geçeceksin.”

“Nereye gittiğinde?”

Rom yatağa doğru ilerleyerek, “Mümkün olan tek yere

gittiğimde,” dedi. “Mattius’un virüsü serbest bırakmasına izin verilmemeli. Ben bu kadar çok masumun ölümüyle elde edilen zaferi kabul etmeyeceğim.”

“Masum mu?” Jordin gözlerini kıstı.

“Sen de benim kadar biliyorsun... bu, Jonathan’ın tarzı değil.”

Jordin bir süre onun gözlerinin içine baktı, sonra yün battaniyesini fırlatıp attı ve yatağın diğer tarafında dikildi. Üzerinde sadece uzun beyaz geceliği vardı.

“Jonathan’dan bahsediyorsun ama o, mezarında ve biz de kendi başımızayız. Hiçbir şeyin değişmemesi durumunda, kemiklerimizi bundan asırlar sonra bu mahzen mezarda keşfedecekler. Bunu buraya, duvara pekâlâ kazıyabiliriz: ‘Burada tamamen kurutulmuş etin içine sarılmış kime ait olduğu bilinmeyen kemikler yatmakta.’”

“O zaman ben de onunla mezara giderim. Ancak onun yapmayacağını bildiğim bir şeyi yaparak bana verdiği kanı kesinlikle inkâr etmeyeceğim.”

“Etmeyecek misin? Peki, ne yapacaksın? Burada ölümü bekleyecek, diğerlerini de beraberinde mi götüreceksin?”

Rom, Jordin’in ses tonundaki acımasızlıkla şaşkınlığa uğramış gibiydi. Jordin kendi kendine durmasını, hayal kırıklığını haykırmanın hiçbir faydasının olmayacağını söyledi fakat bunu yapamadığını fark etti.

“Başka bir yolu olsaydı, bu mutlaka bu güne kadar aklımıza gelirdi. Mattius’un yakaladığı iyi bir nokta var. Hükümdar kanının her ne pahasına olursa olsun korunması lazım.

Roland'ın Hükümdarlar ve Koyu Renk Kanlıların hepsi ölmeden rahata kavuşamayacağını biliyorsun; böylece geriye sadece bahtsız Cesetler kalacak. Koyu Renk Kanlıları boş ver... Ölümsüzler her zaman bizim düşmanımız olacaklar ve hepimiz ölene kadar da durmayacaklar.”

Rom ona bakarken sessizdi; gözleri alev ışığında parlıyordu.

Jordin sandalyeye doğru dönerek pantolonunu kaptı. “Duymak istediğin şeyin bu olmadığını biliyorum ama gerçek bu. Gidecek hiçbir yerimiz kalmadı. Biz gitsek bile, diğerlerinin yerlerinden kımıldamayı deneyecek kadar bile güçleri yok; çok zayıflar. Ancak burada bu şekilde beklemeye devam ederek onların gelip bizi katletmelerine izin veremeyiz.”

Rom alçak sasle, “Yani Jonathan’ı katlettikleri gibi mi demek istiyorsun?” dedi.

Kelimeler keskindi. “Evet, tıpkı Jonathan’ı katlettikleri gibi.”

“O buna rağmen kendini kurtarmak için en ufak bir hamlede bulunmadı. Ne yaptığını biliyordu. Bir gerekçesi vardı. Anlamasan bile buna saygı duy. Onu ara. Onu bul.”

Jordin hızla döndü. “Nasıl? Söyle bana, yapayım. Onu nerede bulacağımı bana göster ama hayır, yapamazsın çünkü sen de bilmiyorsun. Bunun başka türlü olmasını ne kadar çok istediğimizin bir önemi yok... ve inan bana, bunu dibine kadar diliyorum... yapamayız. Yapamayız çünkü o öldü.”

“Öyle mi?”

“Kanından bahsetmiyorum.”

Rom, “Ben de öyle,” dedi.

Jordin uzun, derin bir nefes aldı. “Ne demek istiyorsun?”

“Diyorum ki, birkaç gece önce bana anlattığın rüyanın aynısını ben de gördüm. Sesi çölden sesleniyordu.”

“Bu bir rüya, Rom.”

“Öyle mi?”

“Hepsi öyle değil miydi?”

Rom yumuşak bir sesle, “Hükümdarlara Jonathan’ın kalbiyle öncülük etmen için yakarıyorum, Jordin,” dedi.

Jordin’in sarf ettiği kelimelerin korkunç yankısı havada asılıydı. Hepsinin yaptığından çok daha fazla sevdiği adamın kalbi konusunda nasıl bu kadar emin bir tavırla konuşabiliirdi? Hem de o kendini bu kadar kaybolmuş hissederken?

Rom, “Şimdi, hava hâlâ karanlıkken gitmeliyim,” dedi.

“Nereye?”

“Kale’ye.”

Jordin onu doğru duyduğundan emin değildi.

“O cadıya mı?”

Rom sadece ona bakmakla yetindi.

“Bunu hiçbir zaman başaramayacaksın! Başarsan bile, o seni öldürecek.”

“Denemek zorunda olduğum bir risk bu. Umarım Feyn’i hafife aldığını söylerken haklıyım. O, ölü yapısının altında bir yerlerde antik kanı barındırmakta.”

“Kendini ele mi vereceksin?”

Rom'un bakışı sakindi.

“Bu delilik!”

“Sana yalvarıyorum, Jordin. Jonathan’a olan aşkımdan ya da onu takip etme yemininden hiçbir zaman vazgeçme. Diğerlerine, hayatta kalmamızın yolunu açması karşılığında kendimi takas maksatlı teslim etmek için Feyn’e gittiğimi söyle. Onlara onun beni Koyu Renk Kanlılarından birine dönüştüreceğini anlat. Bunda başarılı olursa, Mattius’un virüsü beni de öldürecektir. Bunu Hükümdarların hepsine söyle; sadece Konsey’e değil. Bana bunun için söz ver.”

“Kurtuluş yolu bu olamaz.”

“Tek yol bu!” Rom döndü ve sanki çıkıp gidecekmişçesine perdelere doğru yöneldi. “Mattius beni öldürmek istiyorsa, bırak yapsın. Ancak diğerleri iki kez düşünecektir. Hepimizin ölüme mahkûm olduğu doğruysa, o zaman kaybedecek hiçbir şeyim yok demektir. Senin de öyle.”

Jordin loş ışığın içinde kımıldamadan dikildi. Rom’un bağlılığı karşısında utanç duymuştu.

Rom girişe döndü. “Roland hakkında ne konuştuğumuzu hatırlıyor musun? Ya başka bir seçenek yoksa?”

Nasıl unutabilirdi? “Bu da delilik,” dedi.

“Bunu, ölümünden önce Jonathan için de söylemişlerdi.”

Jordin onun arkasından oradan ayrıldıktan sonra da uzunca bir süre baktı; pantolonunun bel kısmı hâlâ elleri arasındaydı.

“Delilik!” Mattius’un sesi içeride yankılandı. Adamın tahammüllü suratı beyazlaşmaya başlayan sakalının gerisinde kızarmıştı. “Nasıl olur da kendini şehit olarak ortaya atarak kurtuluşumuzu engelleme girişiminde bulunmaya cesaret eder!” İçeriye arşınlarken, topuklarına kadar uzanan cübbesi taş zemine sürünüyordu. Jordin’e döndüğünde yeşil gözleri alev alevdi. “Bundan hiç kimsenin haberi olmamalı. Buradan dışarıya tek bir kelime çıkmayacak.”

Jordin, “Çoktan biliyorlar,” dedi.

Simyacı ilk önce Gamil’e, ardından da Adah’a bakarak, “Kim biliyor?” diye sordu.

Jordin, “Hepsi,” dedi.

“Bu delilik!”

“Siz öyle diyorsanız...”

Rom ayrılır ayrılmaz, Jordin yatağına çökmüş ve hüsranda içinde ağlamıştı. Sonra, mecbur kalacak olsa bile onu engellemeyi planlayarak çılgın bir halde Rom’un peşinden koşmuştu. Ancak dışarı açılan tünelin sonuna ulaştığında, üçüncü nöbetteki Stephan adlı yaşlıca adam ona Rom’un on dakika önce oradan ayrıldığını söylemişti.

Güneşin doğmasına bir buçuk saat vardı. Geleneksel doğuş saatine ise üç saat. Zamanın yarısını odasını arşınlayarak, kızgınlığıyla boğuşarak geçirmişti. Ancak kısa bir an için, Triphon’un gözü önünde Jonathan’a benzer bir şekilde katledilişini anımsadığında, hareket tarzı çok daha yalın bir hal almıştı.

Rom’un isteğini yerine getirecekti. Jonathan için. Hü-

kümdarlar için. Rom için. Kendisi için.

Önce huzur, hemen ardından da mutlak kesinlik bir anda onu sarmalamıştı. Hızla giyinmiş, yaşayanlarla hâlâ dolu olan bölmeleri dolaşmıştı. Geriye kalan az sayıdaki insan arasında, Rom'un fayda sağlamak için Feyn'le görüşmeye gittiği mesajının yayılması sadece dakikalar almıştı. Jordin fal taşı gibi açılan gözlerin, akıldan çıkması imkânsız korku dolu bakışların ne demek olduğunu anlamıştı: Rom'un ele geçirilmesi durumunda, ölümün hepsini bulması uzun zaman almayacaktı.

Jordin herkesi, "Ona güvenin," diyerek temin etmişti. "Rom'un Jonathan'ın kalbini bildiğine güvenin. Rom, Koyu Renk Kanlı'ya dönüşse bile, bir yolunu bulacaktır."

İnsanların fısıltıları bir saat boyunca bölmeler arasında kutsal bir korku ve şaşkınlıkla taşındı. *Rom bizi kurtarmak için gitti. Jonathan geri dönecek, Rom bir yolunu bulacak.*

Şu anda Mattius'un önünde dikilirken, onun öfkesini anlayabiliyordu çünkü bunu bizzat kendisi de hissediyordu. Tabii bir de Rom'un zekâsına karşı beslediği o amansız saygı vardı. Simyacıyı tek bir hareketle köşeye kısıtırmıştı.

Peki, o ne taraftaydı? Rom'un mu, yoksa Mattius'un yanında mı? Her ikisi de oyunlarını oynamışlardı.

Şimdi sıra ondaydı.

Gamil aylık ziyafet için kullandıkları uzun masanın ucunda duran yüksek sırtlıklı sandalyeye doğru ilerledi ve tüm ağırlığını birdenbire vererek oturdu. Her ay hilalle birlikte, bir araya getirebildikleri en iyi yiyeceklerle Jonathan'ın

vefatını kutluyorlardı. Ana bölmenin altında buldukları eğreti mahzenden antik şarap alıyor, bunu mevcut olduğunda et ve peynir eşliğinde tüketiyorlardı. Her ne kadar Jordin önceki ay şehrin güneyindeki küçük bir çiftlikten ödünç aldığı tavşanları getirmiş olsa da son zamanlardaki yiyecek genellikle pirinç ve et suyundan ibaret kalıyordu.

Mattius, “Öyle olsun,” diye çıkıştı. “Hayatını boşa harcamış olacak.”

Jordin, “Hayatını boşa harcamak mı?” dedi. “Feyn onu öldürmeyecek. Sen ondan daha kötüsünü tanıyor musun?”

Mattius’un yüzü sertleşti. “Onun kaderi kendi elinde, benim elimde değil.”

Adah, “Feyn’in onun aklını çeceleğini varsaymalıyız,” dedi.

Gamil, “Hükümdar kanı buna izin vermeyecektir,” karşılığını verdi.

“Bundan emin miyiz?”

Jordin gözlerini Mattius’tan ayırmayarak, “Hayır, ama virüs onu öldürecek,” dedi.

“Kendi kararı.”

“Yani virüsün, şu senin Orakçı’nın Rom’u Koyu Renk Kanlı olmaya zorlanması durumunda öldürebileceğini inkâr etmiyorsun, öyle mi?”

Mattius’un suskunluğu yeterli bir yanıtı.

“O zaman Hükümdarların hepsi Simyacı Mattius’un, hayır, *hain* Mattius’un, aramızdaki en kutsal kişiyi öldürdüğünü bilecek. Rom Sebastian’ı, Jonathan’ı küçük bir çocuk-

ken bulan ve onu bugün damarlarımızda akan kanı bize verebilmesi için mutlak ölümden kurtaran o adamı. Bunu bilecekler ve ben bunun olduğundan emin olacağım.”

Mattius, Jordin’in sözlerinin kendisini etkilediğini gösteren en ufak bir işaretle bulunmadı. “Bu, Jonathan’ın kanının korunması anlamını taşıyorsa, içimizden birinin ölmesi çok daha iyi.”

Jordin, “Jonathan’ın başımıza getirdiği liderlere güvenmek ise en iyisi,” dedi.

Mattius ona doğru eğildi. “Rom onu ergenliğe taşıdı ve sen ölmesine izin verdin, ama ben onun mirasının sonsuza kadar yaşadığını göreceğim.”

Jordin onu boynundan tutup duvara doğru savurmamak için büyük bir çaba harcayarak titredi.

Şu ana kadar inanılmaz derecede bilgece davranan Adah ikilinin arasına girdi. “Diriltilmiş bir ceset Jonathan’ın mirası hakkında ne bilebilir ki? Siz hâlâ ölüyken, ben Jonathan’ın yaralanan dizlerini iyileştiriyordum. Onun kanının lekelenmediğini *görmeyeceğim*, Rom’u öldürürken de yanında durup sana destek olmayacağım.”

Mattius amansız bir sükûnetle, “Yedi gün... artık altı. Ben olayım ya da olmayayım bu iş yapılacak. Rom konuyu biliyordu. Yapmam gerekeni yaptım ve bunu Jonathan’ın kanını lekelemek için değil, onu *korumak* için yaptım.”

Gamil masanın ucundan başını iki yana sallayarak, “Öyle olduğunu düşünüyorsun,” dedi. “Bize duygularımızın bazılarını kaybedebileceğimizi söyledin. Senin Jonathan’ın

kanını koruma planın aslında, bunu gerekli kılan olayın ta kendisini tekrar canlandıracak!”

“Türümüzün ortadan kaldırılmasındansa, duyguların bastırılıp susturulması daha iyi.”

“Aynen bir zamanlar diğer simyacıların söyledikleri gibi!”

“Ayrıca, hatırlarsanız size hiçbir etkiyle karşılaşamayabileceğimizi de ifade ettim.”

Adah, “Virüsü bizzat al ve bize göster,” dedi.

“Yaşlı kadın deliliklerine ya da çocukça antikalıklara zamanımız yok! Gerekiyorsa bana hain deyin ama ben doğru olan şeyin yanında duracağım.”

Kapıya yöneldi.

Jordin, “Başka bir çözüm daha var,” dedi.

Mattius kapı kolunu sıkıca yakaladı. “Başka yol filan yok.” Kapıyı büyük bir hızla ardına kadar açtı.

“Feyn’i öldüreceğim. Koyu Renk Kanlılar, o olmadan kafasız bir çingiraklıyılana benzerler.”

Mattius tereddüt ettikten sonra omzunun üzerinden geriye doğru küçümseyen bir bakış attı. “Komik olma.”

“Sana başka bir yol öneriyorum, beni dikkate bile almayacak mısın?”

Simyacı kapıyı kapatıp arkasına döndü. Salak bir çocukla konuşurmuşçasına sözlerine devam etti. “Aptallıkta Rom’u takip ediyorsun. Ortada başka bir yol yok.”

“Hesapların seni başarısızlığa uğrattı. Başka yol var.”

“Bırak öldürmeyi, Feyn’in yanına dahi yaklaşamazsın.

Kale'ye uzanan eski tüneller bir Hükümdar'ın geçemeyeceği kadar iyi korunuyor." Durakladı. "İçeri girmeyi başarsan bile... Feyn'i öldürebilsen bile... sadece Ölümsüzlerin işlerini kolaylaştırıcaksın."

"Roland ölürse öyle olmaz."

Mattius güldü. "Hem Feyn'i hem Roland'ı mı öldüreceksin?" Etrafına teatral bir kuşkuyla baktı. "Kafanı bir yere mi vurdun?"

Gamil duyulabilir bir gönülsüzlükle, "Bu mümkün ol- saydı, Rom çoktan bu çözümü düşünmüş olurdu," dedi.

"Düşündü."

Adah, "Feyn bir yana, Roland'ı öldürmeni bile kesin-likle onaylamazdı," dedi.

Mattius'a manalı bir şekilde bakarak, "Onaylamazdı ama artık lideriniz Rom değil, benim. Roland'ın kafasını uçurabileceğimi söylüyorsam, o zaman şu kadarı açık ki," dedi, "bunu yapmanın bir yolunu biliyorum."

"Nasıl?"

Jordin kollarını indirerek masada duran şarap şişesine doğru yürüdükten sonra kadehi doldurup şişenin tıpasını geçirdi. "Bu benim sorunum." Bir yudum aldı, kadehi yerine bıraktı ve Mattius'a döndü.

"Ama altı günden daha uzun zamana ihtiyacım var. Bana on gün ver."

"Altı günün var."

"Dokuz gün olsun."

"Altı günün var."

Jordin hızlı adımlarla simyacıya yaklaştı. “Ben hepimizi kurtarmak için kendimi köpekbalığının dişleri arasına atacağım, sen ise bana ek olarak tek bir gün daha tanımayı reddediyorsun, öyle mi?”

“Planını bizimle paylaşmazsan, nasıl verebilirim ki?”

“Roland’ın kafasını keserek sana Feyn’inkiyle birlikte aynı torbada getirmeyi planlıyorum. Bilmen gereken bu kadar. Fakat benim zamana ihtiyacım var!”

Mattius konuşmadan önce içeride uzun süreli bir sessizlik yaşandı. “Yani Ölümsüz yuvasına dalacak, Roland’ın kafasını uçuracak, Kale’ye girecek, aynısını Feyn’e yapacaksın. Sence biz aptala mı benziyoruz?”

“Yanıt vermemi ister misin? Bunun cevabını tarih verecek. Dünyayı simyayla Kaos’a geri yollamadan önce son bir umutsuz seçenikle girişimde bulunmanın neresi aptallık olabilir ki? Jonathan’ın kazandırmak için geldiği her şeyi bir tarafa fırlatmadan önce!”

“Geldiğinin kokusunu alacak, daha sen onları göremeden kanını kumların üzerine saçacaklar. Bu mantıklı değil. Akla yatkın dahi değil.”

Rom’un ayrılırken söyledikleri Jordin’in kafasında yankılandı. *Delilik*. Dudakları hafifçe kıvrıldı. “Jonathan’ı hiç tanımamış olman çok yazık. Ona da bunların aynısını söylemişlerdi.”

Gamil masadan doğruldu. “Jordin, lütfen. Birincisi, Mattius’la aynı fikirdeyim. Roland’a canlı bir şekilde ulaşmanın yolu yok. Kaç hayat kaybetmeliyiz? Biraz düşün.”

“Düşündüm ve ne yapmam gerektiğini biliyorum.”

Adah, “Ölümsüzlerin nerede olduğunu biliyor musun?” diye sordu.

“Hayır.”

“İçlerinden birini hiç maskesiz gördün mü?”

“Hayır.”

“Göremeyeceğin birisini nasıl öldürebilirsin?”

“Bu benim sorunum. Sadece daha fazla zamana ihtiyacım var.” Mattius’a sert sert baktı. “Bana sekiz gün tanı. Sana hem Feyn hem de Roland’ın kellesini getirmezssem, öldüğümü varsay. O zaman Hükümdarların hepsinin kaderleri senin elinde olacak.”

Mattius bakışlarını önce Adah’a, ardından da Gamil’e yönlendirdi. Her ikisi de ne diyeceklerini bilemez gibi duruyorlardı.

Mattius, “İlk olarak Rom ölüme yürüdü, şimdi de bunu korkusuz Jordin yapıyor,” dedi. “İntiharlar arttı.”

“Soykırımından iyidir. Sekiz gün.”

Mattius hızla arkasına döndü ve kapıya yöneldi. “Yedi. Bu süre sonunda Feyn ya da Roland hâlâ hayatta olursa, Orakçı serbest bırakılacak.”

5. BÖLÜM

Feyn'in babası Vorrin de bu bölmede oturmuştu. Odanın diğer ucuna hükmeden pençe ayaklı çalışma masasından on adım bile uzakta olmayan bu yemek masasında. Burası, babasının Hükümdar olduğu günlerde dokümanlarla, gazetelerle ve raporlarla doluydu. Ancak bugün özenli bir şekilde temizdi ve Feyn'e her bakışında bir lahit kapağını ya da mihrabı andıran taş yüzeyi boştu.

Ilık geyik eti tabağını dizlerinin üzerine koyup kanat sırtlı sandalyede arkasına yaslandı. Çıplak ayaklarını masanın altına yayılmış saklanan aslanın kafasına yaslamıştı ve koyu renkli sade elbisesinin eteği yerde kümelenmişti. Perdeler ender rastlanılır akşam güneşi karşısında ardına kadar açıktı. Aslına bakılırsa bunlar hiç kapatılmıyorlardı. Şafaktan sadece bir saat önce bölmesine gitmek için Kale'nin koridorundan aşağı kayarcasına yürüdüğünü, bundan üç saat sonra arka geçitten geri döndüğünü gören olmamıştı.

O nadiren uyurdu. Fiziksel gereksinimleri yeniden hayat

bulduğu günden bu yana değişmişti.

Gecenin geç saatlerinde, Kale'nin hemen güneyinde diğer bir baskın daha yaşanmış, savaşçılarından sekizi ortadan kaybolmuştu. Cesetleri sabahın erken saatlerinde, şehrin hemen ilerisindeki tepelik arazilerde bulunmuştu. Bu manzara sabah işlerine gidenler arasında panik yaratmıştı. Yeni yüzbaşısı Seth, şehir çevresini takviye altına almak için yalvarmıştı. Yüz hatları keskindi ve bir Tanrı kadar yakışıklıydı. Feyn için bizzat kendi elleriyle özenle tasarlanmıştı. Bu yüzden Feyn ona antik Tanrı Kaos'un adını vermişti. Kaos sevgili olarak sadık, bir kurt kadar da vahşiydi. Feyn'i korumak uğruna ölürdü ya da Feyn'in talep etmesi halinde kendi boğazını kesebilirdi. Başka seçeneği yoktu, kimyasında vardı bu.

Feyn soğukkanlı bir şekilde, şehrin etrafındaki savunmanın desteklenmesinin, Kale'nin etrafındaki Koyu Renk Kanlı hatlarını kısıtlayacağına dikkat çekmişti. Bu, hiç şüphesiz, Roland'ın olmasını istediği en öncelikli şeydi.

Ölümsüzler ya büyük bir saldırıya hazırlanıyordu ya da Kale'ye ulaşamamanın getirdiği hayal kırıklığıyla boğuşmaktaydı. Feyn yirmi bin adamına tepeleri dipli bucaklı taramalarını emredebilirdi ama böyle bir şey yapması durumunda sadece Koyu Renk Kanlılarını vadiye atmış olurdu. Laboratuvarlarından yeni Koyu Renk Kanlı hasatının çıkma zamanı yaklaşmaktaydı. Roland'ın kaç Ceset'i Ölümsüz'e çevirdiğinin bir önemi yoktu çünkü onları Feyn'in sonu gelmez savaşçı kaynağının üstesinden gelmeye yetecek kadar büyük bir hızla eğitmesi imkânsızdı. Roland'ın savaşçıları neredeyse

doğüstü görünebilirlerdi ama bu savaşta kesinlikle sayılar kazanacaktı.

Yine de Roland, onu yalnızca adamlarının tüyler ürperten yöntemleri konusunda aktarılan söylentilerle değil, saldırganlığıyla da etkilliyordu. Feyn, onun kafasının büyük Kale kapısını süslediği gün, sırf ilgilenilecek bir hasım kalmadığı için belki bir damla gözyaşı dökecekti. Hem de hiç hasım kalmayacaktı.

Feyn çatalını tabağından alarak etin kenarıyla oynadı. O kadar yumuşaktı ki bıçağa ihtiyaç yoktu. Bir zamanlar her bir yemekten ayrı haz alırdı. Hayat onu işleyişiyle etkilemişti. Yiyeceğe, pencereden geçip tenine düşen güneşe, banyoda baldırlarına dökülen ve saçlarından damlayan suya duyduğu açlık... Bunların hepsi onu sarhoş etmişti. Tıpkı Senato'yu dağıttığı gün ulusların sadakatının ve güçlerinden sıyrılmasının verdiği keyif gibi.

Ama sadece bir süreliğine.

Eti ısırdı. Bu, terbiyeli olarak adlandırılacak büyüklükten iri bir lokma olabilirdi. Sonra tabağı masaya fırlatıp çatalın masanın üzerinde kayıp gidişini seyretti.

Yan kapının tıklatıldığını duydu.

Lokmasını çiğnemek ve geyik etini yutmak konusunda acele etmeden, çenesinden akan et suyunu sildi. Sonra sandalyesinden doğrulup, solgun gün ışığının, üzerindeki elbiseden tıpkı ince bir kumaşmışçasına geçerek parladığı pencereye doğru yöneldi.

“Ne var?” dedi.

Kapının ardından Corban'ın sesi yükseldi. "Efendim, elimizde ilginizi uyandıracak bir esir var."

"Gir."

Kapı açıldı ve usta simyacı içeri girerek tek dizinin üzerine çöktü. Omzunun üzerinden uzanan saçı neredeyse yere değiyordu. Garip ve sessiz Ceset yardımcısı Ammon onun iki adım arkasında diz çöktü.

"Ne yönden ilgimi çekecek?" Kollarını kavuşturmuş, usta simyacıyı inceliyordu. Bu, Corban'ı diz çökmüş halde kalmaya zorladı. Feyn bunu adamın alnındaki gerilimden görebiliyordu.

"Canlı bir Hükümdar efendim." Corban başını hafifçe kaldırırken bakışları Feyn'in çıplak ayaklarının altındaki halıya odaklandı. "Rom Sebastian, kâfirlerin lideri."

Feyn bir anda taş kesildi. Bu mümkün müydü? Her ne kadar bırakacağı etkiyi uzun bir süre yaşamasını sağlayacak kadar kalmamış olsa da, onu kandırıp Bekçi'nin antik kanını içmeye ilna eden Rom. Ya yeterince kan olsaydı? Her şey çok daha farklı olabilirdi. Bizzat saklanarak, ölü bir oğlanın hatırasına hizmet ederek yaşıyor, Saric ise şu anda onun yerinde duruyor olabilirdi.

"Onu nasıl ve nerede yakaladınız?"

Corban tek kaşını kaldırarak, "Efendim," dedi, "o bize geldi."

Buraya mı gelmişti? Kendi isteğiyle mi?

Hâlâ bir üçkağıtçıydı. İsteklerinin sonu olmayan bir fanatik. Şimdi aptallığı onu bir kez daha Feyn'e getirmişti.

Feyn kanepeye yürüyüp ağır kadife cübbesini alarak öndeki kancaları ince parmaklarıyla ilikledikten sonra yakında duran alçak topuklu, sırma işlemeli ayakkabıları giydi ve diz çökmüş halde duran simyacının yanından geçerken sadece, “Gel,” dedi.

Gaspçı Jonathan’ın tahtta hak iddia ettiği dönemde, Feyn stazdayken Hükümdar vekili olan Rowan, Kale’nin yeraltı bölmelerine açılan eski kapıyı kapattıralı çok olmuştu. Corban, Feyn’in emriyle bunları açtırmıştı. Terk edilmiş Senato bölmesinden antik kapıya doğru ilerlerlerken, Feyn ensesinde garip bir karıncalanma hissetti.

Hayatının ilk yirmi senesinde bu bölmeleri esaret, cinayet ve gizlilik geçmişlerinden dolayı korkunç bulduğundan sadece birkaç kez ziyaret etmişti. Şimdi, Corban’ın yolu aydınlatmak için elektrik düğmesini bulmaya çabalamasını beklemeye ihtiyacı yoktu, geçidi oldukça iyi biliyordu.

Antik zindanların ağır çelik kapısına yaklaştıklarında yavaşladı. Rom’u en son gördüğünde, arzulu ve ikna edici bir şekilde yalvaran inatçı bir âşıktı. Göçmenlere uygun bir şekilde savaşıyor birisiydi. Bir koruyucuydu, bir amacın ve halkın lideriydi. Aynı zamanda kendi inançlarının kölesiydi; aciz ve ölmekte olan bir berduş grubunun lideriydi.

Corban onu yakaladığında öncekinden biraz daha şiddetli soluyordu. Ammon’un ayak sesleri arkadan onu alçak sesle takip ediyordu. Feyn’in usta simyacı büyük bir hızla yaşlanmaktaydı. Önünde artık diz çökemeyeceği günler yaklaşıyordu. O gün geldiğinde Feyn, Corban’ı kendisine hizmet

etmesi için Ammon'u Koyu Renk Kanlı'ya çevirmeye zorlayacaktı. Şimdilik, hâkimiyeti elinde tutma illüzyonunu art arda yaşamasına göz yumuyordu.

Corban ağır çelik kapıyı çekerek açtığında Feyn içeri girdi. İlk başta burada kurulan büyük laboratuvarın steril kokusunu almadı ya da karşı duvarda sıralanmış duran en yeni prototiplerinin yer aldığı ağır cam lahitleri fark etmedi. Bir an için farklı bir esirle tanışmak üzere gizlice kaçırıldığı on beş yıl önceki zindanlara dönmüş gibiydi: yaşlı Bekçi'yle.

Ancak o an hızla geçti.

Paslanmaz çelik masaların dizildiği koridordan aşağı ilerledi, büyük bir hızla dizleri üzerine çöken simyacıların şaşkın yüz ifadelerinin hayal meyal farkındaydı. İçlerinden tekinin ayağı takılınca elindeki cam şişe antik taş zemine çarpıp parçalandı. Yukarıdaki elektrik aksesuvarları etrafa soğuk, parlak bir ışık yaymaktaydı. Feyn yıllardır ilk defa içlerindeki Koyu Renk Kanlıları hayranlıkla seyretmek için lahitlere yönelmedi.

Bunun yerine doğrudan arkaya, büyük laboratuvarın pürüzsüz duvarlarının eski yontulmuş koridora açıldığı noktaya yürüdü. Buradaki antik hücreler zaman ya da geçmiş süresince hiç dokunulmadan bırakılmıştı. Sadece demir çubukların üzerindeki kilitler yeniydi; tıpkı arkalarında tutulan canlı numuneler gibi...

Corban, Ammon'a uzak durmasını işaret ederek, "En sonuncusu, efendim," dedi.

Feyn son hücreye gelirken yavaşladı ve ardından durdu.

İçerideki adam karşı duvarın gölgesinde dikildi. Kollarını beline dayamıştı. Koridorun loş ışığı sayesinde içeriyi, baktığı kişinin o olduğunu anlayabilecek kadar görebiliyordu.

Rom.

Ne kadar da değişmişti. Saçı beyazlarla dolmuştu. Daha zayıftı ve omuzları eskisi kadar geniş değildi. Kendisinden çok daha fazla yaşlanmıştı. Feyn, adamın yüzündeki kirli sakala rağmen yara izlerini, zaman, endişe, zorluklardan kaynaklı ve gittikçe derinleşen kırışıklıkları seçebiliyordu. Lider aynen kalmış olabilirdi ama ilk karşılaşmalarındaki o coşkun şairden eser yoktu.

Feyn onu en son gördüğünde, Rom güneşten bronzlaşmıştı. Şu anda karşısında duran adam solgun ve donuktu. Demek yeraltında saklandıkları doğrudu.

Feyn, “Bunca yıl sonra bile hâlâ öngörülemezsin,” dedi.

Rom olduğu yerde hareketsiz dikiliyordu; gözleri büyük bir kararlılıkla onunkine odaklanmıştı. “Onu hâlâ hissediyorsun, öyle değil mi? Belki belli belirsiz ama o orada, damarlarında akıyor.”

Feyn’in tek kaşı havalandı. “Belki o kadar da öngörülmez değildir.” Rom aynı şeyleri on beş yıldır tekrarlamaktaydı.

“Neden buraya geldin?”

Rom sessizdi.

Corban, Rom’un parlak yeşil gözbebeklerinden bahsederek, “Gözleri, efendim,” dedi. “Canlı bir şekilde ele geçirdiğimiz ilk Hükümdar bu. Ölenlerin gözleri böyle değil. Simyacı-

larım onun kanını ve etini düşmanımızı çok daha iyi çöze-bilmemiz için inceleyecek.”

Hücreden etrafa garip bir koku yayıldı. Bu, Rom’un türündekileri ele veren o pis kokuydu. Nereden geliyordu, elbiselerinden mi yoksa teninden mi? Hükümdarlar saatler boyunca tütsü yakarak mı oyalanıyorlardı, yoksa Rom bunu belirli bir amaç uğruna kendi kendine mi sürmüştü?

Rom elini kaldırıp öksürünce koku çok daha belirgin bir şekilde Feyn’e ulaştı. Bu koku giysilerinden değil, *ondan* geliyordu.

Feyn başını yana eğdi. Bu nasıl bir tuhaflıktı?

“Gerçekten de bunu yapmalısın. Onu inceleyin.”

“Gözlerinden tekini almak istiyoruz.”

“Tabii ki alabilirsiniz.”

“Gözaltındaki bu numuneyi inceleyerek sadece kanındaki değişiklikleri daha iyi anlamakla kalmayacak, aynı zamanda Göçebelere dair de bilgi toplayacağız.”

Rom alçak sesle, “Onlar kendilerine Ölümsüz diyorlar,” dedi.

Corban onu duymuş gibi değildi. Bu buluşun heyecanıyla aylardır olmadığı kadar hayat dolu görünüyordu, ıslıl ıslıldı. Feyn onun sözünü keserek demir parmaklıklara biraz daha yaklaştı.

“Buraya gelmen aptallıktı,” dedi.

“Senin hayatını kurtarmak kadar aptalca.”

Feyn şen bir kahkaha attı. “*Benim* hayatımı mı?”

Bir sessizlik yaşandı.

“Anlıyorum.” Feyn parmaklarını birbirine geçirerek iç çekti. “Bu konuşmayı yıllar içinde defalarca yaptık. Buraya gelerek ne elde etmeyi umuyordun? Kendilerini benim makamımla aynı şekilde isimlendirme cüretinde bulunarak Hükümdarlığımı yıkmak isteyenleri kurtarmak gibi bir niyetim yok. Merhametle onların ölüme dair hayallerini sürdürmelerine izin vereceğim. Ancak ölüm kaçınılmaz... benim elimden ya da Roland tarafından. Sizi her ne bölmüş olursa olsun, onun da size karşı benden fazla sevgi beslemediği çok açık. Simyacılarım seni parçalayıp incelemek için sabırsızlanıyorlar. Koyu Renk Kanlılarımın öğreneceğimiz ve faydalı bulacağımız her şeyden sonuna kadar kazanç sağlayacaklarından emin olabilirsiniz. Görüyorsun ya, buraya boşuna geldin.”

“Aslına bakılırsa, Leydim, buraya gelmekteki amacımın yarısına eriştim bile.”

Feyn’e yıllardır “Leydim” diye hitap edilmemişti. Bu kelime tüylerinin diken diken olmasına yol açtı. “Peki, bu nasıl bir amaçmış böyle? Ah, unuttum. Benim hayatımı kurtarmak.”

“Evet.”

“Gerçekten mi?”

“Ve Jonathan’ın mirasının kutsallığı. Fakat başka bir sebep daha var.”

“Her zaman vardır. Peki, bu ne olabilir?”

“Gerçek.”

“Bu hangi gerçek?”

“Seni Hükümdar yapmak için geldiğim gerçeği.”

Feyn ona uzun bir süre baktı. Onunkinin yanı sıra,

Corban'ın nefesi bile durgunlaşıp sessizleşmişti.”

“Ben zaten *Hükümdarım*.”

“Öyle misin?”

Feyn dudağını büzdü. Belki de şu son yıllardaki mutlak hayatta kalma baskısı çok fazlaydı. Jonathan'ın sonunda aklını kaçırmış olması mümkün müydü? Bu düşünce Feyn'in hayal kırıklığı yaşamasına sebep oldu.

“Türünden kaç kişi kaldı, Rom? Triphon'un kellesini ele geçirdik. Bu kayıp, senin açından acı olmalı.”

“Birkaç kişi.”

“Şimdi sen büyük bir aptallık yaparak geriye kalanları lidersiz bıraktın.”

“Onların lideri Jonathan.”

“Yani onlara ölü bir adam liderlik yapıyor. Söyle bana, aradığın ‘kurtuluş’ bu mu? Sırf sonunda buraya gelmek için mi onlardan bu kadar uzaklaştın?”

“Ben yalnız değilim.”

Feyn, Corban'a göz attı.

“Başka bulunan olmadı, efendim.”

Feyn, Rom'a baktı. “Tabii ki değilsin. Unuttum. Jonathan'la birlikte geldin. Erkek kardeşimin öldürdüğü adamlar.”

“O ölmedi.”

Feyn savaş meydanını bu olay olmadan terk etmişti. Şimdi ilk defa, kafasında bir şüphe belirdi. Ancak bu sadece üçkağıtçı bir adamın sözleriydi. Jonathan'ın ölümüne tanık olan çok kişi vardı; hepsi de sadıktı. Hiçbir Koyu Renk Kanlı

ona yalan söylemezdi ya da söyleyemezdi. Oğlan ikiye kesilmişti. Feyn de onun için yas tutmamıştı. Oğlan uğruna bir kez staza konulmuştu, bu ölüm Feyn'in ağzında acı bir tat bırakmıştı.

“Sen delirmişsin, Rom. Hayal kırıklığına uğradığımı söylemeliyim.”

Rom duvardan uzaklaşarak demir parmaklıklara, ışığın altına doğru hareketlendi. Feyn artık onun yanak ve şakağındaki yara izlerini görebiliyordu. Arkadan bağlanan saç tutamları yüzünün kenarından aşağı uzanmaktaydı. Gerçekten çelimsiz görünüyordu ama Feyn'in daha önce hiç görmediği parlak yeşil gözleri hiç de bir kaçığın gözlerine benzer miyordu.

“Kanımı damarlarına al.” Bu, Rom'un yıllar içinde onun gözlerine ilk kez doğrudan bakışıydı.

“Bir gün bu oyundan yorulacak mısın acaba?”

“Hayatın buna bağlı.”

“Unuttun mu? Senin kanın bizim türümüzdekileri öldürüyor.”

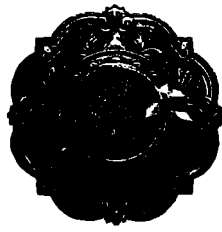
“Ama seni değil.”

Feyn küçümseyen bir gülümsemeyle, “Öyle mi? Özel olduğum için mi?” dedi. “Bir zamanlar senin antik kanını aldığım için mi? Açıkçası öyle bir içinden çıkılmaz duruma girdin ki tek umudun beni sahip olduğumdan çok daha fazlasını taşıdığımı ikna etmekte. Bana dünyadan daha fazla şey önerebileceğine inandırmakta.”

“Ben bunu yapamam ama Jonathan yapar.”

Yine o isim.

Feyn başını iki yana sallayıp Corban'a döndü. "Ne istersen onu yap. Ondan mümkün olan her şeyi öğren. Tatmin olmazsan sakın onu öldürme." Corban'ın önünden geçip koridorun sonunda arkasına döndü. "Ayrıca gözlerinden en az birini bırak."

6. BÖLÜM

Jordin biliyordu: Ölümsüzler sadece karanlıklar arasından gelirdi. Görme yetenekleri çok gelişmiş olduğundan geceleri de tıpkı gündüz vakti avlanan şahinler gibi net görebiliyorlardı. Onlarla kıyaslandığında kendisi aynı karanlıkta kör sayılırdı. Gece boş arazileride dolaşmayı göze almak tam bir idam cezası olurdu.

Jordin aynı zamanda şunu da biliyordu: Koyu Renk Kanlılar, Bizans sokaklarında hem gündüz hem de geceleri tıpkı kuduz köpek sürüleri gibi dolaşmaktaydı ve onları kesmeye hazırdılar. Şehrin iki milyon Ceset'i gibi, Jordin'in türündekilerin zengin kokusunu alabilirler ve hakaret ettikleri kokunun hayatın kendisi olduğundan habersiz bir şekilde anında hepsinin kökünü kurutabilirlerdi.

Yine de tehdit açısından Ölümsüzler ve Koyu Renk Kanlılar arasında bir seçim yapması istense, Koyu Renk Kanlılarla uğraşmayı tercih ederdi.

Odasının loş bir ışıkla aydınlatılmış mahremiyeti içeri-

sinde, kendisini bekleyen görev için hızla hazırlandı. Onun ne yapmak üzere olduğundan hiç kimsenin haberi olamazdı. Tek başına olacak ve hemen gidecekti; başarılabilceğinden emin olmadığı bir şeye girişmek için yedi gün çok kısa bir süreydi.

Boş arazileride hayatta kalma girişimi için ise oldukça uzun bir süre...

İçindeki şüphe ve korku dalgalarını görmezden gelerek, en sağlam giysilerini kanvas sırt çantasına doldurdu. Kalın pantolon, bej tunik, bir başörtü. Bunların yanına fırlatmak için beş iyi bıçak, kendisini iki gün boyunca desteklemeye yetecek miktarda ekmek ve yemiş, bir matara su attı. Arka mağaraların tekinden, başarılı olması durumunda ihtiyaç duyacağı diğer birtakım malzemelerin yanı sıra kısa bir kürek de almıştı.

Mattius bir konuda haklıydı, yapmayı düşündüğü şey neredeyse imkânsızdı.

Kitap bir keresinde Roland ve Ölümsüzlerinin şu son yıllarda Koyu Renk Kanlılara benzer bir şekilde evrim geçirdikleri yorumunda bulunmuştu; yani Jonathan'ın ilk Ölümlü kanı onlarda ölüm sonrası kanda görülmeyen bir şekilde değişmişti. Düşmanları güçlenirken Jonathan'ın en hakiki takipçilerinin zayıflıyor olması düşüncesi, yenilir yutulur olmayan diğer bir şeydi.

Tabii ki, Ölümsüzlerin aralıksız evrimi ispatlanmamış bir teoriydi. Hiç kimse bir Ölümsüz'ü pelerinsiz görmemişti. Fakat saldırırken ortaya koydukları hız ve yetenek inkâr

edilemezdi. Jordin, Ölümlü günlerinde hiç bu kadar ölümcül olabilmış miydi?

Hayır. Şunu da biliyordu: Bilakis, Ölümsüzlere dair dedikodular onlara haklarını vermiyordu.

Jordin taba pantolonunu giydikten sonra üzerine uzun kollu gömleğini, en üste de vücudunu saran yeleğini geçirdi. Oraya, ek olarak dört bıçak sakladı; bunlara her iki eliyle de kolayca ulaşabilirdi. Oku ve yayı kolayca sırtına, gömleğinin içine doğru kayd. Ucu, kürekkemiklerinin arasına doğru uzanacak şekilde serbest bıraktığı saçlarının altında kaybolmaktaydı. Okunu ve yayını kullanma fırsatı olmayacaktı. Bıçaklar şehirden uzaklaşana kadar ona yetmek zorundaydı.

Sonunda dikkatini dağıtacak farklı diğer bir güçlü koku kullanmaksızın saklanılamayacak olan kokusu dışında, sıradan bir Ceset'ten hiçbir farkı kalmamıştı.

Çantayı omzuna asarak koyu renk camlı bir gözlük kaptı ve yukarı çıkmak için tünele yöneldi. Orada, ilk gözcü muhafızla mücadele etmek zorunda kaldı ve sonra oradan ayrıldığına dair söylenti bir alev gibi her tarafa yayıldı. İlk önce Rom, ardından da Jordin kurtlara gitmişti.

Her halükârda haksız olmazlardı.

Aniden hücum eden şüpheyi bastırdı ve çıkışa doğru koştu. Tuniğinin içinde çoktan terlemişti. Tüneller burada daha kabaydı, dengesizce kesilmişti, birkaç yıl önce gerçekleştirilen mağara kazılarına, bin yıl önceden kalma orijinal oyuklara sarf edilen özenli işçilikten çok daha az özen gösterilmişti.

Bir kaya çıkıntısının gerisinde dikilen figür onu şaşırttı. Kaya. Kızın tek başına kalarak okuma alışkanlığını unutmuştu. Şimdi lamba ışığının soluk ışıltısını gördü, en yakın meşalenin titreşimi altında güçbela görünüyordu.

“Jordin?” On yedi yaşındaki kız ona şüphe dolu gözlerle baktı. “Sorun ne?”

“Her şey.” Durdu. “Hiçbir şey.”

“Nereye gidiyorsun? Yukarı mı?”

“Evet.”

“Rom’u bulmaya mı?”

“Hayır. Soru sorma, Kaya.”

“Yukarıda gündüz.”

“Biliyorum. Onun için bir Ceset gibi giyindim. Bu yüzden telaş uyandırmayacağız... bu şu anda ihtiyacımız olan en son şey.”

Kaya fal taşı gibi açılmış gözlerle onu seyrederken, ışığın loş ışıltısı yüksek elmacıkkemiklerini vurguluyordu. Jordin büyüyen kızın sahip olduğu güzelliği fark etmekten kendini alamadı. Onu altı yıl önce Jonathan bulmuştu. Kirliydi ve Göçme Makamı’na giden bir arabaya kilitlenmişti. Jonathan onu ölümden kurtarmış, kız da onu Jordin’inkine rakip olan bir sadakatle takip etmişti.

Aralarında, Jonathan’a en samirni ve çocuksu şekilde sevgi besleyen kişi belki de Kaya’ydı.

Oysa Kaya’nın artık çocuk olmadığı açıktı. Jordin’le aynı beceride savaşamayabilir ama en az onun kadar iyi sevebilirdi. Geriye kalan Hükümdarlar arasında onun yaşına uy-

gun erkek kalmamıştı. Jordin onun Bizans'tan yakışıklı bir Ceset bulmasına ve dönüştürmesine yardımcı olmayı hep düşünmüştü.

Artık bunların hiçbirinin bir önemi yoktu.

Kaya, "Jonathan'ı bulmaya gidiyorsun," dedi.

Jordin yorumu duymazdan geldi ve geçide yöneldi. Aklı çoktan açık arazilerideydi. Onlara ulaşmak kolay bir iş olacaktı; alarm verilmeden önce sadece tek bir atış yapmalıydı, yoksa kendini gerçek bir belanın içinde bulacaktı.

"Rom, Feyn'i bulmaya gitti, sen de Jonathan'ı bulmaya gidiyorsun! Öyle değil mi?"

Aniden Kaya'ya saldırdı, onu susturmaya istekliydi. "Saçmalama! Sakın etrafa dedikodu yayma ya da kimsenin umudunu yok etme."

Kaya kaşlarını çatı. Tatmin olmamıştı. "Beni terslemene gerek yok. Jonathan'ı bulmaya gitmiyor ya da Rom'u takip etmiyorsan, o zaman nereye gidiyorsun?"

"Kaya... bak, sana daha fazla açıklama yapabilmeyi isterdim ama yapamam. Sen, Jonathan'a güvündün. Bundan sakın vazgeçme. Ona inan, bana değil. Ben yapmam gerekeni yapıyorum, o kadar."

Kaya, "Bizi bırakıyorsun," dedi. "Jonathan'ı bulacaksın ve geri dönmeyeceksiniz." Sesi duygularından dolayı boğuktu.

Kaya haklıydı. Jordin onu tekrar göremeyebilirdi... ya da aslına bakılırsa hiçbirini. Jordin boğazında oluşan düğümü hissederek yutkundu ve Kaya'yı omuzlarından yakalayıp onu

kendine doğru çekerek kucakladı.

“Gitmem lazım, Kaya. Sakın inancını kaybetme. Yaratana’ya benim için yalvar.”

“Bırak, seninle geleyim.”

“Sen benim gideceğim yere gidemezsin.”

Jordin, Kaya konuyu daha fazla uzatmadan meşaleyi duvardan kaparak yan tünele daldı ve yukarı çıkan taş basamakları ikişer ikişer tırmandı. Sonra alevi söndürüp derin bir nefes aldı, girişi kapatan ağır, pis brandayı yana doğru çekti. Gölgenin içine adım attığında kalın bir çalılık kümesi ilerideki bulutlu gökyüzünün büyük kısmının önünü kesmekteydi.

Mabet, bugüne kadar hiç yeniden yapılandırılmamış veya yıkılıp yok edilmemiş bir yıkıntının devasa ayakları altındaydı. Bodur çalılar son yıllarda burayı mekân edinmişti ve ufalanan taşı neredeyde gizlemekteydi.

Jordin açıklıktan dışarı kaydıktan sonra brandanın eski duvardaki gediğin üzerini gerisingeri kayıp kapattığından emin olmak için arkasına tek bir kez baktı. Tatmin olunca gözlükleri gözüne geçirerek yoldan geçenleri kontrol etmek için çalıların arasından dışarı süzüldü.

Bir yıl önce Mabet’e sadece elli sekiz Hükümdar gelmişti. Bir zamanlar takip ettikleri yoldan inanılmaz derecede emin olan, Bizans’ın güneyindeki mağaralarında Ölümsüzlerin yaptıkları baskından canlı kurtulmayı başaran tutkulu yüzlercesinden sadece elli sekizi. Şehre sığınmaya ve Roland’ın Göçebe yağmacı topluluğundan kurtulmaya gelmişlerdi...

Kendilerini seksen bin Koyu Renk Kanlı'nın ve iki milyon korlanmış Ceset'in önüne atmışlardı.

Yıkıntıların güneyinde kavisler çizerek uzanan dar patika boştu. Jordin yıkıntı duvarını takip ederek oraya doğru ilerledi. Terk edilmiş avluya paslanmış yağ bidonları ve moloz yığınları saçılmıştı. Antik yıkıntı Kale'nin güneyinde, şehrin seyrek yerleşime sahip bölümünde yer almaktaydı. Jordin, şehre giriş ve çıkış faaliyetlerinin tümünün takip edildiği Koyu Renk Kanlı alanına girmek üzereydi.

Başını önüne eğerek doğal bir tavırla yürüdü. Sabah gezintisine çıkmış sıradan bir Ceset gibiydi; ellerini ceplerine sokmuştu. Kendi kendine, *öyleyim*, deyip duruyordu. Öylesine yürüyüşe çıkmış, düşünceler arasında kaybolmuş sıradan bir Cesetim.

Gördüğü ilk adam yirmili yaşlarından daha büyük gibi durmuyordu ve elli metre ilerideki bileşkenin karşı tarafında yer alan yarım duvara oturmuştu. Dizine doladığı kollarıyla onu seyrediyordu. Jordin bakışlarını kaçırdı. Yoksa teninin ve nefesinin acı kokusunu mu almıştı? Rüzgâr ne taraftan esiyordu? Nabızı hızlandı.

Kendi kendine, *sadece bir Ceset*, dedi. *Başınla selamla ve yürümeye devam et. Bir şey yok.*

Hızını değiştirmeden öyle de yaptı. Bir Ceset'i gün ışığında görmeyeli en az bir ay olmuştu. Gözlerinin donukluğu dışında Hükümdar'la aynı görünüyordu.

Terk edilmiş bileşkenin kenarına geldiğinde moloz ve yıkıntıları çevreleyen çitin aralığından içeri süzüldü. Bitişik

sokağı takip ederek ara geçide saptı. Gelip geçen bisikletlilerden herhangi biri kokusunu almadan önce burayı geçmeye can atıyordu. Burada kuzeye kıyasla çok daha az insan vardı, ki bu da onun yakalanma olasılığını azaltıyordu. Aynı zamanda karşılaştığı her Ceset için onu çok daha fark edilebilir kılıyordu.

Geçidin nispeten güvenli ortamına ulaştığında, endişesinin ancak yatıştığını fark etti. Buraya kadar her şey çok iyiydi.

Jordin bir saat boyunca güneye doğru ilerledi. Ara yollara geçebilmek için doğuya ve batıya yöneliyor; etrafta at arabaları, yeraltından çıkan intizamsız yaya kalabalıkları, ara sıra gelip geçen araba ya da kamyonlar olmadığında, o dar yollara geçerek her ne kadar az sayıda olsalar da gördüğü herhangi bir Ceset'le arasında olabildiğince mesafe bırakıyordu. Jordin, Bizans'ın güney mahallelerinin altındaki suyollarına akan devasa menfeze ulaştığında, güneş gökyüzünün üçte ikisine tırmanmıştı. Koyu Renk Kanlılar açık pis su borusunun sonunda sık sık nöbet tutarlar, bir Ölümsüz'ün şehre kolayca girmek için bu geçidi kullanıp kullanmadığını kontrol ederlerdi.

Jordin menfezin yarısına kadar geldi ve aniden durdu. Uzak uçtaki yuvarlak ışık sırtı kendisine dönük duran bir Koyu Renk Kanlı'nın net silüetiyle kesilmişti. Jordin omzunun üzerinden arkaya baktı. Karanlıktı. Yaklaştığını göremezlerdi.

Ayak sesleri ise diğer bir konuydu. Koyu Renk Kanlılar genelde dörtlü gruplar halinde devriye gezerlerdi, ki bu da oralarda bir yerlerde üç tanesinin daha oyalandığı anlamına

gelmekteydi. İleride boş arazinin çıplak yamaçları uzanıyordu. Oraya en ufak bir şüphe uyandırmadan ulaşmalıydı. Koyu Renk Kanlıların gün içinde birilerini kovalamak gibi bir endişeleri yoktu.

Jordin çantasını sırtından indirerek önce bej tuniği ile eşarbını, ardından da yeleğini çıkardı. Açık arazilere daha iyi uyum sağlamasına yardımcı olması bakımından daha açık renk giysilere büründü. Sonra çantasını toplayıp yayını eline aldı ve kendisinden şüphelenmeyen muhafızın otuz adım yakınına kadar ilerledi. Kavisli beton zemine dört ok bıraktı, beşincisini yayının teline taktı ve daha iyi nişan alabilmek için dizleri üzerine çöktü. Çelik uçlu ok bu mesafeden bir kazma kuvveti yaratacaktı.

Derin bir nefes aldı, yayı kaldırdı ve oku doğrudan Koyu Renk Kanlı'nın kafasına yolladı. Vurduğunu görmemişti ama metalin kemiğe çarpma sesi tanıdıktı. Koyu Renk Kanlı tek bir kez homurdandı ve öne doğru sendeledi; daha yüzüstü şekilde yere düşmeden ölmüştü. Bir alarm çığlığı yankılandı.

Jordin ikinci oku yaya takıp bekledi. Nişan aldığı gözü menfezin sol kenarına yönelmişti ve sağdan gelen biri olması durumunda diğer tarafa dönmeye hazırdı. Menfezin elli adım ötesinde iki Koyu Renk Kanlı görüş alanına girdi, ancak atış menzilinin dışındaydılar. Yoldaşlarıyla aynı kaderi paylaşmak niyetinde olmadıkları açıktı.

Fakat karanlık menfeze baktıklarında onu göremediler. Jordin karnının üzerine yatarak bekledi. Gözleri saldırganın

hızla nişan alıp vurduktan sonra kaçıp kaçmadığını ya da kendileriyle tekrar dövüşme niyetinde olup olmadığını anlamaya çalışarak bekleyen Koyu Renk Kanlılara odaklanmıştı. Yaratanları olan Feyn'e inanılmaz derecede bağlılık duyan Koyu Renk Kanlıların hayatlarına dair endişeleri çok azdı; bu da onları korkusuz birer savaşçı haline getiriyordu. Ölüm-cül. Neyse ki kendi hayatlarına dair hissettikleri umursamazlık onları gereksiz bir tehlikeye atmaktaydı. Nadiren geri çekiliyor ya da yardım talep ediyorlardı; en azından Hükümdarlar söz konusu olduğunda. Ölümsüzler farklı bir konuydu fakat onlar gün içinde saldırmazlardı.

Jordin ikilinin konuyu tam on dakika boyunca tartışmalarını seyretti ve bu süre zarfında onlara üçüncü bir Koyu Renk Kanlı daha katıldı. Sonunda içlerinden teki kılıcını çekerek öne çıktı. Bir Hükümdar'ın arkadaşlarını öldürüp kaçtığı sonucuna vardıkları açıktı. Ne de olsa, Hükümdarlar onların gözünde, savaşmaktan ziyade saklanmayı tercih eden birer korkaktı.

Jordin, Koyu Renk Kanlı içeri göz atmak için açıklığa yaklaşıp, sonra arkasına dönüp eliyle diğerlerine yaklaşımlarını işaret edene kadar sabırla bekledi.

Koyu Renk Kanlı'nın arkası dönükken tek dizinin üzerinde doğruldu ve adamın kafasına bir ok yolladı. Nişanın hedefini vurmasını beklemeden de geriye kalan okları kaparak hızla ileri doğru atıldı. Koyu Renk Kanlı, şakağındaki okla birlikte sendeledi.

Diğer ikisi yoldaşlarının saldırıya uğradığının yere düşene kadar farkına varmamış gibiydi. Jordin aradaki mesafeyi on

adım daha kapatmıştı. İkili açıkta yakalandıklarını anlayana kadar mesafe yirmi adım kapanmıştı.

Jordin menfezden tüm hızıyla çıkarak yerde yatan iki cesedin üzerinden atladı ve yaklaşan Koyu Renk Kanlılara otuz adım kala dizlerinin üzerine düştü. Büyük bir hızla geriye kalan üç oku art arda adamların bedenlerine attı.

İkisi soldaki savaşçıya saplandı; teki karnına, diğeri göğsüne denk gelmişti. Adam kılıcını indirdi ve göğsündeki oku sıkı sıkı tutarak yüksek sesle kükredikten sonra dizlerinin üzerine düştü.

Jordin'in üçüncü oku, kaçmak için dönen eli kılıç kabzasındaki son Koyu Renk Kanlı'nın böğrüne saplandı.

Jordin en ufak bir tereddüt yaşamadan düşen adama doğru koştu; öne doğru eğilmişti. Kılıcını kabzasından kavradı ve dik duran Koyu Renk Kanlı'ya doğru atıldı.

Adam hızla ona doğru döndüğünde yüzü öfkeden kırmızıydı. Kılıcını büyük bir homurtuyla savurdu.

Göçebe içgüdüğü Jordin'i terk etmemişti. Eğildi. Bu işe kendini adamıştı. Yeni ele geçirdiği kılıcını yukarı doğru savurdu ve savaşçı henüz darbesini tamamlamadan karşısındaki Koyu Renk Kanlı'nın çenesine sapladı.

Jordin'in kılıcı savaşçının yüzünün hemen hemen tümünü kesip ayırmıştı. Roland ona küçük cüssesini hızlı davranarak nasıl dengeleyebileceğini öğretmişti. Jordin, Göçebe oyunlarında iriyarı rakiplerinin çoğunluğunu büyük bir başarıyla yenmişti. Hatta bazen hepsini. Jonathan için koruma olarak seçilme sebeplerinden biri de buydu.

Koyu Renk Kanlı, çenesi ve ağzı olsaydı çığlık atabilirdi. Adam ellerini bir zamanlar surat olarak adlandırdığı yere uzatarak ileri doğru üç adım attı ve birkaç saniye çabaladıktan sonra yere düşüp hareketsiz kaldı.

Jordin tarafından öldürülmüştü. Beş ok ve ödünç alınan bir kılıçla, dört savaşçı. Okların çelik uçları Feyn'e, adamlarının okta kemik uç tercih eden Ölümsüzler tarafından değil de, bir Hükümdar tarafından öldürüldüklerini gösterecekti. Böyle bir saldırı aylardır yaşanmamıştı. Jordin adını kana kazınmıştı.

Jordin kendini günler sonra ilk defa canlı hissetti.

Doğruldu ve gözleriyle şehir sınırlarını taradı. Ortada başka bir Koyu Renk Kanlı'dan ya da Ceset'ten eser yoktu. Fakat Jordin yalnız değildi.

Arkaya, menfeze bakıp da düzlükte dikilen Hükümdar'ı görünce dehşete düştü. Onu koyu güneş gözlüklerinin gerisinden seyrediyordu; üzerinde boz kahverengi bir tayt ile kahverengi bir tunik vardı.

Kaya.

“Kaya?”

On yedi yaşındaki kız ölen Koyu Renk Kanlıları görmezden gelerek ona doğru koşarken yüzünde rahatlamış bir ifade vardı. Ölüm, Hükümdarlara yabancı değildi.

Jordin, “Ne yapıyorsun?” diye haykırdı. “Beni mi takip ettin?”

Kaya başını kaldırıp gözlüklerini çıkartarak iri, yemyeşil gözlerle ona baktı. “Evet!”

“Hayır!”

Kızın yüz ifadesi tereddütlüydü.

“Ama ben de dövüşebilirim. Arkanı koruyacak birine ihtiyacın olacak...”

“Hayır! Silahın bile yok. Sen çocuksun!”

Kaya kısa bir süreliğine ona baktıktan sonra, yüzüstü Koyu Renk Kanlı’nın bıraktığı kılıca doğru yürüdü ve onu kaptı. “Senin yaptığını yapmak yönünde eğitilmemiş olabilirim ama bu benim beş para etmediğim anlamını taşımıyor. Jonathan beni kurtarmak için çok uğraştı, öyle değil mi?”

“Bunu yapman için değil!”

Kaya, “Evet, bunun için,” diye çıkıştı. “Bu delikte oturup, bu Koyu Renk Kanlıların sen Jonathan’ı ararken bizi ortadan kaldırmalarını beklemeyeceğim. Seninle geliyorum.”

“Bunun Jonathan’ı bulmakla bir alakası yok, seni aptal.”

“O zaman bana neden boş araziye gittiğini söyle.”

Jordin onu elinin sert bir hareketiyle savsakladı. “Kimse ayrıldığını anlamadan geri dön.”

“Çoktan öğrendiler. Adah beni durdurmaya çalıştı ama hayat Jonathan olmadan yaşamaya değmiyor. Sevgim için onu bulmaya gideceğim.”

Jordin, Kaya’nın sarf ettiği kelimelerin yarattığı sancıyı kulak arkası etti. Bu hâlâ yüzeyin hemen altında yatan bir acıydı. Empati. Garip ve mantıksız kıskançlık. Ancak tabii ki kız onu sevmiştı. Hepsı sevmiştı. Ayrıca kendisini kıskandıran şeyin Kaya’nın sevgisi olmadığını fark etti. Bu, onun taviz vermez inancıydı.

“Beni nasıl takip ettin? Arkamda hiç iz bırakmadım.”

“Adah senin buraya, menfeze geldiğini söyledi.”

“Söyledi, öyle mi? Sana muhtemelen canlı olarak geri dönmeyeceğimi de söyledi mi?”

“Evet.”

“Ama yine de geldin.”

“Buradayım işte, öyle değil mi?”

“Evet, buradasın. Savaşçılarla dolu, amansız bir dünya-daki bir çocuk.” Jordin öfkeyle yürüdü. Hiç kimse onları görmemişti, görülmeden önce harekete geçmesi gerekliydi. Parmağıyla menfezi işaret etti. “Geri dön. Benim gittiğim yere gidemezsin. Bu söz konusu bile olamaz.”

“Nereye gidiyorsun?” Jordin cevaplamayınca, Kaya’nın çenesi gerildi. “Dönmüyorum. Biraz önce burada Dört Koyu Renk kanlı öldürdün. Cesetler bulunacak, sokaklar Koyu Renk Kanlı’yla dolacak. Beni geri göndereceksen, şimdi burada öldürsen daha iyi edersin. Bunu kesinlikle başaramam.”

Haklıydı. Onu geri yollamak, kızı beraberinde açık araziye götürmesi kadar ölümün kollarına atmak olacaktı.

“Lütfen, Kaya...”

“Jonathan...”

“O sen kendini öldürebilesin diye ölmedi!”

Kız daha alçak tonlu bir sesle, “O zaman sen ne yapıyorsun?” dedi.

Jordin ona uzun bir süre baktı. *Ben ne yapıyorum?*

Jonathan, neredesin?

“İster dön, ister benimle kal, sonunda öleceksin. Ben bir çocuğu koruyacak durumda değilim.”

Kaya, “Ben çocuk değilim,” dedi. “Fark etmedin mi?”

Jordin başını iki yana sallayarak çevirdi.

Kaya, “Kıskanıyor musun?” diye sordu.

Jordin ona yaklaşarak elindeki kılıcı çekip aldı. “Komik olma.”

Kaya ona uzun uzun baktı. Kaşlarını çatmıştı. “Tamam,” dedi. “O zaman beni ölüme gönder. Onu bulduğunda, Jonathan’a beni terk ettiğini söyle. Ona gelmeye çalışırken öldüğümü ilet kendisine.”

“Ben Jonathan’ı aramıyorum. Sen sağır mısın?” Kılıcı fırlatıp attı.

Kaya tabanları üzerinde döndü ve menfeze yöneldi. Kollarını sanki teslim oluyormuşçasına iki yana açmıştı. Bunu kesinlikle başaramayacaktı. Koyu Renk Kanlıların, yoldaşlarının başına bir şey geldiğinde kendilerini alarma geçiren bir altıncı hisleri var gibiydi. Diğerleri mutlaka çoktan yola çıkmışlardı.

“Kaya.”

Kız azimle uygun adım yürümeye devam etti. Kesinlikle uslanmazdı. Bu bazı felaketlerin başlıca sebebiydi.

“Kaya.”

Kız durdu ama dönmedi.

“Benimle geleceksen, liderliğime harfiyen uyacaksın.”

Kaya arkasına döndü.

Jordin, “İki kişilik yiyeceğim yok,” dedi.

“Ben yemeyeceğim.”

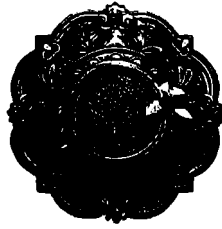
Kız en azından belinde matarasını getirmeyi akıl etmişti.

Baldırının yarısına kadar uzanan koyu kahverengi çizmeleri vardı. Şehrin dışına yolculuk etmeye uygun giyinmemişti ama sokak ayakkabıları ve siyah pantolon zorlu arazide gündüz yapılacak yürüyüş için çok daha kötü olurdu.

Konuşamayacak kadar hayal kırıklığı içinde olan Jordin sırtını şehre döndü ve açık araziye yöneldi. Kaya'nın arkadan kendisini takip ettiğinin farkındaydı; koşturarak onu yakalamaya çalışıyordu.

Gözlerini kapattı. Ölüm artık kesindi.

Jonathan bu kızı Ölüm Mercii'ne bıraksa belki de çok daha iyi olacaktı. En azından orada hayatını huzur içinde kaybedebilirdi.

7. BÖLÜM

Bizans'ın güneyindeki açık arazi Jordin açısından çeşitli avantajlara sahipti. Bölgeyi derinlemesine biliyordu. Hükümdarlar bir sene önce Ölümsüzler tarafından keşfedilmeden, birkaç yıl boyunca güneybatıdaki mağaralarda yaşamışlardı. Feyn ve Ölümsüzler arasındaki Kan Savaşı sonlanalı neredeyse iki ay olmuştu ve Hükümdarlar, kuzeyde yaşanan çok sayıdaki çarpışmadan dolayı büyük oranda rahat bırakılmışlardı; bugüne kadar... Her ne kadar Roland şehre her taraftan girmiş olsa da, Ölümsüz saldırıları Kale ve Feyn'in Koyu Renk Kanlı ordusunun ağır silahlarla donatılmış büyük bir kısmının yer aldığı Kuzey Bizans'a odaklı kalmıştı.

Şu an için, bu kadar güneyde gündüz gözüyle Ölümsüzlerle karşılaşma olasılığı çok az görünüyordu ama gece çöktüğünde ortaya çıkacak devriyeler mutlaka onların kokusunu alacaklardı. Feyn buna güveniyordu.

Başını kaldırıp güneşe baktı. Zirveye çok yaklaşmıştı. Yaklaşık iki saat boyunca oldukça rahat bir tempoyla yürü-

müşlerdi, ancak suları neredeyse tükenmek üzereydi. Şansları varsa, bir saat ilerideki Basil Kanyonu'nda kavisler çizerek akan küçük mevsimsel derede hâlâ su olurdu.

Hesabına göre, aklında tutup ulaşmaya hazırlandığı kanyona varmalarına neredeyse sekiz saat vardı.

“Jordin?”

Kaya onun yanında, yarım adım gerisinde kendi halinde yürüyordu. Jordin kızın varlığının, içinde bulundukları duruma kattığı çok sayıdaki pürüze rağmen, kendisine bir tür rahatlama sağladığını inkâr edemezdi. Bu gece ölürlerse, en azından birlikte öleceklerdi.

“Alçak sesle konuş.”

Kaya boğazını temizledi ve fısıltıdan biraz yüksek bir tonla, “Jordin?” dedi.

“Ne var?”

“Bir planın var mı?”

“Ne için planım var mı?”

Kız tereddüt etti. “Yani, Jonathan’ı bulmaya gitmiyorsa, ne yapmayı planlıyorsun?”

Gerçeği Kaya’dan saklamanın bir faydası olmayacaktı.

“Bir Ölümsüz öldüreceğim.”

Birkaç dakika boyunca hiç konuşmadan yürüdüler. Buradaki derin kanyonlar, çoğu kurumuş olan nehirler tarafından oyulmuştu. Kaba, çalılarla dolu bölge yıllar önce yerini kaya kadar kumla dolu çöle bırakmıştı. Kumluk bir yamacı tırmandılar; dengelerini sağlamak için öne doğru eğilmişlerdi. Güneydeki küçük kanyona tepeden bakan bir tepenin

üzerindeydiler. Hafif, hoşgörülü bir esinti Jordin'in tuniğinin altındaki teri soğuttu.

Herhangi bir hareket işareti var mı diye ufku taradı. Tıpkı beklendiği gibi, yoktu.

Kaya, "Rom bunu biliyor mu?" diye sordu.

Sorudaki itirazı fark ederek kıza yan yan baktı.

"Bunun gerekli olabileceğini biliyor."

"Neden gerekli?"

Jordin sırt boyunca ilerleyerek kuzeye yöneldi. "Çünkü Ölümsüz kanına ihtiyacımız var."

"Ne için?"

Jordin, "Ölümsüz olmanın tek yolu bu," dedi.

Kaya olduğu yerde dururken Jordin yürümeye devam etti.

"Ne demek istiyorsun?"

"Ölümsüz olmanın tek yolu serokonversiyondan geçiyor, demek istedim. Bu da damarıma Ölümsüz kanı enjekte etmem gerektiği anlamına geliyor."

"Ne?" Kaya ona yetişmek için koşturdu. "Sen Ölümsüz mü olacaksın?"

"Yüksek sesle konuşma. Keşfedilmek için yolumuzun dışına çıkmamıza gerek yok. Henüz değil."

"Bu mümkün mü?"

Jordin, "Öyle olduğunu düşünmesem yapar mıyım?" dedi.

"Ama artık Hükümdar olmazsın o zaman."

Rom'la birlikte bu düşüncüyü defalarca tartışmışlardı.

Bu, içinde bulundukları umutsuz zor durum için bir seçenektir. O, Koyu Renk Kanlı'ya dönme riskiyle karşı karşıya olduğunun bilinciyle Feyn'e gitmişti. Jordin'in zihni de kendisine aynı şeyi Ölümsüzlerle denemesi gerektiğini söylemişti. Düşmanlarına katılarak, onları yenebilirlerdi.

Jordin, "Doğru," dedi.

Sırttan aşağı yöneldi. Kaya'nın zihninden geçen karmaşık düşünceleri tahmin edebiliyordu. Ölümsüz olmak, kişinin sırtını Jonathan'a dönmesiyle aynıydı. Bu bir uçurumdan aşağı, Ölümler Diyarı'nın derinliklerine atlamak demekti. Tabii Hükümdar'dan Ölümsüz'e dönüşmenin mümkün olabileceği varsayılırsa. Her ne kadar bir zamanlar, Jonathan'ın kanını almadan önce hepsi Ölümlü olmuş olsa da bunun tersine çevrilip çevrilemeyeceğini hiç kimse bilmiyordu. Jordin'in bildiği tek şey, Ölümsüz kanının kendisini öldüreceğiydi.

Kaya, "Bu delilik!" dedi. "Ölümsüz olacak, Hükümdarları öldürmeye koyulacaksınız!"

"Belki."

Kaya onu kolundan yakaladı. "Bunu yapamazsın! Jonathan bunu kesinlikle onaylamazdı!"

Jordin kızın elinden kurtularak hızla döndü. "Jonathan konuşmuyor!" Öfkesinin kabardığını hissetti ama kendini sakinleştirmek için hiçbir girişimde bulunmadı. "Yönetimi bana bıraktı ve yapabileceğimi bildiğim tek şey bu."

Kaya sanki suratına bir tokat yemiş gibi baktı.

Jordin, "Düşmana dönüşme fikrine bayıldığımı düşünüyorsan, yanıyorsun," diye devam etti. "Roland'la aynı masada yemek

yemektense onun boğazını kesmeyi tercih ederim... onun gibi olmayı bir tarafa bırak... Sakın yanlış bir kanıya varma, onun boğazını keseceğim. Ancak ona bunu yapabilecek kadar yaklaşılabilmemin tek yolu onun gibi olmak. Bu senin için sorunsal, dönmen ve Koyu Renk Kanlılar karşısında şansını denemen en iyisi. Aksi takdirde, şüphelerini kendine sakla.”

Bakışları birbirlerine kilitlenmiş halde bir süre öylece kaldılar. Jordin’in yüzü kızarmıştı, Kaya’nınki ise bembeyazdı fakat gözleri kırgınlıktan dolayı alev alevdi.

“Senin de herhangi bir şüphen olmasaydı, bu kadar kızmazdın,” dedi. “Ben sadece sana mantıklı bir Hükümdar’ın soracaklarını soruyorum.”

“Mantıklı olma zamanını geçtik.”

Kaya, “Ama nazik olma zamanını değil,” diyerek homurdandı. “Jonathan’ın benimle konuşma tarzından hoşlanacağını hiç sanmıyorum.”

Jordin ona bakarken ne söyleyeceğini bilemiyordu. Bilgiç bir gevezeden daha sinir bozucu bir şey daha yoktu; özellikle de az çok gerçeklerden bahsediyorsa.

Başını çevirdi. Utancından dolayı bir kez daha maskara olmuştu, ki bu onu daha da sinirlendirdi. Aptalca bir görevin peşindeydiler. Bu, Kaya’yı uzaktan yakından ilgilendirmeyen bir işti.

Oysa artık bunun bir önemi yoktu. Kendi öfkesi, güvenlikleri açısından Kaya’nın saflığından daha büyük bir tehdit oluşturabilirdi. İkisi arasında, Kaya, Jonathan’ın ruhuna daha uyumluydu. Buna rağmen yaşadığı hayal kırıklığı bunu ka-

bullenmesine engel oldu.

Jordin gözlerini yamaca odaklayarak, “Jonathan’ı savunurken kaç Koyu Renk Kanlı öldürdün?” diye sordu.

Kız kısa bir süre sonra, “Hiç kimseyi öldürmedim,” dedi.

Jordin ona baktı. “Sence ben birilerini öldürmekten haz mı alıyorum? Jonathan’ı savunurken girdiğim çatışmalarda savurduğum her kılıçtan hoşlandım mı sanıyorsun?”

“Hayır.”

“Onun kalbine sahip olmadığımı mı düşünüyorsun?” Gözlerinin kenarında yaşların toplanmaya başladığını hissedince gözlerini kırıştırarak bunları hemen uzaklaştırdı. “Sence kolları beni kucaklayan, dudakları beni öpen adam, kalbimi beğenmez miydi?”

Gözünün kenarından bir gözyaşı süzüldü. Bunu elinin tersiyle sildi.

“Hayır, Jordin. Hayır, ben bunu söylemek...”

“Sen bir adama âşık oldun mu hiç? Onu sevdin, dudaklarından öptün mü?”

“Ben... hayır, henüz değil, ama...”

“O zaman sakın, benim Jonathan’a olan aşkım bir yana, sevgi hakkında her şeyi bildiğini düşünme. Onun hizmetinde her şeyi yaptım ve yapacağım. Bana seslense, sadece yanıt vermekle kalmam. Ona koşarım.”

Kaya yumuşak bir ses tonuyla, “Öyle yapacağını biliyorum,” dedi. “Jonathan sana sahip olduğu için çok şanslıydı. Saygısız olmak amacında değildim. Beni en az onun

kadar sen de kurtardın.”

Roller bir anda tersine dönmüştü. Oysa karşısındakine moral verip rahatlatan Kaya değil, o olmalıydı.

Kaya, “Jonathan sana seslendi mi?” diye sordu. “Rüyanda?”

Bu soru Jordin’in buz kesmesine sebep oldu.

Jordin, “Sana seslendi mi?” diye sordu.

“Rüyamda onun bana çölden seslendiğini görüyorum.”

Belki de bunda bir anlam vardı. Jordin’in kalp atışları hızlandı. Bunun sebebi hem olasılığın varoluşundan, hem de kıskançlık türü bir duygudandı. Neden sadece ona seslenmemişti?

Derin bir nefes aldı ve bunu yavaşça geri verdi. “Özür dilerim, Kaya. Bana ne oluyor bilmiyorum... şu anda her şey o kadar umutsuz görünüyor ki.”

Kız, “Özür dilemene gerek yok,” dedi. “Bu konu hepimizi ilgilendiriyor. Fakat Jonathan’a güvenebiliriz, öyle değil mi? Sen bana her zaman ona güvenmeyi öğrettin, öyle değil mi?”

Jordin başını boş boş salladı. “Evet, öyle yaptım. Haklısın. Şu anda biraz mücadele ediyorum. Seni düş kırıklığına uğrattığım için üzgünüm.”

“Uğratmadın!” Kaya onun elini yakaladı ve parmak boğumlarına ateşli bir öpücük kondurdu. “Jonathan öldürüldüğünde, sen benden çok daha fazla şey kaybettin. Yine de onu gördün, öyle değil mi? Rüyanda.”

Jordin başını sallayarak onayladı. “Evet, rüyamda. Rom da gördü.”

“O bize sesleniyor, Jordin. Onun hayatta olduğunu oradan biliyorum. Ölümsüzleri öldürmemizden memnun kalırmıydı, ondan emin değilim.”

Jordin, kızın söylediklerini uzun uzadıya düşündü. Belki de Kaya’nın yanında olmasının bir anlamı vardı. Onu süzdü, gözleri güneşin altında yeşil bir deniz gibi ıslıl ıslıldı. Saçları esintiyle birlikte koyu renkli bir yelkenmiş gibi şişti. İnce bir tutam yanağını bir türlü rahat bırakmıyor, dudaklarına sürtünyüyordu. Göçebeler onu sırf katıksız güzelliğinden dolayı ellerinde tutacaklardı. Çarpıcı bir yaratıktı, istediği sevgiliyi elde edebilirdi. İyi ama Ölümsüzler ondan nasıl faydalana-caklardı? *Roland*, diye düşündü, *onu akşam yemeğinde yiyebilir*. Kıza karşı hissettiği güçlü ve ani koruma güdüsüne şaşırdı.

Kaya, “Ama,” diye ekledi, “anlaştığımız üzere, seni takip edeceğim.”

Böylesine basit bir güven, ona olan güven, Jordin’in kalbini neredeyse kırdı.

Kaya omuz silkti. “Kamplarına doğrudan girebiliriz.”

“Nerede olduğunu bilmiyoruz. Ayrıca kampı bulsak bile, oraya canlı canlı yaklaşmamıza kesinlikle izin vermeyeceklerdir.”

Kaya gözlerini çevirdi; düşünceler içinde kaybolmuştu. “Belki birini esir alabilir, onu bizi oraya götürmesi yönünde zorlayabiliriz.”

“Kötü bir kokumuz var. Onların koku alma becerileri bizimkinden çok daha gelişmiş. Onlarda ölümlü algısı ev-

rime uğradı. En ufak bir şansımızın olması mümkün değil.”

Sonunda Kaya başını sallayarak onayladı. “O zaman sanırım sen haklısın.” İç çekti. “Öldürmeliyiz ya da en azından birisini yaralayabiliriz? Bir el kesip kanı ondan alamaz mıyız?”

Jordin gülümsedi. “Olmaz ama hiç de çözüme uzak sayılmazsın.”

“Ölümsüz olmak konusunda emin misin?”

“Bu benim yolum. Emin değilim ancak yapacağım şey bu ya da en azından deneyeceğim.” Neredeyse, ölmeyi deneyeceğim, diyecekti ama kendini tam zamanında tuttu.

“O zaman seni engellemeye çalışmayacağım.”

Kaya, bazı konulardaki saflığına rağmen diğerlerinden şaşırtıcı derecede akıllıydı.

Jordin, “Ya sen?” dedi.

“Ben mi?”

“Ölümsüz kanını elde etmeyi başarırırsak, sen onu alacak mısın?”

“Bilmiyorum. Bunu düşünmeliyim.”

Jordin dönüp tepenin üzerindeki kanyonun kenarından kuzeye yürümeye devam etti ve omzunun üzerinden dönerek, “O zaman çabuk olsan iyi olur,” dedi. “Zaman kısalıyor.”

Jordin’in seçtiği yer küçük bir kanyonun ağzına yakındı. Bir seferinde Koyu Renk Kanlı çetesinden kurtulmak için

dağ geçidinin sonundaki dar geçide saklanmıştı. Bu, Feyn'in savaşçılarını, şehre geri çekilmek zorunda bırakan Kan Savaşı'ndan önceydi. Burayı geçit olarak adlandırmak, boyutlarını abartmak demekti. Bahsedilen geçit, kanyon duvarında, diğer taraftaki gökyüzünün görüldüğü basit bir çatlaktan öte değildi. Sadece iki adım genişliğinde, en az birkaç yüz metre uzunluğundaydı.

Koyu Renk Kanlılar, Ölümsüzlerin hassas koku alma duyuları olmadan, Jordin'in derinliklere saklanması sayesinde, çatlağı geçmiş, kanyonun ağzında gece çökene kadar beklemiş, sonunda pes ederek şehre dönmüşlerdi.

Jordin, uzun saatler boyunca onları beklediği sırada çatlağın batı kenarı boyunca uzanan kayaların riskli dengelemlerini fark etmişti. Dar geçit gerçekten derin bir tuzaktı.

Kaya'yı götürdüğü yer burası olmuştu. Orada, birkaç saat boyunca küçük bir kazmayla çalışmışlar, yukarıdaki uçurum duvarının yirmi metrelik bir bölümü boyunca uzanan, ufak parçalarla dolu bir toprak kayması yaratmaya yeter miktarda kayayı yerlerinden oynatmışlardı.

Gün batmadan önce bir saat durdular. Zamanları kısaydı. Elllerinde yem olmadan tuzak kurmanın bir anlamı yoktu. Elllerinde yem olsa ve tuzağı kurabilseler dahi, hayatta kalmaları gerekliydi. Yaklaşan bir Ölümsüz karşısında bu hiç de kolay bir iş değildi. Ayrıca hiçbir Ölümsüz tek başına dolmazdı; yakınlarda bir yerlerde mutlaka onun yardımına koşacak başkaları olacaktı.

Kaya uçurumdan aşağı bakarak, "Bir Ölümsüz'ün nasıl

buraya girecek kadar aptal olabileceğini anlamıyorum,” dedi. “At sırtında seyahat ediyorlar. Burada atlarını döndürebilirler mi?”

“Atı nasıl kontrol edeceğini biliyorsan yeterince yer var ve güven bana, onlar bunu biliyor. Ben döndürebilirim.”

Jordin doğruldu ve ufkı tekrar taradı. Sinirleri karınca- lanmaktaydı. En büyük avantajları kokularıydı, ki her şeyin plan doğrultusunda işlemesi durumunda Ölümsüzler bunu alacak ve kanyona geleceklerdi. Sırt çantasında getirdiği Hükümdar kanının işe yaradığından emin olmaları gerekecekti.

Kaya, “Geleceklerinden nasıl emin olabiliyorsun?” diye sordu.

Jordin sırt çantasına uzandı ve Hükümdar kanıyla dolu kalın cam şişeyi çıkardı. Akşam güneşi altında kırmızı renkte ve yoğundu. “Hükümdar kanının kokusuna hangi Ölümsüz karşı koyabilir ki?” dedi. Fal taşı gibi açılmış gözlerle kanı seyreden Kaya’ya baktı. “Bundan neden bu kadar nefret ettiklerini biliyor musun?”

“Çünkü ihanet ettikleri kişinin kokusunu alabiliyorlar.”

“Doğru. Şimdi Jonathan, kendine has bir yolla onları bize yönlendirecek.”

“Bize mi?”

Jordin şişeyi indirdi. “İşler bu noktada biraz çetrefil- leşiyor. Biraz şansa ihtiyacımız olacak. Kayaları aşağı yollamak için burada durmamız lazım ve bu durumda ister istemez göz önünde olacağız ama kan kokusu bizim ten kokumuzdan çok daha güçlü. Şansımız varsa, bizi ayırt edemeyecekler.”

“İşimiz şansa mı kaldı?”

“Ya da Jonathan’ın tasarrufuna. İstediyini seç. Sana şunu söyleyebilirim: Bu yamacı tırmanmaya başarlarsa, iyi bir savunma sağlayacak yedi okum ve dokuz bıçağım var. Savaşmadan pes etmeyeceğiz.”

“Saklanmak daha güvenli olmaz mı?”

“Nereye saklanacağız?”

Kaya etrafına bakıp omuz silkti. “Bilmiyorum, belki kendimizi kuma gömebiliriz.”

“Sence kazılmış toprağı görmezler mi? Ayrıca, nefessiz kalırız.”

“Bu sadece bir fikirdi.”

Jordin sıırttı. “Evet, öyleydi.” Kızın saçlarını okşadı. “Düşünüyorsun. Bu iyi.”

Kaya da ona gülümseyerek karşılık verdi.

Saatler içinde, Kaya’nın yanında bulunmasına gittikçe daha çok şükretmişti. Kaya onun sadakatının korunu yeniden ateşlemişti. Ölüm, Kaya’nın gençliğinden gelen idealizmi henüz kontrol altına almamıştı. Kız ona bir zamanki halini anımsatıyordu. O bir Göçebe yetimiydi, gruba dahil edilmiş ve hayatı boyunca hizmet edeceğine yemin ettiği Roland tarafından korunmuştu. Sonra Jonathan gelmiş ve Göçebelerin hepsine kendi damarından kan vermişti; dünyaları ebediyen değişmişti.

Kamp ateşinin kenarından olan biteni başkaları tarafından fark edilmeden sessizce seyreden hep Jordin olmuştu ama Jonathan onu fark etmişti. Jordin onun nazik ve sessiz

tavırlarına âşık olmuştu, Jonathan da bu sevgiye kendine has bir şekilde, kelimeleri ya da yaşamak isteyen herkesle büyük bir istekle paylaştığı kanı kadar gözleriyle de karşılık vermişti.

O zamanlar Jonathan'ı kurtarmak için, tıpkı şimdi Kaya'nın da yaptığı gibi, Ölüler Diyarı'na bile giderdi. Kızın ruhu bulaşıcıydı. Basit sevgisinin inkârı mümkün değildi.

“Bu gece bizi bu kan saklayacak, yerdeki bir delik değil.”

Kaya, “Umarım öyle olur,” dedi.

“Umarım.” Jordin ayağa kalktı ve kanyonun kenarını takip ederek güneye yöneldi. “Haydi, gidelim.”

Yukarıdaki oynak kaya bölümünün hemen altından başlayarak her elli adımda bir, yere küçük kan damlaları damlatmak yarım saatlerini aldı. Kanyona çıktıktan sonra dağ geçidinin batısındaki yamaçta şişeyi yere atıp kırdılar.

Rüzgâr yılın bu zamanında olduğu gibi, kuzeye esti ve kokuyu boş arazinin derinliklerine taşıdı. Birkaç kilometre yakındaki herhangi bir Ölümsüz buradan bir Hükümdar'ın geçtiğini bilecek, yaralı bir Hükümdar'ın o gece için kendisine saklanacak yer aradığını düşünerek izi takip edip kanyona girecekti.

Güneş batı ufkunun altındaydı. İkili, kendilerine hem bir koruma hem de aşağıdaki kanyonun net manzarasını sunan iki büyük kaya arasındaki oyuğa yerleşmeden önce alacakaranlık çökmeye başlamıştı. Jordin'in yayı ve yedi oku sağındaki kayaya dayalı halde duruyordu; dört bıçak kınlarında bekliyordu ve her bacağına ikişer tane vardı. Belinde

üç, yerde de iki bıçak duruyordu.

Kaya, “Şimdi bekleyecek miyiz?” diye sordu.

Jordin elini dudaklarına götürerek, “Fısılda,” dedi. “Koku alabildikleri kadar iyi duyabilirler de.”

On beş dakika boyunca sessizlik içinde oturdular, ikisi de düşünceler arasında kaybolmuştu. Jordin oyunu zihninde düzinelerce kez prova etmişti. Kaç kişi geleceklerdi? Eğer bu Göçebe tarzında bir gözcü grubuysa, ki Roland’ın hâlâ öyle yaptığını düşünüyordu, iki kişi gelecekti. Ya da bu bir devriyeyse dört ya da daha fazla adamla karşılaşacaklardı. Ulaştıklarında iki gruba ayrılacakları, amansız bir hassasiyetle derinlere dalabilecekleri, arkalarında ölü Koyu Renk Kanlıları bırakabilecekleri ve henüz Feyn’in kumandanları içeri girdiklerinden haberdar olamadan dışarı çıkabilecekleri şehre gitmek için yola çıktırlarsa, gelen sayısı bir düzineyi bulurdu.

Roland ölümcül şöhretinin tadını hiç şüphesiz çıkarıyordu fakat şu ana kadar Koyu Renk Kanlı hatlarını yararak Feyn’in dokunulmadan hükmettiği Kale’ye ulaşma başarısını elde edememişti. Jordin onu yakından tanıyan biri olarak, bu durumun hiç şüphesiz Ölümsüz Prens’i içten içe yiyip tüketen bir başarısızlık olduğunun farkındaydı. İşte, buna güveniyordu.

Fakat, her ne kadar Roland’ın yanında olmak iğrenç bir düşünce olsa da, ona canlıyken ulaşamaması durumunda tüm bunların hiçbir anlamı yoktu.

Kaya, “Bu ne zaman olacak?” diye sordu.

“Umuyorum ki bu gece. Bu kadar güneye ne sıklıkta geldiklerini bilmiyorum. Gelmezlerse, yarın gece tekrar deneriz.”

“Bu kadar uzun mu? Peki o zaman neden fısıldıyoruz?”

“Çünkü bildiğimiz tek şey, çoktan yola çıkıp geliyor oldukları.”

Kaya arkasındaki kayaya yaslanırken cesaretinin kırıldığı açıktı. Avı yakalamanın veya öldürmenin en iyi kısmının sabır olduğunu hayatlarının erken döneminde öğrenen Göçebelerle avlanarak büyümemişti.

“Her şey yolunda, Kaya. Bunu başaracağız. Burası şehrin altında olmaktan daha iyi, öyle değil mi?”

“İki gün mü sürecek?”

“Umalım ki öyle olmasın.” Mattius ona bir hafta tanı-mıştı. Jordin, Kaya’ya Orakçı’dan bahsetmemişti. Roland’a ulaşmaları durumunda sadakatlerine ne olacağını gösteren hiçbir şey yoktu. Adam, Hükümdarların ve Ölümsüzlerin hepsini öldürecek bir virüse sahip olduklarını öğrense, dünyayı ufak parçalara ayırırdı. Bunu kimse öğrenmemeliydi.

Kaya’nın dizine dokundu. “Belki de sen haklısın. Belki tüm bunlar bizi Jonathan’a götürür. Öyle olursa, seninle çok gurur duyacak. Uykusuz geçecek iki geceden ziyade, bunu düşün.”

Gecenin derinliklerinde, önlerindeki karanlıkla birlikte beklediler. Sonunda, fısıldaşmak bile tehlikeli bir hale geldi. En küçük sesi büyük bir dikkatle dinlemek durumundaydılar. Kaya iki kez sohbete başlamak istediye de Jordin her iki-

sinde de onu susturdu.

Kaya aniden, “Nasıl bir şeydi?” diye sordu. “Yani Jonathan’ı öpmek.”

Soru Jordin’i hazırlıksız yakalamıştı. Zihninden kayıp giden sessiz kalma düşüncesi, yerini öldüğü gün onun kendisini kucaklayışının anısına bıraktı. Gerektiği durumlarda en iyi savaşçılarla kılıç vuruşturan o hassas, masum, güzel adamı düşündü. Kendisini Saric’in kılıcına teslim etmeden önce, en ufak bir çaba harcamadan Koyu Renk Kanlıları nasıl kestiğini düşündü.

Hatıralar onu yutmuş, arkalarında ıstırap bırakmışlardı.

“Jordin?”

“Güzeldi,” diye fısıldadı. “Kollarımın arasında çok büyük bir mutluluk tuttum.”

“Sence beni de bir gün bir erkek o şekilde kucaklayacak mı?”

Jordin ona yıldızların yumuşak ışığı altında baktı. Hangi genç kadın kısa süreliğine bile olsa onun yaşadığını yaşamak istemezdi ki?

“Tabii ki. Akli başında olup da seni bu şekilde tutmak istemeyecek bir adam olduğunu hayal dahi edemiyorum.”

“Ölmem durumunda bunu hiç yaşamamış olacağım.”

“Sen ölmeyeceksin, Kaya. Buna izin vermeyeceğim.” Bunu kızı rahatlatmak için söylemişti. Kendisi için söylemişti. Doğru olmasını diledi.

“Ölümsüz olmak ölmek gibi bir şey değil mi?”

“Belki, ama biz Ölümsüz değiliz, öyle değil mi? Dola-

yısıyla şu anda ikimiz de Jonathan'ın sevgisi içinde dinlenebiliriz.”

Kaya bağdaş kurarak oturuyor, uçuşunun ötesine, karanlığa bakıyordu. Sessizlik aralarında bir süre uzadı. Yakınlarındaki bir kertenkele oynak çakıtaşı yığınının üzerinden geçip gitti.

Kaya, “Onun sevgisini şu anda hissediyor musun?” diye sordu.

Asıl soru buydu, öyle değil mi? Kafalarından bir an olsun uzaklaşmayan soru buydu.

Jordin, “Bazen,” dedi. “Yeterince değil.”

“O zaman neden Hükümdarsın?”

Jordin yanıtı biliyordu ama bu, kalbini ısıtmadı. Kaya'nın imkânsız Hükümdarlık çelişkisini kendine has basit bir yolla dillendirdiğini düşünerek sessiz kaldı.

“Jonathan'ın kanına sahipsek ve onun gibiyssek, sevgisini her zaman hissetmemiz gerekmez mi? Sevgi bu kadar güzelse, neden herkes acı içinde yaşıyor gibi görünüyor?”

“Bilmiyorum.”

“Bence rol yapıyorlar. Bir zamanlar hissettikleri sevgi ve huzuru yakalamak için Ölümsüz olmaları bence daha iyi.” Durakladı. “Ölümsüz olmak isteme sebebin bu mu?”

Jordin karanlıkta gözlerini kırıştırdı. *Öyle miydi? Yaratan, hayır.* O zaman bu soru neden onu rahatsız etmişti?

“Hayır,” dedi.

“Fakat, Jonathan'ın sevgisini içinde taşıyor olsan da, hâlâ üzgünsün.”

“Çünkü ben insan değilim, Kaya. Hayatımın aşkını kaybettim.”

“O gitmedi.”

Ama burada da değil. “Onu özlemiyor musun?”

“Evet, ama bedbaht değilim.” Jordin, her ne kadar Kaya söylememiş olsa da, *senin gibi*, diye eklendiğini duydu. “O bizi ölümden kurtardı ve bize sevgi verdi... peki, neden o zaman herkes üzgün? O bizi kurtardı.”

“Evet, tabii ki. Bir gün hepimiz bu sevginin tadını çıkaracağız ama bugün hayatta kalmak zorundayız.”

“O gün sen gelene kadar gelmeyecekse, o zaman ‘bir günün’ ne anlamı var? O zaman neden hepimiz hayatta kalalım ki?”

Jordin ona çok basit içeriklerle düşündüğünü söylemek istedi. Fakat mantığının basitliğinde garip bir büyü de vardı.

“Onu hâlâ hissediyorsun, öyle değil mi?”

Hissetmeliydi. Bazı açılardan sık sık hissediyordu. Ancak Kaya’nın ima ettiği tarzda değil, tıpkı bir nefes gibi; damarlarındaki kan sayesinde her an. O an, kendisine mavi bir gökyüzü kadar açık gelen bir netlikle farkına vardı. Hükümdarlık anlayışlarında yanlış bir şeyler vardı. Bir şekilde asıl noktayı kaçırmışlardı.

“Evet,” dedi. “Tabii.”

Kaya’nın sorularına neden bu kadar öfkelenildiğini anlaması imkânsızdı. Aynı soruları kendi kendine yüzlerce kez sormamış mıydı? Ama işte oradaydı, yüzeyin hemen altında kılı kırk yarıyordu. Bir şekilde, bunu yanlış anlıyorlardı.

“Artık sessiz olmalıyız, Kaya. Bunları Jonathan’a rüyalarında sor. Belki o yanıtlayabilir.”

Kaya sessiz kalmaları yönündeki yorumu dikkate almayarak, “Ben karar verdim,” dedi.

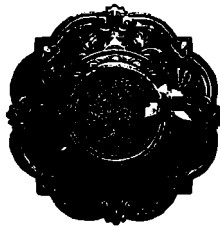
“Neye karar verdin?”

“Sen ne yaparsan onu yapacağım... eğer kanı alırsak.”

Jordin’in kulağına hafif bir şakırtı sesi geldi. Yoksa yanılmış mıydı? Sessiz olması için elini havaya kaldırdı ve dinledi.

İşte yine duymuştu, bu bir atın kayalara vuran toynak sesiydi.

Ölümsüzler gelmişlerdi.

8. BÖLÜM

Dört. Hepsi de siyah atlarının üzerindeydi, gölgeleri tepeden tırnağa siyaha sarmalanmıştı.

Jordin karnının üzerine yatarak uçurumun kenarındaki çalıların arasından baktı. Ölümsüzler kokuyu –Hükümdar kokusunu– takip edip sağ taraftan yavaşça kanyonun geniş kısmına girdiler. Hiç umurlarında değilmiş gibiydi; bu onlar açısından tek bir kılıç darbesiyle gizemini çözecekleri yaralı bir hayvanı takip etmekten farksızdı.

Fakat aptal değillerdi. Belirgin rahatlıkları, etraflarını çevreleyen geceye güzel bir şekilde uyum sağlamış ihtiyattan kaynaklanıyordu. Buraya onları koku getirmişti ama artık kendilerine hizmet edecek şey güçlü görme ve duyma yetenekleriydi... Tabii bir de sadece yağmalanan ya da av olanların bildikleri o altıncı hisleri.

Jordin yayı sağ eline aldı. Kalbi, üzerine uzandığı kaya yüzeyinde deli gibi çarpıyordu. Onları gördüğünde hissettiği kıskançlığı inkâr edemezdi. Hükümdarlar, Ölüler Şehri'nin

altında aç ve hapsolmuş bir halde yaşarlarken, bu Ölümsüzler mutlak sessizlik içerisinde bile üstünlüğünü belli eden coşkun bir hayat sürmekteydiler.

Aynı zamanda hissettiği nefreti de inkâr edemedi. Bu hayatı seçerlerken Jonathan'ın mezarı üzerine tüküren onlar değil miydi? Yine de, başarılı olması halinde, nefret ettiği bu insanların hayatlarını kurtaracaktı.

Jonathan ve mirası uğruna.

En baştaki binici, kanyonun yarısında durduğunda diğer üçü onun iki at boyu gerisindeydiler. Jordin *tanıdığı* kadarıyla onların etraflarını bu şekilde incelemediklerini biliyordu. Belki de onlara fazla itibar etmekteydi. Onların kanı da kendisinininki kadar kolay akacaktı.

Kaya yukarı, onun yanına doğru tırmanırken Jordin tamamen sessiz kalmasını istediğini göstermek için tek eliyle onun koluna bastırdı. Kaya yanağını yere yaslayıp hemen ardından olan biteni görmek için başını kaldırdı.

Biniciler yavaş adımlarla tekrar ilerlemeye başladılar. Atlardan teki hafifçe kışnedi. Binicisinin atını sakinleştirmek için dilini hafifçe şaklattığını işittiler ve bunu at toynaklarının kanyon boyunca çıkarttıkları boğuk ilerleme sesleri takip etti.

Ölümsüzler korkacakları hiçbir şey olmadığını varsayıyorlardı. Kendi gelişmiş duyularından hiçbirine sahip olmayan bir Hükümdar'ın peşindeydiler, üstelik bir de yaralıydı. Hükümdarların hepsinin dolaşmaya korktukları açık arazide yakalanmıştı. Burada *yaşanacak herhangi bir çatışma* Ölümsüzler tarafından sadece basit bir spor olarak algılanacaktı.

Çatlağın girişine ulaşana kadar durmadılar. Uzun bir süre sessizce atlarının üzerinde beklediler. Konuşmaları Jordin'in duyamadığı birkaç kelimeyi geçmedi. Başını önüne eğdi ve Yaratan'a Ölümsüzlerden birisini daha tuzağa itemesi için yalvardı.

Sonunda liderin sağındaki Ölümsüz, atını hafifçe dürterek çatlağa doğru yönlendirdi. Kılıcını sessizce kınından çekti ve dar geçidin derinlerine doğru ilerledi.

Jordin yattığı yerden adamı tek bir okla haklayabilirdi ama bu sadece amacına ulaşmasını engellerdi. Yalnızca tekini öldürürse, diğerleri peşine düşer ve sonrasında da öldürülen yoldaşlarının cesedini almak için geri dönerlerdi. Bugüne kadar hiçbir zaman ölülerini arkada bırakmamışlardı ve Jordin'in cesede ihtiyacı vardı.

Ancak binici tam olarak altlarına geldiğinde Jordin geriye doğru çekilerek soluna yuvarlandı ve avuçlarını toprak kaymasını tetikleyecek olan kayaya yasladı. Gözleri karanlıkta fal taşı gibi açılmış olan Kaya'ya son bir kez baktıktan sonra da kayayı tüm gücüyle itti.

Kaya devrildiğinde bir süre istikrarsız bir dengede kaldı, ardından tepeden aşağı tembel tembel hareketlendi. Yuvarlanan kayanın gürültüsü dinginliği kırdı. Diğer iri taşlar da duvardan aşağı düşmeye başlayarak kayaya eşlik ederken beraberlerinde başkalarını da sürüklediler. Yüksek tonlu bir gümbürtüyle sonlanan kararsız bir takırtıyla geçidin zeminine çarpup kanyon boyunca yankılanan gürültülü bir kreşendo eşliğinde yığıldılar.

Sesin gerisinden bir alarm ılıı yükseldi. Kayalar bini-
ciyi ve atını ezerken atın kişnemesi yarıda kesildi.

Tuzak hayat bulmuştu ama bu sadece bir başlangıçtı.
Diğer üç Ölümsüz'ün kapana kısıtırıldıklarını fark etmeleri
an meselesiydi.

Jordin, “Acele et!” diye fısıldadı.

Kenardan yuvarlanarak uzaklaştı, çömeldi, sırt çantasını
kaptı ve uçurumun tepesi boyunca, aşağıdaki Ölümsüzlerin
görüş alanından uzakta kalarak, kuzeye doğru koştu. Kaçışı
büyük bir hassasiyetle gerçekleştirmek zorundaydılar. Atıla-
cak tek bir yanlış adım yakalanmalarına sebep olurdu.

Jordin kanı doğrudan doğruyu gösterecek şekilde ser-
perken, takip eden Ölümsüzlerin çarpıcı kokuyu izleyecek-
leri bilinciyle kanyondan uzaklaşmış ve şehre dört kilometre
kadar yaklaşmıştı. Sadece koku hafıflediğinde geri mi döne-
cekler, yoksa avlarının yarasının kuruduğunu düşünüp avlan-
maya devam mı edecekler, bilmiyordu.

Jordin, Kaya'yı kuzeye yönlendirdi. Geçidin sonuna
doğru yüz metre kadar ilerlediler. Yayı ve sırt çantası sırtın-
daydı. Küçük bir çıkıntının üzerine atladıktan sonra Kaya'nın
aşağı inmesine yardımcı olmak için arkasına doğru uzandı.
Şu an için güvende, gözden uzaktaydılar.

Uzakta toynaklar yeri dövdü. İzliyorlardı; ölen yoldaş-
larını almak için dönmeden önce hızlıca avlanabilmek mak-
sadıyla kanyondan çıkıp uçurumun tepesine tırmanıyor-
lardı.

Prova için iki kez indikleri dik yamacı kat etmeleri sade-

ce iki dakikalarını aldı, kendilerini iki metre yükseklikteki bir çıkıntıdan aşağıya, kumluk zemine bıraktılar.

Jordin yuvarlanarak tek dizinin üzerine çöktü ve Kaya'nın hemen yanına düşüşünü dinledi. İleriden zayıf bir çığlık yükseldi; taş yığını tarafından gelmişti. Diğerlerinden birinin yardım etmek için orada kalmış olması olasıydı. Bunun artık bir önemi yoktu; bu işe kendilerini adanmışlardı.

Kaya'ya, "İyi misin?" diye fısıldadı.

"İyiyim."

"Arkamda kal ve bunu al." Bıçaklardan tekini kızın eline tutuşturdu. "Ne olur ne olmaz."

Kaya bıçağa sanki hayatında ilk defa tutuyormuşçasına baktı. Kız, oku nispeten iyi kullanabiliyordu ama bıçaklar kesinlikle uzmanlık alanı değildi. Aslına bakılırsa, ok ve yay da öyle.

Jordin yayını aldı ve bir ok taktı; yalnız olmamaları durumuna hazırlık yapmıştı. İlk gündem bedeni ölü ya da diri bulmaktı. Binici hayattaysa onu öldürmeleri ve kanını almaları gerekecekti. Fakat ölüyse, işleri çok daha kolaydı.

Çömelerek ileri doğru koşturdu. Kum ayak seslerini yumuşatıyordu.

İlk kaya işareti elli metreden geldi. Yığının en uzak kısmından küçük taşlar yuvarlanmıştı, Jordin bunu karanlıkta güçbela seçti. Bir Ölümsüz'den yükselen seslenişle durdu. Adamın, vurulan yoldaşını aradığı açıktı.

Yanıt gelmedi. İlk adam ya ölmüş ya da bilincini kaybetmişti. Taş yığını dikkate alındığında, *muhtemelen öldü*,

diye düşündü. Bir Ölümsüz bile böyle bir darbeden canlı kurtulamazdı.

Demek diğerini kurtarması için birini bırakmışlardı, ki bu sorun yaratabilirdi. Şimdi Jordin'in bir karar vermesi gerekliydi. Ya yaşayan adamı öldürmeye çalışacak ya da onun, döndüklerinde diğerlerine uçurumun tepesinde katılmak için ayrılacağını ümit ederek bekleyecekti.

Bekledikleri her dakika, kendileriyle kanyon arasında mesafe bırakmak için kullanacakları zamandan düşüyordu. Ayrıca Ölümsüzler kısa bir süre sonra yoldaşlarını almaya geleceklerdi. Onlar geldiğinde, Jordin'in kanyon yakınlarında herhangi bir yerde olmak gibi bir maksadı yoktu.

Olduğu yerde bekledi. İyice çömelmişti ve burun deliklerinden düzenli bir şekilde soluyordu. Birazdan kaderini sinamaya gidecekti.

Sadece otuz saniyeye ihtiyacı vardı. Eyer takımının gıcırtısını, sonra gittikçe uzaklaşan ayak seslerini işitti. Ölümlü, avda diğerlerine katılmaya gitmişti.

“Acele et!”

Jordin ileriye, taş yığınının doğru atıldı ve etrafa herhangi bir beden görmek umuduyla hızla bakındı. Taşlar olacağını umut ettiğinden çok daha fazla sayıda yuvarlanmış, hem adamı hem de atı küçük bir yığının altına gömmüştü.

“Kayayı hareket ettir, kol ya da bacak görüyor musun, ona bak. Onu dışarı çıkarmamıza gerek yok, sadece yeterince kan çekebilecek kadarlık bir bölgeyi açmamız yeterli.”

Kaya yüksek sesle, “O öldü mü?” diye sordu.

“Endişelendiğin buysa, artık daha fazla acı hissetmeyecek. Kaz!”

Taşları yığının tepesinden sağa sola itip yuvarlamaya başladılar. Takırtı sesleri yukarıdan kolayca duyulabiliyordu; Ölümsüzlerin doğuya, bunu duyamayacak kadar uzağa gittiklerini umdular. Bu, alınması gereken bir riskti.

Kaya homurdanarak hızla geri çekildi. Neredeyse tepedeki kayalara kolayca ulaşabilmek için üzerine çıktığı diğer bir kayadan aşağı düşüyordu. Ağzını elleriyle kapattığında iki taş arasındaki boşluğa bakıyordu.

“Sanırım bir şey buldum.”

Jordin güçlkle ilerledi. Ayak bileğini burkmamak ya da kırmamak için elinden gelenin en iyisini yapıyordu. Şu anda ihtiyaçları olan en son şey buydu. Gördüğü açıklıktan, eti delip geçen kırık kemiği fark etti. Bu bir Ölümsüz’ün koluydu, siyah gömlek kolu yırtılmıştı. Hemen yanında, binicinin atının bacağı ve toynağı vardı; ezilip ölmüştü. Biniciden çok, hayvana üzüldü.

“Bu, iş görür.”

Sırt çantasını silkinerek indirdikten sonra beraberinde getirdiği boş toplama kavanozuyla büyük şırıngayı çıkardı. Casetlerin serokonversiyonu için de aynı cihazı kullanmışlardı.

Teni kalın iğneyle delmeye gerek yoktu; zaten yaradan ciddi miktarda kan akıyordu.

Kaya’ya, “Gözlerini uçurumun kenarından ayırma,” dedi.

“Ne kadara ihtiyacın var?”

“İki küçük kavanozu dolduracak kadar; yanımda o kadar var. Umarım kanının tümü boşalmamıştır.”

Jordin iğneyi hemen bir zamanlar dirsek olan kanlı ete daldırıp kavanozları değiştirmeden önce şırıngayı üç kez doldurduktan sonra aynı işlemi tekrarladı. Ölümlüler yaradan kan alındığını hiçbir zaman anlayamayacaklardı.

İkinci kavanozun kapağını da sıkı sıkı kapattı, bunu sırt çantasına atarken Kaya’ya elini sallayarak öne çıkmasını, yığının üzerine tırmanmasını ve diğer taraftan aşağı inmesini işaret etti.

“Koş, Kaya. Koş.”

Yan yana koşarak dar geçitten çıktılar ve kanyondan geçtiler. Daha önce Hükümdar kanını damlattıkları yolu takip ederek güney doğuya yönelirken yavaşlayıp hızlı adımlarla yürümeye başladılar. Geri çekilmelerini maskeleyecekti bu.

Kanı almışlardı. Geriye kalan tek şey bunu damarlarına enjekte etmekte.

Olan biteni anlatacak kadar uzun yaşamak için dua ettiler.

Kaya, “Bundan emin misin?” diye sordu. “Kanımız bunu reddederse ne olacak?”

Arada durup dinlenerek doğuya doğru bir saat hızlıca yürümüş, Hükümdar kanını yere ilk olarak serptikleri noktanın ilerisine, açık arazinin derinliklerine ilerlemişlerdi. Jordin, Ölümsüzlerin kendilerininkini bastıran kokunun ara-

yışıyla, önünde sonunda etraflarını saracaklarını biliyordu.

“O zaman bunun bir işe yaramadığını öğrenmiş olacağız.”

“Hayatta kalacağımızı varsayarsak.”

”Öyle.”

“Bunun yapıldığını daha önce hiç duymadın mı?”

“Hayır.”

Jordin tepede dikildi ve gecenin altında herhangi bir hareket var mı diye ufku inceledi. Yarım saat önceki kadar sakin ve hareketsizdi. Tatmin olmuş bir şekilde, kızın yanına tek dizinin üzerine çöktü.

Kaya, “Ben bunun akıllıca bir şey olduğundan emin değilim,” dedi.

“Ben de öyle ama birkaç saat sonra hâlâ Hükümdar olarak kalmış olursak, er ya da geç kokumuzu alacaklarını ve izimizi sürececeklerini biliyorum. Güven bana, pes etmeyeceklerdir.”

“Yani kanı denemezsek, bizi bulup öldürecekler.”

“Evet.”

“Ya kanı alır ve hayatta kalırsak, ama kendimizi bir zamanlar olduğumuz gibi ölü bulursak?”

“Bunu çoktan konuştuk.”

Ancak Kaya sorularla doluydu.

“Ölümsüzler, Hükümdarlardan nefret ediyor. Biz de mi Hükümarlardan nefret edeceğiz? Rom’dan nefret mi edeceğiz?”

Jordin bu soruyu düşünmek bile istemedi. *Hayır! İm-*

kânsız, demek istedi. Fakat öyle miydi?

Bir haftadan az zamanı kalmıştı. Bu tür sorularla rahat-sız edilmek, vakit kaybetmek istemiyordu.

“Soru sormanı engellemek istemiyorum, Kaya ancak bunlardan hiçbirisi şu anda hayatta kalmak için Ölümsüz’e dönüşmekten başka bir seçeneğimiz olmadığı gerçeğini de-ğiştirmeyecek. Başarısız olursam...”

Düşüncesini tamamen dillendirmeden durdu. Oysa za-ten gereğinden fazla konuşmuştu.

“Hangi konuda başarısız olursan? Jonathan’ı bulmakta mı?”

Bu kez Jordin onu susturmayı denemedi. Bir kayalıktan atlamak üzereydiler. Açık davranılarak geçirilecek birkaç da-kika anlaşılabilirdi. Hatta belki de gerekliydi.

Omuzlarının rahatlamasına izin verdi. Tepede diz çök-müş beklerken dirseği tek dizinin üzerinde, geceye bakı-yordu. “Bir konuda haklısın, Kaya: Jonathan sadece kanıyla olsa bile bizim içimizde. Bunu hep biliyordum ama artık his-setmiyorum. Hatta arada sırada hissedip hissetmediğimi bile merak ediyorum.”

Derin bir nefes aldı ve arkasında, kendisini seyreder hal-de diz çökmüş kızı inceledi.

“İçimde bir şeyler kırıldı. Bir zamanlar hissettiğim sev-giyi bulamıyorum. Zihnim karanlıkla dolu. Bunu sen de biz-zat söyledin. İstirap beni bir bulut gibi takip ediyor. Ben Hükümdarım, ama kendimi tamamen kaybolmuş hissediyorum. Bulmam gereken Jonathan değil, *benim*.”

Kızın üzerine bir sükûnet çökmüş gibiydi. Sonunda başını sallayarak onayladı, yüz ifadesi uysaldı.

“O zaman birbirimize kendimizi bulmakta yardım edeceğiz. Bazen benim zihnim de seninki kadar karanlık oluyor.”

“Umarım öyle değildir.”

“Benim senin gibi korkunç hatıralarım yok, ama neden sanki gittikçe güçsüzleşiyormuşuz gibi göründüğümüzü hep merak ediyorum. Bence bu gittikçe kötüleşiyor.”

Bunlar, böylesine genç bir kadın için oldukça akıllı sözlerdi.

Kaya, “Bence kendimizi bulmamızın tek yolu, Jonathan’ı bulmak,” dedi.

“O zaman, dua edelim ki saklandığı yerden çıksın.”

Kaya buna karşılık vermedi.

Jordin, “Bana bir konuda söz ver,” dedi. “Kan bizi değiştirirse, bana sık sık Hükümdar olmak istediğimizi hatırlat.”

“Ya ben unutursam?”

“O zaman, ben sana hatırlatacağım.”

Kaya, amaçlarını birlikte unutmaları durumunda karşılaşacakları zorluğu vurgulayabilirdi. Bunun yerine ayağa kalkarak muskasını çıkardı ve pantolonunun bel kısmına tıktırdı. “Bunu kaybetmek istemiyorum,” dedi.

Jordin hafifçe gülümsedi. Boyunlarında Hükümdar muskasıyla yakalanmalarına açıklık getirmeleri zor olabilirdi. Yine de onları yakınlarında tutmaları, her ikisi açısından

da sürekli bir hatırlatıcı olacaktı.

O da doğruldu ve aynısını yaptı.

Kaya, “Giysilerimiz ne olacak?” diye sordu. “Onlar bunları giymiyorlar.”

“Haklısın. Ben bunun icabına bakacağım.”

Kaya başını sallayarak onayladı. “Tamam o zaman, sanırım her şey bu kadar.”

“Evet.”

Jordin kollarını dirseğinin büküm yeri ortaya çıkana kadar sıyırarak hemen üst koluna lastik bir turnike uyguladı. Altta büyük bir damar kabardı. Sırt çantasından küçük bir torba çıkardı. İçinde kısa bir hortuma bağlı, sterilize edilmiş bir iğne ile lastik küçük bir pompa vardı. Kan dolu kavanozlardan tekinin kapağını açıp hortumun ucunu ona sokarak pompayı hazırladı ve kavanozu büyük bir dikkatle kuma yerleştirdi.

“Bende işe yararsa, sana da enjekte edeceğim. İşler kötü giderse, kendine geceyi saklanarak geçireceğin bir yer bul ve günün ilk ışığıyla birlikte şehre dön.”

“Geceden canlı çıkamayacağımı ikimiz de biliyoruz.”

“O zaman bu işe yarasa iyi olacak.”

Jordin, Kaya’ya son bir kez bakarak iğnenin ucunu damarına sapladı. İğne tenini delip içeri kayarken, onu bırakarak pompayı sağ eline aldı ve sıktı. Nefesini tuttu, kanın şeffaf hortumu doldurmasını ve ilk başlangıçta ağır ağır olmak üzere damarına akmasını seyretti.

Kavanoz otuz saniyeden daha kısa bir sürede boşaldı.

İğneyi çekip çıkardı ve Kaya'ya uzattı. Sonra turnikesini çözdü.

Kaya, “Ne oluyor?” diye sordu.

“Zaman tanı.”

Kendinde herhangi bir değişim olup olmadığını gözlemledi, ama ilk bir dakika en ufak bir değişim yaşanmadı. Ya, yaşlı Bekçi'nin bir zamanlar ifade ettiği gibi, işe yaramazsa ne olacaktı? Geriye yedi oku kalmıştı... Belki bir ya da iki kişi öldürebilirdi ama Kaya haklıydı. Hiçbir zaman...

Jordin'in kafasında birdenbire bir ısı patlaması yaşandı. Sanki benzinle doldurulup kibrit çakılarak yakılmışçasına omurgasından aşağı yayıldı.

İnledi.

“Ne var? İşe yarıyor mu?”

Gece renkler içinde patladı. Beyaz bir ışık huzmesi geceyi güne çevirirken, gümüş renkli ufuk haricinde her şeye karşı körleşmesine sebep oldu.

Panikleyip hızla ayağa fırladı; dengesini sağlamak için kollarını iki yana açmıştı.

Sonra gece ve onunla birlikte odak noktası geri döndü. Isı kolları ve bacaklarına yayılmış, el ve ayak parmaklarının acı noktasında karıncalanmasına sebep olmuştu. Kendini kafatasının tepesinde sanki binlerce karınca geziniyormuş gibi hissetti.

Gözlerini kapattı. Sonra açtı. Bu kez geceye baktığında, değiştiğini anladı.

Üç kez serokonvert etmişti: Jonathan'ın ölümünden ön-

ceki kanıyla Ceset'ten Ölümlü'ye, Jonathan'ın ölümünden sonraki kanıyla Ölümlü'den Hükümdar'a ve şimdi de Hükümdar'dan Ölümsüz'e. Önceki iki dönüşümü onu büyük bir huzur ve sevgi bulutuna terk etmişti.

Oysa bu öyle değildi.

İçinde o korkunç kaçma dürtüsünü hissettiğinde, korkusu da çok büyüktü. Kendisini neyin korkuttuğunu bilmiyordu; sadece dehşete kapıldığının farkındaydı.

Yeşil bir fosforlaşma boş arazilerin gecenin altında, önünde açıklığa kavuşmasını sağladı. Yakınlarda, sağında bir yılanın kumun üzerinden süzüldüğünü duydu. Rüzgârın birdenbire batıya doğru kaydığını hissedebildi. Hava ensesindeki ince saçları gıdıklarken bir nefes kadar sıcaktı.

İlk defa, Hükümdar kokusunu aldı. Güçlü bir baharat gibiydi, tıpkı yasemini andırıyordu ama çok daha acıydı. O kadar asidikti ki burun deliklerine battı.

Nabızı hızlandı ve bir an için kalbinin parçalanabileceğini düşündü.

Kaya, “Ne oluyor?” diye haykırdı.

Kız ayağa fırlamıştı; elleri kafasında, gözleri de fal taşı gibi açıktı.

Jordin gece havasını önce burnundan, ardından da Kaya'nın kokusu çok ağır geldiği için ağzından içine çekti. Havada aynı anda hem ölüm hem de hayat tadı vardı; su ve toprak, kan ve ter.

Aynı zamanda umut tadındaydı. Zihni her bir nefesle birlikte yatışmaya başladı.

Sonra her şey bitmişti. Artık Ölümsüz'dü ya da bir zamanlar kendilerini adlandırdıkları üzere Ölümlü. Fiziksel dünyanın elle tutulur dışavurumunun şaşkınlığı içindeydi. Duyuları tamamen harekete geçmişti.

Gözleriyle zamanı hâlâ yavaşlatabilir miydi?

Kaya'ya, "Kımılda," dedi.

"Kımıldayayım mı? Sen iyi misin?"

"Sanki bana vurmak için yumruğunu savuruyormuş gibi yap."

"Ne?"

"Haydi, yap."

Kaya söyleneni inanılmaz derecede beceriksiz bir tavırla yaptı. Ağır çekimmiş gibi geldi. Zihni coşkun duyularla dolu bir halde yaşamının güveni, onu daha önce avucuna alan korkunun yok olup gitmesini sağladı.

Kaya, "Neden bana öyle bakıyorsun?" diye sordu. "İşe yaradı mı?"

"Evet."

"Ölümsüz müsün?"

Jordin elini kaldırarak parmaklarını hareket ettirdi. Teni gözlerinin önünde soluklaşıyordu. Yeraltında yaşamaktan, güneş altında dolaşan insanların ten rengini kaybetmişti ama şimdi teninin altındaki damarları gerçekten görebiliyordu. Bu farklıydı, daha çok bir zamanlar olduğu gibi Ölümlü'den ziyade Brahma asillerinin tenini andırıyordu. Şu halde, Ölümsüzler son altı yıl içinde *evrim geçirmişlerdi*. Şimdi o da, onların bir zamanlar olduklarından ziyade bugün olduk-

ları hale dönüşmekteydi.

Duyuları da mı daha keskinleşmişti? Çok uzun zaman olmuştu ama evet, öyle olduğunu düşünüyordu. Havanın tadını hiç bu kadar güçlü bir şekilde aldığını hatırlayamadı. Ya da tenine büyük bir kuvvetle çarpan esintinin hazzını bu kadar hissettiğini... İçinde kumun küçük parçacıklarını, havanın kuruluşunu taşıyordu.

Tüm bedeni duyumsal bir algıyla doluydu. Kenara konulmuş bir ses çatalı gibiydi ama bu ona huzur getirmemişti. Onun yerine kendini rahatsız hissetti.

Kaya, “Beni öldürecek misin?” diye sordu.

“Bunu neden yapayım?”

“Ben Hükümdarım. Ölümsüzler, Hükümdarlardan nefret ederler.”

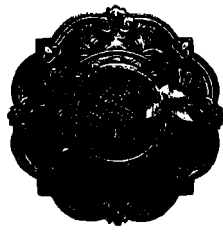
Jordin “Hükümdar” kelimesini duyar duymaz hafif bir tiksinti hissetti. Ya da belki de bunun sebebi sadece Kaya’nın teni ve nefesinden gelen pis kokuydu.

“Hayır, senden nefret etmiyorum. Ben kalben bir Hükümdarım ve hep öyle kalacağım.”

Bundan emin misin? Bu hayatı özledin...

Düşünceyi kafasından uzaklaştırarak sırt çantasına doğru eğildi ve kan dolu ikinci kavanozu çıkardı.

“Kolunu sıyrır.”

9. BÖLÜM

Ölümsüz olurken, uyanma sürecinde Jordin'i hızla avucuna alan duygular dizini, amansız bir fırtına gibi gelmiş, ancak şafağa doğru şiddetini yitirmeye başlamıştı. Duygular ona, ilk defa hayata döndürülen bir Ceset'in hissedeceği kadar yabancı değildi ancak müthiş derecede içgüdüsel ve sadece onlara karşı direnmeyi denediğinde yoğunlaşıyordu. Ayrıca, bunlara pek fazla direnmek istediği de söylenemezdi.

Kaya'nın serokonversiyonunu korkunç bir merakla seyretmişti. Özellikle de teninin renginin açılışını. Rengi o kadar beyazlamıştı ki, kolayca Brahma asili zannedilebilirdi. Sokak giysilerine bürünmüş bir hayaleti andırıyordu. Yeni türdeşlerini arayış içerisinde kuzeye doğru ilerlerlerken adımları çıplak toprakta sessizdi.

İçgüdüsel duygunun ve Jordin'in rengi kaçan teninin ilk şok dalgaları, hepsinden daha büyük değişimden, duyulardaki değişimden çok daha faydalıydı. Hayatın tüm sesi kulaklarında kreşendoya* başlamıştı. Birkaç saat önce güçbela

* Müzikte seslerin artarak güçlenmesi. (e.n.)

duyduğu ya da hiç duymadığı şeyler şimdi beyninin içindeydi: yüz metre uzakta bir kayanın altında duran çekirge, alçak tepelerde esen hafif rüzgâr, yarım kilometre doğuda küçük bir derenin şırıltısı. Ona daha önce cansız gibi görünen açık arazi, sırlarını muhteşem bir senfoni içinde mırıldanıyordu.

Rahatlıkla iki kilometre uzağı görebiliyor, tepesinde yalpalayarak ilerleyen bir böceğin kanatlarındaki damarları seçebiliyordu. Uzak tepedeki bir kemirgenin dışkı kokusunu alabiliyor, sadece ensesindeki ince saçları havalandırdığını hissedebileceği kadar hafif olan esintinin kendisine getirdiği ardıç meyvesinin keskin tadını algılayabiliyordu.

Hayattaydı. Hem de kendini inanılmaz derecede korkutacak ve cezbedecek kadar çok. Oysa tam anlamıyla yaşamıyordu, öyle değil mi? Bir Hükümdar gibi değil. Kanının paylaşımında Jonathan'la birlikte ölecek birisi gibi değil. Fakat neredeyse dayanılmaz bir zirveye ulaşan duyularıyla, Jonathan'ın neden onlardan böylesine enfes bir varoluştan vazgeçmelerini istediğini merak etmekten kendini alamadı.

Ya da istemiş miydi?

Şu anda onu rahatsız eden düşünceler bunlardı. Hükümdarlar sevgi ve barış dışındaki duyguların sadece düşüncelere karşı verilen bedensel tepkiler olduğunu düşünmüştü; duyguların olumsuz olması durumunda bir şeyin yeniden ayarlanması gerekirse onları uyaran tepkiler. Tıpkı bedeninde bir şeylerin ters gitmesi durumunda insanları uyaran fiziksel acı gibi... Düşüncede değişim, duyguda değişimi de beraberinde getiriyordu. Bu son zamanlarda oldukça zorlaşmaya başlayan

bir uygulamaydı.

Şimdi duyguları korkunç bir hal almış gibiydi; kontrol altında tutulmaları çok daha fazla çaba gerektiriyordu. İç gözlemsel bir sessizlik içinde yanyana yürürlerken, Kaya'nın da kendisi gibi hissettiğini varsaydı. Kızın konuşkan yapısı yok olmuştu.

Bir an için, onun değişimden dolayı aklını yitirmeye başladığını düşünerek panikledi.

Hayır. O bir Hükümdar olarak gerçek kimliğine inatla yapışmıştı. Daha zayıf birisi, Ölümsüz olmanın baş döndürücülüğüyle, Hükümdarlığın değerini kolayca unutabilirdi. Roland'ın evrim geçirdiğinde daha da cesurlaşmasına hiç şaşırmamak gerekirdi; bir savaş ya da hastalıktan dolayı ölmeleri durumunda binlerce yıl yaşayacakları kesindi. Hükümdar nüfusu yok olmaya yüz tutarken, Ölümsüzlerin sayıca artmaları normaldi. Kim böyle bir varoluşa direnebilirdi ki?

Jordin'in ısrarıyla, gece boyunca yürüdüler. Bir şekilde herhangi bir Ölümsüz devriyesi ya da akıncılarla karşılaşmaları durumunda, gelişmiş görüş becerileriyle karanlıklar arasında işleri çok daha kolay olacaktı.

Ancak o gece kimseyle karşılaşmadılar.

Mataralarını doldurmak için küçük bir sulama havzasında durdular. Günün ilk ışıkları doğuda ufku aydınlatmaya başlamıştı.

“Jordin?” Kaya'nın sesi sessizliği saatler sonra ilk kez kesti. Son konuşmalarından sonra duyduğu bu ses Jordin'in

kulağına farklı geldi. Tıpkı kadının kendisi gibi, bir şekilde kıvrım kıvrımdı.

Jordin matarasına uzandı.

“Gözlerim siyah mı?”

Jordin başını kaldırarak Kaya’ya baktı ve gözlerindeki değişimi hemen o dakika fark etti. *Yaratan*. Gece içinde simsiyahlardı; sanki arkadan ısıldıyormuş gibi altın bir parlaklıkla çevreliydi. Bu, rahatsız edici ve garip derecede güzeldi.

Ayrıca Koyu Renk Kanlıların gözlerine de inanılmaz derecede benziyordu.

Tek değişim bu değildi. Dudakları daha koyu renkteydi. Sanki şaraptan boyanmışçasına, renk olarak koyulaşıp zengin bir bordoya dönüşmüştü. Yüzünün solgun rengi karşısında, tutkuyla bükülmüş gibiydi. Yanaklarının o masum pembeliği gitmiş, dudaklarının mercan rengi kaybolmuştu. Çarpıcı derecede baştan çıkarıcıydı. Dili de daha koyu bir renge bürünmüş, dudaklarının o zengin şarap rengini almıştı.

Kaya elini kaldırdı ve parmaklarıyla dudaklarına dokundu. “Sorun ne?”

Jordin’in bakışları kızın parmak uçlarına yöneldi. Tırnakları dudaklarından birkaç ton daha koyuya dönüşmüştü, dolayısıyla neredeyse siyah görünüyorlardı.

Ellerini kaldırdı ve kendi tırnaklarının da aynı olduğunu gördü. Göze çarpıyordu. Bedenen, zihnen ve ruhen değişmişlerdi. Kalbi deli gibi çarpıyordu ama bunun sebebi korku, hatta tiksinti bile değildi. Demek Ölümsüz olmak böyle bir şeydi. Bir

parçası dönüşümü büyük bir istekle kucakladı.

Daha mantıklı parçası ise kendisini kirlenmiş, saflığını yitirmiş gibi hissetti.

Kaya dizlerinin üzerine çöktü ve küçük havuzun camı yüzeyinden kendine baktı. “Koyu Renk Kanlıların gözlerine sahibiz!”

“Öyle görünüyor.”

Kızdan bundan daha büyük bir tepki alacağını bekliyordu ama Kaya loş yansımasına sadece garip bir şaşkınlıkla baktı.

Jordin, “Hiç de aşırı derecede hayal kırıklığına uğramış gibi görünmüyorsun,” dedi.

Kaya başını kaldırarak ona baktı. “Bu iğrenç bir şey!”

Fakat ses tonu hiç de o kadar iğrenmiş gibi sert gelmiyordu. Yoksa Jordin kendi sahte suçluluk duygusunu kıza mı yansıtıyordu?

“Unutacak mıyız? Hükümdar olmanın anlamını unutacak mıyız?”

Jordin, “Asla,” dedi. “Ben onu unutmadan öleceğim.” Ancak bu yanıtı vermeden önceki tereddüdünü bizzat duyuyordu.

Mataralarını doldurduktan sonra ten ve saçlarından geriye kalan Hükümdar kokusunu çıkarmak için ellerinden geleni yaparak yıkandılar. Ardından kuzeydoğuya, kanyon topraklarına doğru yürümeye devam etmeden önce, suyun yakınındaki büyük bir kayaya yaslanarak iki saat kadar uyudular.

Jordin biraz daha uyumaları yönünde ısrar edecekti fakat artık imkânsız başarımları için sadece beş günleri kalmıştı.

“Bizi gördüler.”

Jordin, sığ akarsu yataklarına tepeden bakan yamaçtan uzun vadiyi inceleyerek, “Evet,” dedi.

Tehlike onlara akşam karanlığında gelmişti.

Tüm günü Bizans’a giren kuzey yoluna doğru ilerleyerek geçirmişlerdi. Ölümsüzlerin gelenlerin önünü kesmek maksadıyla şehre uzanan kılmal yollarında düzenli olarak devriye gezdiklerini biliyorlardı.

Jordin onların kokusunu alır almaz yakındaki en yüksek tepeye tırmanmış ve hafif kokunun geldiği yöne doğru üç uzun, yüksek tonlu ısıklık çıkmıştı. Bu, uzun yıllardır Göçmenler tarafından kullanılan yardım isteğiydi... İyi bildiği şeylerden bir tanesiydi. Sinyal başarısız olursa, onları yürüyerek takip edecekti.

İş o noktaya gelmedi. Duyulmuşlardı. Siyahlara bürünmüş savaşçılardan dördü atları üzerinde onlara, ufukta ışıldaayan hayaletlere, yaklaşmaya başladı.

“Bize zarar vermeyeceklerini nereden bileceğiz?”

“Bilmeyeceğiz, ama bizi inciteceklerini düşünmemiz için hiçbir sebep yok. Ta ki sen garip davranmaya başlamadığın sürece.” Kaya’ya sert bir bakış attı. “Sadece ben konuşacağım, anlaşıldı mı?”

“Tabii ki.”

“Hayır, tabii ki değil. Tek bir yanlış kelimeyle öldürülmemize sebep olabilirsin. Dolayısıyla hiç konuşmayacaksın. Dilsiz olduğunu farz et.”

“Dilsiz bir Ölümsüz.”

“Öyle bir şey. Beni takip et.”

Jordin aralarındaki mesafeyi azaltmak için yamaçtan aşağı inmeye başladı. Beş dakika içinde koyu renk atlarının üzerlerindeki Ölümsüzler müthiş birer binici halini almışlardı; dünyaya sahipmiş, ülkeyi koruyan savaşçılar gibi bir duruş sergiliyorlardı. En azından boş arazide bu doğrudu. Roland kendi dünyasını yaratmış, ona özgür ve hâkim bir şekilde hükmediyordu.

Hükümdarlar korku içinde Bizans’ın altına çekilmişken...

Jordin aradaki mesafe yüz metreye düşünce durdu ve onların yaklaşmalarını bekledi. İhtişamlarını şöyle bir tarttı. Kendi yayındaki işaretler ile ok uçlarının çeliği Hükümdar tasarımı olduğu için onları sırt çantasıyla birlikte kuma gömmüştü. Böylece sadece üzerlerindeki elbiseler ve mataralarıyla kalmışlardı. Matarasına kanla dolu küçük bir şişe saklamıştı. Şansları varsa bu kan kimse tarafından fark edilmeyecekti.

Hedefine bu noktaya kadar ulaşmıştı. Roland’ın Ölümsüzlerini nasıl organize ettiği ya da ne tür bir iknanın kendisini ona götürebileceği konusunda hiçbir fikri yoktu. O bir Ölümsüz öldürmüştü. Bu daha geçen hafta kutlayacağı bir başarıydı. Oysa bugün, saatler tükenirken, bunun yapması

gereken imkânsız yolculuğun sadece tek bir adımı olduğunu fark etti. Birazdan ilk Ölümsüzlerle yüz yüze gelecekti. Sonra ne olacağını görecekti.

Devriye lideri atını dürtükleyerek tırısı kaldırıp rahat bir tavırla onlara yaklaştı. Sola döndü ve etraflarından bir kez dolandı. İkisinden on adım uzaktaydı. Bu, herhangi bir saldırıdan kendisini korumasına yeter derecede uzak, diğer yandan da onları her açıdan incelemesine yeter yakınlıkta bir mesafeydi. Jordin adamın atını sürüşündeki garanticiliği takdir etmekten kendini alamadı. Bu, ihtiyat değil, basit bir mantıktı. Binicinin gözleri başörtüsünün aralığından onu süzdü. Yırtıcı bir Ölümsüz. İnsan kıyafetine bürünmüş bir hayalet.

Jordin onu Ölümlü olduğu günlerden tanıyor muydu? Öyleyse, o da Jordin'i hatırlayacaktı. Hızlı konuşmalı, hatta belki de hızlı hareket etmeliydi. Kendisine bir zamanlar dövüşte en yetenekli Ölümlü'yü dahi alt edebildiğini hatırlattı. Bu adamlar yaşadıkları değişimden dolayı içlerinde ne tür bir gelişim yaşamışsa, bu artık Jordin'de de vardı.

Diğer üç Ölümsüz beş adım ileride durdu. Atları aynı hizadaydı. Lider turunu tamamlayıp onların yanına sokulmadan önce hiç kimse konuşmadı.

Adam, “Ölümsüz etine sahip olduğunuzu görebiliyorum,” dedi. “Ancak sizde Ölümsüz'ü andıran başka bir şey yok.”

Jordin başını saygıyla önüne eğdi. “O zaman Prensimize iyi hizmet ediyorsunuz demektir.” Gözlerini kaldırıp adamın gözlerine odakladı. “Tıpkı benim gibi.”

Diğerlerinden teki, “Boş arazide kaybolmuş bir berduş olarak mı?” dedi. “Ya şu yanındaki güzel?” Adamın gözleri Kaya’ya kaydı. “Bizi memnun ederek ona daha iyi hizmet edebilirsiniz.”

Jordin öfkелendi ama adamın bu basit arzusundan faydalanabilirdi.

“Onun buna izin vereceğini hiç sanmam.”

“O zaman Prensimizi tanıımıyorsun demektir.”

“Siz de onun arzuladığı hizmet karşılığında kendisine ne sunacağımızı bilmiyorsunuz. Sizin için çok üzgünüm, ancak sahip olduğumuz şey sadece Roland için, eğitimdeki genç aygırlar için değil.”

Ortam gerildi. Jordin adamın kalp atışlarını gerçekten duyabiliyordu. Bir güvenin kanatlarının havadaki ritmik çırpınısını andırıyordu. Hızı düzensiz değildi. En solundaki binici sonunda kıkırdadı.

“Kiminle konuştuğundan haberin olmadığı kesin. Sephan pek genç sayılmaz. Prens in en iyi adamlarını eğitir. Dilinin sende kalmasını istiyorsan, onu nasıl kullandığına dikkat etmelisin, güzel şey.”

Jordin, “Ben güzel olanın Kaya olduğunu sanıyordum,” dedi.

Lider atını dürtükleyerek bir adım yaklaştı. Kıza bakarak, “Adı Kaya, öyle mi?” dedi. “Peki, Kaya, sen kendine dair ne söyleyeceksin? Sen ve şuradaki konuşan arkadaşın Prens’e ne tür bir hizmet sunacaksınız?”

Kaya hızla Jordin’e baktı ama lider araya girdi.

“Bana bak, ona değil,” dedi. “Hayatın artık benim elimde. Arkadaşının adı ne?”

Kaya uzun boylu biniciye sanki prens oymuş gibi baktı. O delip geçen bakışların, ateşli sesin esiri olmuş gibiydi.

Kaya, “Size bunu söyleyemem,” dedi.

“O zaman ikiniz de canlı kalmayacaksınız demektir.”

Jordin, “O benimle seyahat ediyor,” dedi. “Bizim adına ben konuşuyorum.”

“Siz benim yetkim altındasınız, ikiniz de sorularımı yanıtlayacaksınız.”

“Saygısızlık yapmak niyetinde değilim. Sadece Kaya’ya sizin, adamlarınıza hükmettiğiniz gibi hükmettiğimi söylemek istedim.”

“Sen benim ilgim dışında hiçbir şeye hükmetmiyorsun. Bu bile etkisini yitirmeye başladı. İlgilenmemi sağlamaya devam et, böylece belki hayatta kalabilirsiniz.”

Adam, Jordin’i bırakıp tekrar Kaya’ya döndü.

Jordin, daha adam konuşmadan, “Adın ne?” diye sordu. “Roland, bir zamanlar bizzat destekçisi olarak yetiştirdiği kişiyi kimin bu kadar kolayca bir tarafa attığını bilmek isteyecektir. Kendisine savaş kazandıracak haberleri getiren o kişiyi.”

Liderin başı yavaşça ona doğru döndüğünde gözleri ilk defa gerçek bir ilginin ipuçlarını verdi. Kemerinden gelişigüzel bir şekilde bıçağını çekmeden önce adamlarına göz attı. Bunu toprağa, Jordin’in ayaklarının dibine fırlattı.

“Göster bakalım,” dedi.

“Hangisini öldürmemi istersin?”

“Başarabileceğini düşündüğün herhangi birini.”

Aralarına bir sessizlik çökmüştü, bunu kıran sadece bir sineğin vızıltısı ve bir atkuyruğunun hışırtısı oldu. Jordin birdenbire hepsini öldürme arzusuna boğulmuştu. Bu Ölümsüzler bir yıl önce kim bilir kaç Hükümdar katletmişlerdi?

Fakat, hepsi bir yana, içlerinden tekini bile öldürmeye kalkışması trajik bir şekilde sonuçlanacaktı. Hepsi de savaşlarda uzmanlaşmıştı ve inanılmaz derecede uyanıktılar. Onlar Jordin’in Roland’a açılan kapısıydı.

Jordin, “Tekini seç,” dedi.

“O seçimi sana bıraktım.”

“Kesin emir olmadan, Prensime hizmet eden hiç kimseyi öldüremem. Ancak size şunun garantisini verebilirim ki, çok sayıda Koyu Renk Kanlı öldürdüm. Benim düşmanım onlar, siz değilsiniz.”

Kumandan uzunca bir süre sessizlik içinde oturdu, ardından siyah pelerininin altından bir şey, bir elma çıkardı.

“Bıçağı al.”

Jordin bıçağa doğru eğilirken gözleri adamınkilerden bir an olsun ayrılmamıştı. Lider elmayı havaya lakayt bir tavırla fırlattığında henüz tam doğrulmamıştı.

Etrafındaki dünyanın yavaşlamasına izin verdi. Bu, beraberinde zamanı da yavaşlattı. Elma ışıkların titreştiği havada tembel tembel asılı kaldı. İnanılmaz derecede iri, orada bekleyen bir cisimdi. Jordin düşünmeden hareket ederken, tek dizinin toprağa değdiğini hissetti. Bıçağı meyveye savur-

mak için bileğini büktü, aldığı nişanın doğruluğundan daha o an emindi.

Fakat bıçak elinden çıkar çıkmaz, elmanın sadece gerçek becerilerinin test edilmesi amacıyla dikkat dağıtma maksatlı kullanıldığını gördü. Kaya'nın güzelliği konusunda yorumda bulunan Ölümsüz, eldivenli elini çoktan savurmuştu. Hızlı bıçağın havayı yaran sesi duyuldu.

Jordin ağırlığını arkaya verdi, sırtı kavislendi. Ölümsüz'ün bıçağı yüzünün önünden büyük bir homurtuyla geçti, burununu kılpayı sıyırmıştı. Sonra Jordin'in arkasında toprağa hiç kimseye zarar vermeden gürültüyle saplandı. Jordin yuvarlanarak sırtüstü döndü ve hemen ayağa fırladı.

Elma bir buçuk metre ileride, ikiye bölünmüş halde yerdeydi.

Ölümsüzler yerlerinden kımıldamamışlardı.

Jordin kavisli bıçağı büyük bir soğukkanlılıkla yerden aldı ve bunu kendisine atan adama fırlattı.

“Sanırım bıçağınızı kaybettin,” dedi.

Adam çelik cismi havada yakaladı.

Lider, “Gerçekten yeteneklisin,” dedi. “Benim adım Rislon. Seninki ne?”

“Benim adım sadece Roland tarafından bilinir. Gördüğünüz üzere, şehirdeki görevimizden dolayı giyindiğimiz sokak kıyafetlerimiz hâlâ üzerimizde. Oraya götürülüp bırakıldık, atımız yok. Şimdi, ya bize atlarınızdan birini verin ya da bizi beraberinizde götürün. Zaten çok fazla zaman kaybettik.”

Rislon ona bakarken Jordin onun dostluğunu kazandığını biliyordu.

“Ödüllendirileceksin, Rislon. Sana söz veriyorum ki Roland’a getirdiğim haberler Ölümsüzlerin hepsi tarafından kutlanacak.”

Rislon başını önüne eğdi. “Sen benimle geliyorsun.”

Kaya diğerlerine göz attı, çekingendi.

“Sen, güzel Kaya...” Çenesini ileri doğru çıkararak ilk adamı işaret etti. “Sephan’la gel.”

10. BÖLÜM

Feyn gözlem odasının tek taraflı penceresi önünde dikildi. Gerçek anlamda bir oda sayılmayan bölmeye verilen yanıltıcı bir isimdi bu. Burası Kale'nin derinliklerindeki antik zindanlardan paravanla ayrılan bir hücreydi. Gözlem için de pek sık kullanılmamaktaydı. Corban'ın detaylı araştırmalarını seyretmeyi çok az kişinin midesi kaldırırdı. Ammon'un bariz bir şekilde dalgın olduğunu fark etti.

Zindanın, yüzeyi çukurlarla kaplı taş tavanından tek bir elektrik lambası sönük halde sallanıyordu. Bu tür durumlarda meşaleler çok daha etkindi. Bunlardan iki tanesi üç metre uzunluğundaki hücrenin karşı ucunu aydınlatmakta, tavandan düşen damlalarla arada sırada tıslamaktaydı. Hücrenin demir parmaklıkları, tek taraflı bir pencereyle yer değiştirmişti. Pencerenin hemen yanındaki ağır kapı, bölmenin tek girişi görevini üstlenmekteydi. Tek giriş. Tek çıkış. Genelde sandalyede oturan birinin içeri sokulup çıkarılması maksadıyla kullanılan tekerlekli araba geçişi için de elverişliydi.

Sandalye yüksek sırtlı ve ağırdı; sağlam demirağacı kolları ve bacakları vardı. Sert oturağı ve geniş kolları, üzerindeki kişinin çabalamalarına alışkın ve umursamazdı. Ama bu kez onun amansız oturağındaki adam tek bir kez dahi çırpınmamıştı.

Rom.

Hücrede olan Corban, sağdaki meşalenin hemen altına yerleştirilmiş kısa, çelik masadan bir adım uzaklaşırken elinde uzun bir şırınga vardı. Sandalyenin önünde dikkatlice durdu. Feyn'in görüş alanını bir an için engellemişti.

Simyacı, "Türünden hayatta kaç kişi kaldı?" diye sordu. "Yeterince."

"Ne için yeterince? Daha fazla yapmak için mi?"

Rom buna yanıt vermedi.

"Nerede saklanıyorlar?"

Sandalye sessizdi.

"Sana her şeyi anlattırarak yöntemlere sahibiz, biliyorsun. Bunun farkında olmalısın."

Rom bunu biliyor olsa bile, en ufak bir belirti göstermedi.

"Şu yaşlı simyacınız, 'Bekçi' olarak adlandırdığınız şu adam, kanınızdaki değişimi haftalık mı kontrol ediyor, yoksa aylık mı?" dedi. Saklı mikrofondan geçen ses Feyn'e oldukça zayıf gelmişti; genizden ve nahoştu.

Sandalyeden ses çıkmadı.

"Kanınızda ne tür değişimler yakaladığını ve bunu incelemeyi hangi aralıklarla yaptığını bilmek bana çok yardımcı

olacak. Yaşadığınızı iddia ettiğin kadar çok sayıda dönüşüm varsa, onun araştırmaya oldukça çok zaman ayırdığından eminim.” Döndüğünde şırınga elindeydi. Sonra durdu, Rom’un sessizliği konusunda kayıtsızdı.

İyice yaklaşarak sandalyeye bağlanmış kola doğru eğildi ve iğneyi Rom’un damarına batırdı. Sandalye sakininin kol ve bacakları etrafındaki deri bağlar uzunca bir süre önce ağır çelik bantlarla kuvvetlendirilmişti. Sadakatinin sınanması maksadıyla aşağıya getirildiğinde, Seth bile bunları koparıp kurtulamamıştı.

Rom başını Feyn on beş dakika evvel pencerenin önünde dikilmeye başladığından bu yana ilk defa kaldırdı. Bakışları pencerenin altındaki duvarın dibine kaymıştı.

Yüzü kirliydi. Onu esir aldıkları hücredeki zulüm kadar, muhafızların tartaklamalarına da maruz bırakılmıştı. Saçı tokasından sıyrılarak serbest kalmış, yüzünden aşağı sarkmaktaydı; birkaç gri tutam boynuna yapışmıştı. Yakın zamanlı bir kesik gözünün üzerinde kurumuştı. Sağ yanağı gittikçe koyulaşan bir çürükten dolayı şişmişti.

Corban elindeki şırınga kanla dolarken, “Şaşkınlığımı itiraf etmek durumundayım,” dedi. “Kanınızda gözlerinin rengine açıklık getirecek herhangi bir farklılıkla karşılaşmadım. Belki yaşayan birisinden alınacak örnek başka şeyleri ortaya çıkaracaktır. Bu arada, merak ettiğim bir şey var. Beni bu bilgiden mahrum bırakmazsan... neden kendinizi ‘Hükümdar’ olarak adlandırıyorsunuz?”

Rom ilk kez konuşmadan önce bir süre daha sessizlik

yaşandı. “Çünkü bizimki yeni bir krallık.” Sesi susuzluktan dolayı tırtık tırtıktı ama meydan okuyuştan uzak ve garip derecede sakindi.

Simyacı başını yaptığı işten kaldırarak ona baktı. “Ama ortada sadece tek bir krallık var.”

“Bunu senin gibi ölü bir adam nasıl bilebilir ki?”

“Sadece tek bir dünya ve tek bir yönetim var. Hayatımın tek bir Yaratanı, o Yaratın’ın altında da tek bir yeni Düzen mevcut.”

“Sen sadece tek bir tanesini görüyorsun.”

Üstad simyacı, “Sen farklı bir krallıkta mı yaşıyorsun o zaman?” diye sordu. Bunu alçak sesle, sanki hafif delirmiş birine hoşgörü gösteriyormuşçasına söylemişti. “Takipçileriniz bu yönetimden geri mi çekildi?”

Corban başını eğerek şırıngaya bakarken Rom’un ağzındaki garip hareketlenmeyi fark etmedi ama Feyn bu detayı yakalamıştı. “Bir yerde öyle.”

“Yani liderinizi, ölen oğlan Jonathan’ı gerçek Hükümdarınız olarak görüyorsunuz, öyle mi?”

“Öyleydi, hâlâ da öyle.”

“Öldüğü ve kölesi olan hanımın Hükümdar olduğu göz önüne alınırsa, durum hiç de öyle görünmüyor.”

“Benim Hükümdarım yaşıyor.”

Corban’ın sağ kaşı havalandı. “Öyle mi?”

“Siz onun öldüğünü düşünüyorsunuz ama diğer yandan kendinizin yaşadığınızı da öyle.”

“Senin de gördüğün gibi, hayattayım. Diğer yandan, se-

nin şu sözde Hükümdarın ölü. Buna rağmen bana sizin yaşadığınızı ve benim ölü olduğumu, ölü bir oğlanın Hükümdar olduğunu ama efendimin bu makama ait olmadığını söylüyorsunuz. Çarpık mantığındaki deliliğin açıkça farkında olmalısın.”

“Jonathan yeni bir krallık getirmek için geldi. Siyasi güç için değil, hayat krallığı kurmaya geldi... bunu artık biliyorum... ben o krallığın bir parçasıyım. Gerçekte, ben senin hanımından çok daha fazla Hükümdarım.”

“Sana göre beyaz, siyah; siyah da beyaz.”

“Neyin siyah, neyin beyaz olduğunu nereden biliyorsun?”

“Çünkü doğruları görüyorum.”

“Öyle mi?”

“Kanıtlar kesinlikle benden yana. Sizin kanınızda üstün olarak nitelendirilebilecek hiçbir şey yok.” Corban iğneyi çekti ve durakladı. “Yine de sizin üstün olduğunuza inanıyorsunuz, öyle değil mi?”

Rom yeşilliği bölmenin gölgeleri arasında bile inanılmaz derecede canlı olan gözlerini simyacıya odaklayarak, “Canlı olduğumu düşünüyorum,” dedi. “Sizin hiçbir zaman olamayacağınız kadar canlı. Diğer yandan, Feyn gerçek hayatı tadabilir ve tadacak.”

Corban masaya doğru hareketlendiğinde Rom’un iddialarından en ufak bir rahatsızlık duymuş gibi görünmüyordu. “Hayat olarak adlandırdığın şeye dair elinde ne tür bir kanıt var?” diye sordu. “Her ne kadar simyacılar asırlardır bu tür

değişimleri yaratmış olsalar da gözlerinin rengi kesinlikle göz ardı edilemez. Bir de şu pis kokun var. Kanında hafif bir değişim mevcut ama başka bir şey yok. Bilmediğim farklı yeteneklerin mi var?”

Rom bir süre sessiz oturduktan sonra alçak sesle konuştu.

“Sadece hayatın kendisi.”

Simyacı sanki onu duymamışçasına devam etti. Öyle ki, Feyn onun gerçekten duyup duymadığını merak etti. “Ölümsüzlerin, gözlemlediğimiz kadarıyla, oldukça evrimleşmiş bir algı duyuları var. Hatırladığım kadarıyla, bunu siz de deneyimlediniz. Ancak bu tür nitelikleri sizin Hükümdar olarak adlandırdığınız neslinizde görmedik.”

Yanıt yoktu.

“Bir Koyu Renk Kanlı’nın gücüne ya da hızına veya herhangi bir üstün genetiğe sahip değilsiniz. Hatta seni son gördüğümünden bu yana oldukça yaşlandığını bile söyleyebilirim.” Tüpü şırıngadan ayırdı ve etiketine bir şey yazmak için kalemını aldı. “Serseri Ölümsüzlerin uzun hayat beklentisine mi sahipsiniz?”

“Hayır.”

Tüpü tel rafa yerleştirdi. “O zaman şu... ‘hayat’... size tam olarak ne sunuyor?”

“Umut.”

“Umut. Bir sonraki hayatta mı?”

Rom tereddüt etti. “Mutluluk bir gizemdir, hiç kimse tarafından anlaşılmaz.”

“Anlıyorum. O zaman umut bu hayat için.” Küçük bir makas aldı ve sandalyeye geri döndü. “Buna rağmen bu hayatın ortasında, kültünüzün sistematik imhasından kaçınmak maksadıyla, yeraltına girdiniz.” Rom’un parmaklarından tekine eğildi ve tırnağından bir parça kesti. “Anladığım kadarıyla hepiniz olmasanız bile, çoğunuz silinip yok edildiniz. Hayatınız pek de gerçek bir hayatmış gibi görünmüyor.”

Doğrulurken, simyacının sesinde belirgin bir tatmin vardı. Döndü. “Çok fazla şeyden vazgeçtiniz. Peki, ne için? Ne kazandınız?”

“Sizin kaybettiğiniz her şeyi.”

“Ama ben hiçbir şey kaybetmedim ki.” Masaya geri döndü ve tırnağı raftaki küçük bir tüpe bıraktı. Başka bir şırınga aldı; bu diğerinden küçüktü. İğneyi küçük bir şişenin lastik tıpasından içeri saplayıp şırıngayı doldurdu. Rom’un yanına döndü ve iğneyi herhangi bir uyarıda bulunmadan gömleğinin üzerinden omzuna batırdı.

Bu oldukça eziyetli olsa da Rom acı hissettiğine dair en ufak bir belirti göstermedi.

“Sizin sıradan bir Ceset karşısında, basit duygular dışında herhangi bir avantajınızın olduğunu düşünmüyorum.” Şırıngayı yakındaki bir kutuya sessizce fırlattıktan sonra laboratuvar önlüğünün cebinden gümüş bir cihaz çıkardı. “Sahip olduğunu iddia ettiğin şu yeni hayata dair bana gösterebileceğin herhangi bir kanıtın yok, öyle değil mi?”

Sessizlik yaşandı ama Rom’un gözleri ıslık ıslık; yüz ifadesinde de en ufak bir korku yoktu... Hatta Corban elindeki

puro kesicisini andıran aletle öne doğru eğilip serçe parmağını sert bir *kıtırıyla* kestiğinde bile.

Artık Rom'un yüzü titremeye başlamış, nefes alıp veriş hızlanmıştı.

Corban, "Sadece tek bir kanıt parçası," dedi. "İstediğim tek şey bu."

Rom sıkılmış çenesinin gerisinden, "Yapamam," dedi. Yere düşen parmağın dibinden kan süzüldü. Alnında gözle görülür ter damlaları oluşmuştu. "Bunu sadece biliyorum."

Simyacı, Rom'un parmağını masaya taşıyarak, "Bilmek ve bildiğine inanmak ne demek?" dedi. "Aldatılan hiç kimse yanıldığına inanmaz."

Yine yanıt gelmedi. Belki de Corban'ın sözleri ona ancak ulaşıyordu.

Simyacı küçük plastik bir torba aldı ve parmağı içine yerleştirdi. "Sana pıhtılaştırıcı bir şey enjekte ettim. Bunun acıya olmasa bile kanamaya yardımcı olması lazım."

Feyn bunun bir tür anestetik olduğunu düşündü. Buna rağmen Rom bunca zaman çığlık atmamış ya da ağlamamıştı. Akan kanın damlaması yavaşladı. Parmağın kopartıldığı yer temiz kesiğe rağmen acı yüklü ve kırmızıydı.

Rom'un gözleri Feyn'in diğer taraftan baktığı camda dolaştı. Şakağında bir damar atmaya başlamıştı.

Alçak sesle, "Efendine meydan okuyabilir misin?" dedi.

Corban, sırtı hâlâ ona dönükken, "Ne için?" dedi.

"Sırf bunu yapıp yapamayacağını görmek için."

"Bunu hiçbir zaman yapmayacağım."

“Çünkü yapamazsın. Sen bunu herkesten çok daha iyi biliyorsun. Başka seçeneğin yok. Bu sana, seni sen yapan kanla kazandırılan bir şey.”

“Hükümdar Yaratanımın bir lütfu. Onun yeni Düzenine meydan okuma fırsatını hiç yakalamayacağım.”

“Sadece ölülerin seçenekleri yoktur.”

Simyacı durakladı.

“Onu sevmeyi sen mi seçtin? Ama hayır, yapamazsın, öyle değil mi? Ölüler sevemezler. Efendin itaat emrediyor ama bu sevgisiz uygulanan bir şey. Kafanda kendi kendine benim deli olduğumu söylüyorsun ama söyle bana, karşında deli bir adam mı görüyorsun?”

“Aldatılanlar her zaman delidir.” Corban ona büyük bir merakla bakıyordu.

“Efendin bile benim deli olmadığımı biliyor. O benim hiçbir zaman hata yapmadığının farkında. Aceleci ve ihtiyatsız? Evet. Fanatik? Belki. Fakat deli... hiçbir zaman.”

Rom burnundan birkaç kez nefes alarak durakladı. Tekrar konuştuğunda, gözleri cama odaklanmıştı.

“Seni bölmenden çıkardığım ve şehre götürdüğüm günden bu yana, her zaman doğruyu söylediğimi biliyordun. Sen stazdan uyandırıldıktan sonra sana geldiğim gün, bana kurtarılmaya ihtiyacın olmadığını söyledin ama Jonathan’la tanıştığın gün, bunun doğru olduğunu biliyordun. Hepsinin. Şimdi söylediklerim de doğru.”

Feyn’in kollarında hızla bir ürperti dolaştı. Rom onu görüyor olabilir miydi? Ama hayır, sadece onu seyrettiğini ümit

ediyordu, o kadar.

“Şimdi geldim çünkü doğrular devam ediyor. Öleceksin. Son bir kez seni kurtarmaya geldim. Doğru için. Sevgi için.”

Ona dair bir şey... Çok coşkundu. Çelimsiz haliyle bile görkemliydi. Daha önce de onu bu kendine güveniyle kazanmıştı. Ateşli ve ikna edici argümanlarıyla. O an Rom'un simyacı ekibinin tümünün uygulayacağı deneylerin, yaratacakları acıların hepsine karşı koyacağını anladı. Doğru olan tek bir şey vardı: Rom söylediklerine inanıyordu. Bu, kanıtı olmayan bir inançtı; hatta yaşayan bir lideri bile yoktu. Bu, Feyn'i hayrete düşürdü. Aynı zamanda endişelendirdi de.

Elinin üzerindeki koyu renk damar kaşınınca Feyn kaşındı ve tırnaklarından teki cildini kanattı.

Rom birçok konuda haklıydı; bu doğrudu ama bu şeyin, hayatına Saadet hayalinden ya da Ölüler Diyarı korkusundan bile daha büyük bir amaç kazandıracağını düşündüğü bu inancın peşinde koşarken kaç hayat harcamıştı? Onu şimdi öldürmek bir merhamet olacaktı.

Corban, “Sevgi diyorsun,” dedi. “Sevgi sana daha mı az acı veriyor? Daha az öfke? Daha çok huzur? Ben senin türünün tıpkı senin gibi yaşayan sinir küpleri olduğunu düşünüyorum. İstirapla dolu.”

Rom yanıtlamadı. Onun türünün, ıstırabı bildiklerine dair en ufak şüphe yoktu.

Corban, Rom'un başını çenesini iterek havaya kaldırdı ve alnına deri bir kayış geçirerek sandalyenin sırtına sabitledi. Çenesinin altına diğer bir kayış daha taktı.

İnancı onu öldürecekti ve o da buna göz yumacaktı.

Simyacı masadan küçük metal bir gergi aldıktan sonra tekrar sandalyeye yaklaştı. Rom'un sol gözünü ardına kadar açtı. Cihazın kenarını alt ve üst gözkapaklarına sabitleyerek göz küresinin yeşil kısmı kafatasından neredeyse fırlayana kadar açtı.

Rom kendi inancının havuzunda ölebilirdi. Ne için? Bir şey ispatlamak için mi? Güya Feyn'i kurtarmak için mi? Hayır. Her ne kadar yanlış olsa da, bir şeye inandığı için.

Aslında onlar açısından düşündükleri birçok kereler tehdit oluşturmuştu. Hükümdarlar hayatlarını Ölümsüzlere, Feyn'in Koyu Renk Kanlılarına saklamışlardı. Boyun eğdiklerinden değil, inançları uğruna ölmek istediklerinden. Ölüm acısının ya da tehdidinin, onları teslimiyet noktasına getirmek için yeterli olmadığı kanıtlanmıştı. Gerekçe onları caydıramazdı.

İşte, onları ölümcül rakip haline getiren de bu olmuştu. Her ne kadar Rom ve anlaşmayı reddeden arkadaşları Feyn'in hükümdarlığına zorluk çıkarmamış olsalar da isyan potansiyeline sahip türlerinden her an bundan çok daha fazlası beklenebilirdi. Feyn Hükümdarlığına karşı böyle bir tehdide tolerans gösteremezdi.

Rom türünün anahtarıydı.

Acı ya da mantığa karşılık vermeyecek olursa, Feyn onun güvenini kazanacaktı. Bir zamanlar Rom da ona bunun aynısını yapmamış mıydı?

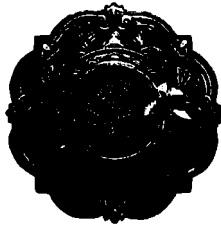
Corban sandalyeye uzun kulplu, yuvarlak pençeyi anım-

satan, eşsiz şekilde tasarlanmış bir aletle döndü. Keskiyi Rom'un sol gözüne doğru büyük bir dikkatle yaklaştırırken, aletin kenarları meşale ışığı altında ışıldadı.

Feyn ileri doğru atıldı ve elektrik düğmesini çevirdi. Tepedeki elektrik lambası pır pır ederek yandığında tüm bölmeyi ışığa boğdu.

Simyacı, Feyn düğmenin hemen yanındaki butona basınca durdu.

“Göze dokunma,” dedi. “O zaten kör.”

11. BÖLÜM

Ölümsüzler, Jordin ve Kaya'yı kuzeydoğuya, bir zamanlar Düzen'in heykellerinden uzak yaşamak için kuzeye büyük Avrupa'ya kaçmadan asırlar önce sadece eski Göçebeler tarafından bilinen kanyonun derinliklerine götürdü. Jordin kamp ateşi etrafında toplanıldığında anlatılan, derin, dolambaçlı geçitlerden ve dik uçurumlardan bahsedilen hikâyeleri duymuştu. Kanyon arazisinin labirentini avucundaki çizgiler kadar iyi bilmemesi durumunda, kişinin burada kolayca kaybolabileceği, bir daha da kesinlikle bulunamayacağı söylenirdi.

Karanlık, dört at ve binicilerinin etrafına çökerken hava serinledi. Ölümsüzler düşüncelerini kendi aralarında paylaşmışlardı, bu onlar için Ölümlülerin ciddiyetsizlikleri kadar sessizlikle karakterize edilen bir davranıştı. Belki de bunun sebebi sadece çarpışmak için giyinmeleri ve göze çarpmamak için tedbirli olmalarıydı, fakat Jordin bunun, bundan daha öte bir şey olduğunu hissetti. Nefes alıp vermeleri bile

inanılmaz derecede kontrollüymüş gibi görünüyordu, sanki bilinçdışı yapılan bir şey değildi.

Bunu anlıyordu. Kendi nefesi de uzamış, her birisi ciğerlerini duyumsal bir anlamla dolduran uzun soluklar halini almıştı.

Rislon'un arkasında yolculuk ederken, ilk başta güçlü Ölümsüz'e ve yüzüyle başını örten siyah örtünün altındaki soluk tene imkânsız derecede yakın olmaktan dolayı canı sıkıldı. Adamın bugüne kadar kaç Hükümdar öldürdüğünü merak etti. Acaba kılıcı Jordin'in arkadaş olarak adlandırdığı kişilerden birini doğramış mıydı? Kanyonların arasında ilerlerlerken, savaşçıların Jordin'in bir süre önce net bir şekilde gördüğü yüzleri onun zihin gözü önünde gölgelere dönüşmüştü; hatıraları kanyon taşının ve altındaki aygırın kaslarının dokusu karşısında uzaktı. İkinci binici olmasına karşın, güçlü hayvanı ve muazzam kalbinin kulakları sağır eden atışını hissetti. Rislon'ununki de öyle.

Kaya kollarını Sephan'a dolamış halde yol alıyordu. Yanağını adamın sırtına yaslamış, fal taşı gibi açılmış gözlerle Jordin'i seyretmekteydi. Ne korkmuş ne de rahatsız olmuş gibi görünüyordu, sadece merak içinde kaybolmuştu.

Jordin bir Ölümsüz kalabalığı arasında, beraber seyahat ettikleri kişileri ayırt edemeyeceğini fark etti. Elbiseleri koyu renkli birer üniformaydı ve yüzleri siyah tülbentle sarılmıştı. İsmi bilmediği diğer ikisinden biri Roland olabilirdi; Jordin'in bunu anlaması ise imkânsızdı.

Hayır, o kadarını ayırt ederdi.

Yine de medeniyetten bu kadar uzaktayken bile bu şekilde örtülü kalma eğilimleri tam bir gizemdi.

Üç saattir yol alıyorlardı. Rislon atını yavaşlatarak yürütmeye başladığında derin bir kanyona girmişlerdi. Hayvanı sarp kayalık yüzeyindeki beş adımdan daha geniş olmayan bir yarığa doğru yöneltti. Jordin gözleriyle yukarıda dimdik uzanan keskin kaya hattını inceledi. İşte orada, uçurumun gökyüzüyle buluştuğu yerdeydi. Her iki yanda duran yedişer nöbetçinin siluetleri göz kırpan yıldızların karşısında belirgindi. Gölge kadar algılanamaz olan bu varlıkları, keskin Ölümsüz duyuları olmadan kesinlikle göremezdi.

Gediğe yaklaşırlarken, bir düzine atlı Ölümsüz her iki yandan nöbetçilere katıldı. Sonra yüz tane daha. Mükemmel bir sessizlik içinde aşağıya bakıyorlardı. Açık araziden gelen herhangi bir Ölümsüz'ün yaklaşması durumunda bu kadar ilgi göstermeyecekleri kesindi. Jordin'in görmediği devriyeler haberi merkeze ulaştırmış olmalıydı.

Son bir saat süresince, Jordin görevini unutmuştu. Şimdi onun hatırası zihnini korkunç bir endişe ve nefretle dolduruyordu. Niyeti en büyük iki düşmanın kafalarını kesmekti: Feyn. Roland. Ancak şimdi, uçurumun kenarına dizilen Ölümsüzleri gördükten sonra, Roland'ın kafasını ele geçirme girişiminin mutlak ölümden farklı bir şekilde sonuçlanmayacağını bilincindeydi. Kendi ölümüyle. Kaya'nın ölümüyle. Feyn'i öldürme görevinde Prens'i kendisine adamlarıyla birlikte eşlik etmeye ikna etmeyi başarsa bile, onunla Roland arasında binlerce sadık Ölümsüz dikilmekteydi.

Aygırlardan teki kişneyince bu ses dar geçitte yankılandı. Yukarıdaki bir düzine binici uçurum kenarı boyunca ağır adımlarını onlara uydurdu. Tek bir hatalı harekette, tek bir şüpheli davranışta bulunması durumunda kalbinin omurgasına bir düzine okla sabitleneceğini biliyordu. Yay telinin ince dal şeklindeki sesini işitecek, her bir okun tembel tembel yaklaşmasını seyredecek, oklardan kurtulmak için eyerde yana doğru kayacaktı. Ancak hepsinden kurtulması imkânsızdı.

Her iki yandaki dik kayalık duvarlar genişleyerek falezlere oyulmuş devasa doğal bir çanağa açıldı. Yüz metre genişliğindeki bu alan, eşit aralıklarla yerleştirilmiş meşalelerle aydınlatılıyordu. Gökyüzünden bakıldığında, büyük çanağa uzanan dar geçit anahtar gibi görünüyor olabilirdi. Acaba bu Ölümsüz yuvasının yüksek falezlerinde gizli ne tür sırlar yatıyordu?

Önemli olan tek bir şey vardı: Ölümsüz Prens'in kendisi, şu anda damarlarında pompalanan kanın kalbi.

Solunda, bir amfiteatrın kayalar arasına serpiştirilen yuvarlak oturaklarını andıran basamaklar, yakındaki küçük bir şelale tarafından beslenen alçak bir havuza uzanmaktaydı. Boş arazinin ortasında su! Suyun kenarındaki topraktan kışın yapraklarını döken üç ağaç yükselmekteydi. Tepede, bizzat kayadan fışkıran diğer bir tane daha vardı.

Sağında, kaya yüzeyinde iki büyük giriş vardı. İçeriden dışarı titrek bir meşale ışığı saçılmakta, ısıldayan iki göz görüntüsü sunmaktaydı. Aralarında uzun, açık bir ahır vardı.

Saydığı kadarıyla, orada sadece birkaç düzine at durmaktaydı. Yakınlarda daha fazlasının olduğu kesindi. Hükümdarlar, Roland'ın yerel gücünün binlerce olduğunu tahmin etmişlerdi. Ayrıca Bizans'ın uzağında, Avrupa'nın geri kalanını sıkı sıkı kavramak için uzatılmış birer parmak gibi yayılan kaç Ölümsüz'ün yaşıyor olabileceğini kim bilebilirdi ki? Bu kayalardaki mağaralarda çok kişi yaşıyor olabilir miydi? Kesinlikle, hayır.

Demek en ölümcül gerilla savaşçıları ve onların misyonu için gerekli görülen diğerleri burada yaşıyordu. Yine de, şahit olduğu manzara standart bir savaş kampı değildi.

Kanyon zeminindeki iki çukurdan gri filizler halinde duman yükseliyordu. Kızaran et kokusu yerleşim bölgesi boyunca yayılmıştı ve bu, Jordin'e iki gündür doğru düzgün bir şey yemediklerini hatırlattı.

Amfiteatrın kenarında bir figürün gölgesi belirdi. Merdivenin tepesine yakın bir kayadaki karanlık girişten çıkmıştı. Beyaz parmakları, mürekkebi andıran bir edayla oyulmuş kayadan aşağı uzanan pelerininin önünü sıkı sıkı kapatmaktaydı. Hareketlerinden bunun bir kadın olduğu belliydi. Konu, pelerininin kukuletasını arkaya doğru açtıktan sonra pelerinden sıyrıldığında tamamen açıklığa kavuştu. Ay ışığı yüzünü aydınlatıyordu. Jordin içinden yükselen inleme isteğini güçlkle bastırdı; pelerinsiz beden bir yana, bir Ölümsüz'ün yüzünü ilk kez görüyordu. Kadın çarpıcı derecede güzeldi. Olduğu yerden bile dudaklarının koyu renk lekesini ayırt edebiliyordu, renksiz yanakları en yakındaki meşalenin

sıcak ışıltısından ziyade tepedeki yıldızları yansıtmaktaydı. Uzun kuzguni saçları neredeyse beline kadar uzanıyordu.

Hemen yanında bulunan Kaya'nın, kadına odaklanan mest olmuş dikkatini görmekten çok, hissetti. Ölümsüz kadın durakladı ve zar zor algılanır bir sallamayla selam vermeden önce başını kaldırıp falezler boyunca dizilmiş nöbetçi dizinine, sanki havada yeni koku alan birisi gibi baktı. Jordin artık kadının bacaklarının çoğununki gibi yuvarlak hatlı değil, sanki incecik yontulmuş bir yapıya sahip olduğunu fark etti. Omuzları çelik sallamaktan kazanılan kaslarla doluydu.

Kadın merdivenlerden aşağıya, havuza doğru indi. Sonra sadece omuzları dışarıda kalacak şekilde suya girdi. Saçları su yüzeyine yayılmış siyah petrolü andırıyordu. Suyun yüzeyi meşalelerin alev ışığını yansıtarak hafifçe dalgalandığında Jordin neredeyse titredi. Su bir an için kan kadar kırmızı göründü.

Kadın en ufak ses çıkarmadı. Gözleri açık bir şekilde imkânsız denilebilecek kadar uzun bir süreyle suyun altına kayarak diğer taraftan çıktı. Bunu iki kez daha tekrarladı. Jordin onun bunu temizlik maksadıyla yapmadığını anladı; bu daha çok ayinsel bir saflık içindi.

Havuzun gerisindeki ince şelale kayadaki yarıktan aşağı çağlıyor, altı metreden taş bir platforma serbestçe düşerek orada havuzu beslemeden önce bir kayanın altına kayıyordu. Bir kişi o çağlayanın altında, su üzerine dökülürken dikilebilirdi. Bir an için Jordin, Roland'ı bunu yaparken hayal etti; cıvılcıplaktı, Ölümsüzler aşağıda toplu halde havuza gi-

rerlerken o, göğsünü öne doğru çıkarmış, kollarını iki yana açmıştı.

Bu, Hükümdar idrağının bir eseri miydi, yoksa aklını mı kaçırmaya başlamıştı?

Rislon, onları isimleri bilinmeyen diğer iki Ölümsüz'ün çoktan atlarından inmeye başladıkları ahırlara doğru yönlendirirken, "Sana bir şey sorulmadığı sürece çeneni sıkı tut," dedi.

Jordin sıraya girerlerken, "Bana nasıl davranmam gerektiğini söylemene gerek yok," karşılığını verdi.

"Yırtıcılar sizden değil, yoksa seni tanırdım. Prens'in seni, benim bilgim olmadan ne tür bir göreve gönderdiğini iddia ettiğini bilmiyorum. Kendini, aksi söylenene kadar esir olarak düşün. Attan in."

Jordin aygırın arkasından aşağı kaydı ve toprağa yavaşça bastı. Yolculuktan baldırları ağrımıştı ama bu rahatsızlığı hoş karşıladı. Doğduğu günden beri ata biniyordu, o tam bir göçmendi. Çok zaman olmuştu.

Diğer yandan, Kaya eskiden Ceset'ti ve Göçebe Ölümlüler arasında sadece Rom ve Roland yollarını ayırmadan önce yaşamıştı. Sephan, siyah başörtüsünü ustaca sıyırarak beyaz teniyle zıt düşen siyah uzun saçlarını ve keçisakalını gözler önüne sermeden önce, onun attan inmesine yardım etmeye çok istekli görünüyordu. Kaya kendisine bakınca ona göz kırptı.

Rislon, Kaya'ya, "Bu senin için de geçerli," dedi. İşte o sırada, hazır her iki adamın dikkati Kaya'ya odaklanmış ve

aygır başını eyer takımını şangırdatacak şekilde sallamışken, Jordin matarasını yakındaki saman yığını arasına bıraktı. Sonra yumuşak, lastik tabanlı ayakkabısıyla onu hafifçe itti. Matara hafif bir açıyla ahırın en yakın bölmesine, ön duvarın gerisine doğru kaydı. Şu an için yapabileceği en iyi şey buydu; onu keskin Ölümsüz burunlarıyla dolu, kapalı bir alana beraberinde götürmeye cesaret edemezdi. Burada en azından gübre kokusu mataranın içeriğini kamufle edebilirdi.

Rislon sağda, en uzaktaki mağara girişine doğru döndü. “Beni takip edin.”

Yontulmuş mağara duvarları, her iki taraftan da açılabilen fakat tek taraftan, yani sadece içeriden kilitlenen üç kalın sürgüye sahip büyük, ahşap bir kapıyla sonlanan küçük bir tünel oluşturuyordu. Rislon sürgüleri yukarıdan aşağıya kaydırды, sonra sonuncusunun kulpuyla ağır kapıyı çekip açtı. Jordin kapının diğer tarafta duruyor olabilecek kişiye doğru içeri açılacağına, yaklaşan ziyaretçilere doğru dışarı hareketlendiğini fark etti. Bu, buranın geçmişte antik bir zindan olarak kullanıldığının kanıtıydı.

Rislon’u gittikçe genişleyen iç geçide doğru takip ederken, kalp atışlarının düzenli bir hal almasını diledi. *Onun* buralarda bir yerde olduğunu biliyordu.

Ancak bir şey daha vardı. Genişleyen koridora geçerken, Jordin’in içinde ait olduğu yere geldiği yönünde garip bir his belirdi. Duvarlar artık kabaca yontulmuş taşlardan oluşmuyordu; antik bir bazilikada rahatça rastlanılabilecek türden bir dizi oymalı kemere sahipti.

Daha önce buraya hiç gelmemiş olsa da içindeki kan evine dönmüştü. Hissettiği şaşkınlık içinde hem coşku hem panik barındırıyordu. Nabzının sakinleşmesini, Ölümsüzlerin kulaklarının işitemeyeceği kadar sessizleşmesini tekrar diledi.

İleride bir meşale ışığı vardı. Koridor üç katlı yüce bir mağaraya açılırken, kemerler tekrar azaldı.

Hemen yanında duran Kaya nefesini tuttu.

İçerisi devasa demir bir şamdanla aydınlatılmıştı. En az üç metre çapındaki bu şamdanın üzerinde düzinelerce mum vardı ve günün geç saatinde fitilleri neredeyse sonuna gelmişti. Karşı duvarda geniş bir merdiven döne döne yukarı uzanmakta, diğer taraftan aşağı inmeden önce elli insanı taşıyabilecek genişlikte bir sahanlıkla birleşmekteydi. Son basamak diğer küçük bir koridorun hemen girişinde sonlanıyordu. Devasa ahşap direklerle desteklenen sahanlıkta, iki Ölümsüz tırabzan parmaklıklarına yaslanmış, tembel tembel küçük grubun içeri girişini izliyordu. Şamdanın onlarla aynı seviyedeki mum ışığı, adamların solgun suratlarına yansıyor. Jordin artık tırabzanın demirden değil de şaşırtıcı bir kılıç koleksiyonundan yapılandırıldığını görmekteydi. Kılıçlar keskin uçları aşağı gelecek şekilde yerleştirilmişlerdi; bazılarının kabzaları değerli taşlarla süslüydü.

Sahanlığın altında, yerler kalın ve egzotik halılarla kaplıydı. Üzerlerine kadife kanepeler, iki kişilik koltuklar, sırtlıklı sandalyeler atılmıştı. Bunların bazıları romantik arayış ya da sarhoşluk mahmurluğu içerisindeki kadın ve erkeklerle doluydu. Bir adam ağır bir koltuğun koluna yan olarak

uzanmıştı. Gözleri sadece kendisinin duyduğu bir müzik eşliğinde dans eden kadının hareketlerini takip ediyordu.

Bölmenin en ferah kısmının ortasında, inanılmaz derecede büyük ahşap bir masa yer alıyordu. Üzerinde mumları neredeyse sonuna kadar yanmış üç büyük şamdan, birkaç sürahi şarap—ki Jordin tanen kokusunu alabiliyordu— ve yedi Ölümsüz vardı. Hepsi de oymalı sandalyelere oturmuşlardı; bazıları ahşap kolluklardan ağır kadehlerini sallandırıyorlardı.

En az otuz sandalyeyle çevrili masanın ilerisindeki kalın ipek perdeler, alt kattaki fazladan en az üç ve üst sahanlıktaki bir koridorun girişini kısmen gizlemekteydi. Kabaca yontulmamış, yıldızlarla dolu bir gecenin altında çingiraklıyılanları resmeden kabartmaların tepeye kadar oyulduğu duvarlarda çok sayıda ipek ve duvar kilimi asılıydı. Yere daha yakın kısma, taş soğukluğundaki ayın altına minderlerle kaplanmış koltuklar yerleştirilmişti.

Bölmenin tümü, çoğu bakışlarını yeni gelenlere çeviren yaklaşık otuz Ölümlü'ye ev sahipliği yapıyordu.

Kaya büyülenmiş halde etrafı seyrediyordu.

Jordin içeridekilerin yüzlerini tararken nabızı deli gibi atmaya başladı ama hayır, bunlar arasında daha önceden, çocukluğundan itibaren büyütüldüğü Göçebe kampındaki Ölümlülerden tanıdığı hiçbir yüze rastlamamıştı. Roland'ın meclisini bu kadar genişletmiş olması mümkün müydü? Yoksa daha önceden tanıdıkları, ki hepsi de savaşçıydı, öldürülmüş ya da yenisiyle mi değiştirilmişti?

Jordin soluğunun hızlandığını fark etti. Bu durum

Roland'ın yeni yöntemine aşıkâr hiçbir Ölümsüz'ün kendisinin ve Kaya'nın gösterdiği hayreti göstererek tepki vermeyeceklerinin farkındalığıyla daha da şiddetlenmişti. Rislon'a göz attı. O da onun verdiği içgüdüsel tepkinin en az kendisi kadar farkındaymış gibi görünüyordu.

Adamın konuşmasına gerek yoktu; cansız bakışı her şeyi söylüyordu.

“Burada bekle,” dedikten sonra Sephan'a dönerek, “Diğerlerinin onlara zarar vermelerine izin verme,” diye ekledi. Sağdaki merdivenlere doğru ilerledi. Diğerlerinin gözleri onlara odaklanmıştı.

Jordin kendi kendine, Ölümsüzlerin onun orada bulunması konusunda ne düşündüklerinin hiçbir öneminin olmadığını söyledi. Roland onu daha görür görmez tanıyacak ve ya onu o dakika öldürecek ya da sırf meraktan bile olsa konuşmasına fırsat verecekti. Onun kendisini dinlemesini sağlayabilirse, bir şansı var demekti.

Artık şu kadarı açıktı: Onun Göçebe Prens olarak tanıdığı Roland, şu Yırtıcılara kumanda eden adamla aynı kişi değildi. Onun yeni dünyası karanlık ama nefes kesici, saldırgan ama cazipti. Jordin kendini aynı anda hem onlardan biri hem de yabancılaşmış gibi hissetti.

Uzun masada oturan adamlardan biri sandalyesinden kalktı ve yaklaştı. Adımları bir kedininki kadar kıvraktı. Jordin'e odakladığı gözlerini ondan bir an olsun ayırmadı; kırpıştırılmayan koyu renkli küreler ışığın altında ışıldadı.

Önü açık siyah ipek gömleği yağsız, kaslı bir göğsün ve

karnın üzerinden uzanıyor, elinde şarap dolu bir kadeh sallanıyordu. İlk bakışta bu adamın kadınsı olduğunu düşünülebilirdi ama Jordin saldırgan bir savaşçıya baktığının farkındaydı.

Adamın suratında, onlara yaklaşıırken belli belirsiz, alaycı bir gülümseme belirdi. Bakışı Kaya'nın üzerinde ahes-te ahes-te dolaşmadan önce, Jordin'in üzerine sıcak bir ağdaymış gibi yapıştı... Ardından da sanki bir seçim yapmak zorundaymış gibi Jordin'e döndü ve en sonunda kendisine inanılmaz derecede büyük bir masumiyetle bakan Kaya'da karar kıldı.

“Vay, vay, sevgili Sephan. Bugün bana nasıl taze bir parça getirmişsin?” Kaya'nın eline uzandıktan sonra Sephan'a baktı. “Umarım onun bir hediye olduğunu düşünmekle yanılmıyorumdur.”

Sephan, “O, Prens için,” dedi. “Ona geldiler.”

Kaya'ya döndü: “Cain'i ciddiye alma, güzellik. Kendisi zararsızdır. Uzak durman gerekenler kadınlar. Cain'in sevgilisi rakiplerinin boğazlarını kesmesiyle tanınır.”

Kaya, Sephan'ı duymamış gibiydi. Elini kaldırdı ve Cain'in onu aldatıcı derecede ince parmaklarıyla tutmasına izin verdi.

Aklını mı kaçırmıştı?

Jordin, onu tuzağına düşürmek için hoş sözler ve jestten daha fazlasına ihtiyaç duymayan yırtıcı adam kadar, Kaya'yı da hedef alarak, “Buraya oyun oynamaya gelmedik,” dedi. “Sadece Roland için buradayız.”

Cain, “Sadece Roland,” dedi. “Tabii ki. Ancak Roland sizi çağırana kadar, eminim ki ödüllerinin uygun bir şekilde eğlendirilmelerini isteyecektir. Öyle değil mi, Sephan?”

“Söylediğim üzere, o Roland’a geldi. Eğlenceye gelince, görüşüne güveniyorum.” Cain’in yetki diziliminde, onları oraya getiren Ölümsüz’den daha yukarıda olduğu açıktı. Muhtemelen yaptığı yanlış seçimlere alışkın olan, tanınmış bir dövüşçüydü.

Cain, Kaya’nın elini kaldırdı ve loş bölmede neredeyse siyah duran dudaklarıyla, parmak eklemlerine hafifçe dokundu. “Arkadaşının adı ne, benim küçük Prensesim?”

Kaya kendinden geçmiş bir halde, “Adım Kaya,” dedi.

“Anladım ama ben arkadaşının adını sordum. Engerek yılanı olduğumu düşünen şu azılının adını.” Bakışları Jordin’e kaydı. “Kendisi belki zehirli dişlerimi görmek ister. Bu geceyi yaşanmaya değer kılabilir.”

Jordin onun arsız değerlendirmesine o kadar hazırlıksız yakalanmıştı ki bir an için ne düşüneceğini bilemedi. Adamın kendisinde bıraktığı aşikâr çekimin cazibesi ona hatırlanmış bir şarkının kucaklanışı, bir kez daha alev alması için yelpazelenen bir dürtü gibi geldi. Hükümdarların sahip oldukları Ölümlü arzusunun içinde, bilgelik adı altında öldüğünü düşünüyordu. Öyleydi de. Oysa bu, Ölümsüz kanıyla alev almıştı. Kanındaydı... Damarlarının içini kavuruyor, onu aynı anda hem yakıyor hem de korkutuyordu.

“Senin hayatta olup olmadığının umurumda olduğunu düşünerek yanılıyorsun,” dedi. “Onun elini bırak.”

Cain yapılan meydan okuyuşu dikkate bile almadı.

“Şimdi.”

Odadaki gözlerin hepsi onlara çevrilmişti.

“Bir esir, Yırtıcı’ya mı emrediyor?” Kaya’nın elini kasti bir gösterişle bırakarak Jordin’e yöneldi. “Benim güçlü kadınlara beslediğim iştahı kabartıyorsun. Şimdi seni daha yakından tanımak durumundayım.” Başını önüne eğerek selam verdi. “Hizmetinizdeyim, Madam.”

O an Jordin ya olacıklardan dolayı daha fazla alınacağını ya da önündeki eli oynayacağını farkına vardı. Artık bir Ölümsüz’dü, öyle değil mi? Dolayısıyla, şu anda çok uzak bir olasılıkmış gibi hissettirse de hedefine ulaşmaktan başka bir amacı yoksa, sadece Ölümsüz *olmak* işine yarayacaktı.

Omzunun üzerinden arkasına bakarak masada oturmuş ifadesiz bir suratla, büyük bir ilgi içerisinde onları seyreden diğerlerine şöyle bir göz attı. Sonra şu detay ilgisini çekti: Roland’ın mabedindeki her suratta şehvani bir hayat vardı ancak ona bakan siyah gözlerin tümü oyulmuş taş duvarlar kadar sertti.

Sadece onun vereceği yanıtı bekleyen Cain durumdan haz alıyor gibi görünüyordu ve bunun tek sebebi de şehvetinin işin içine girmesiydi.

Jordin, “O zaman bana hizmet et,” dedi. “Uzun bir yolculuktan geldik ve bir şeyler yememiz lazım. Bizi besle.”

Adamın kaşı havalandı, ardından onaylarcasına gülümsedi. “Peki, bana emir veren kişinin adı ne?”

“Sen hâlâ Ceset’ken Koyu Renk Kanlıları öldürmeye başlayan bir savaşçı.”

“Gittikçe daha gizemli bir hale geliyor.” Yana doğru bir adım attı ve kolunu uzun masaya doğru uzattı. “Yemeğiniz hazır.”

Jordin onunla birlikte, orada oturanların bakışlarını görmezden gelerek masaya doğru ilerledi. Sade giysisinin toz toprak dolu olduğunun farkındaydı.

“Ayrıca şu şehir giysilerinden de mümkün olan en kısa zamanda kurtulmak istiyorum. Sanırım sen ikimiz için de bir şeyler ayarlayabilirsin.”

“Bu benim için büyük bir zevk. Sizi kendi ellerimle giydireceğim. Tercihen yalnız.”

Jordin durmadan önce iki adım daha attı. Gözlerin hepsinin soluna doğru çevrildiğinin aniden farkına varmıştı. En uzak koridorlardan birine yönelen bakışları takip etti. İçeri bir kadın girmişti.

Üzerinde siyah değil, koyu kırmızı bir elbise vardı. Giysi taş zeminde, kan dökülüymüşçasına arkasında dalgalanmaktaydı. Omuzları bir savaşçıya ait değildi ama ince ve çıplaktı; elbisenin uzun kolları beyaz kollarını gözler önüne serecek şekilde kesilmişti. Odada bulunan diğerlerine bakmadı bile. Aslında onları hiç fark etmemiş gibiydi.

Hemen yanında genç, altın renkli bir aslan yürüyordu. Etrafa sıradan bir ilgiyle bakıyor, kadının yanından bir an olsun ayrılmıyordu.

Hayvanı burada görmek beklenilmeyen bir durum olsa

da içerideki herkes gözlerini kadına sabitlemişti. Onun orada bulunduğunun farkındalığı odada tam bir sükûnet yarattı. Oturan  l ms zlerin hepsi doğrulurken, yemeklerini yiyen çeneler hareket etmeyi bıraktı. Dans eden kadın durdu ve gölgeler arasına çekildi. Merdivenlerin dibindeki kanepenin etrafına toplanan grup ayağa kalktı ve ikiye bölünerek ona yol açtı.

Kadın oradan geçerken hiç kimsenin farkında değildi. Sanki kimse yokmuş gibi davranıyordu.

Çıplak ve sessiz ayaklarla basamakları tırmanırken el-bisesinin eteği, arkasında kırmızı renkte dalgalanıyordu. Aşağıdaki  l ms zler kımıldamadı.

Kadın merdivenlerin yarısına kadar tırmanmıştı ki durdu. Yanındaki aslan da aynısını yaptı.

Başını yavaşça çevirerek doğrudan Jordin'e baktı. Uzun gelen birkaç dakika boyunca onu derin bir bakışla inceledi. Sanki Jordin'in görüntüsünün kendisini neden bu kadar ilgilendirdiğini hatırlamak ister gibiydi.

Sonra dönerek merdiveni yavaşça tırmanıp sahanlıktaki yollardan tekini takip etti ve Yırtıcıların mabedinin derinliklerine doğru ilerledi.

Sessizlik   kalp atışı süresince devam etti. Sonra oda eski haline döndü. Cain masadaki sandalyelerden tekini çekti.

Jordin, "O kimdi?" dedi. Kaya hâlâ sahanlıktaki geçide bakmaya devam ediyordu.

Cain, "Talía," dedi. "Roland'ın kraliçesi." Sandalyeleri işaret etti.

Jordin'in aklından yüzlerce soru geçti. Roland'ın karısını tanıyordu. Bu kadın o değildi.

Jordin sandalyeye yerleştğinde oturan Ölümsüzlerin onlara yönelttikleri yoğun bakışın belli belirsiz farkındaydı. Kaya'yı kolunu okşayarak masaya oturturken onun üzerine odaklanan Cain'in gözlerinin de öyle. Önüne yerleştirilen çatal bıçak takımının, et ve çıtır çıtır ekmekle tepeleme dolu tabağın... Onun yanındaki hoş kadehin...

Bir kadın şimdi karşılarında oturan Cain'e yaklaştı ve kendini onun omuzlarına bıraktı. Cain onu çekip kucağına oturttu. Tek elinde kadehi vardı, diğeri ise kadındaydı. Gözleri bir an olsun Jordin'den ayrılmadı.

Kaya sessizlik içinde hızla, aç bir kurt gibi yedi, şarabını kana kana içti. Jordin'in aklı onu durduracak kadar başında değildi.

Buraya gelmekle korkunç bir hata yaptığı düşüncesine saplanmıştı. Ne uğruna? Rom'u kurtarmak uğruna. Roland'ı öldürmek uğruna. Feyn'i öldürmek uğruna. Hükümdarları etkisini yitiren duygulardan kurtarmak uğruna. Sırf Jonathan'ın mirasının hatrına bile olsa, içindeki her şey hepsini öldürmesini haykırırken dahi Ölümsüzleri kurtarmak uğruna.

Belki de Mattius haklıydı. Bu virüsün onları öldürmesine izin verilmeliydi ama Ölümsüzlerin hepsinin ölmelerine memnuniyetle izin verebilir miydi? Roland temelde onun Yaratan'ı değil miydi?

Onun sorunu neydi?

Kraliçe Talia'nın hatırası zihninde dalgalandı; dönüp

bakma şekli. O kadar sessiz, o kadar başka bir dünyaya aitti ki... Aldatıcı derecede bilinçliydi. Başını kaldırarak büyük şamdanda ölmeye yüz tutmuş mumdan damlayan akıntıya baktı. Bu büyük masanın ahşabına düşerek cız diye bir ses çıkardı. Gizli haydut yatağının tümü baştan çıkartıcı bir havaya büründü. Bu, akıldan çıkmayan bir güzellikti.

Ve tehlikeli.

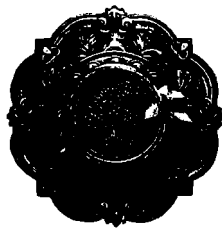
Umutsuzca, rahatça düşünebileceği bir mekânın olmasını istedi ancak gittikçe güçlenen dumanın kıvrımlı uzantıları zihnini karanlığa gömmeye başlamıştı. Kaya'nın yüzündeki meraklı bakış nedeniyle, kendisi de aynı duyguda kayboluyordu.

Endişesi yaşanan sessizlikle daha da büyürken, kendisini bunu şarapla zayıflatır ve Roland'a götürülmek için dua eder halde buldu. Bir uçuşuma düşüyormuş gibiydi. Sanki onu seyredenler, onu avuçlarının içine alıp ayartmak için büyü yapmışlardı. Sırf damarlarındaki kanın erdeminden bile olsa, onların elindeydi.

Kendi iç gözleminde o kadar kaybolmuştu ki, Rislon'un yaklaştığını duymadı. Adam onun omzuna dokununca Jordin yerinde zıplayarak arkasına döndü. Şaşkındı.

Rislon ona, ardından da diğerlerine göz attı. Sonunda başını tek bir kez salladı.

“Roland seni görecektir,” dedi. “Sabah.” Sonra, Cain'in yanındaki sandalyede oturan Sephan'a döndü. “Bir saate kadar döneceğim. Onları beladan uzak tut.”

12. BÖLÜM

Masa eski altıgen bölmeye kurulmuştu. Senato Salonu'nun iki kat altına sıkıştırılan bölme, bir zamanlar depo görevi görüyordu. Dünyanın uzun süredir unuttuğu silahlara benzeyen antik insan yapımı eserlerle doluydu. İğrenç duygusal yolculuklar için yazılan kitaplarla, Bizans'ın antik bazilikalarının Yaratan'ı çok daha gizemli bir isimle, Tanrı olarak adlandırdığı dönemden kalma kadehlerle...

Bunlar Saric'in oyuncaklarıydı. Feyn'in erkek kardeşi buraya korkunç tekrar uyanışının ilk günlerinde gelmiş, simya aracılığıyla duygulara ulaşmanın ardından Kaos'un insan yapımı aletlerine kapılmıştı.

Feyn odayı bu aletlerden ve küflü duvar kilimlerinden temizlemişti. Her ne kadar duvarlar ovulmuş, güzel Habeş kumaşıyla kaplanmış olsa da hiçbir şey taşların terlemesini engelleyememişti. Sanki içlerinde toprağın bile dayanamayacağı kadar korkunç sırları barındırıyor gibiydiler.

Orada, Düzen yaratılmıştı. Orada, kurucusu dünyanın

ilk Hükümdar'ı tarafından şehit edilmişti.

Masa odanın tam ortasına yerleştirilmişti, yanında iki sandalye vardı. Üzerine iki servis mükemmel bir şekilde yerleştirilmişti; her ikisinde de meyveler, kuruyemişler ve ince soğuk et dilimleri vardı.

Feyn büyük şamdana yönelerek en yakın alevin sıcaklığını özellikle yanağında hissetmeye yetecek kadar öne doğru eğilip derin bir nefes aldı. Yasemin. Asya'ya bir övgü.

Ağır ahşap kapı açıldı. Demir zincirlerin şingirtisi, ayakların yere sürtünme sesi duyuldu. Ayaklardan bir çifti çizmeli, diğeri neredeyse sessizdi.

Feyn sanki kokulu bir çalıya uzanıyormuş gibi, şamdana daha da eğilerek, "Zincirlerini çözün," dedi. Saldırgan kokuyu alabiliyordu. Ondan geliyordu.

"Efendim..."

"Şimdi."

Metal bir anahtarın şingirtisiyle zincir yere düştü. Feyn omzunun üzerinden baktı ve yavaşça döndü.

Seth, Rom'un hemen yanında, Feyn'in aşağı getirilmesini emrettiği kalın Habeş halısının üzerinde diz çökmüştü. Yakışıklı Koyu Renk Kanlı'nın başı öne eğikti. Feyn onun keskin hatlı yanağı boyunca bu açıdan gözlemlediği gölge oyununa alışkındı. Rom onun hemen yanında diz çökmüştü; başı dik, gözleri de onun üzerindeydi.

Tabii ki. Uzun yıllar önce kendi umutsuz misyonu uğruna ona yardımcı olmak için bölmesine habersizce girdiği ilk geceden bu yana, Feyn'in makamını hiçbir zaman gözlemle-

memiştii. Feyn'in o günden bu yana yaşadığı uyanış yılları boyunca da, onu kendi amacı uğruna zorlamaktan hiçbir zaman vazgeçmemiştii.

Fakat artık bir sona gelinmişti. O bir zamanki gibi saf genç bir kadın değildi; o da bu tür oyunlar oynayabilirdi.

Sırma işli ayakkabılarını çıkarıp sessizce yürüyerek masayı geçti ve Rom'un önünde dikildi.

Rom'un gözleri, sadece parlak renginden dolayı değil, aynı zamanda korkusuzluğundan dolayı da dikkat çekiciydi. Onlarda gözünü kurtardığı için kendisine beslenen en ufak bir minnet duygusuna rastlamadı. Kesilen ve şu anda bandajlı olan parmağından dolayı öfke de yoktu. Kendinden emin görünüyordu ama orada yeni bir şey vardı. Kibir miydi? Hayır. Başka bir şeydi.

"Lütfen. Ayağa kalk. Biz bu devreyi geçtik. Birbirimizi uzun zamandır tanıyoruz."

Rom öne doğru uzandı, tek eli dizindeydi, sonra en ufak bir ses çıkarmaksızın sertçe de olsa doğruldu. Yanındaki Seth yerinden kımıldamadı. Tek bir kası dahi seğirmemiştii. Feyn'in istemesi durumunda tüm gün böyle kalabilirdi. Şu iki adam, birbirlerine ne kadar da zıtlardı!

"Seth, dışarıda bekle."

Koyu Renk Kanlı ileri, halı boyunca bakan gözlerini kaldırmadı. Feyn onun tereddüdünden hem etkilenmiş hem de öfkelenmişti. Onun kendisini Hükümdar'la yalnız bırakmak istemediğini biliyordu. Mutlaka koruyuculuktan. Belki de kıskançlıktan. Ancak kısa bir süre sonra ayağa kalktı. Ba-

kışlarını manidar bir tavırla Rom'a odakladıktan sonra da kapıyı arkasından sessizce kapatarak dışarı çıktı.

Feyn onun orada, kapının dibinde dikileceğinden, büyük bir dikkatle içeriyi dinleyeceğinden, Feyn'in ses tonunu yükseltmesi durumunda içeri dalarak Rom'u boğazından yakalayacağından emindi.

Masaya doğru ilerleyip sandalyelerden tekini çekerken, "Gel, benimle otur. Acıkmış olmalısın," dedi. Feyn bunu en son ne zaman yapmıştı?

"Feyn..."

"Lütfen."

Rom'un yerinde tanıdığı diğer erkeklerden birisi olsa, masada yerini çoktan alırdı.

"Sana yemek için gelmedim."

"O zaman ricamı yerine getir. Ben açım."

Rom başını yavaşça önüne eğerek kabullendi ve Feyn'e oturmasını işaret etti.

Feyn sandalyesine yerleşti. Rom karşısındaki sandalyeye geçerken, Feyn gülümsedi. "Böylesi daha iyi," dedi. Fakat Rom önündekileri yemektense ona doğru döndü. Dirsekleri dizlerindeydi. Feyn onun omuzlarındaki yorgunluk işaretini artık görebiliyordu. Saçının dağınıklığında, gözlerinin altındaki gölgelerde. Onlara Rom'un uyumasına izin vermemelerini emretmişti.

"Sana bir banyo ayarlayacağım. Temiz elbiseler getireceğim. Ancak şimdi bir şeyler yemelisin. Bunu yaparken de bana neden buraya geldiğini anlatabilirsin." Feyn bacak ba-

cak üstüne attı; elbisesindeki uzun yırtmaç baldırına kadar açılmıştı.

Rom'un gözü onun kucağına odaklandı.

Feyn tabağından inanılmaz derecede taze bir çilek alarak Rom'a uzattı.

Rom, "Buraya neden geldiğimi sana çoktan söyledim," dedi. Kısa süreli bir tereddüdün ardından çileği aldı.

"Ah, doğru ya. Beni Hükümdar yapmak için."

Rom çileği ısırды. Feyn onu seyrederken başını yana eğdi. Rom'un çiğnemesi yavaşlarken gözleri kapandı. Böylesi taze ve kaliteli bir ürün yemeye çok az kişi alışkındı. Rom'un zayıf yapısı gerçeği anlatıyordu: Hükümdarlar güçbela hayat-taydı. Feyn onun en son ne zaman taze bir şeyler yediğini merak etti.

Hafifçe kıkırdadı. Kâseyi Rom'a doğru iterek, "İşte," dedi. "Beni Hükümdar yapacaksan, enerjiye ihtiyacın olacak."

"Hükümdarları yaratan ben değilim. Jonathan."

"Yani onun kanı demek istiyorsun."

"Evet, ama aynı zamanda da o."

"Seni, damarlarına ölü bir adamın kanını alacak kadar neyin etkilediğini merak ediyorum. Çeşitli hikâyeler duydum ve kaynaklarım da oldukça güvenilir." Arkasına yaslanıp Rom'a baktı. Normalde çilek Feyn'in en sevdiği meyveydi ama iştahı Rom'un ağır kokusundan dolayı kaçmıştı.

Rom meyveyi geri bıraktı. "Bir önsezi," dedi. "Bir rüya. Jonathan'ı seven kız Jordin'in rüyası."

"O şimdi ölü."

“Jonathan ölü değil.”

“Bedeni mezarda değil mi?”

“Evet, ama o yaşıyor.”

“Ne büyük bir çelişki. Bunu bana açıkla.”

“Yapamam. Sadece bunun doğru olduğunu biliyorum.”

Rom’un gözlerinde bir şey vardı...

Feyn merakla, “Gerçekten de benim senin gibi olmamı istiyorsun, öyle değil mi?” dedi.

“Benim gibi değil. Jonathan’ın olmanı istediği gibi.”

“Bir Hükümdar, ki öyleyim. Senin şu ölü kanı taşıyan Hükümdar türünden değil, gerçek Hükümdar. Ben öyle doğdum. Fakat işte yine buradasın ve bir kez daha benden başka bir hayatı kucaklamamı istiyorsun. Bu oyundan hiç usanmayacak mısın?”

“Hayır.” İşte yine orada, gözlerinde, bir asinin coşkusu vardı.

“Jonathan size tam olarak ne getirmek için *geldi*?”

“Hayat.”

“Bunu defalardır söylüyor, buna rağmen sürekli saklanan sıçanlar gibi yaşıyorsunuz. Yarı açsınız. Sadece benim Koyu Renk Kanlılarım tarafından değil, Roland’ın Ölümsüzleri tarafından da avlanıyorsunuz. O sizin bir zamanlar sahip olduğunuz kanın aynısını taşımıyor mu? Şimdiyse birbirinizin boğazını sıkıyorsunuz. İstedğin şey bu mu?”

Coşkunluk gözlerinden kayboldu. “Hayır.”

“O zaman sana tekrar soruyorum. Kan size ne getirdi? Kolaylık mı? Anlam mı?”

“Yanıtları bilmiyorum. Sadece olmak istediğim şeyin bu olduğunu biliyorum. Şu anda bulunmam gereken yerin de burası olduğunu. Burada, senin yanında.”

“Senin yolunu takip edersem... ne kazanacağım? Bu hayat size hiç huzur ve barış getirdi mi?”

Rom ona sessiz sessiz baktı.

“Barış yok demek.”

“Henüz değil.”

“Henüz değil. Bu açık. Kendine bir bak.”

“Seninki getirdi mi? Dünyaya sahipsin. Bu sana barış ve huzur getirdi mi?”

Feyn gevrek bir kahkaha attı. “Burada benim için biraz huzur var. En alçakgönüllü sanatkar benden daha iyi uyuyor.” Başını yana eğerek ellerini inceledi. “Bir şeyi hatırlıyor olmalısın. Sen de bir zamanlar sıradan bir sanatçıydın.”

Rom başını salladı. “Evet. Bir zamanlar.”

“Artık değil mi?”

Rom gözlerini kaçırdı ve duvardaki bir kilime baktı. “Artık çok az zamanım var.”

“Hayır. Hayatta kalmaya çalışmakla çok meşgulsün. Lütfen, biraz daha ye. Aç değil misin?”

Rom gözlerini tekrar ona çevirdi. “Daha sonra yiyebilirim.”

Rom, her zaman odaklanan kişi.

Feyn bir çilek alarak onu yemeyi düşündü, sonra ta-
bağına geri bıraktı. “Beraber olabilseydik her şey daha farklı olur muydu? Bunu hiç merak ediyor musun?”

Rom gözlerini kırptırdı. Feyn onun gözlerinin rengiyle tekrar şaşkınlığa uğradı. Önünde duran kır saçlı adamla on beş yıl önceki oğlanı bağdaştırmakta zorlanıyordu, ama işte oradaydı... Onu ısıltılar içinde gördü.

Rom'un bakışları Feyn'in eline kaydı.

“Belki.”

“Bir zamanlar senden bir şiir istemiştim. Hatırlıyor musun? O gün, çayırda. O günlerde bir şairdin, çok gençtin. Ancak çok zekiydın. Beni kandırarak kanı verdin. Ve ben hayat kazandım. Gördüğüm ilk şey sendin. Sana âşık oldum. Hatırlıyor musun?”

Rom, “Evet,” diye fısıldadı.

Feyn yumuşak bir sesle, Rom'un kelimelerini ezberden okuyarak, ““Gecede birlikte ilerledik, aşkı ve ışığı kovalayarak,”” dedi.

Rom başını kaldırıp baktığında, gözlerinde şaşkınlık vardı.

“Her şey senin için değişti ve ben...”

Rom'un dudakları aralandı, kelimeleri daha ses ağzından çıkmadan dillendirmeye başlamıştı. Artık gözleri Feyn'inkilere kilitliydi. Alçak sesle, ““Sen bir kraliçesin, peki ben neyim? Bırak ölmeden yaşayalım.””

Hava aralarında durgunlaşmış gibiydi; masa ve yiyecekler unutulmuştu.

Feyn, “Keşke o ana sonsuza kadar sahip olabilseydik,” dedi. “Keşke ona sıkı sıkı sarılabilsen ve dünyayı unutabilseydik.”

Rom gözlerini ondan ayırarak Feyn'in sade ipek elbi-

sesine indirdi. Kehribar ve siyah renkli ipliklerden dokunmuşlardı; dolayısıyla hem karanlıkta hem de ışıktaki parlamaktaydı.

Rom, “Üzgünüm,” dedi.

Onun bu sözü Feyn’i şaşırttı.

Rom başını kaldırarak baktı. “Sana o hayatı vermeliydim. Bunu yapmak istedim. Yapamadım. Yeterli kanım yoktu.” Bunu söylerken, şu anda olduğu adam yok oldu. İşte, Feyn’in onca yıl önce karşılaştığı o yirmi dört yaşındaki tezcanlı oğlan karşıındaydı.

“Yapabilseydim, seni ölümden ve ona dönmekten uzak tutardım. Bizimle gelirdin. Hayatından hiçbir zaman vazgeçmen gerekmezdi. O günlerde seni kurtarabilmiş olsaydım, bunu yapardım ama yeterli kanım yoktu.”

Feyn sık sık şaşkınlığa uğrayan birisi değildi. Oysa şimdi onun itirafı ve bu yüzden hissettiği açık ıstıraptan dolayı, Feyn kendisini ona bakar halde buldu.

Rom, “Sen stazda uyurken, ben sana gelmeye hazırlanıyordum,” diye devam etti. “Uyandığında göreceğin ilk yüz benimki olacaktı. Ulu Yaratan, bana tekrar âşık olman için ne kadar yalvarmıştım!”

Feyn başını çevirdi.

“Ancak sonra seni ilk bulan Saric oldu ve seni Koyu Renk Kanlı’ya çevirdi. Bundan kaç defa pişmanlık duyduğumu bilemezsin. Onun sana yaptığı şey... beni canlı canlı yiyip tüketti.”

Feyn zoraki bir neşeyle, “Ama yine de,” dedi, “tekrar buradasın.”

Rom çok daha sakın bir tavırla, “Evet,” dedi. “Tarih bizi buraya, sonunda sana hayatı verebileceğim bu yere getirdi. Benim hayatımı değil, kandırarak da değil. Sen Koyu Renk Kan’a bağımlı değilsin. Antik kan hâlâ damarlarında dolaşıyor.”

“Sen de beni sonunda kurtarmak için geldin.”

“Seni Jonathan’ın kanı kurtaracak.”

Jonathan! Jonathan! Hep Jonathan!

Feyn burnundan yavaşça derin bir nefes aldı. Solunumunun düzgün ve sabit kalmasını diliyordu.

“Yani... söylediklerin doğruysa, bana inancını göster. Bunu bana borçlusun.”

“Ne istiyorsun? Buraya kendi isteğimle, beni kolayca öldürtebileceğini bile bile geldim. Simyacın beni fırsatını yakalaması durumunda parçalayabilir ve ben de onun bunu yapmasına göz yumarım. Başka nasıl bir kanıta ihtiyacın var?”

“Belki bana türünün geri kalanının nerede olduğunu söylersen, onları saklanan asiler olarak kabullenebilirim.”

Rom taş kesildi. “Onlar seni benim tanıdığım gibi tanımıyor. Seni Jonathan’a ihanet eden kişi olarak biliyorlar.”

“Ben hayatımı Jonathan için verdim.”

“O farklı bir sendin.”

“Evet. Farklı bir bendim,” dedi. “Şimdi Hükümdarım. Bir zamanlar hayatımı senin amacına adadım. Şimdi o günden çok farklı olduğumu düşünme.”

“Burada, senin merhametin altındayım. Senin güvenini

kazanmam için yeterli değil mi bu?”

Feyn başını sallayarak onayladı. “Belki, ama görmüyor musun, Rom? Her şey Jonathan’ın olmasını istediği gibi. Biz onun bir şeyleri gerçekleştirdiğine inandık. O ölmesi gerektiğine inandı. Benim bir Koyu Renk Kanlı olarak hükmetmemi istemeseydi, bana bu yolu açmazdı. Fakat işte buradayım. Belki de bu her zaman olması gereken şey, senin Jonathan’ının istediği şey. Kendine kimin onu daha iyi onurlandırıldığını sor. Onu bu tahtta görmek isteyen sen mi, onun tahta oturmasını istediği kişi olarak ben mi?”

Rom ona baktı. Kafası karıştı.

“O beni bu dünyanın Hükümdarı yaptı. Şimdi sen yönetimimi reddederek otoritemi altüst ediyorsun.”

Rom yanıtlamamaya devam etti.

Feyn şimdilik yeterince şey başarmıştı. Rom’un yumuşadığına ve böylesine kısa bir zamanda olabildiğince değiştiğine tanık olmuştu. Savı büyük bir dikkatle hesaplanmış, Rom’un tepkisi de onun umduğu şekilde olmuştu. Ancak sonunda Rom’un çöküşü, Feyn’in savlarından ziyade kendi kalbinden olacaktı.

Rom onu hâlâ seviyordu.

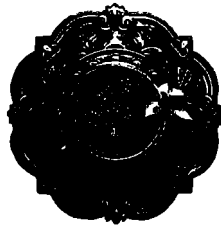
Feyn ona acıdı. Belki de bu, onu şimdilik bırakmasının diğer bir sebebiydi. Feyn’in onun tarafından yönetilme merakı yoktu.

“Bana yardım et, ben de sana edeceğim, Rom. Ben Hükümdarım, görmüyor musun? Vatandaşlarımin nerede yaşadıklarını bilmeliyim. Sana söylediklerini düşüneceğime söz

veriyorum; senin de aynı şeyi yapacağına güveniyorum. Kısa bir süre sonra tekrar görüşeceğiz.”

Ayağa kalktı ve odadan çıkarak Rom’u orada düşünceleriyle baş başa bıraktı.

Ve kalbiyle.

13. BÖLÜM

Ses basit bir fısıltıydı. Fondan konuşuyor, rüyasında Jordin'e sesleniyordu. Tıpkı pek kolay anımsayamadığı uzak bir hatıra gibiydi. Tıpkı rüzgârdaki bir şey gibi, görülmez ve pek duyulmazdı. Ancak rüzgârdan öteydi. Birisi... bu birisiydi...

Fısıltı sustu. Zihnine yoğun, siyah bir sis çöktü.

Hiç kimse.

Jordin gözlerini açtığında kendinden geçtiğinin farkındaydı. Kalbi bomboştu ama onu neyin doldurabileceğini hatırlamıyordu. Derinlik derinliği çağırıyor olabilirdi fakat şu an derinlik sadece yokluk gibiydi.

Altındaki hasır örtüyü hissedebiliyordu; şaşırtıcı derecede yumuşaktı. Neredeydi? Kayaya oyulmuş karanlık bir rahmi andırıyordu. Burası Bizans değildi...

Roland'ın Sığınağı.

Jordin'in nabızı hızlandı. Gece olanlar zihnini doldurup mevcudiyetine şekil ve kimlik katarken gözlerini kırptırdı.

Dört Ölümlü tarafından esir alınış. Sığınağa girişi. Cain'in davetkâr gözleri. Şarapla inanılmaz derecede ağırlaşan ziyafet...

Cain'in sevgilisi adamı hızla oradan uzaklaştırmıştı, ki bu, Jordin açısından büyük bir rahatlıktı. Onunla birlikte olmak gibi bir arzusunun olmamasının yanı sıra, adamın sevgilisinin gözlerindeki sahiplenmeyi de görmüştü.

Rislon kısa bir süre sonra onu masadan almıştı. Merdivenlerden yukarı çıkarmış, bir geçit labirentinden geçirerek bu odaya getirmişti. Jordin burada gözlerini kapatmış ve dünyanın uzaklaşıp gitmesine izin vermişti.

Yerinden doğruldu ve etrafındaki karanlığa göz gezdirdi. Yalnız mıydı? Küçük mekânda başka soluk duyamıyordu. Evet, yalnızdı. Garip bir şekilde kendinden geçmişti ama yine de evdeydi.

O bir Ölümsüz'dü; yıllardır hissetmediği bir aidiyet evresinde tekrar doğmuştu. Neden tekrar doğduğunu en başta hatırlayamadı. Sadece dönüşümün bedenini büyük bir hızla kapladığının farkındaydı. Bunu kısa bir süre sonra zihni takip etmişti. Şimdi kalbini de mi tüketecekti? Ölümsüz olurken, ona kendisininmiş gibi gelen derin bir düşünceye dalmıştı.

Fakat zihninin karıncalanmasına yol açan başka şeyler vardı. Bu onun korkudan sinmesine yol açan bir idraktı. Rom'u kurtarmak için Ölümsüz olmuştu.

Mattius. Virüs.

Derin uykusu bir an için hafızasını çalmıştı, ancak şimdi bu, tehlikeli bir şekilde geri dönmekteydi.

Sadece dört günü kalmıştı.

Birdenbire, Rom'u nasıl kurtaracağından ve Feyn'i nasıl öldüreceğinden emin olamadı. Roland'ı nereye götürecekti? Evet, bir zamanlar Rom'la birlikte Bekçi'yi de alıp tünel labirentini kullanarak Kale'ye geçmişlerdi. Ancak labirentte hangi yolu kullandıklarını pek hatırlayamıyordu. Zihni karmaşık bir haldeydi; serokonversiyondan dolayı bulanıktı.

Jordin hasır üzerinde yuvarlandı ve kendisini iterek ayağa kalktı. Düşünmeliydi! Geçidi hatırlayamazsa, her şey kaybedilecekti.

Ne kadar uyumuştı?

Odanın karşısındaki ağır kapının belli belirsiz dış hatlarını karanlıklar içinde seçti; taşa gömülmüştü.

Kapının kulpu boyun eğmeyi reddetti. Onu içeri kilitlemişlerdi.

Arkasına dönerek sığ mağarayı ışığa ihtiyaç duymaksızın dolandı. İçeride yerdeki hasırdan başka bir şey yoktu. Burası bir hapisane hücresiydi.

Kaya neredeydi? Cain onu her şeye rağmen elde mi etmişti?

Bu fikir ona aynı anda hem doğal hem de inanılmaz derecede çirkin geldi. Erkeklerin ileri gitmelerini engellemekte deneyimsiz ve Ölümsüz duyumsal arzuları uyandırılmış haldeki Kaya kolayca elde edilebilirdi ama o, özünde bir Hükümdar'dı.

Jordin'inkine bile üstün gelecek basit bir inanca sahipti.

Düşünce Jordin'in üzerine ölü bir yük gibi çöktü. O da Jonathan'a sadıktı. Jonathan onu, o da Jonathan'ı çok az kişinin

anlayabileceği bir şekilde sevmiştir. Fakat bu aşk geçen her günle birlikte çok yabancı gelmeye başlamıştır. Ve bugün...

Şamandırasından ve bağlarından kurtulmuş, karanlıklar denizinde sürükleniyordu. Hükümdar. Ölümsüz. Şimdi de Hükümdar olarak yaşadığı hayatın neden kendisine cazip geldiğini unutuyordu.

Jonathan...

Kilitte dönen anahtar sesi onun yerinden sıçrayarak içinde bulunduğu ana dönmesine sebep olunca hızla arkasına döndü. Kısa bir süre sonra, kapı arkasındaki tünele doğru ardına kadar açılırken, kehribar renkli ışık girişteki siluetin etrafını doldurdu. Rislon kapı eşiğinde dikilmekteydi.

Ona doğru bir giysi tomarı fırlattı. “Giyin.”

“Saat kaç?”

“Günün ortası.”

Çok geçti! “Kaya nerede?”

“Acele et.” Adamın açık arazide gösterdiği sıcakkanlıktan ya da neşeden eser yoktu. Getirilen elbise baldıra kadar uzanan kısa siyah bir cüppeden ve belin etrafına sarılarak onun açılmasına engel olan altın renkli kemerden başka bir şey değildi. Ayakkabı yoktu.

Tabii ki Roland yeni bir köleyi kontrol etmekle, bir savaşı nasıl kazanabileceğine ilişkin saçma bir hikâyeden daha fazla ilgilenecekti. Hem de diğer her şey bir yana, adını bile vermeyi reddeden bir yabancının hikâyesinden.

Onu tanıır tanımaz durum değişecekti.

“Bu taraftan.” Rislon, Jordin önden yürüyebilsin diye yana

çekildi. Uzun tünel tek bir meşaleyle aydınlatılmıştı. Arkalarından bir yerden su damladı. Islak toprağın misk kokusu Jordin'in burun deliklerini doldurdu. Ölümsüzlerin kokusu yoktu. Yoksa onlar gece yaşayıp gündüz uyuyorlar mıydı?

Jordin, "Burada kaç kişi yaşıyor?" diye sordu.

Yanıt gelmedi.

Tünel diğer bir tanesiyle kesişti.

Geçidin sonunda bir kapı vardı, Rislon onu buradan içeri itti.

Jordin duraksadı; şahit olduğu değişimden dolayı şaşkınlığa uğramıştı. Girdikleri büyükçe geçit, iki yanda üçer tane olmak üzere altı meşaleyle aydınlatılmaktaydı. Arkalarındaki esrarlı tünelin tam aksine, buradaki taş, tepeden tırnağa duvar halılarıyla ve kadife kumaşlarla kaplanmıştı. Bir buçuk metre enindeki halı yolluklar tünel boyunca uzanmakta, her biri bir düzine beyaz mumla donatılmış iki şamdanla aydınlatılan devasa kemerli kapıda sonlanmaktaydı.

Jordin'e Prens'in bu kapının arkasında olduğunun söylenmesine gerek yoktu.

İçinde bulunduğu zor durum birdenbire Jordin'e imkânsız derecede gerçeküstü geldi. Son yirmi dört saat boyunca kaç kez bir dünyadan ayrılıp diğerine girmişti?

Jordin sakinleşmek için derin bir nefes aldı. Rislon büyük demir kulpu kavrayarak kapıyı ardına kadar açarken nabızı deli gibi atıyordu. Sonra Jordin içeri, büyük bölmeye adım attı ve anında durgun havanın farkına vardı.

Bir düzine şamdanla aydınlatılan oda zor unutulur bir

kehribar renge bürünmüştü. Gelişmiş görme duyusu her detayı tıpkı gün ışığında olduğu kadar net yakalamasını sağlıyordu. Duvarlardan kalın mor bir kadife sarkıyordu; üzerlerinde kurt ve kartal imgeleri olan duvar kilimleriyle vurgulanmıştı. Pirinç bantlı eski sandıklar arka duvar boyunca diziliydi. Yerin her bir santimetrekaresi ipek halılarla kaplanmıştı; bazı yerlerde iki, hatta üç kat halı seriliydi. Yıldızlı püskülleri ayaklar altında ezilmiş ellerin yüzüklerle dolu parmaklarını andırırcasına uzanmaktaydı. Yandaki bir masada bir sürahi şarap ve bir tabak dolusu nadir bulunur taze meyve vardı.

Jordin tüm bunları ancak bir Ölümsüz'ün yapabileceği gibi ilk bakışta, kontrolsüz duyusal bir farkındalıkla yakaladı. Ancak asıl ilgisini çeken şey Prens Roland'dı.

Şarap rengi halıyla kaplanmış dört taş basamak, üzerinde gümüş renkli postla kaplı büyük demir bir sandalyenin durduğu platforma uzanıyordu. Kurt postu. Roland sandalyeye oturmak-tan ziyade uzanmıştı. Sağ dirseğini destek almak için yaslanmış, çenesini avucuna dayamıştı. Bacakları siyah deriyle kaplıydı, çizimleri dizine kadar uzanmaktaydı. Gömleği yoktu. Göçebelerin koyu renkli kabile dövmeleleri kalın omuzlarına yayılıp kollarının yarısına kadar uzanıyor, hepsi de teninin solgunluğuyla büyük bir tezat oluşturunuyordu.

Siyah saçları örgüden ya da boncuktan mahrum bir halde, bir savaşçının kaslarla örülü omuzlarına uzanıyordu. Her iki bileğine de kenarları altın işli kalın deri bantlar bağlanmıştı; mum ışığı altında ışıldayan, hilal biçimindeki Ay'ın kabartma şeklinde işlendiği tek bir büyük gümüş kolye ucunu taşıyan üç

kalın zincir göğüs kafesinde birleşmekteydi.

Bir Ceset açısından korkutucu derecede görkemli olabilirdi ama Ölümsüz gözünde, yüceden öte değildi. Yaratan ve hükmeden. Ölümsüzlüğü veren ve alan.

Roland onun mest olmuş ilgisine hafif bir bıkkınlıkla karşılık verdi.

Ana bölmeden geçen kadın, yakındaki alçak bir divanda uzanmaktaydı ve bacakları tek taraftan geriye doğru bükülmüştü. Tek eliyle Jordin'in dün gece gördüğü, şu anda kadının hemen yanında yerde yatan aslanı okşuyordu. Elindeki yüzük ışıldadı; bu, gökyüzü rengindeki solgun bir kuvarstı. Baştan aşağı beyazlara bürünmüştü; Roland'ın Sığmağı'nda siyahtan farklı renkte giyinme yetkisine sahip tek kişi oymuş gibi görünüyordu.

Aslan, Jordin içeri adım atar atmaz başını kaldırdı. Onu Roland ya da kraliçesinin yaptığından çok daha keskin bir ilgiyle seyretmekteydi. Mat altın tasmaşı mum ışığında ışıldadı.

Odada onların dışındaki tek kişi hizmetkârdı. Yan masanın sonunda dikiliyordu ve ellerini önde kavuşturmuştu. Soluk renkteki kolları elbisesinin basit, siyah ipeği karşısında keskin bir zıtlık oluştuyordu; tıpkı Jordin'inki gibi. Hizmetkârın hemen gerisindeki kalın ahşap bir kapı görünüşe bakılırsa sığınağın daha derinlerine doğru açılıyordu.

Roland, çenesi avcunda, koyu renk tırnakları solgun etinin yanında o koyu kıvılcık dudakları kadar zıt bir manzara yaratırken, "O bu mu?" dedi.

Rislon başını önüne eğdi. "Evet, Prensım."

“Kendisini ne olduğunu dahi bilmediğim bir göreve gönderdiğimi iddia eden isimsiz kadın bu demek?”

Jordin sese tanımlanamayacak bir şekilde kapıldığını hissetti. Bir zamanlar kendisini kimsesizlik ve mahrumiyetten kurtaran, kendi elleriyle onu bir şampiyon olarak eğiten adama. Ölümsüzlüğü seçen ve görünüş itibarıyla tam yetkiye erişen kişiye.

Ancak onda bir memnuniyetsizlik havası da vardı. Kendi dünyasıyla artık ilgilenmeyen, çok daha önemli diğer bir tane-sini fethetmeye çalışan bir adamı andırıyordu.

Feyn’in kontrolündeki dünyayı.

Jordin’in sahip olduğu tek avantaj Feyn’e ulaşabiliyor olmasıydı ve bu onun tek umuduydu.

“Bir zamanlar kabilene getirdiğin kızı tanımadın mı?” dedi. “O günlerde sana en iyi savaşçılarınla birlikte hizmet etmiştim.”

Kelimeler beraberinde büyük bir hatıra dalgasını da taşıdı. Roland, Jordin’in Prensi, on yıl önce yeni dönüştürülmüş bir Ölümlü olarak kampa dörtlüye girmektedir; yanakları kırmızıydı, gözlerinde gökyüzü vardı. Gecenin geç saatlerinde, saç örgüleri vahşi bir şekilde sırtından aşağı uzanır halde ateşin etrafında dans ederken, diğer savaşçıların arasındaki bir Prens’ ti. Her genç göçebe kız tarafından arzulanıyordu. Genç kızlık çağında bir gün onunla kampın dışında şans eseri karşılaşan, ona halkının arasında mutlu olup olmadığını soran Roland. Jordin o gün, onun adını hatırlamasına şaşırmış ve bu yüzden oldukça heyecanlanmıştı... O, komşu kavimden kurtarmak için

aldığı kimsesiz bir kızıdan başka neydi ki? Roland o gün Jordin'in elindeki sapanı, yakındaki taş yığının ve kızın yüzündeki hayal kırıklığı kaynaklı gözyaşı izlerini fark etmişti. O gün ona taşı sapanla nasıl düzgün bir şekilde fırlatabileceğini göstermişti. Ondaki başka hiç kimse, kimsesiz bir çocuğun zaman ayrılmaya değer olduğunu düşünmemişti. Bir yıl sonra, Jordin'in eline ilk kılıcı tutuşturan da o olmuştu.

Bir zamanlar Jordin ona tapıyordu ama şimdi Roland'a baktığında, o düşünceli lideri bu adamla bağdaştıramadı. Onun tanıdığı Prens gitmişti ve yakında Ölümsüz olan Prens de gidecekti.

Roland ona baktı. Farlılık yavaş yavaş geldi. Onu tanımayan tüm tutumu değişti.

Yavaşça kolunu indirdi ve ayağa kalktı. Kısa bir süre sadece baktı. Yüzü asılmıştı, tedbirliydi.

"Bir zamanlar bizden biri yaptığım bir kız hatırlıyorum... ama o sadakatinden vazgeçerek Hükümdar oldu," dedi. Gözleri altına oturtulmuş akik gibiydi.

Jordin, "Kendisi şimdi Ölümsüz," dedi. Ardından, daha o düşüncesini ifade edemeden, "Ya Ölümsüz olacak ya da ölecektim. Bir zamanlar birlikte hizmet ettiğimiz kişiye bağlılığım çok derinlere dayanıyor fakat onun uğruna ölmek bana mantıklı gelmedi."

"Sonunda bana geldin. Hükümdarların hepsine ölüm getiren bana."

"Sana Hükümdar gibi mi görünüyorum? Bu ismi kendinden başkasını betimlemek için ya da şu anda makamda oturan

Feyn'i tanımlamak için kullanmana şaşırdım."

Roland, Jordin'in bedenini değerlendiren bir bakışla tara-
dı. Jordin kendisini ne kadar edeceği belirlenmeye çalışılan bir
köleden biraz daha üstün hissetti. Peki, Roland'ın buna hakkı
yok muydu? O tek Prens değildi ama şimdi Jordin'in Prensiydi.

Bu düşünce onu iğrendirmeliydi. Oysa öyle olmadı.

Omurgasını yukarıdan aşağıya bir korku dalgası takip etti.
O, Roland'dı; buraya öldürmek için geldiği kişi. Yine de şu an-
da önünde dikilmek ona haince geldi. Tam bir delilik. Onu artık
öldüremezdi, tıpkı kendisini de öldüremeyeceği gibi.

Roland, "Yaklaş," dedi.

Jordin odanın ortasına doğru sert bir adım attı.

"Biraz daha."

Jordin tereddüt içinde üç adım daha ilerledi. Artık onun
yüzüne bakmak için kendini zorluyordu.

Roland basamakları kaslı bir akıcılıkla indi. Roland'ı es-
kiden, göğüs göğüse dövüşte en az on adamın üstesinden ge-
lebilen, Ölümlü duyusunu kullanmakta inanılmaz derecede ba-
şarılı olan amansız bir savaşçı olarak tanımıştı. Şu anda o gün-
dekinden daha az amansız ya da yetenekli olduğuna dair en
ufak bir hayale kapılmadı. Tam aksine, böylesine aldatıcı bir
kolaylıkla hareket ettirilen o kollar ve eller her zamankinden
çok daha ölümcül olabilirdi. Kılıcını şu anda çekse Jordin kılıç,
boğazının yarısına kadar batmadan önce saldırıya uğradığını
fark edemeyebilirdi.

Bu düşünce kanının hızlanmasına sebep oldu ama bunun
nedeni korku değildi.

“Türünün öldürmeye bu kadar karşı olduğunu bilmesem, buraya beni öldürme girişiminde bulunmak için geldiğini düşünbilirdim,” dedi.

“Senin de bizzat gördüğün gibi, ben bir Ölümsüz’üm. Koyu Renk Kanlıları ya da kurtarıma şansları olmayan Hükümdarları öldürmek konusunda herhangi bir vicdan azabı duymuyorum. Fakat ben kendi türümden birini öldürmem.”

Roland kollarını kavuşturarak sağa doğru bir adım attı. Daha önce onu esir alan can sıkıntısı yok olmuştu. Kraliçe Talia, bir yandan Jordin’i başka yerlere yönelttiği bakışının gerisinden seyrediyor, bir yandan da genç aslanının kürkünü okşuyordu.

Sesten ziyade mırıltıyı andıran yumuşak bir tonla, “Neden buraya geldin, güzel kız?” dedi. “Prensimin canına kastetmeyeceksen, neden buradasın?”

Jordin, “Ona arzuladığı krallığın anahtarını vermek için,” diye yanıtladı.

“Peki, bu anahtar ne?”

Jordin doğrudan Roland’ın gözlerine baktı. “Ona, Feyn’in kellesini omuzlarından ayırabileceği ve elinden yüzüğü alabileceği, Kale’ye açılan bir yol gösterebilirim.”

Roland hafifçe gülümsedi. Sıcak bir gülümseme değildi bu. “Ne kadar cesur bir iddia.”

“Sen benim, bizzat eğittiğin kişinin, Prensine hiçbir zaman yalan söylemediğini bilirsin.”

“Hükümdarlar, Ölümsüzlerle aynı becerilere sahip değiller. Ayrıca sayıca da kıyas kabul etmezler. Onlar yaşlı ve

gençlerden oluşan üç düzine kişi... saklanıyorlar, açlar; hem Feyn hem de Yırtıcılar tarafından avlanıyorlar. Hükümdar kanı yakında tükenip yok olacak.”

“Ve Rom.” Bunu, bu ismi yıllardır ağzına almamış birisi gibi söylemişti. “Senin, sığınağıma sızmak için başvurduğun entrikadan haberdar mı?”

“O şu anda Feyn’in zindanında esir tutuluyor ama evet, o da bunun tek yol olduğunu biliyor.”

Roland tek kaşını kaldırdı.

Jordin’i bir süre inceledikten sonra etrafında şöyle bir tur attı. Bakışları tekrar tüm bedenini inciyordu. Yüzündeki sert ifade kaybolmuş, yerini meraka bırakmıştı. Jordin ona tek gerçek düşmanına doğrudan ulaşma şansı önermişti ama Roland’ın onu ciddiye alması için bir sebep yoktu.

“Demek düşmanım bana Feyn’in kafasını bir tabakta sunmaya geldi,” dedi. “Hem de tahta geçmem halinde beni Hükümdarların soyunu kurutmaktan hiçbir şeyin alıkoyamayacağına bilerek.” Arkasından dolanırken parmakları Jordin’in saçlarına dokundu. “Kraliçem haklı. Hatırladığımdan çok daha güzelsin.”

Jordin, “Rom’u tanımıyorsun,” dedi. Boğazı aniden kurumuştu. “O senin hakkında sadece iyi şeyler söyler.”

“Tabii ki öyle yapacak. O benim merhametime kaldı.” Jordin’in etrafındaki turu tamamladı. Koyu renk gözleri korku nedir bilmeyen bir adamın acımasızlığıyla parlıyordu. “Tıpkı senin gibi.”

Jordin yumuşak bir ses tonuyla, “Tıpkı benim gibi,” dedi.

“Senin sadakatine kesinlikle sahibim, öyle mi? Biz Koyu Renk Kanlı değiliz, biliyorsun. Ölümsüzler kolayca ihanet edebilirler.”

Jordin, “Ben burada sadakatten başka bir şey görmedim,” dedi.

“Ben onların sadakatlerini kazandım. Onlar da benimkini. Ancak aynısı senin için geçerli değil.”

Jordin’in kalbi kaburgalarını deli gibi dövmeekteydi. Roland muhakkak ki bunu duyabilirdi. “Bunu sana nasıl ispatlayabilirim?”

“Feyn’e uzanan yolu bana şimdi söyleyeceksin.”

Jordin, doğrunun hayatını sonlandırabileceğinin bilinciyle tereddüt etti. Şimdi. Şu anda.

Sonunda, “Yapamam,” dedi.

“Yapamaz mısın? Neden?”

“Çünkü hatırlayamıyorum.”

“Hatırlayamıyorsun.” Roland alaycı bir tavırla sırtıttı. “Kraliçem, bunu duydun mu? Bize söylemek için buralara kadar geldiği şeyi hatırlamadığını söylüyor.”

Yüzü karardı, sırtış yok olmuştu.

“Sakın benimle oynama.”

Jordin gözlerini kırptırdı. Roland’ın ses tonundaki sertlik onu şaşırtmıştı. İçindeki mutlak öfke. Roland’ın güç ve tutku maskesinin gerisinde, ıstırap içinde yaşadığını gördü. Etrafı lüks ve güzellik doluydu. Bu kadar çok şeye sahip olmasına rağmen, demir pençelerle asıldığı Ölümsüzlük’ün tadını çıkaramıyordu. Yırtıcılarının onca sadakatlerine rağmen, içlerinden

tekinin bile olsa kendisini sevdiğine inanabilir miydi?

O an Roland'ın kendisi karşısında en ufak bir üstünlüğünün olmadığını anladı. Önünde duran adam, Jonathan'ın ölümünden bu yana, bereketli hayata Jordin'den daha fazla sahip olamamıştı.

Jordin, “Bu seni rahatsız ediyor, öyle değil mi?” dedi. “Hayata bu kadar sahip olup da kendini yine de aradığın şeyi elde edemeyecek kadar güçsüz hissetmen.”

Roland'ın çene kasları kasıldı. “Senin tahmin edebileceğinden çok daha fazla yaşama sahibim.”

“Huzur bulamaman durumunda yaşam nedir ki?”

Roland'ın gözleri kısıldı. “Sadece Cesetler huzur içinde yatarlar.”

“Bir zamanlar öyle diyorduk. Binlerce yıl acı içinde yaşamak korkunç bir şey olmalı. Belki de Ölümsüzlük, Ölüler Diyarı olarak adlandırılrsa daha iyi olacak.”

Roland ona kötü bir bakış attı. Jordin onun öfkelenerek kendini parçalara ayırabilme olasılığını düşündü.

“Bu dünyanın sunabileceği her şeye sahipsin,” dedi. “Taht haricinde her şeye. Onu elde ettiğinde bile bedbaht olmaya devam edeceksin çünkü aslında sen gerçek hayatı ve barışı arıyorsun. Güç sana bunun ikisini de vermeyecek.”

Roland, “Senin bildiğin tarzda bir barışı mı?” diye sordu. “Türünüzdekiler teker teker avlanırken, korkuyla bir yere saklanmayı mı? Jonathan'ın kalplerinizdeki sevgi kanunu bu mu?”

Jordin ne diyeceğini bilemedi. Sarf edilen sözler ona, en az kendisinininkiler kadar doğru gelmişti. Dolayısıyla bildiği tek

şeyi yani doğruyu söyledi.

“Hükümdarlar en az senin görüldüğün kadar zavallı durumdalar.”

Jordin’in itirafı Roland’ı küçük düşürmüş gibi görünüyordu. Hemen sözlerine devam etti. “İşte, ben bunun için buradayım. Bir zamanlar aynı ateşin etrafında yemeğimizi paylaştık, Jonathan’ın bize getirdiği hayatı kurtarmak için aynı düşmanla savaştık. Ben doğru olduğuna inandığım her şeyi yaptım. Peki, ne elde ettim? Etrafı ölümle çevrili sefil bir varoluş. Kaybedecek başka bir şeyim yok. Bu yüzden şimdi, bir zamanlar beni boş arazilerden kurtaran Prens’e geldim.”

“Yerine getiremeyeceğin söze karşılık bir şey istemek için.”

“Yerine getirebilirim.”

“Nasıl?”

“Tekrar Hükümdar olarak.”

Yaratan, Jordin bunun mümkün olacağını umdu.

O an hemen arkasındaki kapı açıldı ve odaya giren iki kişinin ayak seslerini duydu. Arkasına dönmedi. Gözleri Roland’a odaklı kaldı.

Roland’ın bakışları Jordin’in omzunun üzerine yöneldi. Yan masaya doğru dönerek sakın bir tavırla kadehi hizmetkârdan aldı. Kadının kadehin doluluğundan emin olduğu belliydi. Sırtı hâlâ onlara dönükken, kadehten büyük bir yudum çekti. Yeni gelen iki kişi masaya, ona doğru ilerlediler. Geçerken de Jordin’e şöyle bir bakış attılar.

İçlerinden teki, “En ufak bir işaret yok,” dedi. Bu bir

kadındı. Jordin sesi tanıyordu, çıkarmaya çalıştı.

Kadın, “Bunlar her kimdiyse, çoktan şehre kaçmış olmalılar,” diye devam etti. Bu, Yırtıcıların sıradan, siyah kostümüne bürünmüş bir savaşçıydı. Duruş şeklinde, kendisini rahatça taşıyışında bir şey vardı. Roland’ın etrafındaki diğer Ölümsüzlerle kıyaslandığında çok daha krallara layık ve kayıtsızdı.

Kadının yanındaki adam daha yaşlıydı. Uzun gri saçları ve teni kadar beyaz bir sakalı vardı, savaş giysisinden ziyade siyah bir cübbeye bürünmüştü. Yetki sahibi biriydi. Konuştuğunda, Jordin onun tırtıklı sesini anında tanıdı.

“Kâfirler bize açık açık saldırdıysa, onları ortadan kaldırmalıyız. Böyle bir belaya ihtiyacımız yok. Onları bir yıl önce, hazır avucumuzun içindeyken kesip yok etmeliydik.”

Bu, Seriph’ti. Hepsinin Ölümlü olduğu günlerde Jordin’in hizmet ettiği Konsey üyesiydi.

Kadın, “Seriph iyi bir noktaya parmak bastı, Prensım,” dedi. “Cain’i ve yirmi adamını onları avlamaları için göndereceğim. Gerekmesi durumunda teker teker gönderirim.”

Roland, “Buna gerek olmayacak, kız kardeşim,” dedi. “Hükümdarlar artık bizim için sorun değiller.”

Jordin şaşırdı. Michael. Roland’ın kız kardeşi.

Michael, “Emrettiğinde söylediğin üzere, son seferinde bir kısmını öldürmemiştik,” dedi. “Şimdi gelip Jalarod’u öldürdüler. Kız kardeşi keder ve öfke içinde.”

Jalarod. Jordin’in öldürdüğü Ölümsüz’ün adı. Bir an için dehşet yaşadı. Belki de bu şu anda Jalarod’un kanını paylaşıyor olmasındandı. Yüzü olmayan Ölümsüz’ün bir adı ve ailesi var-

dı. Ölülerinin yasını Koyu Renk Kanlıların yapamayacakları şekilde yaşamışlardı.

Ölümsüzlerin neden herkesi öldürmeden geri çekildiklerini hep merak etmişlerdi. Jordin şimdi bu sorunun yanıtını biliyordu: Roland onlara bazılarını hayatta bırakmalarını emretmişti. Onların sakat ve devinimsiz kalmalarını istemişti, mağlup edilmelerini değil.

Roland döndü ve Jordin'e gönülsüz bir bakış attı. "Jalarod'un katilini çoktan ele geçirdim. O bizden biri." Sarf ettiği kelimelerdeki alaycılığı fark etmemek imkânsızdı.

Michael ve Seriph birlikte Jordin'e bakmak için döndüler. Michael, onu tanır tanımaz olduğu yerde taş kesti.

"Jordin."

Seriph, "Bu da ne demek oluyor?" diye sordu.

Roland, "Jordin iltica etti," dedi. "Ve tıpkı olması yönünde eğittiğim bir savaşçı gibi davranarak, kanımızı ele geçirmek için ne gerekiyorsa onu yaptı. Uygunsuz, ancak oldukça ustaca. Daha da önemlisi, o bizi diğerlerine götürebilir. Sadakati artık bana. Öyle değil mi?"

Jordin, Roland'ın kendisini bu şekilde test edeceğini zaten bekliyordu. Artık tek kozunu oynayabilir ve kaderin yolunu çizmesine izin verebilirdi.

"Seni görmek çok güzel, Michael. Senin için ise aynı şeyi söyleyemeyeceğim, Seriph. Sen her zaman aramızdaki en güvensiz oldun. Roland'ın bugüne kadar senin hakkından gelme-yişine gerçekten çok şaşırdım."

Roland'ın dudaklarında hafif bir gülümseme belirip kay-

boldu. Jordin'in görmek istediği tek şey de buydu.

Jordin andan faydalanarak hızla konuşmaya başladı. "Hükümdarların Ölümsüzleri öldürmediklerini biliyorsunuz. Dolayısıyla kendinize neden benim kendimi içinizden birini öldürmek zorunda hissettiğimi sormalısınız. Sadece Ölümsüz olmak için mi?" Tek elini havaya kaldırdı ve parmaklarının hareket etmesini seyretti. "İtiraf etmeliyim ki ten çok hoşuma gitti. Sizin gibi hissedip görmek bana ne kadar çok şey kaçırdığımı gösteriyor." Elini indirdi.

"Fakat hiçbirinizin bilmediği şey şu ki, ben görevimde başarıyı yakalayamazsam, hepiniz dört gün içinde öleceksiniz. Ölümsüzlerin tümünün hayatta kalması tamamen benim elimde. O aşağılık gururuna teslim ol, Seriph. Beni şimdi öldürürsen, benimle birlikte, yaşayan Ölümsüzlerin hepsini de toprağa gömersin."

Sözlerinin yerine oturmasını bir süre bekledi.

Seriph, "Bizi bu komik tehditle aldatabileceğine mi inanıyorsun?" diye tısladı. Yüzü artık sakalından ziyade dudağının rengine çok daha yakın bir tondaydı.

Roland onu susturmak için tek elini kaldırdı. Jordin'i uzunca bir süre inceledi. Belki de yüzünde ilk defa gerçeği yakaladığı için öyle yapmıştı. Nasıl yakalamayacaktı ki? Jordin bunu herhangi bir kuşku uyandırmayacak şekilde dillendirmişti.

"Devam et."

"Simyacılarımızdan biri dünya nüfusunun hepsini yavaş yavaş etkileyecek, hava aracılığıyla yayılan bir virüs yarattı.

Dört güne kadar Feyn'i öldürmemem ve Rom'u geri götürmem durumunda onu serbest bırakacak." Sonunda hareket etme, nefes alma özgürlüğünü hissederek içeriye arşınlamaya başladı. Artık odaya hükmeden Roland değil, kendisiydi.

"Bu virüs Cesetlerin tümünü pas geçecek, Koyu Renk Kanlılarla Ölümsüzleri birkaç gün içinde öldürecek. Görüyorsunuz... buraya girebilmek için her ne gerekiyorsa onu yapmamın iyi bir sebebi vardı. Karşınıza çıkan her Hükümdar'ı kesip öldürmeye bu kadar istekli olmasaydınız, ben de buraya barış içinde gelebilirdim. Jalarod'un ölümü sadece sizin nefretinizin sonucu, benim değil."

Roland, "Ya Hükümdarlar?" dedi.

Jordin, "Onlar hayatta kalacaklar," yanıtını verdi. "Ne de olsa, virüsü yaratan bizim simyacılarımızdan biri. Virüs, Hükümdarların duygularını bastırabilir ama onlar yaşayacaklar."

Roland belli belirsiz bir şekilde, "Sen de bu yüzden tekrar Hükümdar olacaksın," dedi. "Tamamen canlı olmaktansa, hepimizi çıldırma noktasına getiren duygulardan mahrum yaşamak, barış içerisinde var olmak çok daha iyi. Megas da bir zamanlar, dünyayı yürüten Cesetlerle dolu bir mezarlığa dönüştürmeden önce böyle dememiş miydi? Tarih tekerrür ediyor."

Seriph çarpık, suçlama dolu parmağını Jordin'e yöneltti. "Sapkınlık! İşte, Jonathan'ın ölü kanının içilmesinin başımıza getirdiği şey bu. Sapkınlık ve ölüm."

Bir an için adamın sarf ettiği sözler Jordin'in kafasına dank etti. Doğruydı. Hayatın herhangi bir yönünü boğmak düşüncesi büyük bir saygısızlık, adillikmiş gibi geldi. Ölümsüz-

lük'ten vazgeçmek delilik gibi bir şeydi. Hayatı şu anda hissettiği şekliyle yayma hediyesini kim terk edebilirdi?

Yine de Ölümsüzler, Hükümdarlardan daha az bedbaht değillerdi. Peki, o zaman Jonathan'ın verimli hayatı neredeydi?

Michael, "Hükümdar kanına neden geri döneceksin?" diye sordu. "Tam hayatı daha yeni geri kazandın."

"Çünkü sizi Feyn'e götürebilmemin tek yolu bu."

"Nasıl yanı?"

Roland, "Bize ne söylemek için buraya geldiğini hatırlamadığını ifade ediyor," dedi. Yüzünde yine o inanmaz ifade belirmişti. "Belli ki, Hükümdar olması durumunda, bunu hatırlayacak."

Seriph, "İşte sana yeni bir yalan daha," diye homurdandı.

Yalan mı söylüyordu... kendisine bile mi? Zihni unutkanlık uçurumuna geri çekilmişti. Neden tekrar Hükümdar olması gerektiğini bile hatırlayamıyordu. Fakat asıl nokta da bu değil miydi? Korkunç biçimde kendini kaybetmeden önce, tekrar Hükümdar olmalıydı.

Ayrıca onlara daha fazlasını anlatmalıydı, yoksa tekrar dönme fırsatı olmayacaktı.

"Kendinize neden sizi uyarmak için buraya geldiğimi sormalısınız. Size gelmekle elime başka ne geçebilir ki? Beni dinlemeniz gerekiyordu; dolayısıyla Ölümsüz oldum. Şimdi size öncülük etmem lazım ve bunun için de Hükümdar olmalıyım." Artık karanlıkta el yordamıyla ilerliyordu.

"Hükümdarlık bana sizin çok iyi bildiğiniz gelişmiş duyuları hediye edemeyebilir ama tehlikede olan şey basit bir hafıza

kaybından çok daha öte. Hükümdarlar olarak, biz çok daha fazla şey biliyoruz. Belki de şu anda Kale'nin giriş yolunu hatırlayamama sebepim de budur. Bu kuvvetli duyular, diğer yetenekleri besleyen zihni yoksun bırakıyor gibi görünüyor.”

Michael kuşkucu bir kahkahayla, “Sen bizi aptal mı sanıyorsun?” dedi.

“Hayır, ama Hükümdarların farklı bir görü becerisi var. Biz bazen gelecekte sahneler görebiliyoruz. Bu, Feyn'i öldürme görevinde büyük değer taşıyan bir yeti olabilir.”

Allah vergisi bu yetenek hiçbir zaman önceden tahmin edilebilir olmamıştı. Onu bu şekilde dile getirmek daha sonra Jordin'in güvenilirliğine gölge düşürecek ya da herkesin ölmesine sebep olabilecek bir beklentinin zeminini hazırlayabilirdi. Fakat Jordin'in şu anda onları ikna edebilmek için mümkün olan her yola başvurmaya ihtiyacı vardı.

Tekrar Hükümdar olmalıydı, yoksa her şey yitirilecekti. Ölümsüzler ölecekti ve kendisi de onlardan biri olacaktı.

Seriph kaşlarını çatarak, “Saçmalığa devam,” dedi. “Böyle bir yetenek birazcık bile değerli olsaydı, bunu hayatta kalmak için kullanırlardı. Bu kız arkamızdan iş çeviriyor.”

Jordin, “Size anlattığım her şey doğru,” dedi.

Roland onu büyük bir dikkatle seyretmekteydi.

Tahta çıkan basamaklara doğru ilerleyerek, “O zaman sana bunun ne kadar doğru olduğunu bana gösterme şansı tanıyacağım,” dedi. Yukarı çıkarak soğukkanlı bir tavırla yerine yerleşti ve öne doğru eğildi. Dirseklerini sandalyesinin kollarına yaslamıştı.

“Geriye kalan Hükümdarların nerede yaşadıklarını söyle. bana Sadakatini ispatla, ben de senin Hükümdar olmana izin vereyim. Bu önerimi reddedersen bizimle birlikte öleceksin, tabii iddianın doğru olduğu varsayılırsa.”

Jordin bu ültimatomu beklemiyordu. Bunu duyar duymaz, kanının buz kestiğini hissetti. Mabedin yerini Roland’ın Ölüm-süzlerine açıklamak, Hükümdarları ölüme mahkûm etmekle eşdeğerdi.

“Yoksa bunu da mı unuttun?”

“Ben size sadığım, Prensım. Fakat... fakat nihai sadakam Jonathan’adır.”

“Jonathan öldü.”

“O, Hükümdarların kanında yaşıyor!”

“Perişan bir halde olan ve Jonathan’ın hiç yapmadığı kadar aşağılık bir hayat sürdüren Hükümdarların. Önerimi reddedersen ve senin şu var olduğunu iddia ettiğin virüs gerçekten varsa, o zaman sen de dahil olmak üzere hepimiz öleceğiz. Feyn ölecek. Feyn, Rom’u Koyu Renk Kanlı’ya dönüştürürse, ki hiç şüphesiz bunu yapacaktır, o da ölecek. Peki, geriye ne kalacak? Kendilerini Hükümdar olarak adlandıran, kendilerine has sefaleti sürdürmeye devam eden bir avuç dolusu kâfir.”

Jordin kendini gerçek bir paniğe düşer halde buldu.

“Bunu size söylersem, beni öldürüp onları katledeceksiniz! Mattius gereken önlemlerin hepsini aldı... virüsü siz onu durduramadan serbest bırakacak.”

“Hepsini katletmeyeceğim. Henüz değil.”

“Ya ben?”

Roland'ın dudakları tehditkâr bir gülümsemeyle çarpıldı. "Senin kaderin benimkine bağlı olacak. Sana verdiğim tek seçenek bu."

Jordin hiç kımıldamadan dikildi. Sakin görünüyor, en azından öyle olduğunu umut ediyordu ama böylesine korkunç bir seçeneğe zorlanan zihni ihanet ve umutsuzlukla doluydu.

Tek bir seçenek vardı, ki bunu bir seçenek olarak isimlendirmek bile neredeyse imkânsızdı.

"Biraz zamana ihtiyacım var," dedi.

"Bizzat sahip olmadığımızı ifade ettiğin o zamana." Roland sustu. Jordin'i inceliyordu. "Güneş batana kadar zamanın var."

"O kadar zamana ihtiyacım olmayabilir."

"Sen benim dünyamdaki zaman bekçisi misin?" Roland sadece kısa bir an için bekledi. "Hayır, bence değilsin." Gözleri Rislon'a kaydı. "Onu tekrar hücreesine götür. Karanlıkta bırak."

"Peki, Prensım."

Gözleri tekrar Jordin'e odaklanmıştı.

"Sonra bana diğerini getir."

14. BÖLÜM

Telli çalgılarla yapılmış müzik Hükümdarlık ofisini doldurdu. Güçlü bir özlemle dolu olan konçerto Kaos dönemine aitti ve bir zamanlar dünyayı mahveden eski insani duygular kadar antik ve dâhiyaneydi. Bir zamanlar Hükümdar olan babası, böyle bir müziği evinde barındıran ya da onu dinleyen kişiyi her kim olursa olsun mutlaka mahkûm ederdi. Üvey erkek kardeşi bunu kalesine şahsi eğlence için getirmişti. Artık Feyn bundan başka bir şey dinlemiyordu. Ceset bestekârların vakur müziği, bununla kıyaslandığında ezbere ve ölü kalıyordu.

Çünkü onlar ölüydüler.

Feyn kehribar ve akik küpesini takmıştı. On beş yüzlü taşlar her bir kulağından sallanıyordu; altına gömülmüşlerdi. Neredeyse omuzlarına kadar uzanan koyu renkli birer alev gibi ısıtılar saçıyor, aşağı dökülen koyu renk saçlarıyla sarmalanıyorlardı. Üzerindeki kadife elbise göreneksel siyahlandı; kolları eldiveni andırır bir şekilde bileklerine geçiyor, parmaklarının üzerinde konik bir nokta halinde sonlanıyordu. Elbisenin

etekleri arkasında, yerde öbeklenmişti. Tıpkı altın renkli boncuklarla işli bir mürekkep havuzu gibiydi, dikişli kenarı antik Indus Vadisi'nden kalma yaldızlı iplikle geçilmişti.

Yıllardır ilk defa, büyük pencerenin önünde dışarıdan ziyade kendi yansımasına bakarak dikildi.

Ben güzel miyim?

Bunu bugüne kadar hiç umursamamıştı çünkü önemli olmamıştı. Güzellik ona zaten sahip olduklarından daha fazlasını kazandıramazdı: dünyanın sadakati, kıtasal hazinelerden ödenen vergiler, nüfusun Yaratan'ın dünyadaki eline karşı sonu gelmez özverisi.

Senato'yu dağıtması ve bazilikaya yaptığı haftalık ziyaretlerin yanı sıra *Düzenler Kitabı*'ndan da vazgeçmesinin onlar için artık hiçbir önemi yoktu. Kitap, bazilika... Bunlar yapı gerektiren hayatların alttan alta destekleniyordu. Saadet'e giden kararlı bir yol haritası ya da en azından buna beslenen umut...

Feyn bir sonraki hayat için dua etmenin gereksiz olduğunun farkındaydı. Bu varoluşun ardından kişinin ruhuna ne olacağını hiç kimse bilmiyordu. En dindar kişi için bile hiçbir şey garanti değildi. Ölüm nefesine kadar korku içerisinde yaşamışlardı. Bu onlara belirsizliğin gizeminden başka ne kazandırmıştı?

Feyn açıklayamayacağı şeyler görmüştü. En yenisi altı yıl önce, gözlerini karartarak ona ruhunu gösteren Jonathan'ın elinden olmuştu ama onun bu küçük dersinden ne elde edilmişti?

Hiçbir şey.

Bu onun biraz üzülmesine yol açtı. Kendisini neredeyse, onda kanının garipliği ve bunun beraberinde getirdiği mutasyondan öte bir şeyler olduğunu dilerken buldu. Jonathan'ın kanındaki ölüm sadece Rom ve türünü daha önemsiz bir yaşam deneyimine geri döndürmüştü. Buna rağmen üstün ırk olduklarını iddia etmeye devam ediyorlardı. Bu büyüleyici olduğu kadar tehlikeli de bir yanılgıydı.

Başını yana eğdi. Eski hizmetçisi Nuala, Feyn'in son zamanlarda tercih ettiği ağır kozmetiklere hiçbir zaman adapte olamamıştı. Ne yazık ki hizmetçi, serokonversiyonu sırasında bir kazaya uğramıştı. Bu onu Ölüm Mercii'ne göndermeye yetecek derecede feci bir enfeksiyonla sonuçlanacak bir hataydı. Feyn onun şerefine, bölmesinde tek başına sessiz ve özel bir akşam yemeği düzenlemişti. Doğru hatırlıyorsa havyar yemişti.

Gözünü çevreleyen koyu renk kalemin kenarını parmağının ucuyla yumuşattı. Bu işlere artık kendisi bakıyordu. Bir başkasının doğrudan bakışlarına, ki bunu çirkin ve hakaret yüklü buluyordu, izin vermektense böylesi çok daha tercih edilir bir şeydi. Her halükârda, güzellik onun açısından gittikçe daha az ilginç bir hal almıştı.

Ta ki bugüne kadar.

Kişinin kendini, kendisinin kötü bir taklidi olarak hissetmesi ne kadar da garipti.

Boynundan yukarı, yanağına doğru uzanan koyu renkli damarları inceledi. Kirpiklerinin karaltısını, dudaklarının koyu rengini...

Ben güzel miyim?

Onu reddetmeye istekli bir adamın kalbini ve güvenini kazanmaya yetecek derecede güzel miydi? Bir adam ve onunla anlaşmazlık içinde olan bir kâfırın?

Yıllar sonra ilk defa, dövüşmeye yetecek mesafede yaklaşılabileceği, ilgilenilmeye değer bir rakibi vardı. Yıllardır karşılaştığı ilk zorlu görev, ilk şahsi meydan okuyuş. Buna benzer bir oyunu Roland'la da oynayabileceği günden büyük haz alırdı ama o çok daha fazla gücün ortaya koyulduğu daha ölümcül bir oyun olurdu.

Kapı tıklatıldı.

“Gir.”

Hizmetçi içeri bir el arabasıyla girdi. Kızarmış et, soğan ve egzotik mantar kokusu bölmeyi doldururken arabanın yanında diz çöktü.

“Efendim. Nereye istersiniz...?”

“Masaya.”

Feyn, kadının gözlerinin, boynundan elbisesinin geniş yakasına doğru kaymasına göz yumdu. Kendisinden korkanların öyle adlandırdıkları bir kişi, güzel miydi? Daha önce yapmasalar da sonunda buna inanma noktasına gelmişler miydi?

Hizmetçi hâlâ servisle uğraşırken kapıdan bir tıklatma sesi daha yükseldi.

Karanlık camdan arkasına dönerken hizmetçiye, “Kapıya bak,” dedi. Kadın aceleyle kapıya koşturdu ve devasa cüsseyi yavaşça ardına kadar açtı.

Feyn kollarını kavuşturdu.

Orada, kapı eşiğine diz çökmüş halde bekleyen iki tanıdık vardı. Tanrı'yı andıran endamıyla Seth ve Feyn'in çok eskiden tanıdığı bir adam.

Feyn ilerleyip hizmetçinin önünden geçti ve Rom'un önünde durdu.

Rom'un üzerinde basit gri bir tunikle pantolon, ayağında ise bugüne kadar giydikleri arasında şüphesiz en pahalısı olan bir çift şık çizme vardı. Hâlâ nemli olan saçları ensesinde güzelce bağlanmıştı. Her zamanki gibi doğrudan Feyn'in gözlerine bakıyordu.

Feyn'in içindeki bu kıpırtının sebebi neydi?

Gülümseyip elini uzattı.

“Gel.”

Rom doğrulduğunda Feyn onu masaya doğru götürdü. “Teşekkürler, Seth.”

Gözünün kenarından, Seth'in ayağa kalkarak kapıyı arkasından kapatmadan önceki kısa süreli tereddüdünü gördü. Bir an için Seth'e –bizzat yarattığı o yaratığa– karşı büyük bir nefret hissetti. Yanındaki adama ise yenilenmiş bir ilgi beslemekteydi. Hizmetçi işini bitirince Feyn elini sallayarak onu dışarı yolladı, sonra da başını kaldırarak hayretler içinde içerideki sesi dinleyen Rom'a döndü.

“Ah, müzik,” dedi. “Hoşuna gitti mi?”

“Bu...” Bir an için Feyn'in bir zamanlar tanıdığı o fevri genç adamı anımsattı. Gözleri müziğin fiziksel bir formda olup olmadığını anlamaya çalışıyormuşçasına etrafı tarıyordu. “Çok güzel.”

Feyn gülümsedi. “Kalben hâlâ sanatçısın.”

“Ceset’ken bile, yazdığım müziğin bir şeyin en açık gölgesinden öte olduğunu hissederdim.” Son kelimeler dudakları arasından bir fısıltı halinde dökülmüştü.

“Ölüler, ki siz onları böyle isimlendiriyorsunuz, böyle bir meyve yaratamazlar.”

“Hayır.” Rom’un dikkati tekrar Feyn’e odaklandı.

“Bana eşlik edecek misin?” Feyn masaya yaklaştı. Hafif servis arabası hemen yanına bırakılmıştı. “Geyik eti istedim. Muhtemelen son yıllarda bunu pek sık yiyememişsindir.”

Rom hizmetçinin yiyecekleri yerleştirdiği alçak masaya baktı. Feyn masanın sonundaki servis arabasının etrafından dolandı ve oturduktan sonra ona daha fazla yer açmak için biraz daha kaydı.

“Diğer bir hayatta, Kale’ye benimle birlikte gelebilirsin. Hayatımızın geri kalanı boyunca yemeklerimizi beraber, bu şekilde yiyebiliriz.”

Rom, Feyn’in yanına oturarak, “Seni hiçbir zaman duygusal biri olarak düşünmedim,” dedi.

“Şu son on beş yıl boyunca, sadece bir elin parmaklarını aşmayacak kadar günü birlikte geçirdik. Bunu düşünüyor olman ne kadar garip. Yine de doğru.”

Rom, “Belki, kafamda seninle çok sayıda günü paylaştığım içindir,” dedi.

“Öyle mi? Kaç gün?”

Rom tereddüt etti ve sadece, “Birçok,” dedi.

Feyn bir an için sessiz kaldı.

“Sanırım bir zamanlar beni sevdin,” dedi. Ağır bıçağı ve üç dişli çatalı kaldırıp geyik etini kesmeye başladı. Et bıçağın dokunuşuyla ayrıldı; kemiğe kadar yumuşacıktı. “Sanırım bu göreve gönüllü olma sebebin de bu.”

Feyn tabağına büyük porsiyon bir et bırakırken Rom hiçbir şey söylemedi. Etin yanına üzerinden dumanlar tüten, tereyağı ve kendi özsuları damlayan sebzeleri ve mantarı da ekledi. Feyn masanın ortasına sarılı halde bırakılmış ekmekten eliyle bir parça kopardı ve bunu tabağın kenarına bıraktıktan sonra Rom’a yan yan baktı.

“Elbette ki bu *sadece* Jonathan’la alakalı değil.”

Rom alçak sesle, “Hayır,” dedi. Feyn, Rom’un kucağına bir peçete yerleştirdi.

Kendisine servis yaparken, “Senin söylediklerini düşündüm,” dedi. “Bir şeyi öğrenmek istiyorum.”

“Tabii ki.”

“Beni kurtarmaya geldin. Neden şimdi?”

Rom bir süre sessiz kaldı. “Çünkü yakında çok geç olabilir.”

“Sarıc’ın beni kendi kanıyla dirilttiği gün çok geç değil miydi?”

“Hayır, hiç sanmıyorum. Şu anda da çok geç kalındığına inanmıyorum.”

“Senin kanın Koyu Renk Kanlıları öldürüyor ama sen, antik kanı on beş yıl önce aldığımdan dolayı, benim yaşayacağıma inanıyorsun.”

“Buraya gelerek, buna hayatımı koydum.”

Feyn çatalını kaldırıp ona baktı. “Bu neden senin için bu kadar önemli?”

Rom geyik etinden bir lokma aldı. Feyn bunun muhtemelen onun uzun zamandır yediği en iyi et olduğunu biliyor olsa da Rom’un dikkati yemeğin tadını fark edemeyecek kadar dağınıktı.

İlk lokmasını yuttu. “Çünkü senin aslında şu anda olduğun kişi olduğuna hiçbir zaman inanmadım.”

“Jonathan inandı.”

“Hükümdar, belki. Fakat bu kişi değil. Koyu Renk Kanlı değil.”

“Bu biraz kendini beğenmiş bir ifade, öyle değil mi? Sen Yaratan mısın ki buna karar veriyorsun?”

“Hayır, ama kalbimin bana hep ne dediğini biliyorum.”

“Neden? Birçok yönden inanılmaz derecede birbirimize benziyoruz. Hissediyoruz. Arzularımız var. Hayatı herhangi sıradan bir vatandaştan çok daha dolu yaşıyoruz ama sen benzer olduğumuzu hiç düşünmüyorsun, öyle değil mi? Ve sen tek bir şeye inandığın için, herkes de aynısını yapmalı.”

“Bunun sana neden bu şekilde görüldüğünü anlıyorum. Şu anda senin yerinde olsaydım, aynı şekilde düşünebilirdim. Sadece biliyorum, Feyn.”

“Beni dönüştürerek, dünyayı da dönüştüreceğini umuyorsun.”

“Şu anda tek bildiğim şey, senin için burada olduğum. Ondan sonra...” Rom başını hafifçe sallayıp ona baktı. “Bilmiyorum.”

Feyn sessiz bir gülümseyişle, “Dünyayı Jonathan’ın karşısında diz çöktürmeye çalışıyorsan, bu hiç de iyi kurgulanmış bir plan değil,” dedi.

“Planlarım hiçbir zaman işe yaramadı. Bildiğimi düşündüğüm her şey... yanıldım. Ancak şu anda, şu kadarını biliyorum: buraya seni kurtarmaya geldim. Aynı zamanda kendi halkımı ve evet, Jonathan’ın mirasını da.”

Feyn onu altıgen odada, bundan çok daha uysal bir halde bırakmıştı. Rom daha önceki azminin bir kısmını geri kazanmış gibiydi. Feyn bir gün dahi beklememeliydi.

“Ben mantıklı bir kadını. Biliyorsun ki senin halkının benim tebaalarımın sadakatini hafife almalarına dayanamam.”

“Biliyorum.”

Bir süre sessizce yemeklerini yediler.

Feyn alçak sesle, “Hâlâ yakışıklısın,” dedi. Kendine has bir şekilde, gerçekten de öyleydi. Yüzüne kazınmış sıkıntı ve şakaklarından arkaya doğru taranmış gri saçları onu daha çekici kılıyordu. Bu tam bir duygusal bağlılıktı. Tabii ki fanatizm de vardı ama fanatik bağlanım olmadan hevesin ne anlamı vardı ki? Seth ve Koyu Renk Kanlılarından herhangi birisi onun için ölür, tek kollarını feda eder, derilerinin onun için bedenlerinden yüzülmesine izin verirlerdi. Çünkü başka seçenekleri yoktu.

Oysa burada kendi yolunu seçmiş ve bu yol ne kadar yanlış ve kışkırtıcı olursa olsun ondan ödün vermeyen bir adam vardı. Feyn en azından bunu takdir edebilirdi.

Çatalını bıraktı ve servis arabasının arkasına yaslandı.

“Hâlâ bekliyorum, Rom.”

“Neyi?”

“İkna yöntemini. Zeki kandırmacanı. Beni nasıl ikna edeceğini, aklımı çeceğini, kendi düşünme tarzına nasıl sürükleyeceğini. Bugüne kadar her zaman yaptığın şey bu oldu, öyle değil mi?”

Rom çatal ve bıçağını yavaşça masaya bırakarak Feyn’e döndü.

“Sadece seni sevdiğimi biliyorum.” Bunu içten söylemişti. Feyn her ne kadar kısa bir an için beklemiş olsa da Rom başka bir şey eklemedi.

Feyn, “Demek bu sevgi,” dedi. “Benim senin gibi olmamı istemen yani...”

“Hayır. Sevgi şu: Hayatımın seninkinin yanında en ufak bir anlamının olmaması.”

“Benim hayatımı halkıninkine tercih edersin, öyle mi?”

“Hayır. Çünkü benim hayatımın onlarıninkinin yanında da hiçbir anlamı yok.”

“Ah. Demek bana, onların iyiliğine bile olacak olsa, nerede olduklarını söylemeyeceksin.”

Rom başını önüne eğdi ve kısa bir süre sonra sağlam elinin parmaklarını Feyn’inkilere geçirdi. “Onların iyiliği için, bunu yapamam.”

Feyn başını servis arabasına doğru eğdi. Rom’un kokusu keskindi; onu her nefesiyle birlikte içine çektikçe boğulacak gibi oluyordu. Acaba o da kendisinin, boynundaki sıcak nabızdan etrafa saçılan nilüfer parfümünün farkında mıydı?

“İzin ver, onları korumam altına alayım, Rom. Daha iyi

şartlar altında yaşayacaklar ve ben de onların bana bir tehdit oluşturmadıklarını bileceğim. Umurumda olan tek şey onları bünyeme katmak. Onlar günlerini diledikleri gibi yaşayabilirler. Başkalarını kendi türlerine dönüştürmedikleri sürece, damarlarında kimin kanının aktığını umursamayacağım. Sen de istemen durumunda burada, benimle yaşayacaksın.”

“Bunu çok istiyor olsam da yapamam.”

“Hangisini? Halkını korumama izin vermeyi mi, yoksa benimle birlikte yaşamayı mı?”

“Jonathan’ın kanı senden ya da benden çok daha önemli. Onun ölüp yok olmasına izin veremem.”

Feyn gözlerinin hafifçe kıslıldığını hissetti. “Ben bunu sana yaptırabilirim.”

“Sadece yaptırmayı deneyebilirsiniz.”

Feyn, Rom’un parmaklarıyla sertçe oynadı. “Seni Koyu Renk Kanlı’ya dönüştürebilirim. Benim tarafımdan yapılan türümden birisi olarak, sadece benim dilediğim şeyi arzularsın. beni gerçekten seviyorsan, benim dileklerimin seninkilerden önce gelmesi o kadar kötü bir şey mi olur?”

“Buraya beni öldürebileceğini bilmeme rağmen geldiğimi söylediğimde, buna beni dönüştürerek damarlarımdaki hayatı yok etme olasılığını da dahil etmiştim.”

Rom’un eli avucundayken, böylesine sakın ses tonuyla konuşmak... bu an anımsayabildiği diğer herhangi bir zamandan çok daha gerçeküstüydü. Ancak hayal kırıklığı büyüyordu ve Rom bunu görürse, oyun bitmiş demektir.

“Bana kendi tercihini söyleyeceğini ummuştum.”

“Yapamam. Üzgünüm.”

Rom bu kadar mı kalın kafalıydı? Onun endişesini anlayacağından korkarak, Rom’un elini bıraktı.

“Tercih edilmek karşılığında istediğim şeyi önermemdense, seni dönüştürmemi mi tercih edersin? Halkının yaşaması ya da ölmesi konusunda verilecek kararda tüm güç bende... sakın en ufak bir hata yapma, olay bu noktaya gelir. Buna izin verme. Servetim var. Konforum. Duygulanm! Ben ölü değilim. Ceset değilim.”

Rom onun gözlerini uzunca bir süre inceledikten sonra nazik bir tonla konuştu. “Hayır, değilsin. Fakat Koyu Renk Kanlı da değilsin. Tam olarak değil. Bu senin hayatta kalman için tek umudun. Koyu Renk Kanlılarının kalanının bu umudu yok. Lütfen, Feyn... sana yalvarıyorum. Bana bir kez güven-din. Yaşamanın tek yolu, Jonathan’ın senin olmanı istediği kişiye dönüşmen.”

Feyn hafif, kuşkulu bir kahkaha attı.

“Jonathan. Her şey Jonathan’dan ibaret. O da sana yaşayan bir ölüyken, senin ona bunca yıl yaptığın kadar büyük bir dikkatle hizmet ediyor mu? O seni terk etti, Rom. O gitti! Sen gitmediğini söylüyorsun, ama o nerede? Sen hayatını çoktan verdin... bana değil, ona. Peki, karşılığında ne aldın? Hayat di-yorsun. Emin misin? O zaman sen bir Ceset değilsin ama daha fazlası da değilsin. Ölümsüzlük’ten vazgeçtin. Halkın gittikçe azalıp küçülüyor. Hayatını boşa harcayacaksın... ne için?”

Feyn artık yaşadığı hayal kırıklığını ses tonundan uzak tutamıyordu. Sandalyeden kalkarak masadan uzaklaştı ve sonra

arkasına döndü.

“Kalın kafalılık yapıyorsun. Gerçek şu ki, *kurtarılmaya* senin de benim ihtiyacım olduğuna inandığın kadar çok ihtiyacın var. Sen kendini kaybettin, Rom. Kendini tüm bunlardan kurtarabilir ve o sıçan deliğinde kalabilirdin. En azından o zaman halkın daha uzun yaşayabilirdi. Oysa şimdi benim elimi zorladın. Adeta kendi halkını öldürdün.”

Rom bakışlarını ona sabitledi ama gözlerini dolduran korku değil, endişeydi.

“Yanlıyorsun, Feyn. Ölecek olanlar Koyu Renk Kanlılar, Hükümdarlar değil.”

“Evet, evet, tabii. Zaten ölü olduğumuzu iddia ediyor ol-
san bile. Bunu binlerce kez dinledim.”

“Bunu değil. Bunu dinlemedin. Söylediğim gibi, seni kurtarmak için buradayım. Aramızda tüm Hükümdarları kurtarmak için gözükkara girişimde bulunan bir simyacı var.”

“Lütfen, beni bu melodramdan kurtar.”

Rom da masadan kalktı ve Feyn’in önünde dikildi. Göz gözeydiler. “Birkaç gün içinde, nefes alan Koyu Renk Kanlıların tümünü öldürecek bir virüs yaratmayı başardı. Sevgilin Koyu Renk Kanlı Seth ölmüş sayılır. Tıpkı senin gibi. Seni tehdit etmeksizin ikna etmeyi umuyordum ama zamanımız git-tikçe kısalıyor.”

Feyn parmak uçlarının soğuduğunu, ardından da ısının yüzünden uzaklaştığını hissetti.

“Sana inanmıyorum. Bu bir kandırmaca. Dalaverelerinden diğerk bir tanesi.”

“Sana yalan söylemem için ne tür bir sebebim olabilir ki? Halkımı lidersiz bırakma riskini neden alayım?”

“Ortada bir virüs varsa bu, Ölülerini de öldürmez mi? Ya Ölümsüzleri? Seni?”

“Ölümsüzleri öldürecek. Cesetlerden bazılarını etkileyebilir ama çok azını. Bizim duygularımızı da etkileyebilir, ama hayır, bizi öldürmeyecek.”

Feyn kahkahanın boğazında şişmeye başladığını hissetti. Köpürdü ve dışarı melodik bir kahkaha halinde döküldü. Fakat neşe değil, sadece korku hissetti.

“Böylesine umutsuzca oluşturulmuş bir yalana inanacağımı mı düşünüyorsun? Ne komik. Dünya Cesetlerin yönetimine geri geçecek ve Hükümdarlar tüm duyguları olmadan onlardan daha üstün olmayacak. Hayatını uğruna harcadığın her şey bir hiçliğe dönüşecek!”

“Evet. Bunun farkındayım.” Artık telaşlı bir şekilde konuşuyordu. Feyn onun sarf ettiği her kelimeye inandığını biliyordu. “Halkım senin beni Koyu Renk Kanlı’ya dönüştürdüğünü, virüsü serbest bırakmaları durumunda senin gibi ölüme maruz kalacağımı varsayacak. Onları buralardan uzaklaştırmak, attığım en iyi adımdı. Jonathan’ın kanını saf tutmaya kendimi tam anlamıyla adadım.”

Feyn oradan uzaklaştı, zihni bir fırtınanın etkisi altındaymışçasına karmakarışıklı. Rom onun hakkından gelmişti. Söylediği doğruysa, bu işin herhangi bir affı da yoktu.

Doğruydu, öyle değil mi? Rom nasıl yalan söylendiğini bilmezdi.

Feyn hızla geri döndü. “Koyu Renk Kan’ın seni öldürebileceğinin farkındasın. Bu, bugüne kadar bir Hükümdar’a uygulanmadı. Corban sonuçtan emin değildi. Bunu yapsam ve sen hayatta kalsan bile... bu virüsün seni her halükârda öldüreceğini söylüyorsun. Dolayısıyla her ne olursa olsun ölüsün. Büyük oyunun bu muydu?”

“Sen benim kanımı alırsan, ikimiz de güvende olacağız ve Mattius virüsü salmayacak.”

“Sen bu kadar aptal mısın? Senin o ölü kanını hiçbir zaman almayacak, senin yaşadığın sefaletin içinde yaşamayacağım! Dünyayı bu tehditten kurtarmanın tek yolu o virüsü yok etmek. Şimdi! Serbest bırakılmadan. Bunu görmüyor musun?”

“Saldırırsan, virüsü salacaktır.”

“Almam gereken bir risk bu. Bana yardım etmelisin.”

Rom, “Deniyorum!” diye haykırdı.

“Bana onun nerede olduğunu söyle!”

Rom ona baktı, çenesini sıkıyordu. “Yapamam.”

Feyn ona uzun bir süre baktı.

“O zaman beni buna sen zorladın demektir.”

Feyn’in elleri titriyordu ama artık bu umurunda değildi. Hızlı adımlarla karşıya, ofisin büyük kapılarına doğru ilerledi ve bunları çekip açtı. Seth hemen önünde belirdiğinde elleri kenetliydi. Başını kaldırdı.

“Onu laboratuvara götür. Corban’a söyle. Onu bu gece dönüştüreceğiz.”

15. BÖLÜM

Rislon, Jordin'i hücreesine geri götürmüş, kararını verir vermez dinlenmek için yalvarmasına rağmen, kaba bir şekilde içeri kapatmıştı. Kapı üzerine kilitlenmiş, karanlığa yakın bir ortamda yalnız bırakılmıştı.

Kapının gerisinden, "Buna zamanımız yok!" diye haykırdı.

Rislon'un verdiği tek yanıt uzaklaşan ayak sesleri oldu.

Roland'ın oyunu zihninde hayat buldu. Ondan zaman istemiş, o da Jordin'e bunu vermişti ama sadece kendi şartlarıyla. Saatler geçerken onu hücresinde kapalı durmaya zorlamasının, Jordin'in pozisyonunu çok daha güçsüz kılacağıının bilinciyleydi.

Bu arada, Kaya'yı Mabet'in yerini öğrenme umuduyla sıkıştıracaktı. Başarıyı yakalayamayacaktı... Kaya, şehri kesin konumu vermeye yetecek kadar iyi tanıımıyordu. Roland'a detay verse bile, adam Ölümsüzlerin görme yetisini avantajına kullanmak için karanlık çökene kadar bekleyecekti.

Kaya daha önce Mabet'ten sadece tek bir kez çıkmış, onda da bilmediği sokaklarda Jordin'i takip etmişti. Geriye kalan Hükümdarların altına sığındıklarına benzer çok sayıda yıkıntı vardı. Virüsün serbest bırakılmasına bu kadar az zaman kalmışken, Roland gideceği noktadan emin olmak isteyecekti. Tabii Jordin'in uyarısına inandığı farz edilirse. İşin garip yanı, öyle ya da böyle, çok fazla endişelenmiş gibi görünmemiş olmasıydı.

Yakında endişelenecekti.

Rislon'a göre, Jordin günün ortasında uyanmıştı. Gecenin çökmesine en az altı, hatta belki de sekiz saat olmalıydı. Dört gün üçe düşecekti. Zamani azalıyordu!

Karanlık hücreyi ona sonsuzlukmuş gibi gelen bir süre boyunca, içinde bulunduğu zor durumu yeniden ele alarak arşınladı. Zihninde savaşılan imkânsız ikilemden dolayı tükenmişti. Şimdi iki efendisi vardı: Prensi Roland ve dolayısıyla Yaratanı... Mutlak güç içerisinde, damarlarında akan hayatın aynıyla, ağzına kadar doluydu.

Peki, diğer efendi kimdi? Bu uzak bir hatıraydı. Rüyalarında ona geriden seslenen bir ses. Yoksa efendisi, sadakatini vaat ettiği Rom muydu? Ya da belki de zihnini en derin oyuklarından fısıldayan kendi şuuru.

Kendisi kaybediyordu ama Ölümsüz düşüncelerinin ve duygularının gerisinde bir yerde, hâlâ Hükümdar olduğuna inanmak zorundaydı.

İyi ama, Hükümdarlık ıstırap ve sefaletten başka neydi? Yeniden doğuşun ilk coşkusu şiddetini yitirdikten sonra, ne tür

bir güç ya da bütünlük bulmuştu?

Gerçek şuydu: Her iki efendinin de yolları sefalet ve acıyla ilintiliydi. Böyle giderse, ölümü bulmak ve kendisini bunun ötesinde her ne bekliyorsa ona şans tanımak en iyisi olabilirdi. Fakat Jonathan krallığının bu dünyada olacağına ısrar etmişti. Burada ve şimdi de herkesin arasında. Peki, o zaman neredeydi?

Düşünceleri gri bir sis perdesi halinde girdap gibi döndü durdu. Şu kadarnı biliyordu: Dünyanın kaderi artık onun yapacağı seçimlere bağlıydı ve içlerinden hiçbirisi kötü bir sondan uzak kalacakmış gibi görünmüyordu.

Prens'e Hükümdarların nerede saklandıklarını söylemeyi reddederse, Ölümsüz olarak kalacak ve Rom'u kurtarma umudu kaybolacaktı. Mattius onun öldüğünü varsayarak virüsü salacaktı. Koyu Renk Kanlılar ve Ölümsüzlerle birlikte ölecek, hayatta kalan Hükümdarların her birini tam varoluştan mahrum bırakacak, Mattius'un yönetimine mahkûm edecekti.

Zaman kazanmak için Roland'a yanlış bilgi verirse, adam onun ihanetini kısa sürede öğrenecek ve ona bir daha kesinlikle inanmayacaktı. Jordin, onun güveni olmadan her açıdan başarısızlığa uğrayacaktı.

Ona Mabet'in yerini söylemesi durumunda, Cain'i Yırtıcılarıyla birlikte yollayacak, hayatta kalan her Hükümdar'ı ya öldürecek ya da esir alacaktı. Roland'ı, Rom'u kurtarmak ve Feyn'i öldürmek için harekete geçirmeyi başarsa bile Prens hâlâ herkesi öldürecek bir konumda olacak, virüsün hayatta kalmaması için Hükümdar kanından geriye en ufak bir iz bırak-

mayacaktı. Jordin, Hükümdarları yeni bir saklanma noktasına taşımaya çalışırsa, Roland onun attığı her adımı takip edecek ve onları bulacaktı... Halkını götürebileceği başka bir yer de zaten yoktu; şehirde Hükümdarların saklanabilecekleri yerler tükeneli çok olmuştu.

Zihnine baskı yapan umutsuzluk küçük, oyuk mağarasının üzerindeki tonlarca kayadan daha taşınabilir değildi. Herkesi kesin ölümden kurtarmayı başarabilecek türden en ufak bir çıkış yolu, ışık ya da seçenek göremiyordu. Tarih tekerrür etmek üzereydi ve Jordin bunu engelleyemeyecek kadar güçsüzdü.

Mağaranın serin havası alınındaki teri daha teninde belirir belirmez kuruttu ama bu, zihnindeki alevlerden kurtulup rahatlamasına olanak sağlamadı. Etrafı arşınlarken elleri titriyordu. Sonra düşünceleri ümidini tek kelimeyle kırmaya başladı.

Roland'a bildiği her şeyi hatırlar hatırlamaz anlatması gerekecekti. Ona anlatmalı ve güvenmeliydi. Başka seçeneği yoktu.

Hasıra çöktü ve sırtüstü uzanıp kollarını göğsünde kavuşturarak yukarı karanlığa baktı. Gözleri yaşlarla doldu ve bunlar yanaklarından aşağı yuvarlanarak saçlarını ıslattı.

“Jonathan...”

Fısıltısı burada, kanyon toprak yüzeyinin çok derinlerinde, ımkânsız derecede sahte ve uzak gelmişti.

“Jonathan, neden beni terk ettin? Sana yalvarıyorum. Lütfen... beni bir kez bıraktın. Bul beni. Kurtar beni.”

Bu onun istem dahilindeki en son düşüncesi idi.

Düşüncelerinden sanki mağara zeminindeki bir çatlaktan içeri düşüyormuşçasına sıyrıldı. Sessizlik onu sakinleştirdi. Geriye sadece karanlık ve huzur kalmıştı.

Zamandan ayrılmış halde yattı. Nefes alıyordu. Rahattı. İçeride karanlık ve nefes sesinden başka hiçbir şey yoktu.

Belli belirsiz sesin ne zaman farkına vardığını bilmiyordu; sadece orada, zihninin hemen gerisinde olduğunun bilincindeydi: Bu, sanki en başından beri oradaymış, şu ana kadar sürekli olarak çalışan zihin tarafından bastırılmış ve susturulmuş gibi görünen hafif bir mırıltıydı.

Tek bir kelime yoktu; sadece uzun, yumuşak bir tondu. Belki de bir çocuğun sesiydi. Mırıltı aşama aşama değişerek bir tona, aralanmış dudaklardan dökülen bir kelimeye dönüştü. Bakir doğadan seslenen bir oğlanın sesiydi bu. Onu çağırıyordu. Tek bir boğazdan dökülen mükemmel, güç unutulur notalar dizini doğrudan sinir sistemine aktı.

Karanlık aralanmaya başladı. Yoksa bu, zihninin yumuşak gri ışığa boyun eğişi miydi? Onu gerçekten gördü. Sanki sessizce bir yol açılmıştı; şu ana kadar bulanık ve karanlık olan bir yol.

Yoksa bu bir rüya mıydı?

Oğlanın sesine bir dizi telli çalgı eşlik etmekteydi. Bu ilk başta o kadar hafifti ki, Jordin bunu duyup duymadığından emin olamadı. Sesler hem oradaydı hem değildi, belki de en başından beri oradaydı.

Güzel. Çok güzel. Burada, yapılacak herhangi bir seçim yoktu. Endişe yoktu, kurtarılacak bir dünya yoktu. Kurtuluş

çoktan oradaydı. Dünyanın başından beri varmış gibi görünen müzik seslerinin tamamen farkındaydı.

Tam sesle alınıp götürülebileceğini düşünmeye başlamıştı ki, çocuk şarkı söylemeyi kesti. Sanki keşfedildiğinin birden-bire farkına varmış gibiydi. Telli çalgılar sustu ama huzur olduğu yerde kalarak düşüncelerin ötesinde bir yere tutundu.

Onu götür, Jordin.

Nefesini tutu. Bu, Jonathan'ın sesiydi. Ya yetişkin bir adam ya da çocuk olarak. Jordin emin değildi ama bu onun sesiydi; bu sesi nerede olsa tanırırdı.

Ölüm son değil.

Sonra bu sesin varlığı yok oldu. Jordin bir kez daha yalnız kaldığını biliyordu.

Gözleri hızla ardına kadar açıldı. Uyanmıştı, sırtüstü yatıyordu, elleri hâlâ göğsünde kavuşturulmuştu.

Ve hızlı soluyordu.

“Jonathan?”

Sesi mağarada hafifçe yankılandı. Doğrularak karanlığa baktı.

“Jonathan?”

Kapı aniden ardına kadar açılırken içeri ışık doldu. Rislon aynı gün, ikinci defa kapı eşiğinde belirdi.

“Prens kararını soruyor,” dedi.

Jordin gözlerini kırptırdı. “Gece mi oldu?”

“Öyle olmasaydı, sormazdı.”

Jordin'in zihni çalıştı. Kendisine yöneltilen soruların yanıtlarını arıyordu ama artık yapılacak bir seçim yoktu. Ne

yapacağını çoktan biliyordu.

“Prensime Hükümdar olmama izin vermesi durumunda, onu Mabetimize bizzat götürceğimi söyle. Benim ve diğer tüm Hükümdarların hayatı onun elinde olacak. Ona, onu oraya bu gece götürceğimi ilet.”

Roland’ın kumandası altındaki Ölümsüz savaşçıların sayısı iki bindi ve bunların sadece üç yüzü Yırtıcı olarak adlandırılmaktaydı. Seçkin asker gücü en basit şekliyle Roland’ın Sığınağı olarak adlandırılan büyük mağarada duruyordu. Şu anda bunların iki yüzü ana bölmeyi doldurmuş, hepsi de siyah savaş elbiselerine ve çizmelerine bürünmüşlerdi. İnsan, Roland’ın onları azametinde şahitlik etmeleri için çağırdığını düşünmeden duramıyordu.

Fakat Jordin onun sadece bir Ölümsüz’ün damarına Hükümdar kanı girdiğinde neler olduğunu ve onu nasıl çok daha alt seviyede bir türe dönüştürdüğünü herkesin görmesini istediğinin bilincindeydi.

Rislon, Jordin’in yanıtını Roland’a iletmiş, bir saat içinde onu almak için tekrar mağaraya dönmüştü. “Hazırlar,” demişti. Hükümdar kanını nerede saklamıştı? Gelir gelmez ahırın açık bölmesindeki samanların altına itelediği matarasında. Rislon ona sert sert bakmış, sonra döneceğini söylemişti

Şimdi Jordin büyük odanın ortasına yerleştirilen, devasa şamdanlardan tekinin tam altında duran antik ahşap masanın yanında dikilmekteydi. Bölmede yanan mum sayısı yüzden az

değildi. Siyahlarla kaplı omuzların üzerinde süzülüyormuş gibi görünen hayalet benzeri Ölümsüz suratlarına kehribar renginde bir ışıltı saçmaktaydı. Herkes olan biteni kendi altın renkli alevleri tarafından aydınlatılan siyah gözlerle seyrediyordu. Kor-kunç bir sessizlik içinde dikilmekteydiler. Bazıları üst kat boyunca uzanan tırabzanlara yaslanmış, diğerleri her iki merdiven boyunca sıralanmıştı. Ana katta ise daha çok kişi vardı.

Rislon ve Sephan şu anda orada bulunan çok sayıda kişiden ikisiydi; yüzleri soğukkanlıydı. Cain, Prensini huzurunda ağırbaşlı bir şekilde dikilmekteydi. Kraliçe Talia ise olan biteni yüksek sırtlıklı, kırmızı kadife kaplı koltuğundan ifadesiz bir yüzle seyretmekteydi. Kaya hemen arkada, Roland'ın sağında dikiliyordu... Jordin onun fal taşı gibi açılmış gözlerini her yerde tanırды. Üzerinde basit siyah bir elbise vardı ve solgun tenli bacakları yarısına kadar açıktaydı. Roland'a bir şey ver-diyse bile bunun, Mabet'in yeriyle alakası olmamalıydı; Roland'ın bu bilgiye hâlâ ihtiyaç duyduğu açıktı.

Jordin onun Roland'a başka ne vermiş olabileceğini tah-min bile etmek istemiyordu. Kalbine büyük bir kıskançlık sancısı saplandı. Nasıl olmuştu da Roland'a böyle bir duygusal yakınlık beslemeye başlamıştı? Ona karşı böyle bir çekim hissediyorsa, Kaya kim bilir aynı şeyi ne kadar hissetmiş ol-malıydı. Kız bozulmamış bir meyveydi; taze bir duyusal arzuy-la sevmeye istekliydi. Genç kadın, Hükümdarlığını geri kazan-mak özlemi içerisinde olsa bile, yüzünde buna dair en ufak bir ipucu yoktu. Her şeyiyle, küstah bir şekilde Ölümsüz görünüyordu ve Roland'ın yanında dikilmek için kendisinin seçildi-

ğinin de tam anlamıyla farkındaydı.

Bu kadar büyük diğer bir grupta, Jordin bireysellik işaretleri yakalamayı –seyirciler arasındaki merak kuvvetlendikçe, sağdan soldan öksürüklerin ve fısıltıların yükselmesini veya arklı elbiseler, renkler, farklı uzunlukta etekler ve saç renklerine denk gelmeyi– umardı.

Oysa Roland'ın Yırtıcılarının hepsi garip denilebilecek derecede birbirine benziyordu. Yüzleri beyazdı, uzun saçları genelde örülmüştü ve süssüzdü. Arada sırada rastlanan mücevher parçaları haricinde, liderleriyle aynı siyaha bürünmüşlerdi. Bir savaşçının boynundaki kolye ya da solgun renkli parmağındaki yüzük. Onların içlerindeki Göçebe'ye, bakir doğanın yıldızları altında hayatı kutlayan bireyselliğin ayaklanmasına ve renk kargaşasına dair en ufak bir ipucu yakalayamadı.

Tabii camgöbeği giysili Talia haricinde. Siyahlar denizi içinde, tek bir okyanus damlasına benziyordu.

Toplulukta sadece dört kişi dikkat çekiyordu ve hepsi de uzun kollarının çevresine kırmızı bantlar geçirilmiş uzun perlerinler giyinmişlerdi. İki erkek, bir kadın ve Michael. Kemerlerinden altın kabzalı kılıçlar sarkmaktaydı; boyunlarının etrafındaki zincirlerde ise hilal şekilli Ay vardı. Rislon sığınağa yaptıkları uzun yolculuk süresince Savaş Lordu Lydia'dan bahsetmişti. O zaman bunlar Savaş Lortlarıydı, öyle mi?

Roland'ın üzerinde bol kesimli bir giysi vardı. Koyu mavi gömleğini belinden içeri sokmuştu; bunun üzerinde yine diğerine benzer, baldırlarına kadar uzanan daha uzunca siyah bir

pelerin vardı. Saçları arkadan sıkı sıkı atkuyruğu yapılmıştı. Koyu renkli tınakları mükemmel şekilde manikürlüydü ve kolları da dikkatle düğmelenmişti. Şarap renkli dudaklarında gülümsemeden eser yoktu. Sadece sessiz bir azim içindeydi.

Ama Yaratan, o, şu damızlık Prens çok yakışıklı. Ölümcül bir mükemmeliyetin simgesi.

Roland tek elini havaya kaldırarak yan tarafı işaret ederken gözlerini bir an olsun Jordin'den ayırmadı. Seriph seyircilerin dış hattında belirdiğinde siyah bir torba taşıyordu.

Serokonversiyon aletleri.

Torbayı masaya yerleştirdikten sonra ince, paslanmaz çelik iğneye tutturulmuş yarı saydam bir tüp çıkardı ve bunları matarada buldukları kan dolu küçük şişenin yanındaki beyaz beze bıraktı.

Jordin'in omurgasından aşağı bir korku dalgası süzüldü. Ölümsüz hayatını kaybetmek üzere olduğunun farkına vararak aniden korku, endişe ve garip bir aşağılanmayla doldu. Solunu hızlandı.

Roland onun yanına gelmişti. Elleri arkasında kenetliydi ve dudakları belli belirsiz bir gülümsemeyle gerilmişti.

“İsteddiğini alacaksın, hayatım ama sakın hata yapma, sözünü tutacaksın. Beni en ufak bir şekilde aldatırsan, seni şu anki haline geri döndürür ve öğrenmem gerekeni öyle ya da böyle, bir şekilde elde ederim. Benim istediğim şeyleri ele geçirme konusunda kendime has bir yöntemim var. Şüphelen varsa, Kaya'ya sorabilirsin. Onu bana getirmen çok düşünceli bir hareketti. Sanırım sana minnet borçluyum.”

Jordin'e yem atıyor, onun Yaratanıyla birlikte olma arzusunun kullanıyordu. Jordin'in kışkançlığından yararlanmak için oyuna başvurması onun zihninde o kadar iğrenç bir etkiye sebep olmuştu ki, Jordin ürpermeden edemedi. Hem de şimdi, bu kadar kişinin önünde.

Çenesini sıkı. "Sizin de söylediğiniz üzere... benim kade-rim şu anda sizinle bağı. Gelin, bu işi bitirelim."

Roland, Jordin'in arkasındaki iki Ölümsüz'e başıyla işaret etti. Adamlar öne çıktı ve ellerini sanki çıkaracakmışlarçasına ipek elbisesine yerleştirdiler. Jordin silkinerek ellerinden kurtuldu.

"Beni aşağılamak mı istiyorsunuz?"

"Aşağılamak mı?" O zaman Jordin, Ölümsüzlerin çıplaklık konusunda içlerinde herhangi bir korku barındırmadıklarını fark etti.

Ama Hükümdarlar barındırıyordu. Öyle değil mi?

"Beni affedin ama Hükümdar'a döndüğümde kendimi gariپ hissedebilirim. Elbiselerim üzerimde kalsın."

Toplanmış kalabalıktaki yüzler şaşkınlık içinde birbirlerine baktılar; Ölümsüzler, Prensleriyle bu şekilde konuşmazlardı. Jordin'in kulakları kendi ses tonundan rencide olmuştu.

"Lütfen," diye devam etti. "Sizi herhangi bir şekilde incitmek niyetinde değilim ama Hükümdarlar o kadar özgür değiller."

Roland, "Belki bu da ıstırabının bir parçasıdır," dedi. "Jonathan zamanında bizi tüm bu saçmalıklardan kurtarmamış mıydı?"

Öyle mi yapmıştı? Jordin tam olarak anımsayamadı.

Seriph, “Elbisesi kalsın,” dedi. “İşimize bakalım. Tüm geceyi böyle harcayamayız.”

Sonra herhangi bir onay ifadesi sergilemeden kaşlarını çatarak ona baktı. ”Masaya.”

Jordin masanın ahşap yüzeyinde döndü ve sırtüstü yattı. Tepedeki büyük şamdana bakıyordu. Yüz mumun hafif tıslaması ve cızırtısı Ölümsüzlerin istikrarlı soluklanışlarıyla birleşmişti. Jordin kendini bunca insanın, masanın etrafına bir ziyafet yüzünden toplandıklarını düşünmekten alıkoyamadı.

Seriph’in sakın eli bileğini kavradığında gözlerini kapattı.

Onu götür, Jordin. Ölüm son değil.

Yoksa öleceğini mi ima etmişti?

Müziğin hatırası Jordin’i avucuna aldı ve zihnini bir an için sakinleştirdi ama Ölümsüz sol dirseğinin üzerine turnikeyi bağlayıp, dışarı fırlaması için kolundaki damara vururken huzur yok olup gitti.

Lütfen, ölmeme izin verme.

İğne tenine battı. Jordin nefesini tutarak daha fazla acı ya da sıcaklık hissetmeyi bekledi; değişik kan türünün damarlarına girdiğini gösteren bir şey.

Hiçbir şey hissetmedi. Ne ani bir güç dalgalanması, ne duygu kabarması, ne acı, ne endişe... Hatta iğnenin küçük batma hissi haricinde en ufak bir karıncalanma, sızı bile yaşanmadı.

Hiçbir şey.

Oysa daha önce de burada, Hükümdar’a dönüştürülen bir

Ölümlü olarak yer almıştı. O zaman da, tıpkı şu anda olduğu gibi, dönüşüm biraz zaman almıştı. Değişim neden şimdi farklı olacaktı ki?

Sonra olan oldu. Keder üzerine bunaltıcı bir battaniye gibi çöktü. Ya yanılıyorsa, tekrar dönüşüm sadece ölüm getiriyorsa ne olacaktı? Ya Jonathan gerçekten de onun şu anda öleceğini ifade ettiyse?

Ölümsüzler en ufak bir ses çıkarmadı. Çıkarmış olsalar dahi, gelişmiş duyuları çoktan aksamaya başlamış, onların fısıltıları karşısında sağır kalmasına yol açmıştı bile. Rüyasında işittiği o müzik şimdi neredeydi? Kendisini duymak için zorladı ama içeride sadece sessizlik vardı. Mutlak ve boğucu bir sessizlik.

Karanlıklar içinde küçük ışık noktaları uçuşmakta, kayan yıldızlar gibi göz kırparak siyah ufka düşmekteydi. O kadar da geç değildi! Onları hâlâ durdurabilirdi! Panik tüm bedenini kaplarken derisinin gözeneklerinden ter fışkırdı. Zihin gözünde göğsünün diğer tarafına uzanmakta, iğneyi yakalamakta ve çığlık atarak bunu yerinden söküp çıkarmaktaydı.

Vücudu titremeye başladı.

Son ışık noktası da ölüp gitti. Hayatı boyunca şahit olduğu diğer herhangi birinden çok daha derin olan karanlık, aklına koyu siyah bir sis gibi yayıldı. Solunumunun yoğunlaştığını, nabzının yavaşladığını ve bedeninin serinlediğini hissetti.

Ölüyordu.

Bu farkındalığa vardığında, her şey için çok geçti. Ağzını açıp bağırarak yardım istemeyi denedi. Ona yardım ederlerdi,

öyle değil mi? Fakat kasları ona yanıt vermedi. Kolları her iki yanındaydı; hayatın son zerreleriyle titriyordu.

İğnenin dışarı kaydığını hissetti. Sonra hiçbir şey hissetmedi. Sadece mükemmel bir huzur içerisindeydi.

Karanlık.

Sessizlik.

Ölüm.

Sonra, herhangi bir uyarı olmadan, onun var olamamasının karanlığından bir ışık yükseldi. Bu, Jordin'in şuuruna sızmadı ya da bir kıvılcım zerresinden büyümedi; beyaz, sıcak bir alevle patladı. Bu, Jordin'in ölü dünyasını değiştirmede; yeni bir tane yarattı. Hayat oradaydı. Hiçbir şey ve her şey birlikte oradaydı.

Doğal oluşumun ötesindeki saptırılmış hayatın ani patlamasına tepki veren bir bedeninin olduğunun hayal meyal farkındaydı. Şu an için hiçbir şey doğal değildi. Her şey yeniydi.

Kulakları yumuşak ve güç unutulur bir mırıltıyla doldu. Tek bir sesle seslendirilen bir ton ve uzun notalar... Daha önce rüyasında duyduğunun aynısıydı bu! Müzik. Işık müzikti ve ona çölden sesleniyordu.

Bana gel, sevgilim. Uykundan uyan ve benimle bir olduğunı bil.

Gerçek hava Jonathan'ın müziği idi. Jordin bunu sinapsını kırılma noktasına kadar geren bir ilaçmışçasına içine çekti. Bu o kadar güzel ve canlandırıcı bir histi ki, kendini onun amansız gücüne direnemeyecek kadar güçsüz hissetti.

Hayatımı hissediyor musun, Jordin?

Jonathan'ın fısıltısı yeni dünya boyunca yankılandı; yu-

muşaktı fakat ışık ve müziğin ortak gücünü taşımaktaydı.

Gerçek olana neden direniyorsun? Kim olduğunu neden unutuyorsun?

Jordin fısıldanan bu kelimelerle birlikte uzaktan gelen bir çığlık işitti. Bu kendi çığlığıydı.

Beni bul, Jordin. Kendini bul. Bana gel.

Delicesine titriyor, kontrolsüz bir şekilde ağlıyordu. Ağzı ardına kadar açıktı. *Geleceğim. Seni bulacağım*, demek istedi ama çıkan tek ses sadece çığlıklarıydı.

Jordin bu ilk hayat patlamasının ne kadar sürdüğünü bilmiyordu. Ona sonsuzmuş gibi geldi. Hayat kendisiydi. Ev kendisiydi. Sonra ışık ve müzik yitip gitti; onu tekrar sessizlikler içinde bıraktı.

Bedeninin ahşap masa üzerinde gevşediğini hissetti. Tükenmişti. Çözölmüştü. Tekrar yapılmıştı.

Hayattaydı.

Kendi nefesinin sesi kulaklarında dalgalar halinde yükseliyordu. Jordin gözlerini açtı. Aklına gelen ilk şey şu oldu: Müziğe ne olmuştu?

Gitmişti.

Hızlanan kalbi bir an için sıkıştı ve sonra ritmik hızını tekrar keşfetti. Müzik uyananların rüyaları içindi, hayat için değil. Jordin gerçek hayatta burada, Roland'ın Sığınağı'ndaydı ve etrafı onun asık suratlı Yırtıcılarıyla çevriliydi. Tıpkı ölen biri gibi çığlık atmıştı. İçlerinde Hükümdar olma konusunda ufacak da olsa merak duyan birisi varsa, muhtemelen artık bu ilgisini yitirmişti.

Elini kaldırıp parmaklarına baktı. Teni çoktan koyulaşmıştı.

Jordin doğrulup oturdu ve kollarını göğsünde kavuşturmuş halde dikilen Roland'a baktı. Adamın bakışları ihtiyatlıydı. Bir süre daha hiç kimse konuşmadı. Kaya, siyah fal taşı gibi açılmış gözlerle ona bakıyordu, korktuğu açıktı.

Roland, "Demek ölmek böyle bir şey," dedi. "Korkunç. Kişinin böyle bir şeyi neden yapacağını hep merak etmişimdir." Jordin'e yaklaştı ve meraklı bir şekilde kaşlarını çatarken elini tuttukten sonra çevirerek başparmağıyla tenini ovaladı. Ardından havayı kokladı.

"Bu koku da ne?"

Jordin, "Hayat," dedi.

"Bunu biliyorum... akasya."

Jordin'in zihni hâlâ kendisine o müzik eşliğinde taşınan hayatın gücüyle doluydu. Kalbi hüznle doldu. Jonathan'ın yöntemi hep böyle mi olacaktı? Hayatı fısıldamak ve ardından onu yalnız bırakarak yok olmak?

Jordin kokuyu kastederek, "Cesetler ve Koyu Renk Kanlılar bundan nefret ediyorlar," dedi. Roland onu bildik bir merakla inceledi. Elini çenesine uzattı ve başını nazikçe çevirdi. Sanki yüzü ile gözlerindeki değişimi kontrol ediyor gibiydi. Gözleri buluştu. Roland'ınki orada takıldı kaldı.

Jordin'in yüzünü serbest bırakarak, "Pekâla," dedi. "Aramızda bir Hükümdar var. Bana söylemeye geldiğin şeyi hatırladığını söyle."

Jordin onun neden bahsettiğini hatırlayamadı. Zihni hâlâ

ölüm, hayat ve Jonathan'ın sesinin gittikçe şiddetini yitiren yan-
kısıyla meşguldü. Burada olmasının bir sebebi vardı; o kadarnı
biliyordu ama detaylar uçmuş gitmişti.

“Neyi söylemeye?”

“Benimle oyun mu oynuyorsun?”

“Hayır. Sadece neden bahsettiğinden emin değilim, o
kadar.”

“Sen Hükümdarsın. Bana diğerlerinin nerede saklandıkları
rını söyle.”

Şimdi onu diğerlerine götürmek için Hükümdar olduğunu
hatırladı ama kendisini onların saklandıkları yere bağlayan
detayları hatırlayamadı.

“Bizans,” dedi.

“Bizans'ta nerede?”

Jordin gözlerini kırıştırdı. Bildiği bu kadardı.

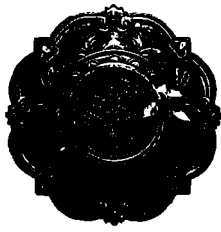
Odada etrafına bakındı. Herkesin gözü, masanın üzerinde
şaşkın ve ne yapacağını bilmez halde oturan kendisine kenet-
lenmişti.

“Ben...” Roland'a döndü. “Emin değilim ama hatırlaya-
cağımı biliyorum.”

Roland'ın çenesi memnuniyetsizlik içinde kasıldı. “Daha
önce de böyle demiştin.” Sağına dönerek merdivenlere yöneldi.
Ölümsüzler, tıpkı güçlü rüzgârla sağa sola savrulan yağmur
damlaları gibi çekildiler.

“Onu hemen benim bölmeme getirin. Michael, hemen bir
akıncı grubu oluşturun.”

Gitmişti.

16. BÖLÜM

Jordin, Roland'ın bölmesinde dikilirken nabzı deli gibi atıyordu. Rislon ve Sephan yukan çıktığı sırada ona eşlik ederlerken Jordin'i neredeyse beraberlerinde sürüklemişlerdi. Uzun koridoru geçmiş, Roland'la ilk kez karşılaştığı taht odasına girmişler, oradan da iç yatak odasına geçmişlerdi. Ona daha önce hoşgörülü davranmış olmalarına rağmen, bu kez oldukça sabırsızlardı. Eğilip selam vererek kapıyı Jordin'in arkasından kapatmışlardı.

Kısacası onunla yalnız bırakılan Jordin etrafını inceledi. Prens en lüks randevuları için burayı, özel yerleşim bölgesini, herhangi bir savaş meydanında yaptığı kadar büyük bir tutkuyla hükmettiği bu yeri ayırmıştı. Yerleri kaplayan kalın koyun postları, duvarlardan sarkıtılan ve odanın ortasındaki büyük yatağın karşı tarafını kaplayan koyu renkli kadife kumaşlarla ortama sıcaklık kazandırılmıştı.

Siyah, ahşap baş tahtasına, sayıca altıdan az olmayan koyu şarap renkli yastık ile altın renkli ipek kumaşlar saçılmıştı.

Yatağın baş tahtasına Jordin'in sadece şehrin antik bazilikalarında gördüklerine benzer gotik kabartmalar oyulmuştu. Eşit derecede antik haçlar yatağın dört direğinin tepesine yerleştirilmişti. Hepsinin ortasında gömülmüş bir kehribar taşı vardı. Yatağın yanında, alçak masada bir yığın kitap nöbet tutuyordu. Solmuş altın başlıkları loş ışıkla saklanmıştı ve hemen yanlarındaki demir mumlukta duran mumlar diplerine kadar yanmışlardı.

Odanın karşısında yere yakın bir divan vardı. Onun ayağının yakınlarında bir yerde yine, üzerinde bir düzineden daha az mum barındıran şamdanın yarı yüksekliğine kadar uzanan bir kitap yığını vardı. Jordin, Roland'ın bilime düşkün bir tip olabileceğini hiçbir zaman düşünmemişti ama burada, sehpa, kitaplardan teki açık halde durmaktaydı. Sanki telaşla bırakılmıştı ve bir sevgili tarafından gecenin yarısında oraya öylece atılmış gibi görünüyordu.

Roland pelerinini çıkarmış, kollarını sıvamıştı. Şimdi gösterişli ahşap bir masanın üzerinde duran iki kurşun kalay karışımı kadehten tekine şarap dolduruyordu. Kadehi kaldırarak içindekinin yarısını tek bir büyük yudumla içtikten sonra yerine bıraktı. İkincisine geçmeden önce bunu tekrar ağzına kadar doldurdu. Jordin'e dönmeden evvel, atkuyruğunun ipliğini çekip çözünce saçları omuzlarına döküldü. Jordin onu bugüne kadar hiç saç örgüsüz, boncuksuz ya da Göçebe savaşçıların yaptığı gibi kuştüyü olmadan görmemişti. Oysa şimdi, bu sade haliyle, her kadının imreneceği kadar güzeldi.

Kaslı ellerinden tekini kalçasına yaslamadan ve burnun-

dan derin bir nefes almadan önce şarabından bir yudum daha aldı. Jordin onun yüz ifadesini göremedi ama bunu fevri hareketinden tahmin edebilmesi çok kolaydı. Ona hizmet etmeyi önererek, Roland'ın içindeki canavarı uyandırmayı başarmıştı.

Onu götür, Jordin.

Nereye götürecekti? Jonathan ona Ölümsüz duyuları kadar uzak geldi ve ona kendisini en az onlar kadar engelliyor-muş gibi hissettirdi. Jordin hafızasının neden bu kadar kırılgan olduğunu, nerede yaşadığı ya da tam olarak ne yapmak için buraya geldiği türü detaylar bir yana, Hükümdar olmanın ne anlama geldiğini anımsamakta neden bu kadar zorlandığını anlayamadı. Bu detaylar zihninde hayaletler kadar yakalanması ve anlaşılması zor bir halde uçtu.

Oysa diğer hatıralar inkâr edilemez bir netlikle yankılanı-yordu.

Gerçeğe neden direniyorsun?

Neye direniyordu? Bu oda gerçek miydi? Hükümdar ve Ölümsüz arasındaki ayrım gerçek miydi? Hatırlayamıyorsa, neyin gerçek olduğunu nasıl kabul edebilirdi?

Kim olduğunu neden unutuyorsun?

O kimdi? Bir Hükümdar? Evet. İyi ama Hükümdar kimdi? Hafızası kanına, ona sadece kanının doğası için neyin önemli olduğunu hatırlatmak için mi bağlıydı?

Ölmüş ve ardından hayata geri dönmüştü; bu kadarını bili-yordu. Zorlu sınav şiddetli tartışmalara yol açmış, onu kontrol edilmesi zor bir neşeyle doldurmuştu. Ancak bunun verdiği coşku yok olup giderken hafızası onunla dolmuştu ve şimdi,

net bir içerik olmadan kendini kimlikten yoksun hissediyordu.

Tekrar doğuşun rahmine dönmeyi, kim olduğunu o zamanlardaki kadar büyük bir netlikle bilmeyi ne kadar da çok isterdi. Hükümdar kanını altı yıl önce aldığında bu şekilde hissettiğini hatırlayamadı. Neden bu kez böyle olmuştu?

Kim olduğunu neden unutuyorsun?

Haykırmak istedi: *Unutmak istemiyorum. Kim olduğumu bilmek istiyorum!* Bunun yerine şaşkın şaşkın dikildi. Sanki nefesi ciğerlerine zorla hava sokabildiği gibi hatıraları da zihnine atabileceğini düşünerek, inadına burnundan soluyordu.

Roland kadehi yerine bırakıp ona döndü. Her iki eli de kalçasındaydı. Uzunca bir süre Jordin'e öylece baktı, gözleri siyahtı. Jordin'in ondan nefret etmesi gerekirdi, öyle değil mi? Evet, geçmişte ondan nefret etmişti.

Buraya onu öldürmeye gelmişti. Bu doğrudu... Onu amacı uğruna kullanmak, sonra da öldürmek için buradaydı. Artık bu kadarını net bir şekilde hatırlayabiliyordu.

Ondan gerçekten nefret etmiş miydi?

Jordin, "Neden buradayım?" diye sordu.

Roland onu sanki ne yapacağına karar veremez bir tavırla seyretti.

Jordin etrafına bakındı, içerinin zenginliğinden bir kez daha çarpılmıştı. Burası rahat eşyalar, huzur ve ışıkla doluydu. Bereketli hayatın her tür işareti odadaydı. Buna rağmen, her nedense, Roland'ın da bir şekilde kim olduğunu unuttuğunu biliyordu. İçerisi her ne kadar mümkün olduğunca sıcaklık yatacak şekilde tasarlanmış olsa da soğuk taş duvarların yarattığı

ürpertir bastırılamamış ya da köşelerindeki karanlıklar uzaklaştırılamamıştı. Tıpkı masadaki şarabın kişiyi rahatlatacağını garantisinin olmayışı gibi.

Jordin ona bakarak, “Bana ne olduğunu bilmiyorum,” dedi. “Özür dilerim... bundan hoşlanmadığını biliyorum ama her şeyi hatırlayamıyor gibiyim.”

Roland, “Hükümdar olmak böyle bir şey mi?” dedi. “Bu kadar sefil olmanıza şaşırmamak lazım.”

“Sefil mi?”

“Belki şimdi, ölü kanı almadan öncesine kıyasla çok daha fazla.”

Sefalet. Şimdi her şeyi net bir şekilde hatırladı.

Roland, “Daha fazla oyun yok,” dedi. “Feyn’in kellesini simyacınıza ulaştırmamanız durumunda Ölümsüzlerin hepsine tehdit oluşturan bir virüsün serbest bırakılacağı türünden delice bir iddiayla bana geldin. Konseyim senin maksadının hiç de içten olmadığını düşünüyor gibi görünüyor. Hayatta kalmaya yetecek kadar gücünüzün olmadığını, dolayısıyla da bizi kullanarak dalavereye başvurduğunuzu, hafızana ilişkin şu saçmalığın zırvadan başka bir şey olmadığını düşünüyorlar.”

Bulmacanın ve zihninin parçaları teker teker yerlerini bulmaya başladı.

Jordin, “Konseyin yanılıyor,” dedi. “Hayatım üzerine yemin ederim ki, ölümüm ve dirilişim zihnimi baştan sona temizledi.”

“Öyle mi?”

“Bence öyle.”

Hafif, alaycı bir gülümseme Roland’ın yüzünü yumuşattı.

Bakışları Jordin'in bedenini yukarıdan aşağıya doğru taradı. Gerçekten meraklı olduğu belliydi ama Jordin onun ilgi gösterisinin sadece kendisini harekete geçirip kullanma yöntemi olduğundan şüphelendi. Roland masaya bir adım yaklaşıp her iki kadehi de eline aldı.

Dönerek, "Keşke zihnini okuyup oradan neler geçtiğini bilseydim, Jordin," dedi. "Doğrusunu söylemem gerekirse, seni ciddiye alıp almamakta kararsızım. Hükümdarlar zannettiğim gibi değil." "

"Peki, ne bekliyordun ki?"

Roland ona yaklaştı ve kadehlerden tekini uzattı.

"Bilmiyorum. Bu kadar ilginç olmayan bir şey. Sizin entrikacı olduğunuzu söylüyorlar ama ben odamda kaybolmuş bir kız görüyorum."

Jordin'i yumuşatmaya, güvenini kazanmaya çalışıyordu. Belki de daha fazlasına... Jordin nabzının hızlandığını hissetti ama bunun nedeninden emin değildi. Roland'dan nefret ettiğini biliyordu ancak kalbi bu konuda sürekli olarak kendisini uyarı bazında açıp kapatan zihniyle aynı düzeye gelmemiştir henüz.

Ondan nefret *etmişti*. Sözünü verdiği tek kelle Feyn'inki değildi.

Roland, "Korkmaya gerek yok," dedi. Kurşun-kalay karışımı kadehi koyu renkli dudağına kaldırıp bir yudum aldı. "Doğrusunu söylemem gerekirse, sana Konseyimden çok daha fazla güveniyorum. Bana bu konuda haklı olduğumu ispatlayacağını umuyorum."

"Tabii ki ispatlayacağım."

“İç. Bu şarabı Kale’ye giden bir nakliyeciden aldık; Hükümdar’ın masasından çalınmış bir şarap... umarım ıstırap içinde ölür.”

Jordin sırf onun gönlünü yapmak için şaraptan simgesel bir yudum aldı. Roland kadehi onun elinden aldı ve ikisini de yatağın yanındaki masanın üzerinde duran kitap yığınının yanına bıraktı.

“Bana hafıza kaybını ispatlayabilirsin.”

Jordin, “Sana doğruyu söylediğimi zaten biliyorsun,” dedi. “Bilmek istediğin şeyin ne olduğunu bilseydim, bunu sana söylerdim. Hükümdarlar her zaman doğruyu söylerler.”

“Oh, bundan eminim.” Jordin’in elini tuttu ve havaya kaldırıp yavaşça çevirdi. “Söyle bana, Hükümdarların aramızdaki farklılıklara rağmen Ölümsüzleri sevdikleri doğru mu? Jonathan’ın anlayışı böyle değil miydi?”

Jordin ne diyeceğinden pek emin değildi. Sevgi, sanırım evetti. Peki, *aşk*?

Roland’ın bakışları onunkiyle buluştu. “Hayır mı?”

Jordin, “Evet,” dedi.

Roland parmaklarını Jordin’in saçları arasında gezdirdi. “Kendimi sana garip şekilde kapılmış hissediyorum.”

“Senin kraliçen var.”

“O benim yatağımı paylaşmıyor.”

Bu itiraf Jordin’i şaşırttı. İçinde bulunduğu yönelim bozukluğuna rağmen, Roland’ın niyetini yanlış anlıyor olamazdı. Ona beslediği nefreti hatırlayıp hatırlamadığını anlamak için onu sınıyordu.

Jordin, “Zihnim gerektiği kadar açık olmayabilir,” dedi, “ama sevgi yüzünden burada olmadığımı biliyorum.”

“Oysa ben Hükümdarların umursadıkları, tepeden tırnağa doydukları tek şeyin sevgi olduğunu düşünüyordum. Sen hazza çok az kişinin yapabileceği kadar iyi biliyor olmalısın.”

Jordin onun, kalbinin ürkmüş bir at gibi atışını duyabileceğini biliyordu. Teninden yükselen sıcaklığı hissedebileceğini de öyle. Ter kokusunu alacağını. Hatta yanılıp bunu arzu hissettiği yönünde de yorumlayabilirdi.

Öyle miydi?

Roland muhtemelen samimi değildi. Öyle olsa bile Jordin av olmak istemiyordu.

Ya ciddiyse?

Jordin onun duygusal yakınlığına karşılık veremezdi.

Bunu hemen diğer bir düşünce takip etti: Onu reddetmek sadece Roland’ın güvenini sarsmaya yarayacaktı. Diğer yandan, onun sevgisini kazanmak Jordin için artı olabilirdi.

Roland başparmağının arkasıyla onun yanağını okşadı. “Ardımda bıraktığım teni görünce bu kadar çekici bulacağımı kesinlikle tahmin edemezdim.”

Jordin tereddüt etti. “Biz bir zamanlar aynıydık.”

“Bir saat önce aynıydık.” Roland’ın sesi rahatlatıcıydı. “Değişen, tıpkı altı yıl önce yaptığın gibi, yine sensin. Şimdi. Bana Hükümdar olmanın ne anlama geldiğini göster.”

“Hatırlamazken bunu nasıl yapabilirim ki?”

“Nasıl seveceğini mi unuttun?” Roland’ın dudakları Jordin’in saçlarını sıyırdı geçti; sıcak nefesi kulağındaydı. Bu,

Jordin'i korkuttu.

Roland'ın gücü ona uyuşturucu bir ilaçmış gibi geldi. Aynı anda hem korkutucu hem de cazipti. Kurtuluşu basit bir düşünce şeklinde belirdi: Roland ona karşı ister gerçekten bir şeyler hissediyor olsun, isterse de onunla dalga geçiyor olsun, onun güçlü kadınlardan hoşlandığı açıktı.

Jordin elini onun avuçları arasından çekerek geri adım attı ve yüzünü ona döndü. Çenesi gergindi. "Senin türünün kaderi belirsiz ve senin yapabildiğin tek şey ise yatağını düşünmek, öyle mi? Ben senin için koparılacak diğer bir çiçek miyim?"

Roland gerçekten afallamış görünüyordu. "Gerçekten düşündüğün bu mu?"

"Nasıl düşünmem?"

Roland'ın inanılmaz derecede solgun yüzü hafifçe pembeleşti.

"Senin ihtiyacın olan şey burada kilitli, belimden aşağıda değil. Bana yardım et, baştan çıkarma!"

Roland, "Sana yardım *ediyorum!*" karşılığını verdi. Jordin onu nasıl bu kadar kolay yola getirdiğine şaşırırdı.

"Nasıl?"

"Zihnini özgürleştirmeye çalışıyorum."

"Elbisemle birlikte mi?"

"Belki vücudunun serbest kalması, zihnini de özgürlüğüne kavuşturur."

"Düşündüğün tek şey buydu, öyle mi?"

Roland yumuşayarak hafifçe güldü. "Tam olarak değil, hayır."

Jordin ona yan yan baktı.

“Beni çekici buluyorsun.”

Roland, “Mecbur kalırsam,” dedi. Sonra, sanki itirafa zorlanmış gibi, “Evet,” dedi.

“Yani sadece zorlanırsan, öyle mi? Yerdeki kırntıları hesaba katmaya zorlanan biri gibi mi?”

“Sana tenini çekici bulduğumu söyledim, öyle değil mi?”

“Tenimi mi?”

Roland tereddüt etti. “Daha fazlasını.”

“O zaman bu biraz fazla. Ben Hükümdarım; öldürmen gereken birisiyim, yatağa atman değil. Yoksa sen de mi hafızanı kaybettin?”

Roland’ın yüzü asıldı.

Ne yapıyordu? Çok ileri gitmişti. O, Roland’dı, Ölümsüzlerin Prensiydi. Onun düşmanıydı.

Jonathan’ın aşkının.

Onu götür, Jordin.

Jordin’in ona, onun Jordin’e ihtiyacı olduğu kadar ihtiyacı vardı. Jordin onu kendisini keyifsiz hisseder halde bırakmaya dayanamadı. Tehlikeye atılan çok fazla şey vardı. Vazgeçmeye başlamıştı bile. Her an Rislon’u çağırabilir ya da onu kovabilir miş gibiydi.

Jordin hızlı, derin bir nefes aldı ve tek elini Roland’ın omzuna uzattı.

“Roland. Lütfen. Buradayım çünkü riskler bahsettiğim kadar yüksek. Ayrıldığın günden beri, yaptığın seçimi küçümsedim. Bu son seçeneğim olmasaydı, sana kesinlikle gelmez-

dim. Doğruyu mu istiyorsun? İşte duydu. Eminim ki dahası da var ama bunu hatırlamak için yardımın gerekli.”

Roland bir adım gerileyince Jordin’in omzundaki eli aşağı doğru kaydı ama sonra hatırladı.

“Hükümdar sığınağının anahtarı! Kale!” diye haykırdı.

Roland şarabının kalanını da kafasına dikip kadehini yerine bıraktı ve ona sert bir bakış atarak içeriye arşınlamaya başladı. Elleri kalçasındaydı. Ölümsüz Prensi’nden ziyade somurtan bir aslanı andırıyordu. Ayrıca içinde bulunduğu zor durum Jordin’inki kadar belirsizdi, öyle değil mi? Jordin bir an onu rahatlatmak istedi.

Rahatlatmak mı? Bundan sadece bir yıl önce çok sayıda Hükümdar’ın katledilmelerini seyreden bu adamı mı! Onu geriye kalanları öldürmekten alıkoyacak şey neydi?

Hiçbir şey.

İşte burada, konfor içerisindeydi. Fakat ne kadar ihtişamlı görünse de dışarı ıstırap yayıyordu.

Tıpkı Jordin gibi.

Neden unutuyorsun?

Jordin’in kalbine büyük bir ağırlık çöktü. Jonathan’ın kanıyla doluydu ama huzuru olmayan, içi boş bir kap, sahipsiz bir şeydi.

Jonathan hepsini terk etmişti.

Hava nefes alınamayacak kadar ağır geldi. Zihni umutsuzlukla doldu. İçindeki tek güçlü düşünce, Roland’ın bunu hissetmesine izin vermemesi gerektiği idi.

Oysa çok geç kalmıştı. Gözlerini dolduran yaşlara engel

olamadı. Damlalardan teki yanağından aşağı kayarken, kendisinden nefret eder halde donmuş şekilde olduğu yerde dikildi.

Sonra hepsi birden, en ufak bir engellemeyle karşılaşmadan akmaya başladılar. Artık ne kadar istese de engel olamazdı.

Roland içeride dolanmayı bırakmış onu seyrediyordu ama Jordin'in görüşü onun tepkisini göremeyecek kadar bulanıktı.

Yarı dönerek, "Üzgünüm..." demeyi başardı. "Bana ne oluyor, bilmiyorum."

"Sorun değil."

Roland'ın ses tonu alçak ve rahatlatıcıydı. Bu, Jordin'in kalbinin derinliklerinden bir hıçkırığın kopmasına sebep oldu. Kontrolünü geri kazanmalıydı. Duygu gösterisi, bir Ölümsüz için olmasa da hiç şüphesiz yeni dönüştürülmüş bir Hükümdar için yakışıksızdı. Dünya bir yana, bir Ölümsüz sevgi, neşe, huzur, barıştan bahseden, Jonathan'ın kanını taşıyan birisinin vereceği böyle bir tepki karşısında ne düşünürdü?

Roland ona yaklaştığında elini koluna bıraktı ve başını eğerek yüzüne baktı. Jordin başını kaldırdı, Hükümdarları avlayan ve kadınları elde eden güçlü savaşçıyla değil, bir beyefendinin yüzüyle karşılaştı. Jordin'in gözyaşlarını başparmağıyla sildi.

"Seni incitmek istemedim."

Jordin sonunda biraz biraz kontrolü yakalayabilmişti.

"Ben kayboldum," diye fısıldadı.

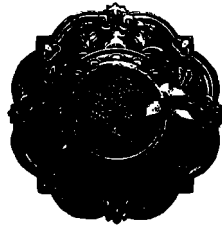
Roland ona bir süre öylece bakarak yanağına dokunduktan sonra onu çekip göğsüne yasladı. Hareketsiz dikildiler, Jordin'in nefesi aralarındaki havayı ısıtmış, gözyaşları Roland'ın göm-

leğinin siyah ipeğini rezil etmişti.

Jordin'i kucaklayan kolları güçlü olmaya çok istekliydi.

Sonra onu bıraktı. Roland kapıya yönelince Jordin içine derin bir nefes çekti. Roland ona doğru döndüğünde tek eli kapının kulpundaydı.

“Bu gece burada tek başına ve rahatsız edilmeden uyuyacaksınız. Kendine gel, Jordin. Şu virüs hakkında söylediklerin doğruysa, halkımın hayatı buna bağlı demektir.”

17. BÖLÜM

Feyn kürsüdeki ağır taş masa boyunca kayarcasına ilerleyerek, “Bundan şeref duymalısın,” dedi. “Benim hayat bulduğum nokta da tam olarak burasıydı.”

Masadaki adam konuşmadı. Corban ağzına bir tıkaç geçirilmiş ve onu kurbanlık bir koyunmuş gibi sıkı sıkı bağlamıştı. Ellerini ve ayaklarını bağlamış, gömleğini kesip açmış, başını kalın bantlarla masaya sabitlemişti. Ancak Feyn serbest olsa bile Rom’un kendisine herhangi bir yanıt vermeyeceği türünden bir hisse sahipti. Fanatizminin bu son aşamasında sessizliğe mahkûm edilmişti. Yakında toy inançlarının hepsini destekleyen hayallerinin tümü yıkılacaktı.

Feyn ona acıyı gösterecekti. Aynı zamanda mükemmel huzuru da.

Feyn döndü. “Sana yaptığım şeyin bir iyilik olduğunu fark et,” dedi. Sesi sıralarla dolu bölmede her yerden düzgün bir şekilde duyulmaktaydı.

Eski Senato Salonu’ndaki elektrik lambaları yakılmıştı;

farklı milenyumdan kalma tavan resimlerini aydınlatıyorlardı. Kürsünün hemen tepesinde, Senato meşalesinin bir zamanlar gece gündüz yandığı yerin üzerindeki büyük koyu renkli leke, paha biçilemez bir çalışma olarak adlandırılacak resmi silikleştirmişti. Feyn hep orada sanki eli andıran bir şey gördüğünü düşünmüştü. İşaretparmağı ileri doğru uzanıyor, yıllar içinde daha da kararan siyah lekenin kenarından günyüzüne çıkıyordu. Şu meşale sonsuza kadar yanmak üzere yakılmıştı.

Ta ki onun söndürdüğü güne kadar da yanmıştı.

Corban hazırlıklarını tamamladığında Feyn de arkasına döndü. Corban, Rom'un gözlerini mengeneyi andıran ama tam aksi bir etki yaratan metal aletlerle fal taşı gibi açmıştı. Rom sırtüstü yatıyordu ve gözleri paslanmaz çelik çerçevelerle açılmıştı. Şakaklarının üzerindeki makası andıran kulplar ışıldadı. Corban dönüşüm sırasında Rom'un gözlerinde yaşanacak değişimi incelemek istemiş, Feyn de bu talebe olumlu yanıt vermişti.

Rom'un solunumu istikrarlı olsa da zahmetliydi. Gittikçe hızlanan kalp atışını ele vermeye yetecek derecede duyulabilir olsa da kontrollüydü. Bunun ardından ne geleceğini bildiğini düşündü.

En ufak bir fikri yoktu.

Feyn içeri girdiğinden bu yana masaya dokunmamış, Seth ve Koyu Renk Kanlılarından diğer bir tanesi Rom'u oraya kaldırırken geride durmuştu. Her ne kadar bugün olduğu kişiyi hiçbir şeye değişmeyecek olsa da, ki bunun için Saric'e minnet borçluydu, yaratıldığı günden bu yana taş masayı gördüğünde hissettiği tiksintiyi bastıramamıştı. Dünya yönetim tiyatrosunda

Hükümdar'ın varoluş simgesi olmasa, Feyn bu taş masayı çoktan imha ettirirdi. Bu, Hükümdar'ın Yaratıcı'nın dünyadaki gözle görülür eli olması kadar, Düzen üzerindeki başkanlığının da somut anımsatıcısıydı.

Senato toplantılarına katılmayı bırakma sebebinin bu masa olduğunu hiç kimse anlayamamıştı. Bunun ardından, Senato'yu tümüyle dağıtması hiç de zor bir adım olmamıştı.

“Yakında, halkına karşı beslediğin, gerçekten de seni rahatsız eden birçok şeyden teki olan sadakatin ağırlığı yok olacak,” dedi. “İstirap içerisinde yaşamayacak, bugüne kadar yaptığın gibi güneşten saklanmayacaksın. Benim masamda yiyeceksin. Kabul etmem durumunda, yatağında bile uyuyabilirsin. Çabalamadan sadece tek bir iradeye, benim irademe, sadık kalarak huzurlu olmayı öğreneceksin. Bunu takip eden saatler içinde düşün. Sarılacak bir şeye ihtiyacın olacak.”

Corban masanın gerisinde ellerini kavuşturdu. Bekliyordu. Feyn başıyla işaret edince şeffaf, diğer ucunda başka bir stent olan lastik tüpe bağlı basit paslanmaz çelik stendi kaldırdı. Feyn keskin bir iradeyle hissettiği ürpertiye bastırdı. Bu, kendi dönüşümünü sağlayan cihazı öpme arzusuyla çelişkiyordu.

Corban hemen yanındaki yeri işaret ederek, “Efendim,” dedi.

Feyn masanın etrafından dolanarak, “Bunun Corban'a dahi bahsetmediğim bir şeref olduğunun farkına varmalısın,” dedi. “Ancak Corban seni kıskanmayacaktır, öyle değil mi Corban?”

Simyacı, “Sizin dileğiniz benim için emirdir, efendim,” dedi.

Fakat adam tabii ki kıskanıyordu. Rom'un almak üzere

olduğu şeyi elde etme fırsatını yakalamak için, aralarından kim kendi kolunu ısırp kopartıncıydı ki? Doğrudan Feyn'den alınan, Yaratanlarının tam doz kanı uğruna...

Feyn elbisesinin kalın kolunun ucunu kaldırdı. Kan kırmızı elbisenin altın renkli dikişinin kenarından siyah damarlı akik ışıldadı. Bunu arkaya doğru katladığında teninin hemen altındaki koyu renk damar günyüzüne çıktı.

Corban'ın kıskançlığının hafifletici etmeni, Feyn'i memnun etme yönünde beslediği içsel arzusunun yanı sıra merakıydı. Feyn'in koluna turnikeyi dolayıp damara kan durdurucuyu uygularken, dikkatli hareketlerinin dışında hiçbir şeyin farkında değilmiş gibiydi. Corban koluna stenti sokarken, Feyn çeliğin soğuk ısırsını hissetti.

Corban ona tekrar hatırlatarak, "Hayatta kalacağımın garantisini veremem," dedi.

Feyn, "Bunu yakında öğreneceğiz," karşılığını verdi.

Corban'ı seyrederken, Rom'un ölümüne şahitlik etmeye hazır olup olmadığını merak etti. Onca geçmiş... Ama onu orada, gözleri zorla açılmış halde yatarken gördüğü sırada Rom'un kendisi için çoktan öldüğünü biliyordu.

Corban diğer ucu büyük bir dikkatle doğrudan Rom'un şahdamarına batırırken hiçbir şey söylemedi. Rom gözlerini hafifçe kırptırmak haricinde hissettiği acıya ilişkin diğer herhangi bir ipucu göstermemişti.

Feyn başını sertçe sallayınca simyacı ona baktı. Gözlerini indirerek küçük vanayı açtı. Boyalı tüpteki koyu renk kan akmaya başladı.

Feyn'in kanı. Yaratan'ın kanı.

Feyn elini açarken damarındaki hafif çekim dışında hiçbir şey hissetmedi. Gözleri Rom'a kilitlenmişti. Rom ani bir soluk aldı ve yumrukları kilitlendi. Boynundaki kalın damar seğiriyordu.

Feyn birkaç saniyede bir, Senato'nun gerisindeki büyük saate bakarak tüpteki akışı izliyormuş gibi görünen Corban'a göz attı. Zaman yavaşlamış gibiydi.

“İşe yarıyor mu?” diye sordu.

İlk başta Corban'ın kendisini duymadığını düşündü.

Rom'a baktı. Boynundaki damar iyice kasılmaya başlamıştı.

Corban, “Evet,” dedi.

Seyirme gözle görülür bir spazma dönüştü. Rom'un çelik aletlerle ardına kadar açılmış gözleri tavana bakmaktaydı ama Feyn onlar olmasa bile gözlerin hissedilen dehşetten bu şekilde açılacağına bilincindeydi.

Ne görüyor, diye merak etti. Feyn'e göre bu, ruhunun yırtılışıydı. Kendi dönüşümü onu stazın rahminden, ne Saadet ne de korku olan, herhangi bir rüya ya da hatıra içermeyen o güzel hiçlikten çekip almıştı. Tenindeki moleküllerin tamamen farkına vardığı o yerden. Orada doğal gözlerin göremeyeceği bir dünyanın sessizliğini duymaktan fazlasını hissetmişti. Sanki tek parmağı bu dünyada, diğeri ise onun aynadaki görüntüsünde bir yerdeydi.

Saric onu tüm bunlardan, tam anlamıyla bildiği tek bütünlükten çekip ayırmıştı.

Şimdi, Rom'a bakarken karanlığı ve onu o yerden çekip alan o ürpertici korku katranını hatırladı. Acıyı. Karanlık hayatın farkındalığını. Buraya, sığ bir dünyaya kendisini sıkıştı-
rarak, sanki kapı aralığından geçiyormuşçasına girmişti. Aynı anda hem imkânsız hem de eziyetli.

Rom'un göğsünün yanlarında ter damlaları oluştu ve aşağı doğru süzülerek kaburgalarından ve kaslarından indi. Sarsıldı ve ağız tıkacının arkasından homurdandı. Kolları her iki yanın-
da kasılmış, bilekleri bağlandığı ipe sıkı sıkı asılmıştı.

Feyn, Rom'un başının üzerinden uzanıp gözlerine bakan Corban'a göz attı.

Rom yay gibi kıvrılarak masadan havalandı. Ayak taban-
ları taşa gömülmüş, sırtı imkânsız derecede bükülmüştü. Daha da yukarı kıvrıldı. Kasları kilitlenmiş, kolları sertçe gerilmişti. Kalçaları o kadar yüksekteydi ki Feyn böyle bir hareketle onun sırtını kırmasının imkân dahilinde olup olamayacağını merak etti. Başını aşağıda tutan bir şey olmasa, onun inanılmaz dere-
cede kıvrılma sonucunda omurgasını kırdığını duyabileceğın-
den emindi.

Ağız tıkacından boğuk bir çığlık yükseldi.

Feyn, "Ne oluyor?" diye sordu.

"Değişim, efendim. Siz de buna benzer bir tepki vermiş-
tiniz."

Rom tekrar haykırdı, tıkacın gerisinde hızlı hızlı soluyor, aleni acıyla kasları kasılıyordu. Ses yerini uzun bir çığlıklar dizinine terk etti.

Feyn daha önce Rom'u hiç böyle duymamıştı; kendini o

kadar kaybetmişti ki. O soğukkanlı adam gitmişti. Onun yerinde bir deli yatıyordu ve damarlarında canavarlar savaşıyordu.

“Bu onu öldürüyor.” Dudakları arasından dökülen bu kelimeler kanını dondurdu.

“Biraz zaman tanıyın, efendim. Gelin, gelin ve bakın!” Yana doğru çekilerek eliyle çağırdı. Feyn kendi dönüşümünden bu yana masanın kenarına ilk kez sıkı sıkı tutunarak Rom’un başına doğru eğilmek için iyice yaklaştı.

“Gözleri. Görüyor musunuz? Gözleri!”

Bir zamanlar inanılmaz derecede parlak olan yeşil renk donuklaşmaya başlamış, sütsü bir elaya dönüşmüştü. Gözbebeklerinin beyaza dönene kadar donuklaşmasını mest olmuş bir halde seyretti. Göz küreleri kan çanağına bürünmüştü. Birkaç saniye boyunca solgun kaldılar. Sol gözünün irisinde kapkara bir girdap oluştu. Bu, sanki suya damlatılan siyah bir mürekkebi andırıyordu. İris boyunca iç halkaya kadar yayıldı ve sonra aynısı sağ gözünde yaşandı. Sanki siyah bir yılan kafasının içinden kayıp gitmiş gibiydi. Gözleri bulutlandı; tıpkı Bizans’ın gökyüzünün fırtına öncesi köpürmesini andırıyordu. Sonra bir obsidyen gibi siyahlaştı. Sanki Feyn’in gözü önünde sertleşiyorlardı.

Rom’un sıkılı dişleri çılgınlıklarını sonlandırırken, bunun yerini burundan alınan umutsuz soluklar aldı. Göğsünde koyu renk işaretler belirdi. Hayır, bunlar işaret değil, teninin altındaki damarlarının tüyler ürperten siyahıydı. Boynundan çenesine doğru uzanıyor, yanaklarına çıkıyordu. Kırılmadan önce bardakta oluşan çatlaklara benziyordu. Rom tekrar masaya düştü

ve titremeye başladı. Titreyiş ayaklarından bacaklarına, oradan da gövdesine yayıldı. Bu yüzden gittikçe daha büyük bir şiddetle sarsıldı. Ta ki masa da onunla birlikte titreyene kadar.

“Bu onu öldürüyor!”

Corban başını kaldırarak Feyn’e boş boş baktı. Onun açısından, Rom’un ölümü sadece düşünsel ve bilimsel sebeplerden dolayı bir kayıptı. Oysa Feyn bir an için Rom’un yaşayıp yaşamamasının kendisi açısından önemi olduğunu fark etti.

Tabii ki vardı. Ölürse, ona Hükümdarların nerede saklandıklarını söyleyemeyecekti.

Ağız tıkaçı kanla lekелendi. Dilini ısırmişti. Bir damla yavaş yavaş masaya doğru kaydı. Bu, kırmızı bir kan değildi.

Neredeyse siyahtı.

Feyn’in gözleri Rom’un irislerine kayarak herhangi bir ışıltı var mı diye baktı.

Karanlık dairelerin arkasından hafif bir ışık belirdi. Feyn’in nabızı yeni hayatın tanıdık manzarasıyla hızlandı. Bu, bir an için gözlerde ışıldıyormuş etkisi yaratarak parlayıp alevlendikten sonra geri plana çekilerek irisleri etrafında sadece tek bir altın renkli halka bıraktı.

Sarsılma durdu. Rom’un bedeni gevşedi. Solunumu durdu. Göz küreleri titredi, ardından hareketsizleşti ve tavana sabitlendi.

Feyn ve Corban bir an için baktılar, simyacı başını yana doğru yatırmıştı.

Feyn, “Öldü mü?” diye sordu.

“Belki yeterince güçlü değildi.”

Feyn, Corban'a son bir hüzünlü bakış atarak masaya sırtını döndü. "Artık benim bir işime yaramayacak."

"Efendim, affedin beni."

Feyn tekrar döndü. Tam Corban'a onu alıp götürmesini, ceset hâlâ tazeyken üzerinde istediği deneyi yapabileceğini söylemek üzereydi ki, masadaki beden kanlı ağız tıkacının gerisinden içine derin bir nefes çekti.

Feyn hızla arkasına döndü.

Rom hareketsizdi; sanki ebedi istirahatte yatıyor gibiydi. Corban ona doğru eğilerek gözlerinin içine baktı.

Feyn daha da yaklaşarak, "Ağızındaki tıkacı çıkar!" dedi.

Corban tıkacı ve ardından da gözleri açık tutan aletleri çıkarırken, gözler ona doğru kaydılar.

Rom gözlerini kırptırdı. Feyn'e garip garip baktı. Sorunun eşiğindeki birinin bakışıydı bu. Ya da karşısındaki yüzü hatırlayan birinin.

"Onu masadan kaldır."

"Efendim, ben..."

"Seth. Rados." Feyn parmaklarını şıklattı. "Onu kaldırın."

Koyu Renk Kanlılar merkez koridora, oradan da kürsünün yan merdivenlerinden yukarı yöneıldiler. Onu çözüp kaldırdılar.

Feyn bir zamanlar Hükümdar'ın oturduğu, masanın arkasındaki yeri işaret ederek, "Sandalyeye oturtun," dedi.

İkili onu sandalyeye taşıyıp yerleştirirken Rom ayakları üzerinde dengesizdi.

Bir kez daha gözlerini onlardan Corban'a ve Feyn'e çevirdiğinde bakışları orada bir süre oyalandı.

Feyn, “Gözlerini indir,” dedi. Rom tereddüt etti, ardından yere baktı.

Feyn onun sarkık bedenini uzun bir süre incelerken, Rom’un kolları sandalyenin kollarından aşağı bol bir kumaş parçasıymış gibi sallandı.

Feyn masanın etrafından dolaşıp onun önünde dikilerek, “Pekâla...” dedi. “Şimdi benim bir zamanlar deneyimlediğim şeyi yaşadın. Nerede olduğunu biliyor musun?”

Rom sessiz kaldı. Ona direnemeyeceği açıktı.

“Cevap ver!”

Rom alçak sesle, “Evet,” dedi. Sesi sakın ve tırtıklıydı.

“Ben kimim?”

Rom’un yanıtı geç geldi, bir fısıltıdan öte değildi. “Feyn.”

“Sen şimdi nesen?”

“Ben...” Feyn onun hâlâ yere odaklı halde duran gözlerini tekrar kırıştırdığını gördü.

“İstersen biraz daha açık olayım. Sen *kimlerdensin*?”

Rom ona baktı.

Feyn, “Gözlerini indir,” diye çıkıştı.

Rom başını tekrar önüne eğdi.

“Kime aitsin?”

Rom, “Sana,” dedi.

“Peki, bu beni senin gözünde ne yapıyor?”

Yine yavaştı. Çok yavaş. Feyn nabzının hızlandığını hissetti. Belki dönüşümü tamamlanmamıştı.

Rom sonunda alçak tonlu, tırtıklı bir sesle, “Yaratanım,” dedi.

“Yaratanın. Bu itibarla sözlerime herhangi bir ödün olmadan bağlısın.”

Feyn olan biteni büyük bir ilgiyle seyreden Corban’a göz attı. Seth ve Radus kenara çekilmişlerdi.

“Şimdi, söyle bana.” Feyn, Rom’un önünde üç adım attı ve durdu. “Diğer Hükümdarlar nerede?”

Rom’un bakışlarının oraya buraya kaydığını fark etti. Sanki yerde dolanan bir kemirgeni takip eder gibiydi. Elleri hafifçe titredi.

“Bir daha soruyorum. Halkının geri kalanı nerede?”

Titreyiş kolundan omzuna doğru ilerledi, büyük bir ağırlığın altında savaşıyormuş da kasları iflas etmek üzereymiş gibiydi.

Feyn başını yana doğru eğdi.

“Konuş!”

Rom sessiz kaldı.

Feyn, gözlerini hemen yere indiren Corban’a sert bir bakış attı.

“Bu, başarılı değil miydi?”

“Eldeki tüm verilere göre, öyleydi ama daha önce hiçbir Hükümdar dönüştürmedik. Onun bedeni değişti ama zihninin aynı noktaya gelmesi biraz zaman alabilir, efendim.”

“Ne kadar zaman?”

“Belki bir saat. Belki de daha uzun.”

“Uzun mu? Daha uzun zamanımız yok!”

“Virüsün serbest bırakılacağını iddia ediyor...”

Feyn onun lafını, elini yarı kaldırarak kesti ve dikkatini

tekrar Rom'a yöneltti. Doğru söylüyorsa, virüs üç gün içinde serbest bırakılacaktı. Bu düşünce Feyn'in ensesinde bir ürpermeye yol açtı.

“Şimdi. Bana direndin. Damarlarındaki kana direndin.”

Yanıt gelmedi.

Feyn, Rom'un yanına tırmanıp tek eliyle onu ensesinden yakaladı ve silkeleyerek ayağa kaldırdı. Sonra daha da yukarıya, ta ki ayakları yerden birkaç santim uzaklaşana kadar, havaya kaldırdı. Doğrudan yüzüne baktı. Kolu çabadan ziyade öfkeden titremekteydi. Gücünü nadiren bu şekilde ortaya koyardı.

Saric onu yaptığı gün, hedeflediğinden daha fazlasını yaratmıştı.

“Tek bir şeyi anlayacaksın, Rom Sebastian. Ben artık senin Yaratanıyım. Sadakatin bana. Düşünmeden ya da tereddüt göstermeden bana itaat edeceksin. Senin bunu anlamanı sağlayacağım, hem de hızla. Bu senin açından çok daha acısız olacak.”

Ensesini hafif bir silkeleyişle bıraktı. Rom sandalyenin kenarından kayarak yere yapıştı; düşüşünü yumuşatamayacak kadar zayıftı.

Feyn üstüne çullanarak onu yanaklarından yakaladı ve yanında dikilen ilmi savaşçıya doğru çevirdi.

“Onları görüyor musun? Şu ikisini?”

Rom yoğun nefesi arasından, “Evet,” demeyi başardı.

“Radus, kılıcını Seth'e ver.”

Adam kısa kılıcını çelik havada bir tıslama çıkaracak şekilde çekti ve Seth'e uzattı, o da bunu aldı.

“Seth, Ratus’u öldür.”

Ratus’un gözleri ilk başta hafifçe, Seth kılıcı göğüska-fesine saplayıp kabzasına kadar itelediğinde ise ardına kadar açıldı.

Ratus dizlerinin üzerine düştü. Elleri göğsünün derinlik-lerine gömülen kılıçtaydı.

Feyn, Rom’un kulağına, “Güzel, öyle değil mi?” diye fısıldadı. “Gücümün mutlak olduğunu anlamıyor musun?”

Rom’un yutkunduğunu işitti. Titrediğini hissetti.

“Seth.”

“Evet, efendim.” Adamın sesi mırıltı gibiydi. Feyn onun kendisini memnun edecek her şeyi yapmaya hazır olduğunun farkındaydı. Aslında onun bundan haz aldığının da öyle.

“Kılıcını al.”

Seth kılıcını kınından çıkardı. Gözleri Rom’a kilitlenmiş, beklenti içerisindeki bir kedininkini andırır çiziklere dönüş-müştü.

“Boğazını kes.”

Başı hızla havalandı. Hizmeti süresince ilk defa efendisine fal taşı gibi açılmış gözlerle baktı; içinde bir soru işareti vardı ama sadakatinden taviz veremezdi.

Kılıcını kaldırdı ve yavaşça, gözleri Yaratanına odaklan-mış bir halde, keskin kısmı boğazına yaslayıp kaydırды. Bir an için orada öylece dikildi. Yüzünde şok ve adanmışlık savaşı-maktaydı. Yaradan etrafa kan fışkırdı ve aralarındaki kürsüye saçıldı.

Ah, muhteşemdi! Feyn onun, yaratışının zirvesi olduğunu

düşünmekte haklıydı.

Seth yere yığılmadan önce sendeleyerek ileri doğru tek bir adım attı. Ona hayat veren koyu renkli kan boşalmaya başlamıştı.

Feyn, Rom'un suratını ters tarafa iterek, "Sana kendine gelmen için biraz zaman tanıyacağım," dedi. "Bir sonraki konuşmamızda, bana itaat edeceksin."

Doğrularak üstünü başını silkeledi ve Seth'in yere yığılmış bedenine hafif bir pişmanlıkla dudağını bükerek baktı.

"Corban." Simyacı gözle görülür derecede titremekteydi.

"Efendim?"

"Onu aşağı götür. Dönüşümü tamamlandığında bana haber yolla... bedenlen, zihnen ve ruhen."

18. BÖLÜM

Jordin büyük bir şaşkınlıkla uyandı, gözleri fal taşı gibi açıldı, kalbi göğsünde gümbür gümbür atıyordu. Geçen gece olanlar zihninde bir şelale gürültüsüyle çağıladı.

İnleyerek doğruldu. Büyük yatağın kumaş örtüsü kapalıydı, bir mumun hafif ışıltısı tavandan gölgeler yansıtıyor, ona ölü olmadığını anımsatıyordu.

Roland onu uyusun ve hatırlasın diye yalnız bırakmıştı.

Hükümdar kanını almış ve bir sevgi patlaması içerisinde yeniden doğmadan önce ölmüştü ama o anın güzelliği, geldiği kadar hızlı gitmiş olmasındaydı.

Perdeyi yana itti ve Jonathan'ın sözleri zihnini doldururken yakında duran masanın üzerindeki muma baktı. *Neden unuttuyorsun?*

Nedenini bilmiyordu ama bu unutuşla birlikte, benlik duygusunu da kaybetmişti. Korku onu kırıma noktasına itmiş, o da yeniden doğuşta bu kadar çok güzellik hissetmenin sebep olduğu canlanma eşliğinde kendi ıstırabının şiddetle farkına

varmış, ağlamıştı.

Neden güzellik onu bu kadar çabuk bırakmıştı?

Sadece Hükümdar olmanın ne demek olduğunu unutmakla kalmamış, aynı zamanda varoluşunun detaylarını da kaybetmişti.

Jordin gözlerini kırptırdı.

Fakat şimdi biliyordu, öyle değil mi? Hükümdar Mabe-dinin en ince detayları hafızasına geri dönmüştü. Yıkıntılar arasından uzanan geçit. Branda kanat. Yuvarlak oturulacak yerleri olan büyük bölme... Kapı girişinde eski perdesi olan kendi küçük odası. Ölümsüzlüğün sisiyle gizlenen her ne varsa, Roland'ın Sığınağı'na geldiğinden bu yana ilk kez netti. Tıpkı Kale'ye uzanan yeraltı labirentinin detayları gibi. Diğer birtakım hatıralar da belirmişti: yerler, insanlar, tarihler... Hepsi de art arda yerli yerine oturuyordu.

Ancak Jonathan bu unutuştan bahsetmiyordu. Onun sözleri Jordin'in ruhunu sorgulamıştı; Hükümdar *olmayı*, söz verdiği hayat bolluğunu.

Bu, Jordin'e geri gelmemişti.

Hiç bilmediği bir şeyi nasıl hatırlayabilirdi? Yoksa bunu bir zamanlar, Hükümdar olduğu o ilk günlerde biliyor muydu?

Göğsünü bomboş hissetti. Gerçekler yatağın üzerindeki hayvan derisi kadar ağır ve karanlık kadar yoğun bir şekilde yerine oturdukça, gözleri nemlendi. Jonathan'ın sözünü verdiği huzur her neyse, şu anda da Ölümsüz olmadan önce olduğu gibi eksikti.

Belki de daha eksik. Hissettiği boşluk yakın tarihli yeniden

doğuş hatırasının yanında, sadece daha derine iniyor gibi görünüyordu. Sanki yeniden dönüşüm nehri tarafından açılmış bir vadiydi.

Belleğini yeniden keşfettiğinde sadece kaybolduğunu keşfetmişti.

Ama Feyn'e giden yolu biliyordu. Şu an için en önemli şey bu olmalıydı. Hâlâ bunu besleyen duyguya sahip olacağı varsayılırsa, ıstırabının kaynağını keşfetmek için daha sonra yeterli zamanı olacaktı.

Jordin üzerindeki örtüleri bir yana atıp yataktan kalktı. Üzerinde hâlâ o kısa, siyah elbise vardı. Kapıya doğru tökezleyerek ilerleyip hızla ardına kadar açtı ve koridordan aşağı koştu. Zihni aniden tek bir düşünceyle dolmuştu.

Feyn ve Roland'ın kellelerini Mattius'a üç gün içinde götürmek zorundaydı; aksi takdirde virüs serbest bırakılacaktı. Bir şekilde, Ölümsüzlerin de kendileri gibi olduklarının artık farkında olarak, ortadan kaldırılmalarının Jonathan'ı derinden rahatsız edeceğinin bilincindeydi. Koyu Renk Kanlılar ise başka bir şeydi. Jordin, Roland'ın gözlerindeki insanlığı dün gece görmüştü ve...

Onu öldürmeliydi.

Jordin boş koridorun yarısında aniden durdu. Onu öldürmek mi? Tıpkı kendisi gibi ihtirasla seven ve ıstırap içinde nefret eden Prens'i mi? O dün gece kendisine sevecenlikle yaklaşmıştı. Onun için yatağından vazgeçmiş, Jordin'i yalnız bırakmıştı.

İkilemi bir yana bırakıp hızla ilerlemeye devam etti. Önce

Feyn'i öldürmemeleri durumunda hiçbir şeyin anlamı kalmayacaktı. Zaman çok kısıydı.

Koridorun sonundaki kapıdan içeri dalıp merdivenlerin sağ tarafına doğru yöneldi ve onları uçarcasına indi. Tek eli tırabzandaydı. Attığı adımdan emin olmak için çıplak ayaklarını seyrediyordu. Merdivenlerin yarısını indiğinde başını kaldırıp baktı ve belki bir düzine kadar Ölümsüz'ün ana kattaki uzun yemek masasında oturduklarını gördü. Hepsinin kafası ona dönüktü, onu seyrediyorlardı.

Masanın başında oturan Roland, sandalyesinin yüksek oymalı sırtlığına yaslanmıştı.

Jordin onu görür görmez kızardı. Dudağının kenarına hafif bir gülümsemenin yerleştiğini hissetti.

Sonra Kaya'yı fark etti. Roland'ın hemen sağındaydı.

Jordin sırtında hissettiği ani sıcaklık patlamasına şaşırdı. Kızın onun yanında olmasını gerektiren hiçbir şey yoktu!

Jordin, Roland'a kendisine tam olarak ne kadarlık bir Hükümdar kanı gerekeceğini söylemişti. Geri kalan Kaya içindi ama Kaya'nın serokonversiyonunun aciliyeti şu ana kadar aklına gelmemişti.

Kendini topladı ve merdivenden inmeye devam etti; bunu artık çok daha yavaş yapıyordu. Roland'ın yatağında geçirdiği gecenin ardından saçının ve elbisesinin dağılıp buruştuğunun farkındaydı.

Jordin masaya doğru ilerledi ve Roland'a üç adım kala durdu. Roland ayağa kalkmak ya da onun için bir sandalye çekmek gibi bir girişimde bulunmak yerine beklenti dolu bir

şekilde bakmayı tercih etti. Dün akşam onu kısa bir an için bile olsa kucaklayan o hassas adam gitmişti.

Oradaki Prens'ti; Yırtıcılarının hepsinin ve onun soluduğu havaya taptığı her halinden belli olan yanındaki kızın önünde komuta gösterisi yapıyordu.

“Seninle konuşmam lazım.”

Roland, “Konuş,” dedi.

“Özel.”

“Aramızda sırrımız yok.”

“Yok mu?”

“Hayır.”

Jordin'in rahatsızlığı arttı.

Söyleyeceklerinin Prens'ten üç sandalye ileride kollarını kavuşturmuş halde oturan Michael hariç herkes açısından yeni olacağını varsayarak, “Virüsü durdurma umudumuz varsa, hemen şimdi yola düşmeliyiz,” dedi.

Kadının Roland'a bakış tarzı Jordin'in şüphesini tasdikledi ama Roland gözlerini ondan ayırmadı.

“Demek her şeyi hatırladın.”

“Evet.”

Roland'ın bakışı birkaç uzun saniye boyunca Jordin'e takılı kaldı; büyük bölmedeki sessizlik derindi. Roland sağ kolunu masaya yaslamıştı. Tek parmağını havaya kaldırdı. Bu, önemsemez bir hareketti. Birdenbire Michael ve Kaya hariç Ölümsüzlerin hepsi ayağa kalktı. Sonra, diğerlerine bakan Kaya da aynı şeyi yaptı.

Jordin, kıza bakarak, “O kalıyor,” dedi.

Roland'ın kaşı havalandı. Diğerleri durakladı, oda açığa vurulmamış ilgisizlikle ani bir gerilimle doldu.

Jordin, "Ona ihtiyacım var," dedi.

Roland tereddüt etti, sonra sert bir baş hareketiyle onayladı. Kaya tekrar yerine oturdu, elleri kucağındaydı. Diğerleri oradan sessizce ayrıldılar. Bazıları duvar boyunca uzanan kapılara yönelirken diğerleri merdivenleri tırmandı. Tıpkı duvarlardan geçip kaybolan koyu renkli hayaletler gibi, arkalarında sadece Roland, Michael ve Kaya'yı bıraktılar. Prens konuşmadan önce son kapı kapanana kadar bekledi.

"Hoş bir girişti. Nerede olduğunu hatırlasan daha iyi olacaktı."

Jordin bakışlarına aldırılmaz bir şekilde karşılık veren Kaya'ya bakıyordu. "Nasıl unutabilirim ki?"

Roland, "Gerçekten mi?" dedi. "Son zamanlarda o kadar çok şey unuttun ki."

"İnsanın burada aklını kaybetmesi görünüşe bakılırsa çok kolay."

Roland, "Sense sanki onu benim yatağımda bulmuş gibisin," dedi.

Jordin ona sertçe baktı ama Roland'ın ses tonunda alay yoktu; Jordin onun yüzünün yumuşadığını fark etti.

"Evet," dedi. "İyi uyudum. Umarım sen de uyumuşsundur."

Roland hafifçe gülümsedi. "Hem de çok." Eliyle bir sandalyeyi işaret etti. "Lütfen..."

Siyahlara bürünmüş, kolsuz gömleği önden yarıya kadar

düğmelenmişti. Siyah kol bantları her iki kolunu, pazılarının dirsekleriyle birleştiği noktadan kucaklamaktaydı. Sıkı kaslar alt kollarında damarların dışarı fırlamasına yol açmıştı; kıvrık ve rahat parmakları bir adamın boynunu kırabilecek kadar güçlü görünüyordu. Jordin ona karşı, bir Hükümdar olarak ve tamamen dinlenmiş halde, şu anda bile hissettiği tepki yüzünden şaşırdı.

Yine de öldürmesi gereken adam buydu. Bu düşünce onu korkuttu.

Jordin, “Burada oturmaya zamanımız yok,” dedi. “Kale’nin giriş yolunu biliyor olabilirim ama Feyn’e ve Rom’a ulaşmak zaman alabilir.”

“Evet, tabii ya. Feyn’i bugün öldüreceğiz. Neredeyse unuttuyordum.”

“Bana inanmıyor musun?”

“Bana ne hatırladığını anlatmadın. Şimdi söyle ki neye inanacağımı bileyim.”

Jordin ona bakarken samimi olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. Michael’ın kendisini incelediğinin farkındaydı. Roland onunla, oyuna eşlik etmenin dışında yapabileceği bir şeyinin olmadığı bilinciyle, oynuyordu. Jordin’in ona, onun Jordin’e olduğu kadar ihtiyacı vardı.

“Kaya, Hükümdar olur olmaz anlatacağım.”

Roland’ın sakın yüz ifadesi aynı kaldı. “Bu onun seçimi, benim değil.”

Kaya bir ona, bir Jordin’e baktı, sessizdi.

“Söyle, hayatım. Ölü kanını alıp Ölümsüzlüğü kaybet-

meyi isteyip istemediğini söyle.”

Kaya, “Bunu neden yapayım ki?” diye sordu.

Jordin, “Çünkü bu adamın yatağına girmeden önce Jonathan’ın sevgilisiydin!” diye patladı. “Kendine gel, Kaya!”

Kaya çok masum bir tavırla, “Jonathan’ın istediği şey bu değil miydi?” dedi.

Jordin, “O bizim için öldü,” karşılığını verdi. “Sen deli misin?”

Kaya şok ya da basit bir farkındalıkla gözlerini kırptırdı ama Jordin hangisi olduğunu anlayamadı. Roland onları tartışmaları için baş başa bırakmaktan memnun görünüyordu. Hatta belki de bundan hoşlanıyordu.

Jordin, Prens’in sandalyesinin arkasına dolandı ve tek bacağının üzerine çöktü. Kızın elini tuttu ve siyah gözlerinin içine baktı.

“Lütfen, Kaya... Jonathan’ın bize getirmek uğruna öldüğü Hükümdarlığı düşün. Onun kanını korumak için kaç kişi hayatını verdi? Sen hayat kazanmanın ne anlama geldiğini belki hepimizden çok daha iyi biliyorsun. O seni Ölüm Mercii’nden kurtardı! Onun kanını tekrar almalı ve hayatı tekrar bulmalısın.”

Kaya, “Bugüne kadar kendimi hiç bu kadar canlı hissetmedim,” dedi. Kızın yüzünden bir korku dalgası geçti. “Ben ölü kanı alamam! Şimdi olmaz. Hayatı daha yeni buldum!”

Jordin öfkesinin kırılma noktasına yaklaştığını hissetti. Bu duygusu, tıpkı onun gibi hissettiğini içten içe bilmenin yarattığı farkındalıkla daha da şiddetlenmişti. Ve bir de yanılıyor

olabileceği korkusu. Doğru olan şey bu kadar zor mu olmayıydı? Yanlış insana kendini bu kadar doğal ve doğru mu hissettirmeliydi?

Hızla doğrularak, “Aptal olma!” diye çıkıştı. Kaya’yla mı, yoksa kendisiyle mi konuştuğundan emin değildi. “Onun kanını aldın ve yeni bir hayat buldun; tıpkı benim yaptığım gibi!”

Roland, Jordin’in bir gece önceki sözlerini tekrarlayarak, “İstirap dolu bir hayat,” dedi.

Jordin ona parmağını salladı. Gözleri Kaya’nın kileri delip geçmekteydi. “O senin ayaklarını yerden kesip eteğini kaldırıyor, sen de kim olduğunu unutuyorsun, öyle mi? Sakın hazrı gerçeklerle karıştırma.”

Kaya’nın suratı karardı. “Sana eteğimi birisi için kaldırdığımı düşündürten de ne? Benim bir sürtük olduğumu, senin vazgeçtiğin hayata hâlâ sahip olduğum için aklımı yitirdiğimi mi düşünüyorsun?”

Jordin aniden kendini aptal gibi hissetti. Kızdan şüphelendiği için utanmıştı; en azından Roland konusunda. Yüzünün kızardığını hissetti.

Kaya ayağa kalktığında artık yüz ifadesi sertti. “Benim senin kanını almak gibi bir niyetim yok! Ben artık Ölümsüzüm ve hayatımda hiç bundan daha mutlu olmadım. İzninizle, Prensim...” Roland’a döndü. “Buradan ayrılmak istiyorum.”

Roland nazikçe, “Tabii ki,” dedi. “Ayrıca arzulu ellerden de uzak dur, tamam mı?” Bunu söylerken Jordin’e göz attı.

Kaya başını önüne eğdi. “Dururum.” Döndü ve Jordin’e tek bir kez dahi bakmadan, aceleyle merdivenlere yöneldi.

“Virüs, Ölümsüzlerin hepsini öldürecek, Kaya!”

Kız onun uyarısını dinlemedi bile.

Jordin onun arkasından, “Sefaletten başka bir şey yaşamayacaksın!” diye seslendi.

Kaya ilk basamakta hızla arkasına döndü. “Sefil halde olan sensin, Jordin.” Sonra basamakları hızla tırmandı. Gitmişti.

Roland büyük bir hazla, “Sanırım bize söyleyeceklerini söyledi, öyle değil mi?” dedi.

Sarf ettiği sözler Jordin’in zihnine bir kene gibi yapıştı. Artık bedbaht değilmiş gibi davranmaya devam edemezdi.

Kaya’nın boşalttığı sandalyeye kendini bırakarak, “Onu mezara beraberinde sürüklüyorsun,” dedi.

“O mezara sen ondan daha önce girebilirsin. Ölümsüzler, ne de olsa ölümsüz.”

Jordin bir Hükümdar’ın kısa hayatına sahipti. Belki de çok kısa. Roland onu öldürebilirdi. Bu görev sırasında da ölebilirdi. Muhtemelen de öyle olacaktı. Serokonversiyondan iki kez canlı olarak çıkmış olması bir anlam ifade etmiyordu.

“Şimdi... senin de söylediğin üzere, zamanımız kısalıyor. Bana hepimizin ölmesini isteyen şu simyacıyı nerede bulabileceğimi söyle.”

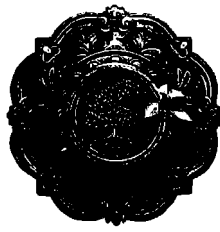
“Onu durdurmanın tek yolu Feyn’i öldürmek.”

“Senin için sorun yoksa, ben kendi içgüdülerime güveneceğim.”

Roland’ın gülümsemesi kaybolurken, bunun yerini mutlak bir kumanda bakışı aldı.

“Sanırım eve dönüş yolunu biliyorsun. Ya beni oraya biz-zat götür ya da o yerin nerede olduğunu söyle. Her halükârda, gece çöker çökmez kendi kaderimizi çizmek için ölümün kapısının eşiğinde olacağız.”

Roland’ın kaşları havalandı. “Yoksa bu virüsün görevini yapmasına izin vermeyi mi tercih edersin?”

19. BÖLÜM

Feyn gözlem odasında ellerini kavuşturdu. Camın gerisindeki Rom demirağacı sandalyede omuzları çökük oturmuştu. Dik oturabilmesine yardımcı olacak olsa da bağlara gerek yoktu.

Corban, bir saat demişti.

Çok saat geçmişti.

Feyn kapıya yürüyerek iç odaya geçti. Rom hareket etmedi, başı göğsüne doğru sarkmıştı. Feyn onun uyuyup uymadığını merak etti. Kendisine başını tek bir kez sallayan Corban'a baktı, ardından sandalyenin etrafından dolandı ve Rom'un tam önünde dikildi.

“Günaydın. Duyduğuma göre zor bir gece geçirmişsin.”

Hâlâ sessizdi.

“Böyle yavaş bir dönüşüm yaşadığın için üzgünüm... sadece tam teslimiyet sana huzur verecektir. Kendini teslim ediyor musun, Rom? Huzur hissediyor musun?”

Rom başını kaldırıp baktı. Tek gözünün altındaki yorgun-

luk halkaları, diğerinin altındaki çürükler kadar koyu renkteydi. Teninin rengi, Feyn onu Senato Salonu'nda gördüğünden bu yana inanılmaz derecede soluklaşmıştı. Boynundaki koyu renkli damarlar çenesine doğru uzanmaktaydı. Ellerinin gerisinde-kiler ise Feyn'in damarlarının kapkara zarıflığından çok farklıydı, daha çok patlamak üzere olan koyu renkli çatlakları andırıyorlardı.

Rom başını kaldırarak, tekrar aşağı düşmesini engellemek için çabaladı. Gözleri Feyn'in dizlerinden yukarıya çıkamadı.

"Kısmen," dedi.

Feyn, Corban'a hızlı bir bakış atınca Corban onu başını sallayarak tekrar rahatlattı. Masasının yanında dikilen simyacı, her ne kadar Rom'dan çok daha iyi bir durumda olsa da, tükenmiş görünüyordu. Tuniğini değiştirmişti; Feyn bunu fark etti.

Dikkatini tekrar Rom'a odakladı. Ellerinden teki arada sırada titriyor, felçli birini andırıyordu. Bu, dönüşümün mü, yoksa uykusuzluğun mu bir sonucuydu?

"Güzel. Tam huzur kendini tamamen teslim ettiğinde gelecek. Söyle bana, sendeki bu yeni değişimden memnun musun?"

"Ben..." Zorlukla yutkunarak etrafına bakındı. Gözlerinde garip bir şaşkınlık vardı. Feyn ona zaman tanıdı.

"Değişimleri hatırlamakta zorlanıyorum." Gözleri Feyn'in üzerinde durdu.

"Sendeki emin olmadığın değişim ne?"

"Ben... bilmiyorum. Daha önce nasıl olduğunu hatırlamıyorum."

Feyn ona hafifçe gülümsedi. "Bunun aynı türden olduğu-

muz ilk an olduğunun farkında mısın, Rom Sebastian?”

“Ne demek istediğini bilmiyorum...”

“Sen ve ben, ilk defa aynı kanı paylaşıyoruz. Ben senin Yaratanın, sen de benim kölemsin. Dün bana beni sevdiğini söyledin, ki bu bir köle için uygun bir ifadeydi. Benden senin gibi olmamı istedin. Şimdi ben bu dileği gerçekleştirdim.”

Feyn sustu. “Beni sevdiğini hatırlıyorsun, öyle değil mi?”

“Hatırlamıyorum... o konuşmayı hatırlamıyorum.”

Başka neyi hatırlamıyor olabilirdi? Açıkçası, sohbetin ardından direnç halinden vazgeçmişti ama daha önceki hayatının detaylarını hatırlayamıyorsa, her şey kaybolmuş demektir.

Feyn, Corban’a bakarken tek kaş sorgularcasına havalanmıştı.

“Bu bir üçkâğıt mı?”

“Hiç sanmıyorum. Onun dönüşümü tamamlandı... beden ve irade olarak. Zihni ya da duyguları ise henüz dönüşmedi. Eminim ki bunlar da diğerlerini takip edecek.”

Rom, “Seni seviyorum,” dedi. Bakışı Feyn’in yüzüne odaklandı. “Evet... evet, seni seviyorum.”

“Olması gerektiği gibi. O zaman, senden istediğim her şeyi yapacaksın demektir.”

Rom sessizdi.

Feyn çok daha sert bir tavırla, “Yanılıyor muyum?” diye sordu.

Rom, “Hayır,” dedi. Ses tonu bir garipti, sanki tek kelime anlamamış gibiydi ya da bunun kendisinden çıktığının farkında değildi.

Fakat Feyn, kendilerini Hükümdar olarak adlandıran topluluğun lideri Rom Sebastian'ı elde ettiğinin bilincindeydi. Tam huzuru yakalamayı başaramamış olsa da onu gerçekten ele geçirmişti. Ayrıca huzur da ne demekti? Kendisi de bunu çok az hissetmişti, Koyu Renk Kanlılarının ise bundan daha az haberleri vardı. Feyn'in sadece onların sorgusuz sualsiz sadakatlerine ve hizmetine ihtiyacı vardı, neşelerine veya huzurlarına, sevgilerine ya da memnuniyetlerine değil.

“O zaman sadakatini göster ve bana uygun bir şekilde hitap et.”

Rom, Corban'a baktıktan sonra gözlerini tekrar Feyn'e çevirdi.

Feyn nazıkçe, “Gözlerini indir,” dedi.

Rom, Feyn'in emrini yerine getirdi.

“Ben kimim?”

Rom alçak sesle, “Efendim,” dedi.

“Ve?”

“Yaratanım.”

“Ve?”

“Sevdiğim.”

“Güzel. Şimdi geri kalan Hükümdarların nereye saklandıklarını söyle.”

Rom'un kaşları çatıldı.

“Şimdi.”

“Yapamam...”

“Şimdi!”

Hatırlamak için harcadığı çaba gerçek görünüyordu. Feyn

bu yüzden onda kusur bulamazdı.

Rom, “Yıkıntılarda,” dedi.

“Yıkıntılar mı? Nerede?”

“Şehirde.”

“Şehir yıkıntı dolu. Bana hangisi olduğunu söyleyeceksin. Şimdi.”

“Yıkıntılarda... güneyde. Şehrin güney kısmında. Ben...”
Gözlerini kaldırdı, yüzü asılmıştı.

“Gözlerini indir!”

Rom söyleneni yaptı. “Özür dilerim, efendim.”

“Hangi yıkıntılar? Düşün!”

Rom’un alnı ter damlalarıyla dolmuştu. “Hatırlayamıyorum...”

“Odaklan!”

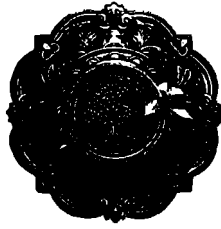
Rom sessizleşti. Gözleri ayakları arasındaki zemini araştırmaktaydı. Hatıraya erişemiyordu.

Feyn, Corban’a döndü. “Bin adam yolla. Şehrin güneyini tarasınlar. Bulduğunuz her yıkıntıyı tarayın.”

“Efendim, bu günlerce sürebilir. Söylediği doğruysa, virüs üç güne kadar serbest bırakılacak.”

“O zaman on bin adam yolla! Şimdi!”

Üzerindeki ipek elbisesini hışırdatarak hızla döndü. “Ayrıca yeni arkadaşımız üzerinde çalışmaya devam et. Bilgi onun şu kalın kafatasının içinde bir yerde gizli.”

20. BÖLÜM

Bizans kömür karası gecenin altında uzanıyordu. Dünyanın kaderinin, son kararın birkaç saat içinde verileceği affetmez bir dengeye bağlı olduğundan habersiz yayılıp giden bir şehir.

Jordin, Roland ve Michael'ın arasında, aygının üzerinde tepeden aşağı başkente bakıyordu. Roland'ın en yetenekli Yırtıcılarından kırkı yan yana dizilmişti; sessiz ve hareketsiz bekliyorlardı. Kafalarındaki kapüşonlarıyla tepeden tırnağa siyaha bürünmüşlerdi. Şehirden o tarafa bakan herhangi birisi, onların habersiz olanları Ölüler Diyarı'na sürüklemeye gelen bir grup olduğunu düşünürdü.

Bunda haklı da olabilirlerdi.

Yüz bin evin ve bir o kadar dairenin kapalı kapıları arkasında, Cesetler basit nişastalardan, konserve etlerden ve yıllanmış sebzelerden oluşan akşam yemeklerine hazırlanmışlardı. Karanlık çöktükten sonra sokaklarını ziyaret eden katliamın tam anlamıyla farkında oldukları için dışarı çıkmıyorlardı. Dolayısıyla şehrin akşamları kararan havası kadar korkudan da

evlerine esir oluyor, yemekleri için Yaratan'a dua ediyor, ondan Feyn'e Koyu Renk Kanlılardan bile daha çok korktukları beyaz suratlı Ölümsüzlerin verdiği rahatsızlıklar karşısında yardımcı olmasını diliyorlardı.

Feyn'in muhafızlarından seksen bini şehirde, Kale çevresinde her seferinde çapı gittikçe genişleyen çemberler çizerek devriye geziyorlar, boş sokaklarda öldürme isteğiyle sürüler halinde aylak aylak dolaşıyorlardı. Bir Ölümsüz'ün kafasını Feyn'e getirmek, en alt kademedeki bir Koyu Renk Kanlı'yı bile, erat arasında en üst seviyeye çıkarırdı.

En azından varsayım buydu. Bu başarı henüz kazanılmamıştı.

Roland'ın Yırtıcıları şehre daha önce hiç bu geceki kadar kalabalık sayıda gelmemişlerdi. Onlarınki, gizliliğe ve onları kendilerinden daha güçlü ve hızlı olan Koyu Renk Kanlıların karşısında değerli birer hedef haline getiren keskin algılara dayanan bir gerilla savaşıydı.

Jordin, Roland'a yol göstermeye hemfikir olmuştu; ona ihtiyacı vardı, o kadar. Roland koşullarında kararlıydı, Jordin'in onunla hemfikir olmaktan başka bir şansının olmadığını farkındaydı. Hatta Mattius'un virüsü serbest bırakmasını engellemek için becerileri dahilinde mantıklı bir çözüm bile oluşturmuştu. Hâlâ iki tam günleri vardı, öyle değil mi? Ölümsüz becerileriyle, yaşlı Hükümdar'ı işlemi gerçekleştirmeden durdurabilirdi. Feyn'in peşine düşmeden önce simyacıya istediğini yaptırmaması, ardından zorlu Koyu Renk Kanlılarla yüzleşmesi daha iyi olmaz mıydı?

Atlarını hızlı sürmüşler ve buraya hava kararmadan bir saat önce gelmişlerdi. Ama artık zamanıydı. Jordin sinirlerini yatıştırmakta zorlanıyordu. Mabet'e yüzlerce kez tüm olası girişlerden ulaşmıştı. Roland, üstün gözleri ve koku duyusuyla, ilk girişi yapan kişi olarak en iyi seçenek olabilirdi ama içeri bir esir olarak girmeyi kabullenmesi durumunda Roland'ı ele verme avantajına da sahipti. Jordin pazarlığının bir kısmını yerine getirmiş olurdu, ki bu da en azından Mattius'un bir an için duraklamasına sebep olabilir, Jordin'e biraz daha zaman kazandırabilirdi.

Roland'a nereden yaklaşacaklarını henüz söylememişti.

Roland başındaki kapuşonu indirdi. Saçı omuzlarından aşağı uzandı. Jordin'e doğru dönme zahmetine dahi katlanmadan, "Şimdi yolu bize söyle," dedi. Dikkati ileriye, Jordin'in kendilerini yönlendirdiği, şehrin doğu kıyısındaki giriş boyunca yerleştirilmiş bariyerlere odaklanmıştı. Jordin baktı, onları karanlıkta güçbela görüyordu. Bundan sadece birkaç saat önce içlerinden birisi olduğu bu yaratıklara kıyasla kendini kör gibi hissetti. Ölümsüz olarak kalması durumunda bu işte daha iyi hizmet verip veremeyeceğini merak etmekten kendini alamadı.

O sarhoş edici, Hükümdarların vazgeçtiği zengin ve duygusal hayatla dolu duyuları anımsamak, görmezden gelinmeyecek kadar zordu. Kaya'yı Hükümdarlık sefaleti altında ırgat gibi çalışarak harcanan belirsiz ve çok daha sönük bir gelecek uğruna tüm bunlardan vazgeçmeyi reddettiği için suçlamakta zorlanıyordu.

Sefil mi? Çok daha sönük mü? Bu saçma düşünceleri bir tarafa bıraktı ve dikkatini önündeki işe odakladı.

“Bunu sana söyler söylemez beni öldürmeyeceğinden nasıl emin olabilirim?”

Roland ona doğru döndüğünde yüz ifadesi sertti. “Virüs bizim ortak düşmanımız. Sözlerine inanmama bana göstereceğin güvenle karşılık ver.”

“Mattius aptal değil. Serbest bırakmayı başarır, virüs hava yoluyla yayılacak. Bu bir kez olduğunda, onun durdurulabileceğine inanmamız için hiçbir sebep kalmıyor. Benim daha iyi bir fikrim var.”

“Söyle bakalım.”

“İçeri seni benim esirimmişsin gibi sokacağım. Elin kolun bağlı, ağzın tıkalı.”

Prens tek kaşını havaya kaldırdı. Atlardan teki sessizce homurdandı.

Roland soğuk soğuk, “Bağlı ve ağzımın da tıkalı olmasını neden tercih edeceğini anlıyorum. Başka biri olsaydım, seninle hemfikir olabilirdim,” dedi. “Söyle bana, geçen yılki çatışmalarda hiçbir Ölümsüz’ün öldürüldüğünü duydun mu?”

“Hayır.”

“Hayır.” Roland’ın tasdiklemesi alçak tonlu ve inanılmaz derecede kesindi. “Bunun bir sebebi var. Diğer herhangi kurnazca bir plandan ziyade benim becerilerime güvenirsen, çok daha iyi sonuçlar elde edeceksin. Sizin şu Mabedinize daha Mattius rüya görmediğini anlayamadan girip çıkacağımı söylediğimde, bana inan.”

Belki de Roland'ı küçümsüyordu. Jonathan, *onu götür*, demişti.

“Dediğin gibi olsun ama seni ben götüreceğim.”

Roland başını sertçe sallayarak tasdikledi.

Michael'a döndü. “Sokaklardan aşağı delicesine ilerle. Ölüler Diyarı'nın kaldırım taşlarını döv. Yırını kilometre yakındaki Koyu Renk Kanlıların hepsinin seni duymasını istiyorum. Dövüşmek için aceleyle sizden tarafa koşturmalılar. Onlarla çatışmaya girme, sadece dikkatlerini bizim üzerimizden uzaklaştır, yeter,” dedi.

Jordin'e döndü: “Ne yöne gideceğimizi bilmem lazım.”

Jordin, “Güneydoğu,” dedi.

Roland karanlık şehri inceledikten sonra tekrar Michael'la konuştu. “Onları güneydoğuya yolla, başlarında Marten olsun. Şehirde bir saatten fazla kalınmayacak. Sonra kuzeyden çıkın, boş arazilerin batısına geçin. Biz size Bethelim Vadisi'nde katılacağız.”

Jordin bu vadiyi sadece kulak dolgunluğuyla biliyordu; burası harita üzerindeki her sınır taşına kendi adlarını veren eski Göçebeler tarafından isimlendirilmişti. Bu arazideki en çıplak vadiydi, bir zamanlar verimli olmasına rağmen artık bozulmuştu çünkü Düzen'e karşı gelenlerin söylediklerine bakılırsa, artık Yaratan yoktu. Orada, bundan beş asır önceki Partizan Savaşı süresince, Tanrısal silahlar dünyayı toza dumana bulamıştı. Buraya hayat bir daha dönmemişti. Hatta tek bir ruh bile o vadiye uğramıyordu. Hem de hiç.

Görünüşe bakılırsa Ölümsüzler haricinde hiç kimse.

Roland soluna baktı. “Cain.”

Yırtıcı, “Efendim,” diye yanıtladı. Sadece iki gece önce oyunbaz bir şehvetle Jordin’e yaklaşan adam şimdi ölüme odaklanmıştı. Roland’ın hayaletleri arasındaki dört Savaş Lordu’ndan sadece teki oradaydı. Michael. Ancak Cain’in de bir gün onlardan biri olacağı açıktı; tabii yeterince yaşarsa.

“Adamların ben ve Michael’la birlikte olacak.”

Cain başını önüne eğdi. “Nasıl isterseniz.”

“Şimdi, Michael.”

Michael aygırını ayak tabanlarıyla dürtükleyerek, Marten’in beklediği yerin sağına doğru tırıs gitti.

Roland, Jordin’e, “Bize yolu göster,” dedi, “ama vurgulayacağım bir nokta var. Görme yetersizliğinden dolayı, hiç kimşenin bizi tehlikeye atmasına izin vermeyeceğim. Bana yolu arkamdan tarif ederek gel.”

“Anlaştık.”

Jordin’in sağındaki yirmi atlı, tek bir kelime etmeden hat-tan ayrılarak dik yamaçtan aşağıya hızla inmeye başladı. Bini-cileri eyerlerinde arkaya doğru yaslanmış, garip bir şekilde görevlerine odaklanmışlardı. Toynaklar yeri dövdü ama siyah pelerinli Yırtıcılar tıpkı yokuştan aşağı inen hayaletler gibi süzülüyorlardı.

Jordin savaşçılar geceye karışırken nabzının hızlandığını hissetti. Ölümsüzler şehre bu yoldan kaç kez girmişlerdi? Feyn’in yeni ölüm Düzenine kendileriyle bu kadar uğraştığı için hangi sıklıkta lanet okumuşlardı? Jordin bir mucizeye şahitlik etmekteydi, etraf karanlık olsa da her şey

büyüsünü sürdürüyordu.

Böylesine güzel bir ırk, ki bizzat Jonathan tarafından hayata getirilmişlerdi, ölümcül derecede kötü olabilir miydi?

Gümbürdeyen toynakların sesi gittikçe uzaklaşarak geceyi bir kez daha sessizliğe bıraktı. Roland'ın emrini beklerlerken tek bir kelime daha konuşulmadı. Jordin'in zihninde binlerce düşünce uçuşuyordu.

Bunlardan hiçbiri iyi değildi.

Roland'ın emri sessiz bir hareket eşliğinde geldi. Aygırını beş adım ilerletip durdu. Arkasına döndüğünde bakışları Jordin' inkilere kilitlenmişti. Sonra mahmuzlayıp tam koşuya geçirerek yamaçtan aşağı indi.

Sanki herkes birmiş gibi Michael, Cain ve diğer Yırtıcılar da onun emriyle harekete geçerek Jordin'i bir an için yalnız bıraktılar. Jordin de ayak tabanlarını atının böğrüne saplayınca, hayvan hızla hareketlendi.

Aygır diğerlerinin arasındaki yerini oldukça iyi biliyordu. Jordin'i onların arkasından dörtlüyle götürdü. Durgun gece canlandı. Jordin'in burun deliklerine toz doluyor, yüzüne rüzgâr çarpıyordu. Tüm bunlar kafasında oyalanan düşünceleri alıp götürdü.

Roland onun arkada kalmasını pek umursuyor gibi değildi; görevi belirlenmişti, hedefi belliydi. Hükümdar olsun ya da olmasın, Jordin onu yakalayacaktı. Zaten hep öyle olmamış mıydı? Öyle de oldu; sürünün en arkasından büyük bir hızla gelip onun sağ arkasında yerini aldı.

Jordin onun bariyerlere gelmeden yavaşlayacağını düşün-

dü ama Roland öyle yapmadı. Eyerinin üzerinde iyice eğildi ve hızlandı. Atın omuz hizasına gelen beton duvara tam gaz ilerliyordu.

Aygırı yerden büyük bir zarafetle yükseldi, ezici ağırlığıyla dalga geçer gibiydi. Jordin'in aygırı da ondan herhangi bir yönlendirme beklemeden onu takip ederek Jordin'i nefesini kesecek kadar güçlü bir sıçrayışla havaya kaldırdı.

Sertçe yere indiler ve tek bir kez dahi beklemeden dörtlü yollarına devam ettiler.

Roland ancak boş sokağın ortasına ulaştığında yavaşladı; artık tırıs gidiyordu. Başı öndeydi ve büyük bir dikkatle odaklanmıştı.

Koyu Renk Kanlı bölgesindeydiler. Jordin onun hemen yanına yaklaştı. Böylesine tehlikeli bir yerde onun güçlü varlığının rahatlığını yaşıyordu. Esinti yoktu. Bir Koyu Renk Kanlı bir kilometre yakınlarına yaklaşmış olsa, onları kokularından yakalardı.

Diğerleri tam arkalarında onları takip ederken, “Şimdi yönlendirme sende,” dedi.

Jordin, “Bir sonraki kesişimden sola,” dedi.

“Sonra?”

Jordin tereddüt etti. “Sonrasını sonra söyleyeceğim.”

Roland ona baktı. Sadece o kapüşonsuzdu ve sanki bir lider olarak herkes tarafından görülmesi gerektiğini anlatmaya çalışıyor gibiydi.

“O zaman bana ayak uydursan iyi olur, küçük Hükümdarım. Biz bu sokakları rüzgâr gibi geçiriz.”

“Duyulacağız.”

Roland ona karşılık verme zahmetine dahi katlanmadı, gecenin içine karışarak atını doludizgin koşturmaya başladı.

Jordin onu tüm gücüyle takip etti, yirmi Yırtıcı da arkadaydı. Toynakların gümbürtüsü, yaklaşan fırtınayı haber vermesine binalardan yankılandı.

Jordin onu yakalamak için atını zorladı. Dönüşü aldıktan sonra Prens nereye gideceklerini anlamak için herhangi bir şekilde yavaşlamadı, sadece yolun ortasından aşağı ilerlemeye devam etti.

Onu götür, Jordin.

Jordin, “Sondan sola!” diye haykırdı.

Bunun yerine Roland bir ara sokağa saptı ve Jordin’in belirttiği sokağın arkasından dolandı. Doğal olarak, Ölümsüzler avlanma sahalarını şehri inşa edenler kadar iyi biliyorlardı. Muhtemelen Feyn’den bile iyi.

Roland sağa dönüp Jordin’in ilk gösterdiği sokağa adım atmadan önce, dar sokağı iki blok boyunca takip etti. Jordin onun duyuları tarafından uyarılarak, olası karşılaşmalardan sakınmak için bu yolu seçtiğini varsaydı. Roland bu gece Feyn’in kölelerini avlamıyordu.

Yaklaşan hengâme çok sayıda Ceset tarafından duyulmuş ve pencerelerinden dışarı göz attıklarında Yırtıcıların hızla geçtiklerine tanıklık etmelerine neden olmuş olsa da, yıkıntıların kenarına yaklaşıp kadar geçen yarım saat zarfında sadece tek bir Ceset’le karşılaşmışlardı. Yaşlı adamı bir sokak lambasının altında, şaşkınlıktan ağzı açık bir halde bırakmışlardı. Hız-

la yollarına devam etmişler, bunu yaparken ölüleri toplamaya yetecek kadar gürültü çıkarmışlardı.

Artık yıkıntılardan yüz metre uzaktaydılar.

Roland daha o söylemeden biliyordu. Jordin'in nasıl olduğuna dair en ufak bir fikri yoktu. Roland aniden dizginlere asıldı ve tek elini havaya kaldırdı. Jordin'in atı aniden dururken onu neredeyse sırtından atıyordu.

“Ne oldu?”

Roland boş sokaktan aşağı baktı. Terk edilmiş yıkıntıları çevreleyen çit görünüyordu. Jordin ona yere dair hiçbir şey söylememişti. Yoksa yıkıntıların altındaki Hükümdar kokusunu mu almıştı?

Roland'ın yüzü gerilmişti; gözleri aleni bir endişeyle fal taşı gibi açıktı.

“Ne var?”

Roland işaret etti. Atını hafifçe tırısı geçirirken Ölümsüzlerin yarısı onun sağ tarafına kaydı. Jordin onlara ayak uydurdu. Zihni sorularla doluydu. Koyu Renk Kanlılar mı?

Bileşkenin kenarına ulaştıklarında Roland çite paralel ilerlerken yıkıntıları inceledi. Herhangi bir hareket ya da Koyu Renk Kanlı yoktu. Hızlı bir bakış attı... Ölümsüzlerin hepsi büyük bir dikkatle bileşkeye odaklanmışlardı.

Jordin ancak çitin üç metrelik bir kısmının kesilip alındığını gördüğünde bir şeylerin ters gittiğini anladı. Atıyla ilerlemeye devam ederken kalbi boğazında atıyordu. Korkularının yersiz olduğunu umut etti. Çitteki gediğin birçok sebebi olabilirdi. Bu hiçbir anlama gelmiyordu.

Oysa Roland daha çok şey biliyor gibiydi.

Atını açıklıktan geçirince diğerleri de onu takip etti. Bir kez içeri girdiklerinde hepsi de yelpaze gibi yayıldı ve Mabet girişini saklayan çalılıklara doğru açıldı.

Orada da bir sorun vardı; bunu daha uzaktan söylemek mümkündü. Girişin önündeki çalılar da parçalanmıştı.

Jordin ayağıyla tepip atını koşturarak moloz yığınlarının ve büyük taş blokların üzerine çıktı.

Giriş yoktu. Yerine taşlar yığılmıştı. Belki de girişin kapatılmasını korumak maksadıyla Mattius emretmişti. Fakat bu, yerle bir edilen çalıya açıklama getirmiyordu.

Jordin atından kayarak indi ve taş yığınının tepesine on adımda tırmandı. Delirmiş gibiydi. Kayaların çoğu insan kafasından büyüktü, ama hiçbirisi at kafasından büyük değildi. Onun paniği arasında bunlar kolayca kayıp gitti.

“Bana yardım edin!”

Roland eğerinde dimdik oturdu. Tedbirli bir şekilde etrafı tarıyordu. “Yardım edin,” diye emretti.

Cain’in adamlarından üçü yere atladı ve arkadaki karanlığı ortaya çıkarmaya yetecek miktarda kayayı hızla temizledi. Jordin arkada dikildi. Nefes nefeseydi, korku boğazında düğümlenmişti.

Roland yere atlayıp ona yaklaşıırken gözleri duvardaki açıklıktaydı. “Michael ve Cain, benimle gelin.” Jordin’in yanından geçti. “Diğerleri burada kalsın. Ne yapacağınızı biliyorsunuz.”

Jordin sertçe, “Hayır, sen içeri giremezsin,” diye fısıldadı.

“Eğer Mattius...”

“O noktayı geçeli çok oldu, hayatım.”

Tünele dalarken Michael ve Cain de onu takip etti. İkisi de yanından geçerken Jordin’e şöyle bir bakmanın ötesine geçmemişlerdi.

Jordin başını çevirerek omzundan geriye baktı ve diğerlerinin geniş bir yay oluşturmaya başladıklarını gördü. Atların yüzleri dışarı dönüktü.

Jordin aydınlatılmamış açıklığa yaklaşırken ardındaki derin karanlığın farkındaydı. Roland çoktan Michael ve Cain’le birlikte aşağılarda kaybolmuştu. Taş basamakları koşarak indiğinin hayal meyal farkındaydı.

En aşağıdaki sahanlığa ulaştı. Tam karanlıklar içinde seslenmek üzereydi ki, mağara loş bir ışıkla aydınlandı. Roland bizzat Jordin için yaktığı belli olan bir duvar meşalesinin önünde dikiliyordu. Arkasına dönmüş Jordin’in yolunu bulup bulamadığını kontrol ediyordu.

“Virüs nerede?” diye sordu.

Jordin kelimeleri bir araya getiremeden meşaleye doğru koştu ve bunu onun elinden kaptıktan sonra koşturarak Roland’ın yanından geçti. Aklını yitirmiş gibiydi. Ana bölmeyi besleyen tünelden aşağı ilerledi.

Normalde toplanıp bir araya geldikleri devasa mağaraya hızla dalar dalmaz, herkesin gittiğini gördü. Burada mutlaka bir çatışma yaşanırdı. Hem Koyu Renk Kanlılar hem de Hükümdarlar buraya düşkündüler. Fakat içeride hiç kimse yoktu; görebildiği kadarıyla en ufak bir kan izi de.

O zaman esir mi alınmışlardı?

Jordin loş ışık altında aceleyle, gözden kaçırılan bir işaret var mı diye her bir köşeyi araştırdı.

“Kapıların tümünü kontrol edin!” Roland’ın emri mağara boyunca yankılandı.

Jordin tekrar koşmaya başladı. Şu anda aklında tek bir oda vardı: Konsey bölmesi. Büyük kapıya uzandı, kulpu çevirdi ve kapıyı hızla ardına kadar açtı.

Yanından duman dalgaları uzandı, burun delikleri hatırlayabildiği kadar saldırgan ve iğrenç olan pis bir kokuyla doldu. Ayırı duvarlarda duran iki yağ lambası yanıyordu ama duman onlardan gelmiyordu...

Yerdeki yakılmış cesetlerden yükseliyordu.

Geriye doğru sendeledi. Kalbi kan pompalamayı reddetti, ciğerleri nefes almayı durdurdu.

Burada ondan fazla ceset vardı. Hatta yirmiden.

Hepsi burada!

Michael, “Roland, buraya!” diye seslendi. “Laboratuvara!”

Manzara karşısında gözlerini kırıştırarak anlamaya çalışıyordu. Gözlerinin kendisine söylediği şeyin ötesinde kavranılabilecek hiçbir şey olmadığını bilincindeydi. Ne yapacağını bilmiyordu. Artık zihni, düşünceleri düzgün bir şekilde işlemekten geçirememekteydi.

“Jordin!”

Roland. Sesi ısrarcıydı.

Jordin yalpalayarak oradan geri geri çıktı, sendeledi.

Roland koridorun otuz adım aşağısındaki laboratuvarın kapı girişinde dikiliyordu.

“Gel.”

Jordin’in ayakları yerlerinden kımıldamayı reddetti.

Roland, “Buraya gel!” diye haykırdı.

Jordin yerdeki bir şeye takılıp sendeleyince tek eliyle bir yerden tutunarak dengesini sağladı ve Roland’a doğru atıldı. Ayaklarının neredeyse hiç farkında değildi.

Sonunda oradaydı. Roland onu dengesini sağlamasına yardımcı olmak için kolundan yakalayıp aşağıya, laboratuvara doğru çekti.

Çalışma tezgâhlarının üzerine saçılmış kırık simya şişelerinden ve aletlerinden ince bir duman dalgası yükselmekteydi. Fakat Jordin’in bakışları anında yerde gördüğü şeye kilitlendi.

Mattius’un kısmen yanmış bedeni onu yanıltıyor olamazdı. Ölü gözleri fal taşı gibi açılmış tavana bakmaktaydı. Kabarcıklı ağzı son dehşet çılgılığıyla bir tarafa çarpılmıştı.

Kanlı parmakları ağzı mantar ve reçineyle kapatılmış tek bir şişeye sıkı sıkı sarılmıştı.

Bunun virüs olduğu açıktı. Mattius böylesi sıkıntılı bir durum içinde başka hiçbir şişeye koşturmazdı. Bu derece aşırı önlem almak zorunda kaldıkları, bu kadar uç noktada girişimlerde bulunmalarını gerektiren o şey, uğruna diğer herkesin hayatlarını kaybettikleri şey...

Roland, Jordin’in yanından geçerek yanmış cesedin yanına çömeldi ve avuca yapışan şişeyi alabilmek için kasılmış parmakları zorla açtı. Ölümsüzler yapmak için geldikleri şeyi

yapmışlardı. Rom, Koyu Renk Kanlı'ysa, artık yaşayan tek Hükümdar Jordin'di. Roland onu da Ölümsüz yapacak, geriye dünyada Hükümdar kanından eser kalmayacaktı.

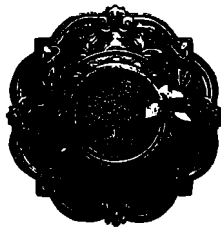
Jonathan'ın mirası korkunç bir şekilde sonlanmıştı.

Roland yavaşça doğruldu ve bir adım geriledi. Gözleri Mattius'un elindeki şişeye odaklanmıştı. Simyacının avucu Bir Koyu Renk Kanlı tarafından değil, cam tarafından kesilmişti.

Şişe tam ortasından yarılmış, iki parçaya bölünmüştü. Roland onu kendi elleriyle kırmıştı. Kırk şişenin üst yarısına "O" harfi yazılmıştı. *Orakçı*.

Jordin başını kaldırıp Roland'a baktı. Adamın gözleri onun ruhunun derinliklerinde büyük bir delik açtı. O da en az Jordin kadar iyi biliyordu: Hayatla ışıldayan, şu anda tüm ihtişamıyla dikilen Ölümsüzler Prensi artık ölü bir adamdı. Ölümsüzlüğüyle övünen, onun emir altındaki diğer herkes gibi.

Mattius virüsü serbest bırakmıştı.

21. BÖLÜM

Feyn, Hükümdar ofisinin büyük masasının önünde dikildi. Masanın üzerinde duran tek nesneye bakıyor ama onu tam anlamıyla görmüyordu. Zihni karmakarışık; son yirmi dört saat içerisinde yaşananlar etrafında tıpkı bir fırtına gibi dönmekteydi.

On bin Koyu Renk Kanlı şehrin üç bölgesi arasında bölünmüştü. Rom, güney demişti. Güneybatıya, güney merkeze ve güneydoğuya gitmişler, her bir bloğu taramışlar, daireler, evler ve ticari binalarda, ofislerde ve bazilikalarda fırtına gibi esmişlerdi. Arka odaları, dolapları, merdiven boşluklarını, tavan aralarını, çatı tepelerini araştırırken arkalarında kaçışan Cesetler ve çığlıklar bırakmışlardı. Hatta bazilikalardan tekinin eski mahzen mezarını bile taramışlardı. En az sekiz ölüm, bundan çok daha fazla sayıda da yaralanma raporlanmıştı. Bunlardan hiçbiri Koyu Renk Kanlıların bulundukları yerlerde alışılmadık değildi ve onu da ilgilendirmiyordu.

Önemli olan tek şey Hükümdarların bulunmasıydı.

Hükümdarların bulunup kısa ve öz bir biçimde katledil-

diklerine dair bilginin gelmesi yedi saat almıştı.

Öldürüp yakma emriyle Kale'den ayrılan köleleri, yanlarında hiçbir ceset olmadan dönmüşlerdi. Fakat beraberlerinde küçük şişe rafları getirmişlerdi. Bunlardan üçü uğursuz bir "O" harfiyle işaretlenmişti. *Orakçı*.

Corban hemen laboratuvarına kapanmış, viral kodun sırlarını çözmek için hararetle çalışmaya başlamıştı. Bir saat önce, Ammon rapor vermeye gelmişti: Bu gerçekten bir virüstü. Ölümcül görünüyordu.

Feyn masanın etrafından dolanarak arkasındaki büyük sandalyeye yavaşça yerleşmeden önce kısa bir an için kenarına yaslandı. Sandalyenin kolluklarını parmaklarının eklem yerleri bembeyaz kesilene kadar sıktı.

Corban'ın yüzündeki bakış, haberleri alırlarken en az onunki kadar korku ve endişeyle doluydu. Onu bulmadan önceki dakikalarda yaşanan olayların neye sebep olduğunu dünyanın Hükümdarının bile bilemiyor olması Feyn'i öfkeliyordu.

Mattius virüsü ilk alarmda salmış mıydı? Yoksa Feyn'in Koyu Renk Kanlıları onu herkesi idam cezasına çarptıramadan önce öldürmüşler miydi?

Feyn tıpkı fırtınanın göbeğindeki biri gibi, inanılmaz derecede sessizdi. Ancak o fırtına, kalbindeki kasırgaya kıyasla bir hiçti. Bu kasırga onun, dünyadaki en güçlü varlığın, Corban'ın virüsü çözmeye çalışmasını ve çok geç olmadan bir antivirüs yaratmasını beklemekten başka bir şey yapamayacağı bilgisiyle daha da korkunç bir hal almıştı. Her geçen dakika, bu dünyada

geriye kalan süresinden düşüp eksilmekteydi. Corban'ın panzehir yaratmasına gerek kalmayan bir dakika. Kendisi için ise, Mutluluk mu, Ölüler Diyarı mı gerçeğini öğrenmesine bir dakika daha yaklaşıyordu.

Garip. Stazdan çıktığında bunun ikisine de inanmamıştı. On beş yıl önce öldürülmeden önceki andan bu yana bir kez olsun ölümü düşünmemişti. Oysa şimdi, yıllar sonra ilk kez, takip eden hayata kimlerin devam ettiğini merak etmişti. Tabii diğer hayat diye bir şey olduğu varsayılırsa.

Gözleri tekrar masada duran cam kavanozdaki kalbe kaydı. Bu bir zamanlar yaşayan birine aitti. Peki, onun sahibi şimdi neredeydi?

Yan kapının tıklatıldığı duyuldu. Damarlarında aniden yükselen adrenalin, düzeyli dinginliğini bozdu. Başını önüne eğerek parmak uçlarını birbirine değdirdi. Dirsekleri sandalyesinin kolluklarındaydı. Burnundan yavaş bir soluk aldı. Bu pozisyonda dua etmiş olabilirdi ama tanıdığı tek Yaratan kendisiydi.

Nabzının düzene girdiğini hissettiğinde başını kaldırdı ve sonunda, “Gel,” dedi.

Adam içeri girerken masadan kalktı ve diz çökmüş forma doğru yürüdü. Bu, bir Koyu Renk Kanlı'ydı; gençti, saçları omuz hizasına uzanan koyu renkli bir şelale gibiydi.

Demek Corban hâlâ çalışıyordu.

“Evet?”

Adam başını sadece Feyn'in deri çizmelerinin parmak uçlarını görmeye yetecek kadar kaldırarak, “Efendim,” dedi.

“Evet?”

“Tanımadığımız bir vatandaş acil bir mesajla geldi. Sizi Senato Salonu’nda bekliyor.”

Feyn’in ensesi öfkeyle yandı. “Beni Senato Salonu’nda bekliyor da ne demek? Bir Ceset mi?”

“Evet, efendim.”

“Peki, bu Ceset’in bir adı var mı?”

“Hayır, efendim.”

“İsimsiz Cesetler, bırak Senato Salonu’nu, Kale’ye bile elini kolunu sallayarak giremezler.”

“Giremezler, efendim.”

Feyn ona baktı.

“Benim Koyu Renk Kanlılarım şehrin güneyini dolaşıp döndüler, sen ise bana bir yabancıнын benimle buluşmak için beklediğini söylüyorsun, öyle mi?” Feyn yere uzanarak adamı güzel saçlarından yakaladı ve çekip dizlerinin üzerine kaldırdı.

“Sen kime itaat ediyorsun? Bana mı, ona mı?”

“Size, efendim! Size, buraya beyaz güvercini görmeye geldiğini söylememi istedi.”

Bu ifadenin anlamı bir anda zihnine düştü. Beyaz güvercin mi?

Adamı rahat bıraktı ve geri adım attı. Bu iki kelimedede saklı olan anlamla sersemlemişti.

Bir an için, hareketsiz dikildi. Oda, etrafında kendisine has bir uyumla dönüyor gibiydi, sanki zamanı geri sarıyordu. Düşüncelerini kelimelere dökemedi.

Bir Ceset.

Olamazdı.

Sonunda, sarf ettiği kelimeleri kalbinin gümbürtüsünden dolayı güçbela duyarak, “Bana Seth’i getir,” dedi.

“Efendim?”

Feyn, “Seth!” diye haykırdı. “Onu hemen buraya getir!”

“Seth... ama Seth öldü efendim.”

Ölmüştü. Onun elinden.

“Gel.”

Feyn, adamın yanından geçip kendini geçitten aşağı yürümeye ilna ettiği sırada Koyu Renk Kanlı arkasından hızla onu takip etti. Aşağı laboratuvarlara ve antik yeraltı bölmelerine inmeden önce yan kapıdan geçerek umumi koridora girdiler.

Beyaz güvercin. Bu kelimeleri duymayalı ne kadar olmuştu?

Koridorda dikilen muhafızlardan birine işaret etti. Bu, eşit aralıklarla dikiilmiş belki otuz adamdan bir tanesiydi. Memurlar ve asistanları, yöneticiler ve ziyaret eden asiller onu görünce durarak kemerli ve yaldızlı tavanın altında içgüdüsel olarak geri çekildiler. Ardından da gözlerini başka yöne çevirip, dizlerinin üzerine çöktüler. Feyn onların yanından ilerledi. Adımları git-tikçe hızlanmaktaydı; uygun davranıp davranmadığını düşünmedi bile. Muhafız da hemen arkasında onu takip ediyordu.

Feyn, Senato giriş salonunun büyük kapısını açtı ve genç Koyu Renk Kanlı bölmenin büyük kapısını tutmak için ileri atılırken, odanın karşısına doğru hızlı adımlarla ilerledi.

Bölme içeriden aydınlatılmıştı. Gözle görülmez panelin elektrik lambaları yanıyordu.

Feyn ilerledi. Siyasi tiyatronun arka sırası boyunca yavaşça yürürken, nabızı şakaklarında deli gibi atıyordu.

Sonra onu, Hükümdar koltuğunda tek başına oturan o figürü, gördü.

Başı kukuletalı cübbenin altında öne eğikti ve yüzü gölgeler içerisinde gizlenmişti.

Feyn büyük koridordan aşağı yürürken, Hükümdar'ın, yani gerçek Hükümdar'ın, dünyanın hâkiminin, atacağı adımları hatırlayarak kendini sabit hızda yürümeye zorladı. Hissebildiği tek şey korsesinin yapay ışık altında parıldayan altın boncuklu kenar süsü, sıkılarak yumruğa dönüşmüş parmaklarını acıtan yüzüğün ağır altınıydı.

Merdivenleri tırmanarak kürsünün kenarına bastığı sırada gözleri bir kez olsun figürden ayrılmadı. Taş masaya ilerleyip durdu. Dik bakışlarını adama yöneltti.

Adam ellerini önünde kavuşturmuştu. Kuru, çatlak ve kabaydı. Üzerindeki cüppe kabaydı; kol boyunca bazı yerlerde havı dökülmüştü. Kırışmış, kirli gri sakalı cüppesinin yaka hattına kadar uzanmaktaydı. Adamın ağzı kavrulmuş, dudakları soyulmuştu.

Feyn tehlikeli bir sükûnetle, “Babamın beni nasıl isimlendirdiğini bilen canlı tek bir kişi var,” dedi. Koyu Renk Kanlıları kürsüye çıkmışlardı ve adamı tek bir kelimeyle devirmeye, aynı zamanda hızlı hareket etmesi durumunda onu sonsuza kadar durdurmaya hazırlardı.

Adam, “Beyaz güvercin,” dedi. Sesi tırtıklı ama nazikti. “Her ne kadar tüyleri artık siyah görünse de.”

Feyn yumuşak bir tavırla, “Kimliğini göster,” dedi.

Adam bir an için kımıldamadı. Sonra ellerinden teki yavaşça başına doğru yöneldi ve cüppesinin kukuletasını geriye doğru itti. Uzun, karışık gri saçlı kafası ortaya çıktı. Güneşten deri kadar kararmış bir yüzü vardı. Feyn’in çok iyi tanıdığı bir surattı.

“Merhaba, kız kardeşim.”

Saric.

Feyn öylece bakarken kaburgaları, soluklanmak için elbisesinin korsesiyle savaşıyordu.

Onu en son gördüğünde, Saric’in teni sumermeri gibiydi. Damarları onunkiler kadar koyu renkte, gözleri sanki gözbebekleri yokmuş kadar siyahtı. Ancak şimdi, orada bir Ceset oturmaktaydı.

Bu nasıl mümkün olabilirdi? Ama işte bir zamanlar inanılmaz derecede soluk olan bronz teni bazı yerlerde güneşten dolayı soyulmaktaydı. Gözleri Brahma kraliyet ailesinin soluk mavisine bürünmüştü. Neredeyse bir zamanlar kendisinininkilerin olduğu kadar açıktı. Koyu renkli damarlardan hiçbir yerde eser yoktu. Hatta asillerin donuk tenlerinin altında inanılmaz derecede değer verdikleri mavi gölgeler bile yoktu.

Saric uzun süre önce olduğu gibi tamamen kendisiydi. Tek kelimeyle sıradan.

Feyn, “Nasıl oldu da hayatta kaldın?” diye sordu.

Saric yanıtlamadı.

“Tahtta hak iddia edebileceğini düşünüyorsan, sen bir aptalsın.”

“Benim tahtla filan bir ilgim yok.”

Feyn güldü, çıkardığı kırılgan ses kubbeli tavanda yankılandı.

“O zaman sen bir sahtekârsın. Benim tanıdığım erkek kardeşim güçten başka bir şeye önem vermez.”

“Senin tanıdığın adam öldü.”

“Ama yine de bir o kadar canlı.” Feyn geçmişin öfkesiyle titriyordu. Onun kanı damarlarındaydı. Saric’in üzerinde tecrübe ettiği egemenliği taşıyordu. Bunlar onu hem mahvetmiş hem de yaratmıştı.

“Ancak belki de haklısın. Karşımda ölü bir adam yok... çok daha içler acısı bir şey görüyorum.” Feyn ellerini masaya yasladı ve ona doğru uzandı. “*Bir Ceset görüyorum.*”

Saric’in gözleri onunkilerle buluştu.

“Öyle mi?” Saric’in yüz ifadesi duygudan mahrumdu.

“Koyu Renk Kan’dan hangi simyayla vazgeçtiğini bilmiyorum ama bu sana yakışıyor. Sen her zaman bir aptaldın.”

Saric hiçbir açıklama getirmedi. Bunca yıl boyunca, Feyn onun öldüğünü sanmıştı ama işte orada oturuyordu.

“Buraya nasıl girdin?”

“Unutuyorsun, Kale’yi en az seni tanıdığım kadar iyi tanıyorum.”

“Bana dair hiçbir şey bilmiyorsun!” Kendini eli ayağına dolaşmış hissetti. “Bu kez ne istiyorsun? Beni baştan çıkararak ve kendi istediğin gibi kullanarak geçirdiğin yıllar geride kaldı. Yalvarmaya mı geldin? Ordumu nasıl buldun?” Kolunu uzatıp etrafı gösterdi. “Onların şehrin sokaklarına akışının ihtişamına

şahit oldun mu? Ben senden on kat daha fazla Hükümdarım.”

Saric yerinden kımıldamadı ve en ufak bir duygu işareti göstermedi. Soluk mavi gözleri ona takılıydı. Feyn onun bir Ceset olarak yaşadığı duygu eksikliğini anlayabiliyordu ama gözlerinde de en ufak bir korku yoktu. Belki de açık arazi beynini pişirmişti.

“Sen içler acısı aptal rolünü oynamadan duramıyorsun, öyle değil mi? Her zaman benim olanı istiyorsun.”

Feyn arkasına dönmeye başladı ama sonra vazgeçerek Saric’in yüzüne tükürdü.

Saric bir kez gözlerini kırptı ama bunun haricinde tepki vermedi; hatta tükürük yanağından aşağı akarken bile.

Feyn genç Koyu Renk Kanlı’ya, “Onu çok sevdiği zindanlara götür,” dedi.

“Kız kardeşim.”

Koyu Renk Kanlı öne çıktı.

Saric, “Sana hayatını kurtaracak haberlerim var,” dedi.

“Onu tutuklayın!”

Muhafız tereddüt içinde gözlerini kırıştırdı. Kafası karışmış gibiydi.

Saric, “Kız kardeşim,” dedi.

Feyn, muhafızın tereddütü yüzünden öfkeden küplere binebilirdi ama Saric’in aynı ifadeyi iki kez kullanması bardağı taşıran asıl damla oldu: *Kız kardeşim*. Nefret damarlarında şiddetlendi.

Koyu Renk Kanlı’yı durdurmak için elini havaya kaldırdı.

“Hayır. Zindan senin için çok iyi kalır. Ceset olsaydın,

sana seni burada öldürme merhametini gösterirdim.”

“Beni dinlemeyi reddedersen, yakında öleceksin.”

Feyn buz kesti. Virüsten haberdar mıydı? Nasıl olabilirdi?

“Şu anda senin için geliyorlar. Şafak sökmeden önce öleceksin. Ölürsen, nasıl Hükümdar olabilirsin?”

“Komik olma.”

“Şu anda senin için geliyorlar.”

Saric ona baktı, kararlıydı.

Feyn, “Kim?” diye sordu. “On binlerce muhafız görevde.”

“Bir yolunu buldular. Bu geceyi canlı geçireceksen, onları Kale’ye girmeden önce durdurmalısın.”

Onları. Hükümdarlar yok edilmişlerdi. Sadece Ölümsüzlerden bahsediyor olabilirdi.

Roland.

“Sen delisin.” Feyn tiz bir kahkaha attı. “İmkânsızdan bahsediyorsun. Savunma hattımı nasıl geçecekler ki?”

“Benim yaptığım gibi.”

Saric’in sözleri onu durdurdu. Gerçekten de, Koyu Renk Kanlı onun bir anda belirdiğini söylemişti. Kale’nin yeraltı tünellerini hiç kimse Saric gibi bilemezdi.

“Nereden? Nasıl?”

“Antik labirentten.”

“Ben antik labirenti filan bilmiyorum.”

Saric sandalyesini yavaşça arkaya doğru itti. Hemen yanındaki Koyu Renk Kanlı geri adım attı. Eski Hükümdar’ın, Feyn’in babasının vârisinin huzurunda ne yapacağını bilemez halde olduğu açıktı. “Bunu arşivin arka mahzenine kilitlenen

Hükümdarlar Kitabı’nda bulacaksın.”

“Hangi *Hükümdarlar Kitabı*’nda?”

“Emredildiği gibi babamızın vârisi olsaydın, bunu sana göreve başlama töreninin akşamında gizlice verecekti.”

“Hiç kimse bana bu kitaptan bahsetmedi!”

“Babamı öldürüp Hükümdar olduğunda, odanın anahtarını aldım.” Basit, antik görünümlü bir anahtarı cüppesinin cebinden çıkarıp masaya bıraktı. “Bu benim sana hediye olsun, artık gerçekten Hükümdar olabilirsin. Sana olan borcumu ödediğimi düşün.”

Tabii ya. Saric onu karanlık hayatta yeniden dirilttiğinde, onun başa geçeceğini hiçbir zaman hesaplamamıştı. Makamın sırlarını kendisine saklamıştı.

Feyn masanın karşısına uzandı ve Saric, Hükümdar sandalyesinden doğrulurken anahtarını aldı.

“Acele et. Gelecekler.”

Saric kürsünün arkasındaki kapıya sessizce yürüdü. Sonra gözden kayboldu.

Feyn’in kendine gelmesi biraz zaman aldı. Sonra, Saric’in bir tür simyayla Ceset olmanın yolunu bulduğunu fark etti. Kanının diğer bir anahtar, virüse panzehir olabilecek bir detayı, içinde barındırıyor olabileceğini fark etti.

“Peşinden git! Onu bana canlı getir!”

Yavaşça zindanlara geçti. Kitabı bulmuştu. İçinde antik labirentin bir haritası vardı. Bir saat içerisinde bin kadar Koyu

Renk Kanlı'yı toplanma yerlerine sevk etmişti. Ölüm onu ikinci kez kolayca ele geçiremeyecekti.

Şimdi cam nesne kolunun bükümünde kıvrılmış bir halde aşağı inerken, endişe fırtınasının yok olduğunu, bunun yerini Saric'in azimli görünümünün sebep olduğu buz gibi bir öfkenin aldığını keşfetti.

Ve ortadan kayboluşunun.

İlk iki Koyu Renk Kanlı onu arşiv bölmesine kadar kovalamış, laboratuvara ve antik zindanlara kadar her yerde aramışlar, ama yukarı elleri boş dönmüşlerdi. Feyn diğerlerini aşağıya onu avlamaları için göndermişti.

Saric, Roland'ın geleceğini nasıl bilmişti?

Muhafızı neden tereddüt etmişti?

Feyn kendisine bunun bir şok olduğunu söyledi. Saric'in yanında dikilen Koyu Renk Kanlı kime boyun eğeceğini bilememişti...Hükümdar koltuğunda oturana mı, eskisine mi?

Kendi tereddüdü Feyn'i daha da rahatsız etti. Şimdi bile, kanı damarlarında akınmasına rağmen, ki bu kan artık Feyn'in damarlarındaydı, Saric'in üzerinde etkisinin olması onu rahatsız etmişti. Tek bir anahtarla, Hükümdarlığının tamamlanmış olduğunu öğrenmesi de öyle.

Saric bir kez daha, semeresini çekmeden ortadan kaybolmuştu.

Onu neden uyarmıştı? Hiç şüphesiz, kendine olan güvenini kendine has bir yolla tekrar sarsmak için. Onun için daha başka sürprizleri de olacaktı, her zaman olmuştu. Bu kez Feyn hazırlıklı olacaktı.

Tabii, hayatta kalacağı varsayılırsa.

Bunca zaman süresince Corban'dan tek bir haber dahi gelmemişti. Ammon onun hararetli bir şekilde çalıştığını raporlamıştı. Şu ana kadar herhangi bir başarı elde edememiş olmalıydı. Serokonversiyon öncesi Rom'dan alınan kan örnekleri üzerinde çalışmalar yapmıştı, ama Feyn bunların çoktan eskidiklerinden emindi. Yaşayan bir Hükümdar'ın kanı panzehirin kilidini içeriyor olabilirdi ama hayatta tek bir Hükümdar kalmamıştı.

Muhafızı geçip antik laboratuvara girerek, oradan Corban'ın özel bölmesine adım atmayı düşündü ama varlığı sadece adamın dikkatinin dağılmasına yol açacaktı. Corban'ın daha fazla dürtüklenmeye ihtiyacı yoktu; kendi hayatı da tehlikedeydi.

Bunun yerine, mağarayı andıran bölmenin arkasına, antik hücrelere, doğrudan Rom'un bölmesine doğru ilerledi.

Rom arka duvarın dibinde oturuyordu; meşale ışığının ulaşamayacağı bir noktadaydı.

“Sana bir hediyem var.”

Rom başını kaldırdı.

Feyn saatlerdir masasında duran cam kavanozu havaya kaldırdı. Aynı anda hem korkunç hem de çirkindi. Bunu yere fırlatırken, Rom'un gözlerinin beyazlarının fal taşı gibi açıldığını gördü. Kavanoz çınlayan bir çarpma ile parçalanırken camlar dört bir yana saçıldı ve kalp pis zemine yuvarlandı.

Avra'nın kalbi.

Rom ayağa fırladı. Feyn kalbi teperek parmaklıkların arasından hücreye gönderdi. Rom ona baktığında yüzü kireç gi-

biydi; bunun ne anlama geldiğinin bilincindeydi.

“Mabet’in yerini bulduk. Artık Hükümdar diye bir şey yok.”

Rom bakışlarını yavaşça ona doğru kaldırdı.

Feyn, “Bana haklı olduğumu söyle,” diye emretti. “Artık yaşayan Hükümdar olmadığını...”

Rom’un gözleri heyecandan titrerken duygularını bastırmaya çalıştı.

“Konuş.”

Rom, “Hepsi değil,” dedi.

Feyn durakladı, damarlarının ürperdiğini hissetti. Yalan mı söylüyordu? Hayır, imkânsızdı.

Feyn, “Ne demek istiyorsun?” dedi. Ses tonu tehlikeli derecede sakindi.

“Bir kişi daha var.”

Feyn, “Ah evet, tabii ya,” dedi. “Senin şu değerli, öldüğünü kabullenmeyi reddettiğin Jonathan’ın.”

“Hayır. Ondan başka.”

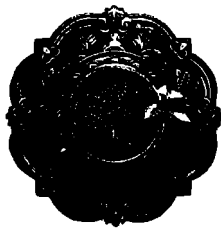
Feyn demir parmaklıklara yaklaşarak onları beyaz elleriyle sıkı sıkı yakaladı. Doğrudan Rom’un içindeki karanlığa baktı.

“Kim?”

“Senin için gelen.”

“Kim geliyor?”

“Jordin.”

22. BÖLÜM

“Bunu benim için basit bir hale getir!” Roland, Mabet’in büyük bölmesinde, Jordin’in önünde tıpkı kafesteki bir aslan gibi bir ileri bir geri dolaşmaktaydı. “Bana her şeyi anlat!”

Michael yanda dikilmiş, Jordin’e sanki hayatını mahveden şey virüs değil de oymuş gibi bakıyordu.

Cain hemen solundaki oymalı sütuna yaslanmıştı, gözlerinde baştan çıkarıcılıktan eser yoktu.

Onlardaki değişim büyüktü. Ölümsüzlüğün yarıda kesildiğinin farkındalığı pek hoşlarına gitmemişti.

Jordin, “Anlattım,” dedi. “Belki daha dikkatli dinlemelisin.”

Michael, Jordin’in üzerine bir kedi gibi atıldı; elleri boğazındaydı. “Yerini bileceksin, Hükümdar!” diye tısladı.

“Ben... yerimi biliyorum.”

Roland, “Onu bırak!” diye çıkıştı.

Odada serbest bırakılan virüsten kurtulup hayatta kalabilecek tek kişi Jordin’di. Bu ona herhangi bir avantaj sağlamıyor olsa bile, en azından yüreklenmesini sağlamıştı. Diğer bir konu

ise, şu anda yaşamayı veya ölmenin umurunda olmamasıydı.

Michael yavaşça parmaklarını gevşetti. Feyn'i bir yana iterek, "O zaman sözlerine dikkat et, yoksa sesini bizzat kesmek zorunda kalacağım," dedi.

Roland, kendini toparlayarak, "Yeter!" diye seslendi. "Evet, seni dinledim, Jordin. Bunu bir kez daha yapmak istiyorum. Virüsün o küçük tüpte olduğundan emin misin?"

"En ufak bir şüphem yok. Onu serbest bırakmak en büyük saplantısıydı. Tüpün üzeri "O" harfiyle işaretli ve virüsün adı da Orakçı. Daha fazla bilgiye ihtiyacın var mı?"

"Ayrıca Orakçı'nın hava yoluyla taşındığını iddia ediyorsun."

"Bu bir iddia değil. Buraya adım atan her Koyu Renk Kanlı enfekte oldu ve virüsü şehre taşıdı."

Roland ters ters bakarak, "Enfekte oldu. Tıpkı bizim gibi," dedi.

Jordin tereddüt etti.

"Evet. Dışarıdaki Yırtıcıların da öyle. Virüsün üç günlük kuluçka dönemi var, bundan sonra şu anda nefes alan Koyu Renk Kanlıların ve Ölümsüzlerin hepsi ölümcül derecede hasta olacak ve ölecek. Buraya gelerek, sen de kendi ölüm fermanını imzaladın. Seni uyarmaya çalıştım."

Roland kolunu yana doğru açarak, "Bunun bir önemi var mı?" dedi. "Hasar henüz biz buraya gelmeden verilmişti."

Michael, "Rom tarafından," dedi. "Söylediklerin doğrusa, o hepimize ihanet etti."

"Size ihanet mi etti? O sizin için *savaştı*!" Parmağını çıkış

tüneline doğru salladı. “O, düşmanlarımızın hepsini tek bir kılıç darbesine ihtiyaç duymadan yok edebilirdi! Bunun yerine sizi kurtarmak için tehlikeli olduğunu bile bile Feyn’e gitti. İlk geldiğimde beni dinlemiş olsaydınız, Rom’a daha Feyn onun suyunu sıkıp çıkarmadan ulaşabilirdik. Tüm bunların sebebi *sizsiniz*, Rom değil.”

Michael, “Rom’a nasıl ulaşacaktık?” diye çıkıştı. “Hafızanı kaybetmiştin, unuttun mu?”

Jordin, Roland’a sert sert baktı. “Ben *geciktirildim*. Bir gün çok fark yaratabilirdi.”

Michael, “Kendi inadın yüzünden!” dedi.

Roland onları susturmak için elini kaldırdı.

“Olanların artık bir önemi yok. Sadece türümüzü korumalıyız.”

Jordin, “Artık Ölümsüz olmayan türünüzü,” dedi.

“Yeter!”

Oda Roland’ın kükreyişiyle çınladı.

“Bana başka ne bildiğini anlat.”

Jordin, Rom ve Mattius’la yaptığı konuşmaları kafasında gözden geçirdi.

“Rom’un artık Koyu Renk Kanlı olduğunu ve kısa sürede virüsü kapacağını varsaymak zorundayız.”

“Yani? Bu virüsü nasıl durduracağız?”

Jordin başını yavaşça salladı. “Bunun yolu yok. O, dünyayı etkileyecek. Koyu Renk Kanlıların ve Ölümsüzlerin hepsi ölecek. Cesetler sıradan bir soğuk algınlığı geçirecek, Hükümdarlar ise muhtemelen duygularını kaybedecek. Zarar verildi.”

Roland ona baktı.

Jordin yavaşça derin bir nefes aldı. Bundan sonra söyleyeceklerinin, sırf bir öneri olsa bile, ölümüne sebep olup olmayacağını bilmiyordu. “Yaşamının tek yolu var. Benim kanımı kullanarak dönüşmek. Sizi sadece Jonathan’ın kanı kurtarabilir. Görünüşe bakılırsa bir çarka girdik.”

“Asla!” Roland’ın yanıtı bundan daha güçlü bir şekilde ifade edilemezdi.

“Bu, *yaşamak* anlamına gelse bile mi?”

“Korkunun sultanı altına bir kez daha girmek mi? Asla!” Arkasına dönmeden önce sola doğru iki adım daha attı. Yüzü korkunçtu. “Ölümsüz olmadan önce Göçebe olduğumuzu unutuyorsun. Beş yüz yıldır prensipte korku Düzeni’ne karşı ayak kaldırdık. Ben kanım kadar geçmişime de bağlı bir Prens. Sizin Hükümdarlığınız, hayattan soyutlanmış insanlıktan başka bir şey değil. Virüs hepimizi Ceset’e çeviriyor. Ölümle lekelenmiş kanın tek bir damlası vücuduma girmeden ve dolayısıyla da Jonathan’ın bize getirdiği gerçek hayata ihanet etmeden önce *öleceğim!*”

Roland’ın sarf ettiği sözler Jordin’in zihnine ve kalbine bir demir gibi çökerken, kemiklerine baskı yaparak umudunu aldı götürdü. Bu sözlerde bir hafta önce dahi kabul edeceği büyük bir doğruluk payı vardı.

Mattius büyük bir öngörüsüzlükle dünyayı huzur ve barıştan ziyade ıstıraba mahkûm etmişti.

Jordin, “Yaşayan tek Hükümdar benim,” dedi. “Duygularımı kaybedeceğim kesin değil. Kesin olan tek bir şey varsa o

da şu, kanımı almayı reddetmeniz durumunda, sen ve halkın...”

“Kendimi yeterince açık ifade edemedim galiba! Asla!”

Jordin bundan farklı bir yanıt alabileceğini mi ummuştu? Roland korkuya ya da ölü olarak yaşamak şeklinde isimlendirdiği Hükümdarlığa boyun eğmektense savaşta ölmeyi tercih ederdi. Jordin’in acınası varoluşu da onu bunun tersine ikna edecek türden bir örnek oluşturmamaktaydı.

Ona Jonathan’ın söz verdiği bereketli hayatı vaat eden hiçbir şey yoktu.

Jordin arkasını döndü, sanki zihninden geçen yapışkan düşünceyi zorlamak istiyormuşçasına parmaklarıyla şakaklarını ovaladı. Konsey bölmesine açılan kapı, Mattius’un laboratuvarının kapısı gibi kapalıydı. Dünya üzerinde bu kadar baskı yaratırken, ölümlere nasıl uygun bir şekilde saygı gösterebileceğini düşünemiyordu. O kadar çok sayıda çocuk ve yaşlı... Düşünce midesini bulandırdı. Bu durumda onurlandırıcı tek bir şey varsa, bu hepsinin Hükümdar olarak ölmeleri idi. Bir de ateş karşısında kılıçla ölmeleri.

Artık tek umudu Rom’un Koyu Renk Kanlı’dan geri dönüştürülebilmesiydi. Bir de Kaya’nın.

Cain, “Virüsün Ölümsüzleri öldüreceği *kanıtlanmadı*,” dedi. “Simyacı test etmediyse, bunun doğruluğunu nasıl bildi?”

Jordin, “Çünkü Ölümsüz kanı Ölümlü kanıyla aynı,” dedi. “O haklıydı, güvenin bana. Onun yanıldığını gösterme riskini almayı gerçekten istiyor musun?”

Cain soğukkanlı bir şekilde, “Ben çok sayıda risk almamla tanınırım,” dedi. “Yapmayı reddettiğim tek şey, doğamı değiştirmeyi düşünmek.”

Cain tek dizinin üzerine çömeldi ve başını kaldırıp Roland'a baktı. "Rom onun bilmediği bir şeyler biliyor olabilir."

Roland, Michael'a göz attı ama Michael hiçbir yorumda bulunmadı. Rom'la bundan altı yıl önce, Ölümlüler ayrılırken karşı karşıya gelmişlerdi fakat aralarındaki farklılık artık tartışılırdı.

Jordin fırsatı değerlendirdi. "İyi bir noktaya parmak bastı. Eğer Rom, bir Koyu Renk Kanlı'ysa Hükümdar'a dönebilir. Onun kanı virüse, virüse maruz kalan benim kanımdan farklı bir şekilde direnebilir." Bu düşük bir olasılıktı, biliyordu. "Değilse bile, en azından benden daha çok şey biliyor olabilir."

Roland'ın çenesi söylenlenleri tartarken gerildi.

"Sana ulaşmak için içimizden birinin Ölümsüz olabileceği önerisi aylar önce ondan gelmişti, Roland. Bunun sizi kurtaracağını düşünmesi durumunda, o da pekâla Ölümsüz olabilir. O, inançlarını hiçbir zaman terk etmedi."

Roland ona belirgin derecede küçümseyen bir bakış attı.

"Anlamıyor musun? O senin ölmeni istemiyor!"

Roland bir süre daha tereddüt etti.

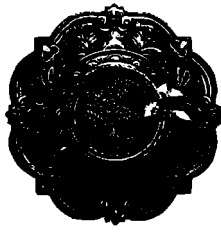
Sonunda, "O zaman yapılması gereken tek bir şey var," dedi. "Kale'ye gidiyoruz. Sadece, senin iddia ettiğin kadar çok şey bildiğini ümit ediyorum."

"Yolu biliyorum. Hepsi o kadar."

Roland, "O zaman bizi götür," dedi. Çoktan çıkışa yönelmişti. "Feyn'in kafasını omuzlarından ayıracağız."

Jordin onu takip etti. "Ya Rom?"

Roland'ın sözleri omuzlarının üzerinden yükseldi. "Onun bizi kurtarabileceğine dua edelim."

23. BÖLÜM

Jordin, Yirmi Yırtıcı'ya şehirde yol gösterdi. Sağında Roland, solunda da Michael vardı.

Bu, tadı çıkarılması gereken bir an olmalıydı. O, yani hayatta kalan tek Hükümdar, Roland'ı ve en başarılı savaşçıları kendi seçimi olan kadere taşıyordu. Gerçekten de şu anda hepsini yanlış yola sokup ölüme terk edebilir, Jonathan'ın dünyasının başına bela olan bu ırktan ebediyen kurtulabilirdi.

Onları Koyu Renk Kanlılarla meydan muharebesine sokabilir, geri adım atıp birbirlerini katledişlerini, yeri kendi kirli kanlarıyla yıkamalarını seyredebilirdi. Ya da onları, tıpkı şu anda yaptığı gibi, Feyn'i öldürmek ve Rom'u kurtarmak için kullanabilirdi. Ne önemi vardı?

Aralarında hayatta kalacak tek kişi kendisiydi. Jonathan'ın mirası, Orakçı'nın duyguları üzerinde bıraktığı etkiyle lekelenmiş bir halde, sadece onun içinde yaşayacaktı. Sakat bir kurtuluş.

Ancak o kendisini kurtulmuş gibi hissetmedi. Bu düşün-

cede en ufak bir sevinç ya da huzur ipucu yoktu. Hayat şartları çok uzun bir zaman önce kalbini yaralamıştı. Açıklanamayacak bir şekilde durnamış olan bu Hükümdar kanının her pompalanışı, sefil başarısızlığın canlı bir hatırlatıcısı olmuştu; Jonathan'ın uzun zamandır kayıp olan hayali sevgisinin. Sevdığı onca kişinin amansız katledilişinin ve yakılışının. Bir zamanlar aralarında yaşamış, kurtuluştan bihaber her bir Ceset'in.

Feyn'in Mabet'i bulmuş olması, Rom'un oranın yerini itiraf ettiği anlamına geliyordu. Daha mağaramsı bölmelerdeki ateş kokusunu alır almaz, onun dönüştürüldüğünü ve Hükümdarların kalanının yerini söylemeye zorlandığını anlamıştı. Rom onlara ihanet edebildiyse, kim bilir kendisi neler yapabirdi. Ceketindeki serokonversiyon aparatına dokundu ve Rom'u dönüştürmekte başarısız olmamak için dua etti.

Bir de Roland vardı. Jordin, Prens'in kalbinde yarattığı çekimi şu anda bile inkâr edemezdi. Daha dün gece onu nazıkçe kucaklamasının anısı bir türlü zihninden silinmiyordu. Roland'ın içindeki prens bir kez onu kumanda etmişti. Ölümsüzlüğün kalbi hâlâ onu çağırıyordu.

Kaya, Roland'ı bekliyordu; Jordin bunun farkındaydı. Efendisini özleyen genç bir Ölümsüz... Hissettiği garip kıskançlığı görmezden geldi ve kıza saf kayıtsızlığı yüzünden acıdı; ölüm onu bekliyordu.

Atlarını hızlı sürdüler ve ölüm gümbürtüleri sessiz bir fısıltıya dönüştü. Kale'nin batı yakasına doğru, Jordin başta, Roland'ın sinyaliyle Koyu Renk Kanlı nöbet noktalarını tali yolları kullanarak geçmişlerdi. Kat edilen her bir kilometreyle

birlikte, Feyn'in savunması güçleniyordu. Karşılaştıkları az sayıdaki Ceset'ten kaçınmak için herhangi bir çaba sarf etmemişlerdi, onların sadece kaçıp saklanacaklarını ya da belki de güçleri harekete geçirecek ümitsiz birkaç seslenişte bulunacaklarını biliyorlardı. Artık çok geçti.

Amaçları şuydu: Antik labirent sadece Hükümdarlar ve sırrın antik Bekçileri tarafından bilinmekteydi. Burası kraliyet ailesinden insanlara ayrılmış geçitlerden oluşan bir labirentti. Yüzlerce yıldır bu bilgi genelde Hükümdar'dan Hükümdar'a taşınan bir efsane şeklinde algılanmıştı.

İşte bu nedendir ki, Jordin, Roland'a Feyn'in muhtemelen labirentten haberinin olmadığını açıklamıştı. Saric babasını öldürmüştü. Vorrin'in bu sırrı oğluna aktaracak zamanı olmamıştı. Ayrıca Saric, Feyn'i Jonathan gereken yaşa gelmeden halefi olarak tahta oturtmuştu.

Roland, "Senin bu labirentten nasıl haberin oldu?" diye sormuştu.

"Yıkıntıların altındaki Mabet'e sığındığımızda, Bekçi diğer birtakım sırların yanı sıra bu labirentin varlığından da bahseden bazı eski gazete kupürleri buldu. Bunlar burayı ilk inşa edenler tarafından hazırlanmıştı. Belgeleri sadece bana ve Rom'a gösterdi."

"Peki, o yılanın başını koparmak için neden bu labirenti kullanmadınız?"

Jordin alaycı bir bakış attı. "Bahsettiğin kişi Feyn'se, Rom ona dokunmayı reddetti. Onun haricinde tüm Koyu Renk Kanlılar öldürülebilirdi. Feyn'i baştan beri nasıl koruduğunu

biliyorsun. Gerçekte, labirent sarayın arkasındaki toplanma yerlerine açılıyor. Saray birebir başa çıkamayacağımız kadar çok sayıda Koyu Renk Kanlı'yla çok iyi bir şekilde korunuyor.”

Roland kaşlarını çattı. Jordin olayı çok daha basite indirgemişti.

“Etrafta dolaşan Koyu Renk Kanlılar geldiğimizi *koku-muzdan* anlardı. Aramızda çok az sayıda savaşçı vardı. Eski Ölümlü duyularımız olmasa...” Jordin başını iki yana salladı. “Bu tam bir intihar olurdu.”

Roland, “Fakat seçkin bir Ölümsüz Yırtıcı gücüyle...” dedi.

Jordin gözlerini ona dikti. “Evet.”

Roland başını hafifçe sallayarak onayladı.

Jordin, “Sizi Kale duvarlarından içeri sokacağım,” dedi. “Saraya girmek için siz kendiniz savaşacaksınız.”

Labirentin girişi Kale'nin kuzeyindeki eski bazilikanın kilerindendi. Kale'ye çok yakındı ve başkenti çevreleyen Koyu Renk Kanlı hattı da çok kalabalıktı. İçeri doğudan girmeliydiler.

Terk edilmiş sokaklarda ilerlediler. Aparat ceketinin içinde sıkı bir şekilde durmaktaydı. Jordin, Rom'a ulaşacak kadar yaşayıp yaşamayacağını merak etmekten kendini alamadı.

Roland bir süre sonra durdu. Tek elini havaya kaldırmıştı.

Michael ve Cain'in Yırtıcıları bir anda durdu. Geriye sadece Jordin'in tırısı kalkmış atı kaldı, o da birkaç adım sonra Jordin'in dizginini çekmesiyle durdu.

Roland atını onunkiyle aynı hizaya getirdi; kısık gözleri

sokağın ilerisindeydi. Birkaç saniye boyunca geceyi yakından dinledi. Jordin sadece şehrin sessizliğini duydu ama bu hiçbir anlama gelmiyordu; Roland bir blok ötede ayakları üzerine düşen bir kediye bile duyabilirdi ya da onun bir blok ilerisinde bir Koyu Renk Kanlı'nın çizmelerinin yere sürtünüşünü.

“Ne kadar kaldı?”

“Bir kilometre.”

“İleride çok kalabalıklar. Bu tam Feyn’e göre bir şey, Kale’nin etrafında köle dizinlerini tutmak... dövüşerek yolumuzu açabiliriz ama çok fazla kayıp veririz.”

Jordin, sesindeki alaycı tonu zapt etmeyi başaramayarak, “Sen kayıplara alışkın değilsin,” dedi. “İçimizden bazıları o kadar şanslı olmuyor.”

Roland eyeri üzerinde döndü ve Jordin’in yüzünü yandan inceledi.

“Kaybın için üzgünüm.”

“Yakında sen de oldukça büyük kayıplar yaşayacaksın.”

Bu kelimeler geceye akar akmaz, Jordin pişmanlık hissetti.

“Beni affet.”

Roland yüzünü sokağa döndü. “Doğuya gitmeliyiz,” diyerek herhangi bir yönlendirme beklemeden atını çevirdi. Son nefesine kadar hâlâ Ölümsüzlerin Prensiydi.

Roland onları doğuya, ardından da kuzeye götürdü ve kraliçelerini koruyan bir kovan siyah yabanarısı gibi bölgede kaynaşan Koyu Renk Kanlıların etrafından dolanırlarken Jordin’i görmezden geldi.

Ancak daha da kuzeye gittiklerinde Jordin'e dönüp başıyla işaret ederek onun liderliği tekrar ele almasına izin verdi.

Jordin onları birkaç blok ilerideki Kapılar Bazilikası'na götürdü. Buranın beş yüz yıl önce Megas tarafından kullanıldığı söylenmekteydi. İlk Hükümdar olan, *Düzenler Kitabı*'nı kutsayan Megas, Düzen'in kurucusunu öldürmüş ve dünyada yaşayan her insanı ölüye dönüştüren virüsü serbest bırakmıştı. Megas yeni korku dolu dünyasında o kadar paranoyaktı ki, Kale'den kaçıp kurtulma aracı olarak antik labirenti inşa ettirmişti.

Jordin kapının önünde atını durdurdu ve büyük kemerli kapıyı başıyla işaret etti. "İşte bu."

Roland etrafı taradı. Bazilika artık kullanılmıyordu, sadece Megas'a övgü niteliğinde bir tarihi alan olarak korunmuştu.

Bazilikanın dökme demirçitindeki büyük siyah kapı, adına uygun bir şekilde, bölgeyi sokaktan ayırıyordu. Bir zamanlar geniş bir iç bahçe olan beton bölüm düzensiz otlarla kaplanmıştı. Beton parçalanıp ufalanmıştı; kenarları Bizans'ın özelliği olan fırtınalardan birinin içeri üfleme yi başardığı çerçöple gizlenmeden etrafa bakmaktaydı.

İki sütun girişte nöbet tutmakta, onlara diğer bir demir kapı eşlik etmekteydi. Onun arkasındaki büyük, kemerli ve meşum kapı zincirlenip asma kilitle kapatılmıştı. Tepede, vitray camlar duvar boyunca hiç dokunulmamış halde uzanıyordu. Jordin resimleri tam seçemedi fakat hemen hepsi her zaman aynıydı: Partizan Savaşları'nın dehşeti... Filozof Sirin'in bir barış güvercinini beslemesi ve her zaman, mihrabın hemen üze-

rinde, kendi yönetimi sırasında kutsanan *Düzenler Kitabı*'nı tutan Megas.

Jordin dökme demir çiti gözden geçirdi. Bir buçuk metre yüksekliğindeydi; en dış kapıdan her iki yöne ellişer metre uzanıyordu ve görünüşe bakılırsa kompleksin etrafını dolanmaktaydı.

“Gerideki topraklar bizim en iyi yolumuz. Burada bir arka giriş var.”

“Giriş nerede?”

“Mahzende.”

“Oradan nereye gidiliyor?”

“Kale’ye uzanan tüneli takip ediyoruz.” Bu her şeyi açıklıyordu; labirent ne yaptığının farkında olmayan bir kişiyi içinde saatler boyunca kapana kıştırabilirdi... hatta günlerce. Çıkış yolunu bulamazlarsa, daha da uzun bir süre.

“Yolu hatırlıyor musun?”

“Umarım.”

Roland ona bir bakış attı. Jordin’in hafızası, iş ona geldiğinde tam bir zayıf nokta halini alıyordu.

Roland atını, yüzü çite dönük duracak şekilde çevirdi ve doğrudan demir kapıya yöneldi. Aygır sıkı bir atlayışla parmaklıkları aştı ve diğer tarafa sessizce indi.

Jordin daha atını çeviremeden, diğerleri Roland’ı takip etmeye başlamışlardı. Atların toynakları, uçları sivri demir parmaklıkları sıyrıp geçiyordu. Bir davulun sessiz gümbürtüsüyle, avlunun karanlığına indiler ve liderlerinin arkasında kayboldular. Jordin nefesini tuttu ve atını kısa mesafeli kalkışı yapması

için mahmuzladı. O gece ikinci kez yükseklerle havalandı. İnlanılmaz derecede eğitilmiş bir at ve sürücüsünün asaletiyle yere indi.

Ölümsüz olmayabilirdi ama bir Göçebe olarak en iyi binicilerden biriydi.

O, köşeyi dönerken, Yırtıcıların yarısı atlarından inmeye başlamışlardı. Dizginlerini arka duvar boyunca uzanan azman çalının etrafına dolamaktaydılar. Roland, Michael endüstriyel kapıyı incelerken, olan biteni atının sırtından seyretti.

Michael raporuyla döndü. “Pencereler.”

Roland atından atladı ve işaretparmaklarını kapının iki yanında duran orta yükseklikteki pencerelere doğru uzattı. Cain çizmesini tekine geçirirken, diğer bir Yırtıcı dirseğiyle diğer camı indirdi. Cam patladı ve binaya saçıldı.

Tüm bunlar Jordin atından inmeyi henüz düşünemeden yaşandı. Roland’ın Ölümsüzlerinin ne kadar büyük bir titizlik ve hızla çalıştıklarını, verilen emirleri ne kadar sorunsuz ve sorgusuzca yerine getirdiklerini seyretmek saygı uyandırıcıydı... Şartlar her ne olursa olsun.

“Jordin.”

Roland’a baktı ve atından indi. Hayvanı hızla bağladı.

Başını sallayarak Cain’in kırdığı pencereye doğru ilerledi. İlk önce bir, ardından iki bacağını içeri sarkıttıktan sonra bazilikanın karanlıkları arasına daldı.

Daha Jordin kendini toparlamaya zaman bulamadan, Michael diğer pencereden girdi. Tek avucu üzerinde bedenini incelikte döndürmekteydi. Pencere eşiğinden kurtulmak için

iki dizini birden kıvrırmıştı; havada süzülen bir dansçıyı andırıyordu.

Diğerleri de onun arkasından büyük bir hızla, art arda içeriye girdiler.

“Kıvılda.”

Emir, arkasındaki Yırtıcılardan birinden gelmişti. Jordin yana adım atarak koridordan aşağı baktı. Geri kalan Yırtıcılar içeri girip karanlık alanı doldururlarken yönünü tayin etmeye çalıştı.

Roland alçak sesle, onu kolundan yakalayarak, “Beni takip et,” dedi.

Jordin, Roland’ın altında eğitim görerek geçirdiği onca yıla rağmen, ki önceki statüsü şampiyondu, onların arasında kendini çocuk gibi hissetti. Roland onu beraberinde sürüklüyordu.

Bir an için karanlıktan kör olmuş bir halde ve Roland’ın merhameti altında, Hükümdarlığını hakir gördü. Bir parçası, mezarın ötesinde kendisini bekleyen kader her neyse onu yaşamadan önce, bir kez daha hayatı tam anlamıyla hissetmek, gerçekten *hissetmek* için bir Ölümsüz olarak ölmenin daha iyi olup olmayacağını merak etti. Ölüme savaşıyor ama son ana kadar ateşli bir şekilde yaşayarak adım atmanın...

Sadece loş dış hatları seçebiliyordu; donuk pencerelerin gerisindeki sokak lambaları tarafından aydınlatılmıştı. Bir koridordan ilerlediler. Bazilikanın uzak ucundan ufak bir rapor gelmişti: İçlerinden teki çoktan aşağı inmenin yolunu bulmuştu. Bu onun dalaklarını alacak, karanlıklar arasında el yordamıyla

ilerlemeye çabalayacaktı.

Tüm bunlar olurken, Roland'ın eli pazısına dolanıktı.

Roland, "Kiler nerede?" diye sordu.

Jordin, "Arkada. Orada bir depo olmalı," dedi.

Roland bilgiyi diğerlerine ileterek Jordin'i merdiven boşluğuna yönlendirdi. Karanlık burada yerini zifiri karanlığa bırakırken Jordin ilk üç basamağı atlamayı başardı ama dördüncüye takılarak sendeledi ve sadece Roland'ın eli sayesinde ayakta kaldı.

Roland, "Cain, bir meşale bul," diye emretti. Sonra Jordin'e döndü: "Özür dilerim, senin görme yetinin ne kadar sınırlı olduğunu unutuyorum. Meşale bulamazsak, seni taşımak zorunda kalacağım. Nereden gideceğimizi bana söylemen ve burada kalman en iyisi olacak."

"Hayır." Tek başına bırakılma düşüncesi onu dehşete düşürdü. "Hayır, yolu sana ben göstermeliyim."

Tünellerden uzanan yol dokuz kesişimin sadece üçünde kesin dönüşlere sahipti. İkinci, yedinci ve dokuzuncu. Fakat Jordin bu bilgiyi Roland'a vermeyecekti. Roland'a Rom'u tekrar hayata döndürmek konusunda güvenmiyordu.

"Önce bir meşale bul."

Roland tereddüt etti, sonra onun hızla merdivenleri inmesine yardım etti. Çakıltaşları ayaklarının altından kayıyordu. Cain'in yüzünün önünde alev parladı. Üç adım uzaklıktaydı, elinde küçük bir çakmak vardı. Ateşi eğreti meşaleye dokundururken gözleri Jordin'deydi. Turuncu ışık, varil raflarının sıralandığı büyük mahzeni aydınlattı. Tütsü

müydü? Fener yağı mıydı?

Yırtıcıların yarısı hazır halde, Roland'ın emrini bekliyorlardı, diğerleri Jordin'in arkasında merdivenlere yayılmışlardı. Roland, Jordin'in kolunu bıraktı ve karşı duvara, kendilerinden tarafa düzgünce yığılmış ahşap varillere doğru yöneldi.

Bir uçtaki varilin tabanına sıkıştırılmış ahşap bloğu tekmeleyerek çizmesinin tabanını varile yerleştirdi ve hızla iteledi. Konteyner kayıp giderken, küçük fıçı dağları büyük bir gürültüyle yuvarlanıp dağıldı.

Eski grileşmiş çıtaların belli belirsiz dış hatları duvarda belirince, Jordin'in nabızı deli gibi atmaya başladı. Uzun süre önce alelacele kapatılmış bir giriş.

Roland, "Yıkın," dedi.

Cain meşaleyi adamlarından birine verip duvara yaklaştı ve çizmesiyle çıtalardan tekine sertçe vurdu. Çıta çatladı. Diğer bir sert tekmeyle antik ahşap paramparça oldu. Çizmesinin beş sert hamlesiyle birlikte giriş sağdaki çıta haricinde tamamen açılmıştı. Geçit iki adım genişliğinde ve uzun boylu bir adamın en ufak bir zorluk yaşamadan geçmesine yetecek yükseklikteydi.

Cain içeri girdi ve karanlık geçitten aşağı göz attı. Roland'a döndü.

"Temiz."

"Meşaleyle önden ilerle. Biz seni takip edeceğiz. Michael, sen bizim arkamızdan gel." Roland, Jordin'e göz attı. "Biz Cain'in meşalesine yakın duracağız. Nereden döneceğimizden emin ol. Son geçide geldiğimizde, öne ben geçeceğim."

Sözleri dolaysız ve soğukkanlıydı ama Jordin onun ciddi bakışlarının gerisinde öfkeden köpürdüğünü biliyordu. Ölüm-süzlüğü bu kadar sahiplenmiş bir adam için, tedavisi olmayan ölümcül bir virüsle enfekte olduğunu öğrenmek nasıl bir şeydi? Yani, ortadan kaldırmak için yaşadığı o şeye dönüşmek dışında?

Şehirde yapılan sessiz yolculuğun onun azmini sadece kuvvetlendirdiği açıktı. O ışıldayan gözlerde herhangi bir kuruluş arayışı yoktu. Bu bir intikam misyonuydu.

Meşaleyi alıp geçide ondan önce dalan Cain'i takip etti.

Roland tek bir kelime etmeden yürüdü. Diğerlerinin taş zeminden yükselen çizme sesleri Jordin'in etrafında hafif hafif yankılandı. *Beni infazıma götüren bir muhafızlar bölüğü eşliğinde ilerliyorum*, diye düşündü.

Hayır. Ölüme mahkûm olan *onlardı*.

Roland'ın, ölümle yüzleşecek olmasına rağmen, Hükümdar kanı almakta sadece zorlanmakla kalmayacağını, aynı zamanda o kanın yaşamasına olanak sağlamasına da izin veremeyeceğinin o an farkına vardı.

Jordin'in merhametini göze almayacağını da öyle.

Jordin'i öldürerek, Bekçilerin, Göçebelerin, Ölümlülerin, Ölümsüzlerin ve Hükümdarların köklerini etkin bir şekilde kazıyabilirdi. Böylece geriye sadece Cesetler kalacak, yaklaşık beş yüz yıldır yaptıkları gibi ölü bir şekilde yaşamaya devam edeceklerdi.

Antik tünel toprak ve küf kokuyordu. Tepedeki kireçtaşı duvarlar kabaca yontulmuştu; geçit alelacele kesilmişti, çok

kullanılıyordu. Tek bir oyuk ya da işaret sergilemeden, dümdüz ilerliyordu. Jordin, *en az iki kilometre*, diye düşündü. Muhtemelen, Kale duvarının hemen dışındaki Koyu Renk Kanlı kuvvetlerinin altından geçiyorlardı.

İlk kesişime ulaşmaları on dakikalarını aldı, burada daha küçük tüneller sağa sola uzanıyordu.

Jordin, “Daha ileride,” dedi.

Devam ettiler, hâlâ konuşmuyorlardı.

Yirmi adım sonra ikinci bir kesişime geldiler.

Jordin, “Sağa,” dedi.

Roland ona baktı ve adamlarına başını sallayarak onay verdi.

Geçide döndüler; üçüncü, ardından da dördüncü, beşinci ve altıncı kesişimlere gelmeden önce yüz adım kadar ilerlediler. Yedincide, Jordin onları sola yönlendirdi.

Diğer uzun, düz bir tünelde sekizinci kesişimi geçtiler. Ancak dokuzuncuda, Jordin sağa dönüleceğini belirtti ve bu da onları geldikleri geçit gibi dik ilerlemektense hafif açı yapan bir geçide yönlendirdi.

Roland yumuşak bir tonla, “Kaç dönüş daha var?” diye sordu.

Yalan söylemek için hiçbir sebep yoktu.

“Bitti.”

Roland, Cain ve arkadaki diğerleri gibi, durdu.

“Geriye geç.”

“Hayır.”

“Söylediğimi yap.” Ses tonu sakın olsa da, bundan daha

talepkâr olamazdı. “Kokunu alacaklar.”

“Çıkışta arkaya geçerim, daha önce değil.”

“Söylediğimi yapacaksın.” Tehlikeli bir homurtuydu bu.

“Ne yapacaksın? Elimi kolumu bağlayıp ardından mı sürükleyeceksin?”

“Gerekirse, evet. Sen bize engelsin.”

“Göremeyeceğim.”

“Arkaya geç!”

Jordin ayak diremek için diğer bir sebep bulmaya çalıştı ama başaramadı. Tereddüdü konunun kontrolünü elinden aldı. Roland onun arkasındaki adamlara baktığında kolunu bir anda güçlü parmaklar yakaladı. Silkinip kurtulmaya çalıştı ama çabası tamamen boşa çıkmıştı.

“Ellerinizi üzerimden çekin!”

“Onunla sen ilgilen, Michael.” Roland ve Cain arkalarına bakmadan geçidin derinliklerine daldılar, süratleri attıkları adımların uzunluğuyla hızlandı.

“Rom’un kanı virüs için gereken tek panzehiri taşıyor olabilir!” Jordin’in sesi koridor boyunca yankılandı. “Onun ölümü sizin ölümünüzü mühürleyebilir!”

Yırtıcılar onun yanından hızla geçtiler; sanki nehir yatağındaki bir taşın daha öte değildi. Sonra yavaş tempoda koşar şekilde hareket etmeye başladılar. Av kokusu alan tazi sürüsü gibi hızlanıyorlardı; ta ki tünelin ilerisinde tam koşu ilerleyene kadar.

Michael onu kolundan sıkı sıkı yakalayarak ve beraberinde çekiştirerek, “Yanımdan ayrılma!” diye çıkıştı. “Ayak uydur!”

Jordin nefes nefese, “Bizim kanımız virüse önlem yaratabilir, Michael,” dedi. “En azından Rom’unki. Onu öldüremezsiniz.”

“Sessiz ol, yoksa seni ben susturacağım!”

Jordin’in savaşıdan şüphe duyması için hiçbir sebebi yoktu. Bir zamanlar arkadaşı olarak adlandırdığı, birlikte dövüşüp ata birlikte bindiği bu kadın yıllar içerisinde katılaşmıştı. Jordin de daha sertti. Michael’ın onun tökezlemesi ya da duvara çarpması durumunda hiçbir şey kazanamayacağı düşüncesini aklının bir köşesinde tutarak, zihninin durulmasına izin verdi. Roland ona Jordin’i getirmesini emretmişti. O da bunu, Kale’ye girmek için ona ihtiyaçları olmasa bile, yapacaktı.

Geçidin sonuna varmak birkaç dakika aldı. Grup ilk başta kör bir uçmuş gibi görünen noktaya yaklaştı. Neredeyse dibine kadar yanan meşalenin ışığı altında, Jordin yollarını kapatan tuğla kireçtaşının dış hatlarını seçebildi.

Michael, “Koyu Renk Kanlılar,” diye mırıldandı.

Gözlerini ileriden ayırmadı; yoğun bir şekilde odaklanmıştı.

“Çok kalabalıklar.”

Kaç kişi? Dönmek artık Roland için bir seçenek değildi. Kendini tek bir hedefe odaklamıştı: Feyn’i öldürmeye.

Karanlık birdenbire geçidi yuttu. Ateş sönmüştü. Jordin taş blokların birbirine sürtünüşünü ve çarpışını duydu. Michael onun koluna asılarak ileri doğru sürükledi. İlerliyorlardı. Hem de hızlıca.

Daha yirmi adım atmamışlardı ki, Jordin kendisini ardın-

dan süzülen soluk sarı ışığı çevreleyen tırtıklı kenarlı bir açıklıkta buldu.

Michael onu serbest bırakarak yuvarlanmış blokların üzerinden atladı. Bıçaklarını çoktan eline almıştı. Jordin, Yırtıcıların peşinden koşturdu. Onları her ne bekliyor olursa olsun içinde birdenbire korunma isteği belirmişti. Altmış santimlik bir kayanın yanından zorbela geçti ve geçitten dışarı çıktı.

Toplanma bölgesi kireçtaşından oyulma bir açık hava arenasının tam ortasıydı. Etrafı boyunca otuz ya da kırk sıra oturak dizilmişti. Fakat onu asıl etkileyen şey manzara oldu. Yüz meşaleyle aydınlatılmıştı ve bu onun kalbinin boğazına yükselmesine sebep oldu.

Oturaklarda sıralanan Koyu Renk Kanlı sayısı beş yüzden az değildi. Hepsinin siyah ve altın renkli gözleri Jordin'in solunda etrafa saçılan, elleri silahlarını çekmeye hazır halde dikilirken Prenslerinin emrini bekleyen Yırtıcılara odaklanmıştı.

Jordin'in ciğeri soluktan mahrumdu. Nasıl öğrenmişlerdi?

Etraf tam bir sessizlik içindeydi. Jordin sıraları taradı. Yanılmıştı... Koyu Renk Kanlıların sayısı bine yakındı. İnılmaz derecede hareketsizlerdi. Bir emir bekliyorlar, sonunda önlerinde kapana kısılan kaypak Yırtıcılara dair en ufak bir endişe besliyomuş gibi görünmüyorlardı.

Dönmeliydiler!

Bu düşünce Jordin'in zihninde yankılandıktan sonra yok olarak, yerini Roland'ın kesinlikle böyle bir zayıflık göstermeyeceği farkındalığına bıraktı. Ayrıca kendisi de bunu yapma-

yacaktı. Göçebe olsa kaçırdı ama artık Göçebe değillerdi; Ölümlülerdi fakat bir şekilde kan tipiyle birbirlerinden ayrılmışlardı. Kanlarında meydan okuma vardı. Ölümle yüzleşince, bu coşkun bir can kazanmıştı.

Sahne görevi gören platformda beş Koyu Renk Kanlı yan yana dikilmekteydi; ellerini kenetlemişlerdi ve rahattılar. Jordin onların yüzlerini göremedi, sadece zırhlarındaki kırmızı işaretlerden onların kumandan olduğu kararına vardı. Sahnenin her iki yanında, koyu renk afişler –ki bunlar üzerlerindeki işaret, siyah zemin üzerine çizilmiş tek bir altın renkli halka olmadan Sirin’in antik pusulasıydı– esintiyle sessizce havalanmıştı.

Ortada Feyn’dan eser yoktu.

Roland ayağa kalktı. Ayakları tetikte, sıkı sıkı yere basmakta, kolları ise serbest halde her iki yanından sarmalamaktaydı. Kukuletası yüzünden geriye doğru itilmişti. Savaşçıları, her ne kadar zihinleri mutlaka Jordin’in anlayamayacağı seçeneklerle dolu olsa da Prenslerinden daha endişeli görünmüyordu. Saldırı açıları, düşmanı ikiye yarmak, Koyu Renk Kanlı denizinin arasından süzölmek.

Son bir ölümcül direnç.

Michael sert tonla, “Sayıları çok fazla,” dedi. Roland’ın keskin işitme duyusu kelimeleri kolayca seçti.

Roland, “Bekle,” diye karşılık verdi. Sesi sakın, fısıltıdan biraz daha güçlüydü.

Michael, “Daha iyi bir yol biliyorum,” dedi.

Roland onu duymazdan geldi ve ilerlemeye başladı; eli belindeki kılıcında, gözleri sahnedeki beş kumandandaydı.

Durmadan önce otuz adım ilerledi ve kalabalığı taramak için yavaşça döndü.

Sesi arenada tavizsiz bir güçle gümbürdedi. “Ben Roland’ım, Ölümsüzlerin Prensi, binlerce kişinin katili. Düşmanım Koyu Renk Kanlılar. Yırtıcılarımdan tekini bile henüz devirememiş olan siz.”

Koyu Renk Kanlıları meydan okuyan bakışlarla tarayarak dolaştı. Korkusuzdu. . . Jordin onun bu duyguyu hissetmediğini biliyordu. Sanki buna karşılık verircesine, kendi kalbi de başa çıkılamaz bir üstünlükle yüzleşen ve kadere teslim olanlarınkine benzer türden bir cesaretle doldu.

Sonra hayatta kalan tek Hükümdar’ın kendisi olduğunu hatırladı.

Cesaret eriyip gitti.

Roland kolunu savaşçılarına doğru uzatarak, “Önünüzde sadece yirmi dördünü görüyorsunuz,” dedi. “Aşağı elliniz gelin, ben tek başıma size tek bir Ölümsüz’ün safını nasıl kazandığımı göstereyim.”

Michael, “Dikkatli ol!” diye fısıldadı.

Zaman kazanıyordu. Jordin bunu biliyordu; Michael da öyle. Şu anda, bin savaşçının önünde bile, Prens’in zihni bu Koyu Renk Kanlıları aşip geçmelerini ve saraya ulaşmalarını sağlayabilecek bir strateji yakalama peşindeydi. Fakat yirmi Yırtıcı’nın bir fırtına gibi saldıracak olan Koyu Renk Kanlılara karşı galip gelme şansları yoktu. Saldırmaya karar verdiklerinde, böyle bir akını ne kadar çok sayıda olursa olsun ok ve bıçaklarla savuşturmak imkânsızdı.

İyi ama neden saldırmamışlardı?

Yanıt o anda kendini gösterdi. Onların peşinde oldukları şey Ölümsüzler değildi.

Jordin'di. Onun kanını istiyorlardı. Hükümdar kanının Orakçı karşısında yenik düşmeyeceğini biliyorlarsa, panzehir umudunun onun damarlarından geleceğinin de farkındadırlar demekti.

Onu canlı mı yakalayacaklardı?

Roland, "Demek orada," diye seslendi, "sizi ölüme davet ettiğinde Yaratanınıza itaat etmeniz gerektiğinin bilinciyle, kaderinizi değerlendirerek dikileceksiniz."

Kumandanlar kıpırdamadı.

Michael, Roland'ın çenesini tutması yönünde verdiği emre meydan okuyarak tekrar, "Bunun daha kolay bir yolu var," dedi. Bunu sessizlik takip etti ama Jordin'in bildiği bir şey varsa o da onların onun duyamayacağı kadar alçak tonlarda iletişim kurduklarıydı.

Roland'ın kız kardeşi olsun ya da olmasın, Michael'ın kendisi kadar endişelenmiş olması gerçeği oldukça endişe vericiydi. Bunların hepsi blöftü. Önlerindeki kalabalığı aşma şansları yoktu. Peki, o zaman neden oyalanıyorlardı?

Merkez sahnedeki kumandan aniden ileri çıktı ve onlara her iki yanındaki iki uzun meşalenin ışığı altında baktı. Kolları her iki yandan garip bir şekilde serbestçe sallanmaktaydı. Sesi güçlü ama gergindi.

"Hükümdar'ı bize ver, biz de sizi serbest bırakalım." Jordin bu sesi, genzin derinliklerinden geliyor olmasına rağmen

tanıyordu. “Jordin’i bize verin.”

Ona ilişkin bir şey... Yüzü biraz daha topluydu, soluk teni koyu renk damarlarla kaplanmıştı ama bu onun duruş tarzıydı, sanki kol ve bacakları onun isteğiyle değil de başkası tarafından hareket ettiriliyor gibiydi. O çenenin duruşu, o gözlerdeki mutlak savaş...

Rom. Rom, Koyu Renk Kanlı’ya dönmüştü.

Feyn’in köleleriyle birlikte dikilen Rom, onun otoritesi altına girmişti.

Jordin ne elde etmeyi umduğunu dahi düşünmeden ilerleyerek hızlı adımlarla Roland’a doğru yürüdü.

Michael, “Geri çekil!” diye çıktı.

Jordin’in dönmek gibi bir niyeti yoktu.

Roland, onun yaklaştığının farkında olmasına rağmen dönmedi.

Jordin, Prens’in üç adım sağında durdu ve koyu renk gözleri ona dönen Rom’a baktı. Gözler kafese kapatılmış bir kuzgununki kadar siyahtı.

Roland alçak sesle, “Tehlikeli bir oyun oynuyorsun,” dedi.

Jordin, “Sen de öyle,” karşılığını verdi. Gözleri ileri odaklıydı.

Rom’a herkesin duyabileceği bir şekilde, “Virüs serbest bırakıldı. Mattius onu öldürülmeden önce saldı. Dünyadaki Koyu Renk Kanlı ve Ölümsüzlerin tümü birkaç gün, belki de birkaç saat içerisinde ölecekti. Roland, Koyu Renk Kanlıların beni canlı olarak ele geçirmelerine kesinlikle izin vermeyecek. İlk öldürülen sen ve ben olacağız. Eminim ki bunu görebiliyorsundur.”

Rom'un yanıtı yavaşça geldi; aynı anda hem duygu hem de inançtan ağırdı. “Ben Yaratanıma aidim ve birtakım emirler aldım. Kendi isteğinle gelirsene yaşayacaksın...”

“Hayır, Rom. Feyn beni kullanacak ve öldürecek. Seni de aynı şekilde öldürecek.” Roland’ın kendisini öldüreceğine dair sözlerini blöf olsun diye sarf etmişti ama doğruyu söylüyordu. Sırf kaçıp saklanabilmek için Feyn’in onu esir almasına izin vermek Jordin açısından sadece bir aşağılanma olacaktı. Roland buna kesinlikle izin vermezdi.

Jordin onlara daha fazla zaman kazandırmak için uydurabildiği tüm yanlış bilgiyi sunmak zorundaydı.

“Roland’ı görmeye gitmeden önce Mattius’la konuştum. Panzehir yapımında kullanılabilmesi umudu varsa, Hükümdar kanı en saf kan olmalı. Ben hayatta kalan tek Hükümdarım. Ölersem, Feyn de ölür. Feyn’i kurtarmak istiyorsan, geçme-mize izin ver!”

Rom sessizce dikildi.

Roland, “O kendini kaybetmiş, Jordin,” diye mırıldandı.
“Seni kurtaramaz.”

Jordin, “Peki, sen kurtarabilir misin?” dedi. Dudakları belli belirsiz kıvıldamıştı.

Rom, “Bize Jordin’i verin, kalanlar arenadan canlı ayrılabilir,” dedi. “Önemli olan tek emir bu.”

Jordin, Rom'a karşı hem öfke hem de empati hissetti. Bir güce isteginin ötesinde öyle bir asılmıştı ki. Bir de keder... Virüs vücudunu harap etmeden önce Rom'a ulaşabilmesinin hiçbir yolu yoktu."

Roland alçak sesle, “Dışarı çıkmamanın sadece tek bir yolu

var,” dedi. “Tek bir.”

“Hangi yol?”

“Karanlıklar arasından.”

Jordin, *buradan çıkmanın tek yolu benim kanımdan geçiyor ve bu da aslında doğru yol değil*, diye düşündü. Jonathan onun da tıpkı kendisi gibi etrafı Koyu Renk Kanlılarla çevrelenerek ölmesini mi istemişti? Ölüm hayatın mirası mıydı? *Bu* kanının yaşayanlara sunulması mıydı? Onun ölümünden bu yana yaptıkları gibi acı çekmektense, doğmamak en iyisiydi!

Roland ona doğru yaklaşıyordu.

“Yaratanın antivirüs yaratmak için Hükümdar kanı mı istiyor?” Jordin’e uzandı ve arkasına geçerken parmaklarını sırtında dolaştırdı. “Yırtıcılarımın hayatları karşılığında bu tek bir ruh, bana ordumla birlikte dönme, hepinizi ezip geçme ya da savaşta ölme şansını tanıyacak, öyle mi?” Durdu ve yüzünü Rom’a döndü. Eli Jordin’in omzundaydı. “İstediğin şey bu mu, Rom?”

Rom yanıtlamadı.

“O zaman Hükümdarını alacaksın. Benim şartlarımla.”

Jordin’i kolundan yakalayıp geriye çevirdi. Tekrar Michael’a doğru yürüdüler. Yirmi Yırtıcı temkinli bir şekilde dikilmekteydi.

Sessizce, “İlki kımıldadığı an, Michael,” dedi, “hızla bana yönel. Canlı olarak.”

Tam altı adım boyunca, arkalarında hiçbir şey olmadı. Jordin, Roland’ın aklında ne olduğunu bilmiyordu. Koyu Renk Kanlılar da öyle.

Arkasından monoton gümbürtüler geldi. Döndüğünde bir değil, düzinelerce Koyu Renk Kanlı'nın yere atladığını gördü. Sanki sert zemine siyah taşlar dökülüyormuş gibiydi.

Ama bu taşların güçlü bacakları vardı ve çoktan koşmaya başlamışlardı. Herhangi bir Ölümsüz'den çok daha hızlı hareket ediyorlardı. Oturaklar boşaldı ve toplanma alanı bir anda doldu. Avlarına odaklanmış köle akını.

“Onlar...”

Jordin henüz uyarısını tamamlayamadan, Roland onu kolları arasına aldı ve arkasındaki kargaşayı göz ardı ederek kendinden emin adımlarla yürüdü. Tıpkı mağaraya uçan bir yarasa sürüsü gibi tünele yönelmeye başlayan Yırtıcıları takip etti.

Koyu Renk Kanlı saldırısına karşı hızla atılan, hemen bir arka koruma oluşturan, düşmanı yoldaşlarının kolayca çıkıp gittiklerini garanti altına alacak kadar uzun bir süre engellemeye çalışan Michael ve Cain haricinde hepsi geri çekilmekteydi.

Koyu Renk Kanlılar çok hızlı geliyorlardı! Artık yüzlercesi arenadaydı, kaynaşıyorlardı.

Roland, Jordin'i sanki bir çuvalmış gibi omzuna attı. Jordin döndü ve tam o sırada Michael ile Cain'in etraflarındaki kuma alan eden Koyu Renk Kanlıların hücum kenarını yırtıp içeri daldıklarına şahit oldu.

Çeliğin Koyu Renk Kanlıların zırhına sertçe inen süratli şarkısını duydu. Bunu Jordin'in kulağı bile duyuyordu. Bir kelle gökyüzüne fırladı; solgun suratın ağzı şok içerisinde açıktı. Michael kılıcını ölümcül bir yay çizerek indirdi. Üç

Koyu Renk Kanlı daha bacaklarından faydalanamadan yere düştü. Cain'in elleri büyük bir hızla kalçalarından ayrıldı. Bıçaklarının darbesi iki Koyu Renk Kanlı'nın daha arkadaki cesetlerin üzerine yıkılmasına yol açtı. Teki kılıcı ve kolunu savurdu, bir diğerinin zırhını ve kaburgalarını yarıp geçti.

Geçidin karanlığı arkalarında bir iris gibi daralırken Jordin, Koyu Renk Kanlıların yüzlercesinin daha alana indiklerine şahit oldu. Michael'a ait olduğunu bildiği bir savaş çılgılığı havada yankılandı. Çelik ve kan kargaşası içerisinde geri çekildiler; Koyu Renk Kanlıların ön cephesini yavaşlatmışlardı. İki Yırtıcı'nın etrafı siyah bir denizle kaplandı.

Michael ve Cain ele geçirilmişlerdi.

Roland aniden durdu. Arkasına döndü ve Koyu Renk Kanlıların, Michael ve Cain'in durdukları noktayı hızla geçtikleri tünelin girişine baktı.

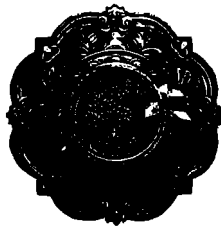
Vücudu Jordin'in altında titredi. Amansız bir homurtu öfkesini net bir şekilde ortaya koydu.

Kız kardeşinin ölümünün yasını tutmak için beklemeden karanlığın derinliklerine dalıp ilk tünelden dönerek diğerlerinin peşinden koşmaya başladı. Uzaktaki dövüşün gürültüsü şiddetini yitirirken, mutlak karanlık Jordin'i sarmaladı.

Roland sessiz kaldı. Nefesi derin ve ölümcül bir ritme sahipti. Michael ve Cain hayatlarını vererek onlara değerli saniyeler kazandırmışlardı. Labirent ve karanlığı onlara daha fazlasını da sunacaktı. Bu kadarı yeterdi.

Fakat Jordin, Roland'ın zihnine yeni bir karanlığın çöktüğünün bilincindeydi.

Bu karanlık hepsinin ölümü olacaktı.

24. BÖLÜM

Feyn, Hükümdar ofisi boyunca ağır adımlarla yürüdü. Değişmeye başlayan gecede dışarı bakmak için büyük pencerenin önünde tek bir kez durdu. Tekrar gezindi. Üzerindeki uzun kadifeleri çıkarmış, bunun yerini deri tayt ve dizlerinin üzerinden tutturulmuş çizmeler almıştı. Kehribar küpeler artık yoktu; sadece manşetinin ışıltısı gözlerinin gerisine altın bir alev yansıtmaktaydı. Kalçasında kısa, kabzası mücevherlerle süslü bir kılıç sallanıyordu. Neredeyse sahibi kadar ölümcüldü.

Roland ve Yırtıcıları kaçmayı başarmışlardı. Sadece hayatlarını değil, aynı zamanda beraberlerinde Hükümdar kızı da kurtarmışlardı.

Pencere önünde durdu ve dışarı baktı. Bizans'ın üzerindeki bulutlar yakalanması zor yıldızların önünden, yüksekten kaydı geçti.

Bin Koyu Renk Kanlı. Yirmi Ölümsüz.

Kaçıp kurtulmuşlardı. Sayıca inanılmaz derecede üstün olmalarına rağmen, rakamların yarattığı şaşkınlığa kapılmışlardı.

Ele geçirilen iki Ölümsüz cesedinin bir işe yaramayacağı

ispatlanmıştı... Başka bir zaman olsa simyacı ekibi açısından bu başarı belki de büyüleyici olurdu ama ölüm Koyu Renk Kanlılar kadar Yırtıcılara da yakındı.

Tıpla kendisine olduğu gibi.

Ordusunun beceriksizliğinden, sözde üstat simyacısının geriatrik hızından, isimsiz bir Hükümdar tarafından kendisine bahşedilen kaderden dolayı bedenini bir öfke kapladı. Jonathan'ın kanına karşı öfkeliydi.

Fakat içinde bundan çok daha kötü bir şey vardı; yukarı, kalbine ve zihnine doğru bir asit gibi yayılıyordu. Herhangi bir yaratık kadar adi, bir Ceset kadar sıradan. Onun parmağını on yıldan uzun bir süredir hissetmemişti. Böyle değil.

Bunca şey arasında, düşünceleri tek bir olasılık dışı hedefe yöneldi. Saric'e.

O, Feyn'e bir Ceset olarak gelmişti. Orakçı son kurbanlarını alırken, Saric'in hayatta kalacağı yönündeki farkındalık Feyn'e ancak o ayrıldıktan sonra geldi.

Bu en kötüsüydü.

Feyn beynini zorlamış, Corban'ı bu konuda sınırlarını zorlamaya sevk etmişti. Ancak koyu renk serumu mükemmelleştiren simyacı bunu geri çevirmenin hiçbir yolunu bilmediğini iddia etmişti. Bunun yine de bir yolu vardı. Saric. Meydan okuyamaz bir hale getirilmiş olsa da kanındaki sırtı beraberinde götürmekteydi.

Şu anda nerede olduğunu ancak Ölüler Diyarı bilirdi. Fakat orada bir yerdeydi. Feyn onu arayıp bulması için birilerini göndermiş olsa da bir şekilde nedense onun bulunma-

yacağını biliyordu. Saric her zaman yaşamanın bir yolunu bulmuştu.

Nefret Feyn'in zihninde bir sarmal gibi döndü.

Arkasında hafif bir hışırtı duyunca başını kaldırarak bulutların arasından sıyrılan ayın soğuk parlaklığına baktı ve yavaş bir nefes alarak kalbinin yavaşlamasını diledi.

Sonra topuğu üzerinde döndü.

Beş Koyu Renk Kanlı kumandan önünde dikilmekteydi. Bunlar bundan sadece bir saat önce toplanma alanının platformunda dikilen kişilerdi. Hayır, dört kumandan ve Rom. Yanındaki kumandanlarla aynı şekilde giyinmiş olsa da kısıtlanmış gibi dikilmekteydi; karşı konulamayacak şeye hâlâ direniyordu.

Corban, Feyn'in masasının yanında dikildi. İşinin markası haline gelen stent ve hortum elindeydi. Gözlerinin altındaki torbalar o kadar koyu renkliydi ki, sanki teni çürümüş gibi görünüyordu.

Feyn önündeki Koyu Renk Kanlı hattını tarttı; omuzlarının genişliğini, gözlerini yere yönleltmelerini, güçlü parmak eklemlerini ve kaslı baldırlarını. Hepsi de onundu. Sokaklarda yürüsünler ve düşmanlarını engellesinler diye dönüştürülmüşlerdi. Hepsi de tek bir iradeyle yönetilmekteydi; Feyn'in iradesiyle... Tıpkı elinin parmakları gibi.

Saric. Roland. Jordin. Hepsi de onun binlerce parmağının arasından kurtulmuştu. Sadece bu kadar da değildi, hepsi aynı zamanda onun kurtuluşunun anahtarlarını götürmüştü.

Feyn, "Hazırlanmak için bir günümüz var!" dedi. Sesi ku-

mandan hattı boyunca yavaş yavaş ilerlerken içeride çınlamaktaydı. “Roland bir intihar görevi peşinde. Yaşayamayacağını biliyor. Kumda tek başına ölmek için açık araziye gitmeyecek, bunun yerine beraberinde elinden geldiğince çok kişiyi götürmek için geri dönecek. Rom geride bırakılan cesetlerden tekisinin Roland’ın kız kardeşi olduğunu belirledi.” Dudakları kıvrıldı. “Ne kadar romantik.”

Kumandanlardan en sonuncusunun önünde durakladı ve adamın çenesini parmağıyla kaldırdı. Kumandan bakışlarını yerden ayırmadı.

Feyn elini indirdi.

“Ona istediği çarpışma şansını sunacağız. Bu hiç görmediği kadar iyi bir savaş olacak! Burada, Bizans’ta. Bizim haklarımızla. Bizim ülkemizde. Bizim şartlarımızla.”

Hattın diğer ucuna yürüyerek, Rom’u geçtikten sonra ilk kumandanın önünde, bir kol mesafesinde durdu. “Kale’nin etrafında iki kilometrelik bir şeridi boşaltacaksınız.”

Adam, ondan önce davranarak, “Efendim... Yırtıcılar savaşmak için daha karanlık sokakları seçeceklerdir,” dedi. “Buranın güney ve doğu bölgelerinde binlerce ev var.”

Feyn’in eli bir anda kılıcının kabzasına kaydı. Çelik bir tıslamayla kayarak kınından çıkıp serbest kaldı. Feyn kılıcı adamın göğüs kafesinin kenarının altına sapladı. Adamın yüzünde, açık ağzının kenarından ince bir kan deresi süzülürken, sessiz bir şok vardı.

“Roland sadece kan peşinde, seni salak! O kendini ordumuzun önüne atacaktır.”

Feyn kılıcı çıkard, Koyu Renk Kanlı gürültüyle dizlerinin üzerine düşerken arkasını döndü.

“Roland’a, direnemeyeceği bir savaş meydanında, hayal edemeyeceği kadar çok sayıda Koyu Renk Kanlı vereceğiz. O evlerdeki insanların, evlerini boşaltmak için bir saatleri var, yoksa ölecekler. Sabaha kadar her yapının yerle bir edilmesini istiyorum!” Döndü ve Corban’a bir bakış attı. Bezgin ve uykusuz olmasına rağmen adam başını salladı; öncekinden daha da solgunlaşmıştı.

“Bana hemen başmühendisi getireceksiniz. Şehir şebeke-
sindeki gücün tümü savunmalarımız için Kale’ye yönlendirile-
cek. Savaş alanını güneş gibi aydınlatacağız.” Kılıcı eline ala-
rak kabzasını avucunda yuvarladı. “İki kilometre mesafede her
bir gölgeyi aydınlatacak iki bin meşale istiyorum. Şehrin ka-
lanını kapatın. Çemberin dışındaki nöbet noktalarından mu-
hafızları geri çağırın. Seksen binin hepsi burada olacak ve em-
redildiği şekilde yerlerini alacak.”

Yere devrilen kumandana doğru yürüdü; adam kan gölü-
nün ortasında hiç kımıldamıyordu. Sonra sıradaki ikinci ku-
mandana geçti. Doğrudan yüzüne baktı. Adam ona aynı şekilde
karşılık verme hatasında bulundu.

“Böyle bir başarısızlığın ardından gözlerime bakma ce-
saretini buluyorsun, öyle mi?”

“Hayır efendim, ben...”

Feyn kılıcını saplayınca gözleri fal taşı gibi açıldı.

Takip eden kumandan aynı hatayı yapmadı.

Feyn, “Arcane,” dedi. Adamın nefesi titrekti. Feyn

kumandanın sırtından aşağı inen ter kokusunu *alabiliyordu*.

Adam, “Efendim?” diye fısıldadı.

“Bu emirleri eksiksiz yerine getir.”

“Getireceğim, efendim.”

Feyn kılıcını indirdi, ucu yere *balıyordu*. Bir kez elinde çevirdi. Mermere saçılan kan Feyn’in çizmelerinin arkasına sıçradı. Kılıcı kaldırıp iki adımda bir sonraki adama geçtiğinde kılıcın ucunu tekrar hafifçe aşağı indirdi. Metal hızla döndü. Adamın boğazı yutkunurken gözle görülür bir şekilde hareketlendi. Boynundaki bağlar gerildi ve dışarı fırladı; kendini Feyn’in kılıcının savrulmasına hazırladığı açıktı. Feyn parmaklarını kabzadan kaldırarak kılıcın yere düşmesine izin verdi.

Topuğu üzerinde döndü. “Onu öldür, Arcane,” diye fısıldadı.

Daha o Corban’ın yanına varmadan, adamın iniltisi arkadan odayı doldurdu. Feyn döndüğünde geriye sadece iki adam kaldığını gördü: koyu renkli kısa kılıcı elinde dikilen Arcane ve bir kol boyu uzaktaki gergin Rom.

Feyn simyacının önünde durdu. Corban’ın normalde inanılmaz derecede düzgün bir şekilde taralı duran saçları, dağınık bir şekilde yüzünden geriye doğru atılmıştı. Buruşuk cüppesi çelimsiz ve yaşlı omuzlarından sarkıyordu; son iki günde kilo kaybetmişti, ama en önemlisi gözlerinin etrafına yerleşmiş teslimiyet gölgesiydi.

“Haberler ne?”

Simyacı başını iki yana salladı. “Ölümsüzler bir işe yaramaz. Rom’dan dönüşmeden önce aldığımız örnek de bunlardan

daha iyi değil. Virüsü cözümleme ve bir panzehir yaratma çabalarımız da... faydasız.”

Feyn dişlerini gıcırdatarak, “Bir şey olmalı,” dedi.

Simyacı sessizdi.

Feyn hızla arkasına dönerek, bakışlarını Rom’a odakladı.

“Başka ne yapılabilir?”

Rom başını çevirip onun gözlerinin içine baktı ve sanki hava ciğerlerinden dışarı kelimeleri şekillendirmek için zorla çıkıyormuşçasına, “Bunun tedavisi yok, Leydim,” dedi.

“Bunu kabul etmeyeceğim!”

Hemen yanında duran Corban, “Her şeyi ince ince didikledik. Her şeyi denedik. Geriye sadece Hükümdar kanı kaldı.”

Feyn başıyla Rom’dan tarafı işaret ederek, “O kanı ondan aldın,” dedi.

“Dönüşümünden önce ondan aldığımız örnek... sonuçsuz kaldı. Belki yaşıyor olsa, damardan alınsa... ama o zaman bile zor.” Corban başını tekrar salladı.

Bir an için oda döndü.

İki gün. Dünyanın hayatıyla birlikte parmakları arasından kaymasına iki gün kalmıştı.

Feyn bakışını stende ve Corban’ın ellerindeki tüpe kaydırıldı.

“Bugün de onu kontrol ettin mi?”

“Evet. Bir daha deneyeceğiz.” Ancak ses tonu Feyn’e kısaca onun bunun da hiçbir sonuca ulaşmayacağını bildiğini gösterdi.

Stendi ve tüpü kaparak adamın ince parmakları arasından aldı ve masasında yanan şamdana iyice yaklaştı. Kolunu

işlemeli manşetinden yukarı doğru sıyırdı. Herhangi bir şey söyleden stendi doğrudan dirsek çatalı boyunca uzanan koyu renkli damara sapladı, tüpün diğer ucuna küçük şişeyi bağlamak için çoktan koşturarak harekete geçen Corban'a işaret etti.

“Efendim...”

“Yıllar boyunca kanımın, hayatın ne olduğunu bildiğini iddia etti. Pekâla, haklı mı göreceğiz.” On beş yıl önce Feyn'e, kendi göreve başlama töreninde, platformda diz çöktürmek yeterli olmuştu. Kollarını Bekçi'nin kılıcına ve ölüme karşı açtırmak. Ceset ölümünün ardından bile olsa, olanları anımsamak duyularını tekrar canlandırmıştı. Yeterince...

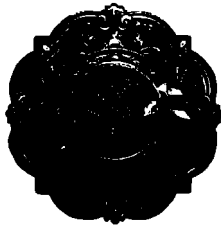
Ölümü aldatarak tekrar yükselmesine yetecek kadar.

Tüpün vanasını çevirirken Rom'a göz attı.

Fakat kanının siyah irininin tüpü doldurmasını seyrederken, artık hayatı hatırlamadığının bilincindeydi.

Tüp doldu. Feyn stendi hızla çekip çıkardı. Yaranın kanamasını durdurmaya çalışan Corban'ı iterek uzaklaştırdı.

“Bunu al ve bana bir antivirüs yap! Hayatın buna bağlı. Onu da yanında götür.” Parmağını Rom'a doğru yöneltti. “Gerekirse onu tamamen boşalt. Sana gelince...” diyerek döndü ve Arcane'e doğru yürüyerek gözlerinin içine baktı. “Hazırlan. Roland savaş mı istiyor? Onu ve Yırtıcılarını sokaklarda katledeceğiz. Beni duyuyor musun? Hepsini öldüreceğiz!”

25. BÖLÜM

Bethelim Vadisi sessizlik içinde uzanıyordu. Korkutucu yamaçları ve sıcaktan sertleşmiş toprağı, affedicilikten uzak gökyüzünün altında yalın ve ıssızdı. Güneş güney yamacında dinlenmekteydi... Otuz sekiz siyahlara bürünmüş Yırtıcı'yı ve ıssız yere gitme teşebbüsünde bulunan tek Hükümdar'ı izleyen turuncu bir göz gibiydi.

Roland güneydeki tepede dikildi. Sırtını Jordin ve diğerlerine dönmüştü; elleri kalçasındaydı ve ilerideki denize kadar uzanan çıplak çöle bakmaktaydı.

Arenadan bu yana hiç konuşmamıştı. Jordin'in aşağı indirilmek yönündeki ısrarına rağmen onu duymazdan gelmiş, tünellerden koşturarak geçerlerken omzundaki yükten habersizmiş gibi davranmıştı. Ancak mahzene ulaştıklarında Jordin'i ana kata çıkarmadan önce kabaca yere indirmişti.

O bazilikadan sendeleyerek çıkarken, Roland çoktan atına atlamış, hatta mahmuzlayarak dörtlüye koşuya bile geçirmişti. Liderlerinin arkasından Bizans'ın kuzeyine doğru hızla ilerleyen diğerlerini yakalaması tam bir dakikasını almıştı. Roland

atını deli gibi sürmekteydi. Şehri güvenli bir şekilde arkalarında bıraktıklarında bile, aygırını birkaç kilometre boyunca yavaşlatıp tırıs geçirmemişti.

Michael ölmüştü. Jordin bunu kabullenmekte zorlanıyordu. Hatta soğukkanlı Cain bile. İlk Ölümsüzler savaşta katledilmişti.

Bu onun hatasıydı.

Gece boyunca tek bir kelime etmeden at sürmüşler, Roland ona bakmayı bile reddetmişti. Dolayısıyla Jordin onu yalnız bırakmıştı. Atlarının ritmi altlarında uzanan yeri dövmüştü.

Roland'ın matemi aşıkardı ama bu gece onun ek bir darbeye uğraşmak zorunda olduğunu biliyordu: Roland'ın, Ölümsüzlerin namağlup Prensini, hataya düşebileceği kanıtlanmıştı.

Jordin gece ilerledikçe gittikçe şiddetlenen umutsuzluğuyla savaşmak zorunda kalmış, boş yere bağışlanması yönünde herhangi bir umut olup olmadığını araştırmıştı. Kayıplarını geri kazanmalarının ya da Rom'u kurtarmalarının hiçbir yolu yoktu. Feyn yaşıyordu. Ölümsüzler yakında ölecekti. Peki, sonra ona ne olacaktı? Jonathan, Triphon, Bekçi, birlikte yaşayıp savaştığı Hükümdarların tümü, Göçebe'yken tanıdığı Ölümsüzler... Yalında da Rom, Kaya ve Roland... Bu hayatta tanıdığı herkes bir gün içinde ölecekti. En fazla iki gün içinde.

Bunca şeyin arasında tek lütuf, kısa bir süre sonra duygularından kurtulacağıydı.

Jordin, Rislon'a ve diğer Yırtıcılara göz attı. Hepsi de eyer-

lerinde dimdik oturuyorlar, onu kasten görmezden geliyorlardı. Gözleri liderlerindeydi. Atını Roland'a doğru, tepeye sürene kadar hiçbirisi onun varlığından haberdar olmuş gibi davranmadı.

Rislon, "Geri dön!" diye haykırdı.

Jordin onu dikkate almadan tabanlarını atının böğrüne gömdü ve dörtnala tepeye tırmandı.

Roland, o arkasından yaklaşırken kımıldamadı. Jordin, Roland'ın bir adım sağında durdu ve bir an için ona baktı. Roland'ın kaşı boncuk boncuk terlerle kaplanmıştı. Nemli ve karışık saçları ensesinde keçeleşmişti. Pelerinini ve dış gömleğini çıkarmış, üzerinde sadece kaslarının çok az bir kısmını kaplayan kolsuz siyah atleti kalmıştı. Kollarındaki dövmele, Jordin'in gün ışığında gördüğünü düşündüğünden daha koyu renkte gibiydi.

Gözyaşları Roland'ın yüzünde kurumuş, yanakları ve çenesinde keder izleri bırakmıştı. Jordin onun elemin ne olduğu hakkında hiçbir şey bilmediğini düşünmekle ne kadar yanıldığını fark etti. Buna Jonathan'ın ölümüyle birlikte yaşadığı kendi kaybının keskinliği ve şu anda Michael ile Cain'in ölümü sebebiyle hissettiği suçluluk duygusu dahildi.

Roland'ın ufukta yükselen güneşe bakışını takip etti.

Jonathan'ın da tıpkı bu güneş gibi başa geçmesi gerekiyordu... Karanlıklar içinde kaybolan dünyaya bir ışık olacaktı. Oysa burada, Bethelim Vadisi'nde, kayıtsız küre sadece onların hepsinden daha kalıcı olacağının bir andacı gibi göründü.

Jordin, "Beni suçluyorsun," dedi. "Sana yemin ederim,

geleceğimizi nereden öğrendiklerini bilmiyorum.”

Roland güneşe baktı. Onu bakışlarıyla yakıp yok etmek ister gibiydi.

“Beni sonsuza kadar mı dışlayacaksın?”

Roland acı acı, “Ölü bir adam kimi dışlayabilir ki?” diye sordu.

“Michael için çok üzgünüm.”

“Onun adını zikretme.”

Jordin sessizleşti.

“Tek ölen o ve Cain olmayacak... onlar sadece başlangıcı yaptı. Senin savın bu değil mi? Ölümsüzlerin hepsinin *Hükümdarlar tarafından* yaratılan bir virüsle öldürülecekleri?”

“Namussuz bir simyacı tarafından! Ölümsüzlerin, sevdiklerini katletmelerine şahit olan biri tarafından! Burada dikilip gözlerini güneşe dikerek kavurmaktansa, neden bana bu işten nasıl sıyrılabileceğimizi düşünmekte yardımcı olmuyorsun?”

“Atından in.”

Jordin bir an için tereddüt etti, sonra bacağını savurarak eyerinden indi. Sırtı ve baldırlarındaki kas ağrılarının ancak o zaman farkına vardı.

Roland insan kulağının duyamayacağı kadar alçak bir sesle, “Onu çağır, Rislon,” dedi. O an Jordin sarf ettiği kelimelerin hepsinin herkes tarafından duyulabileceğini anımsadı.

Vadinin dibinden bir ıslık yükseldi. At döndü ve yokuştan aşağı aheste aheste yürüyerek indi.

Roland yüzünü ona dönerek, “Ne düşündüğümü öğrenmek ister misin?” dedi. “Tamam. Dikkatle dinle.”

Jordin başını sallayarak onayladı, perişandı. Onlardan çok daha cesur olmalıydı. Ne de olsa yaşayacaktı. Oradaki herkes yakında ölümle yüzleşecekti. Yine de işte buradaydı, kendi kendine acıyor, herhangi bir avantaj göremiyordu.

Jordin, “Tabii ki dinleyeceğim,” dedi.

Roland, “Dikkatle,” diye vurguladı. “Uğruna yaşadığı her şeyin mahvoluşuna şahit olan bir insanın mantıklı olması şart değil, dolayısıyla beni affedeceksin ama benim öyle adam olduğum ortada. Feyn’in seni canlı istemesinin tek bir anlamı olabilir, virüsün senin iddia ettiğin tehdidi taşıdığına inanıyor. Seni ele geçirecek, hızlı bir şekilde antivirüs bulma umuduyla kanını boşaltacaktı... onun da benim kadar mantıksız olduğu açık.”

Roland derin bir nefes aldı ve konuşmaya devam etti. Kontrolsüzdü.

“Seni ilk geldiğinde dinlemiş olsaydım, belki de halkımı kurtarmayı başarabilirdim, ki bu benim yargılamamın çok daha az istikrarlı olduğunu gösteriyor. Öyle olsa bile, istikrarlı ya da değil, geçmişte olan oldu.”

Bunlar bir prensten duyulabilecek en basit kelimelerdi. Jordin onun dürüstlüğünü inkâr edemezdi.

“Evet. Olan oldu.”

“Yine de şunu söylemeliyim: Bu virüsü serbest bırakan sizden biriydi. Onun bunu yapmasının yanlış olduğunu hissettiysen, onu durdurmanın bir yolunu bulmalıydın.”

“Sence ben ne yapmaya çalışıyordum? Sana geldim!”

“Onu durdurmak için birini bulman gerekirdi demedim.

Onu bizzat öldürmeliydin, hem de uzun süre önce.”

“Bunun yapılmasının sadece Orakçı’nın serbest bırakılmasına sebep olacağını iddia etti.”

“O zaman emrindekilerin sadakatlerinden türünüze dönmeyen önce emin olmalıydın. Olacakları önceden görmekte ve tüm bu olanları engellemekteki bu başarısızlığından seni sorumlu tutuyorum.”

Jordin, “Ben de seni onu virüs yaratacak noktaya kadar zorlamaktan sorumlu tutuyorum,” dedi. “Tüm bunları halkımı katletmeden önce düşünmeliydin!”

“Ben hayatım!” Roland’ın yüzü bu kelimeleri sarf etmek için kendini zorlarken titredi. Gözlerinin gerisindeki öfkeye ihanet ediyordu. “Şimdi o hayat için öleceğim; tıpkı Jonathan’ın yaptığı gibi.”

“Jonathan mı?” Jordin anında titremeye başlamıştı. “Onun adını telaffuz etmeye nasıl *cüret* edersin? Sen onun kanını reddettin!”

“Ben onun kanını o hâlâ hayattayken aldım! Senin onun *ölü* kanında olduğunu iddia ettiğin hayat savlarını artık, tıpkı bu kavrulmuş çölün...” parmağını vadinin zeminine doğru yöneltti, “ağaçlarla çevrili bir göl olduğu söylentilerini kabullenemeyeceğim gibi kabul edemem. Senin hayatın şu viran topraktan daha canlı değil!”

“Ya seninki?”

Roland kolunu indirdi. “Kaya’ya sor. Hayır. Kendine sor. Sen iki gün öncesine kadar Ölümsüz’dün.”

Öfkelenmiş, haklı olarak hiddetlenmiş bile olsa, Jordin

onunla tartışmaya giremedi. Roland'ın onu bu şekilde suçlamasına sebep olan çok derin mutsuzluğunu ifade etmeyi başaramamıştı. Ölümsüzlerin hayatlarını, gerçek hayatı kaç kez kıskanmıştı.

Roland, "Siz varlığınızda yaşamayı başaramadınız," dedi.

Jordin çenesini kenetleyerek gözyaşlarının geri gitmesini diledi. Geldilerse, tabii ki durmayacaklardı.

Roland başını hafifçe sallayıp iç çekti. "Bana anlatmadığın bir şey varsa, bunu şimdi söyle. Yoksa, önümde sadece tek bir yol kaldı."

"Her zaman tek bir yoldan fazlası vardır. Bunu bana sen öğrettin."

"O zaman bunun ne olduğunu şimdi söyle. Hemen... zaman artık benim dostum değil."

Jordin yutkundu. Uygun ve samimi bir inançla doğru kelimeleri nasıl aktarabileceğini bulmaya çalışıyordu.

Sonunda, "Seni seviyorum," dedi.

Roland gözlerini kırptırdı. Durakladı.

Jordin gözyaşları tekrar hücum etmeden başını çevirerek bakışlarını kaçırdı. "Yani, beni korkutuyorsun, ama diğer yandan senin kim olduğunu gördüm. Konu bu kadar da değil. Sana ihtiyacım var."

Bunu söyler söylemez, korkunç bir umutsuzluk anında aşırı tepki verdiğini anladı ama diğer yandan da bu kelimelerin gerisinde itiraf etmek isteyeceğinin çok ötesinde bir gerçeklik payı olduğunu da farkındaydı.

"Belki bunu, kısa bir süre sonra dünyada yalnız kalaca-

ğımı bildiğim için söylüyorum. Ben... yalnız kalacağım.” Dudakları titredi ve ne kadar çabalarsa çabalasın durmayı reddetti. “Ama en azından *hayatta* olacağım.”

Uzanıp Roland’ın kolunu tuttu. “Sana ihtiyacım var. *Yaşama*. Benim için yaşa, Roland. Lütfen. Tüm bunların üstesinden nasıl geleceğimizi düşünmeye zamanımız olsun.”

Roland’ın gözleri karardı. “Hükümdar’a dönüşerek mi?”

“Tek yol bu. Ben...”

“Asla! Farklı şartlar altında seni kraliçem yapabilirdim. Şimdi sana sadece ölümümü sunabilirim.” Jordin’e sanki suratına tükürebilirmiş gibi baktı. Jordin doğrudan reddedileceğini bildiği bir şeyi dile getirerek aptallık ettiğini biliyordu ama başka seçeneği yoktu. Son derecede umutsuzdu.

“Hâlâ Rom için geri dönebiliriz.”

“*Geri dönmek mi?* Feyn şu anda ordusunu topluyor. Ne yapacağımın tam olarak farkında. O, lider kafası olan bir kadın, aptal değil! Artık numara, hile gibi bir şey yok; çoktan yıkılmayan bir tünel de öyle. Hayır. Feyn’in peşine kendi şartlarım doğrultusunda düşeceğim.”

“Onun şartlarıyla da öleceksin.”

Roland’ın bakışları onunkilere odaklandı. Tekrar konuşmaya başladığında sesi ifadesizdi.

“Benim şartlarımla. Bekleyen bin iki yüz savaşçım var. Michael’ın onuruna Bizans’a ölümü kazıyacağız. Ardımızda yaşayan tek bir ruh dahi bırakmayacağız. Artık konu kimi *öldürdüğümüz* değil, *kaç kişi öldürdüğümüz*.”

Jordin başka bir hayatta, onun sarf ettiği kelimelerle heye-

cana kapılabilirdi. Oysa bunları şimdi, Roland'ın hayatı önünden bu kadar büyük bir hızla uçup giderken, duymak onu sadece dehşete düşürdü. "Kale'ye ulaşamayacaksın!"

"Yanılıyorsun. Hiçbir zaman hayatımı riske atmayı istemedim. Şimdi kaybedilecek bir şey kalmadı. Onları son adamlarına kadar öldüreceğim. Biz zaten ölüyüz. Bugüne kadar hiç kimse Ölümsüzlerin serbest bırakılmış öfkesine şahit olmadı." Öne doğru eğildi, dudakları geriye doğru kıvrıldı ve dişleri göründü. "Ama sana şu kadarını söylemeliyim, bu ölmek için iyi, çok iyi bir gün olacak."

"Onların ölmelerine gerek yok! Son Hükümdar olarak sana hayat verebilirim."

Roland iğrenmiş bir şekilde yanına tükürdü.

"Lütfen, Roland... sana yalvarıyorum! Senin yolun sana hiçbir şey kazandırmayacak."

"Bana şeref kazandıracak, ki bu ölü bir adamın kanını içerek kurban ettiğiniz çok sayıdaki değerli niteliklerden bir tanesi. Yaşayan benim, Jordin, sen değil."

Jordin'in yanından geçerek onun geldiği yola yöneldi. Jordin döndü ve arkasından seslendi: "Seninle gelemeyeceğimi biliyorsun."

Roland, "Sen burada kalacaksın," dedi. "Yayan."

Jordin onun arkasından koşturdu, paniklemişti. "Beni burada ölüme terk edemezsin!"

Roland onu duymazdan geldi. Yamaçtan aşağı yavaşça yürüyüşü onun niyetini daha açık ortaya koydu. Jordin ona yarı yolda yetişti ve Roland'ın söylediklerinin hepsini duyan Yırtıcı-

larının önünde böyle bir söz sarf ettikten sonra kesinlikle geri adım atmayacağını fark etti.

Roland eyerine atladı, dizginler elindeydi. Roland'ın duyamadığı bir emir mırıldanarak atını dizleriyle sıkıştırdı ve dörtnala koşmadan önce doğuya doğru hızlı adımlarla ilerledi.

Rislon yere iki matara bıraktıktan sonra son bir kez Jordin'e bakıp Roland'ın arkasına takıldı. Bir dakikadan kısa süre içinde yeri döven toynak sesleri yok oldu gitti. Onu kulaklarında çınlıyormuş hissi bırakacak kadar büyük bir sessizlik içinde arkalarından bakar halde bıraktılar.

Jordin uzun bir süre kımıldamadı. Zihni tamamen oluşmuş düşünceleri bitirmeye muktedir değilmiş gibiydi.

Sonra bir düşünce belirdi; aynı anda hem net hem de tahrip ediciydi. Rom gibi Jonathan da onu terk etmişti. Şimdi de Roland aynısını yapmıştı. Yalnızdı.

Ufku yavaşça herhangi bir hayat var mı diye inceleyerek taradı. Sıcaklık, sanki cehennemin yaklaştığını işaret edercesine, beyaz yamaçlardan yükselmekteydi. Jordin yere yavaşça uzandı.

Son, sonunda gelmişti.

26. BÖLÜM

Gün ortası güneşi, Bizans'ın kuzeydoğusundaki çölün basit yükseltilerinde sert bir şekilde ışıldadı. Arada sırada kan-
yonlarla kesilen, adı Göçebeler tarafından verilmiş Bethelim
Vadisi, Düzen'in hiçbir haritasında yoktu. Bir mil uzunluğun-
daki yaşanması zor topraklar kuzeye, her iki tarafı kısa falez-
lerle kaplı geniş ve kayalık kanyona uzanmaktaydı.

Vadinin ağzında, beyazlamış yerde üç yabancı cisim dur-
maktaydı. Bunlar küçük ve önemsizdi. Uçurumun tepesinden
düşmüşlerdi ve iki donuk kahverengi kayayı andıran bu şeyle-
re akbabalar bile çok az ilgi göstermekteydi. Diğerlerinden
daha büyük olan üçüncü nesne, bir kaya kadar hareketsiz dur-
maktaydı.

Bir insan gözü iki mataranın şeklini ayırt edebilirdi.
Üçüncü ise kıvrılıp top haline gelmiş, yanına dönmüş halde
yatan bir kadındı. Alnı neredeyse dizlerine değmekteydi.

Bir patikanın hafif izleri yerinden kımıldamayan insandan
doğuya uzanmakta, diğerlerinin olay mahallinden ayrıldığını,

içlerinden birini güneş tarafından kavrulmaya ve parçalara ayrılmaya bıraktıklarını göstermekteydi.

Fakat gökyüzünden aşağı bakan biri yoktu; ne de yamaçlardan ya da vadiden. Jordin yarı taş kesmiş haliyle bile bunun farkındaydı. Tamamen, tıpkı onunla gerçek varlığı yüzünden alay ederken içinde genişleyip daralan kalbi kadar yalnızdı.

Ne de olsa çoktan ölmüştü. Bedenen olmasa bile, ruhen ve zihnen. Eti yakında bu farkındalığı yakalayacaktı. Nefesi son bir kez havaya karışacaktı, kalbi son bir kez ümitsizce atacaktı, kanı zayıflamış damarlarından akmayı durduracaktı, bir gün cesedi kuruyup toz olacak ve rüzgârla birlikte sağa sola savrulacaktı.

Roland'ın ayrılışının ardından yamaçta bir saat kadar oturmuş, göğsünü oyan ve zihnini uyuşuk bırakan umutsuzluğun içine yavaşça batmıştı. Bu kadarını hatırlayabiliyordu.

Yoksa bu bir rüya mıydı?

Sonunda doğrulmuş, mataralara doğru ilerlemiş, yere uzanıp yanlarına doğru yatmadan, kollarını dizlerine dolamadan ve içeri doğru kıvrılmadan önce orada onlara bakarak dikilmişti. Sanki vücudunu kucaklayarak kalbine bir tür rahatlık sağlayabilecekmiş gibilerdi.

Oysa hissettiği acı sadece derinleşmişti.

Neden acı çektiğini artık hatırlayamıyordu; bunun yerini amansız bir elem farkındalığı almıştı. Sırf kefareten kurtulmak için bile olsa, bitmez tükenmez bir acı çekme *gereksinimi*. Jordin bunu hak etmişti.

Sadece ölmeyi dileyecek kadar hayattaydı.

Yükselen güneş, etrafa açık tenini alev alev yakmaya yeter miktarda ısı yayıyordu. Jordin mataralara baktı. Biraz su içmesi gerektiğini anladı.

Fakat yapmadı. Hareket etmeliydi ama bu düşünce, yaşamın neden bu kadar önemli olabileceğine ilişkin hiçbir hatıra ulaşamadan ve henüz kolları ile bacaklarını kımıldatamadan kayboldu.

Saadet bekliyor muydu? Peki, o zaman yaşamaya ne gerek vardı? Çekilen acıyı uzatmaya?

Düşünceler zihninde, ona eşlik eden yeni Yırtıcılar gibi dönüp durdu. Onlardan iki kat sinsi, üç kat karanlıktı.

Bir saat sonra, tünığının kolunun koyu renkli katına bakmaktaydı. Yüzünü kapatan karmaşık ve dağınık saçları, güneşi filtreleyen karanlık bir file görevi görüyordu. Kirpiklerine takılan bir tutam hafif, sıcak esintiyle kımıldandı.

Sonra hatırladı. Rom, Koyu Renk Kanlı'ydı ve yakında ölecekti. Hükümdarların hepsi ölmüştü. Roland bir ölüm görevindeydi.

Jonathan...

Ölmüştü.

Şu anda o da burada, cehennemin çıplak zemininde, taşımaya hakkının olmadığı bir hayata tutunmuş yatıyordu. Kendisine en ufak bir güç, onur, huzur, sevgi göstermediği için vazgeçeceği bir hayat... Acı çekmekten ve utançtan daha öte bir şey olmayan hayat. Vadi zemininde yatarken, Jonathan'ın kanını damarlarına aldığı o güne lanet okudu.

Ne kadar büyük bir ısrarla kabullenmiş olursa olsun, kaç

yıldır, bir türlü varlığını ispatlayamayan o güçten bahsederek aptalı oynuyordu?

Çok uzun bir süredir.

Gözlerini kapattı. Yaşların gözkapaklarının gerisinde biriktiğini ve şakağından aşağı süzüldüğünü hissetti. Ağzı sessiz bir kendine acımayla kavrıldı. Boğazından tek bir hıçkırık yükseldi. Sonra bir tane daha ve bir tane daha; ta ki bedeni düşüncelerden yoksun, sadece utançla beslenen, tekleyen bir motor gibi çırpınmaya başlayana kadar.

“Jonathan... lütfen, sana yalvarıyorum...”

Bu, saatlerdir sarf ettiği ilk sözler, tatlı esintiyle uzaklara taşınan bir iniltiydi.

“Lütfen...” Ona o kadar çok seslenmesine rağmen, sadece sessizlikle ödüllendirilmişti. “Lütfen. Bana gel.” *Beni kurtar.* Sonra bu mantra* fısıltıdan hafızaya geçerek yok oldu.

Ortada onu kurtaracak Jonathan filan yoktu.

Vadi zemininin ısısı sırtından yukarı yükselip yüzüne yapışmayan saçlarını nazikçe yukarı kaldırdı. Yitip giden rüyaların hatırası zihninde mırıldandı. O kadar da uzun bir zaman önce sayılmayan, bedeninde ham enerjinin dolaştığını hayal ettiği o günlerden gelen çocuk şarkıları onu çağırıyordu.

Bu hatıra ne kadar da saçmaydı. Ne kadar uzak, ne kadar ifadesiz ve alaycı.

Gözlerini kırpıştırıp burnundan yavaş bir soluk aldıktan sonra dirseği üzerinde doğruldu. Avuçlarını sert toprağa yaslayabilmek için daha da doğrulurken, sıcak bir kusmuk dalgası onu tepeden tırnağa kapladı.

* *Dini hece veya şiir. (e.n.)*

Vadinin bir huni gibi güneye açılan geniş ağzına baktı; zemin devasa bir alanın her iki yanından yukarı yükselmekteydi. Yükselen ısıyla titreyip parlayan hava, görüşünü bozuyordu.

Mataralardan tekine doğru uzandı. Eli onun kahverengi kumaş örtüsünün hemen üzerinde etrafta gezinmekteydi. Tek bir deri bağ tıpanın tepesine bağlanmış, açıldığında düşmesini engellemek için de mataranın boynuna dolanmıştı. Derinin tıpanın tepesine bağlanan diğer ucu iki santim uzunluğundaydı.

İlk başta derinin hareketinin yorgunluktan ve dehidrasyondan kaynaklı diğer bir görüntü bozukluğu olduğunu düşündü. Zihni doğru düzgün çalışmıyordu, titriyor gibiydi.

Tıpkı avucunun etrafındaki zemin gibi.

Demek ölmek böyle bir şeydi.

Fakat sonra kolundan yukarı hafif bir titreşim yükseldi. Bu toprağı ayakları altında titrete titrete uzaklardan gelen bir ordunun yaklaşmasıyla hissedilebilecek türden bir şeydi. Yırtıcılar geri mi dönmüştü? Yüzünü gökyüzünde hâlâ yükselmeye devam eden güneşe döndü. Hayır.

Tekrar ufuğa baktı ve hiçbir şey görmeyince kulağını yere dayadı. İşittiği homurtu, kendi nefesinin hırıltısıyla karıştırılamayacak kadar hafifti. Ancak orada, tuttuğu nefesin gerisinde, kalbinin hantal atışındaydı.

Jordin doğrularak dönüp etrafına, vadinin derinliklerine bakındı ama vadiyi görmedi. Görüş becerisi, oturduğu yerden yirmi adımdan daha uzak olmayan bir manzaraya takılmıştı. Kukuletalı bir adam dikilmekteydi; kolları her iki yanında,

paramparça bir elbisenin içerisindeydi. Gözlerini kırptırdı ve tekrar baktığında onun kendisine bronzlaşmış bir yüzden soluk mavi gözlerle baktığını gördü.

Ayağa kalkmaya çalıştı ama sendeleyerek sırtüstü düştü. Kendisini tekrar yavaşça iteleyip kaldırdı. Elleri sallanan zemine tutunuyordu. Baş zonkluyordu.

Adam, “Merhaba, Jordin,” dedi.

Kukuletasına uzandı ve uzun, karman çorman gri saçlarını ortaya çıkaracak şekilde açtı. Jordin’e doğru yürüyordu.

Jordin’in zihni onu tanımak için çabaladı. Önünde sadece diğer hayattan gelen bir hayalet görüyordu ama onda tanıdık bir şeyler vardı.

“Korkma, çocuk. Sana zarar vermek için değil, yardım etmek için buradayım.”

Adam üç adım ileride durdu. Gülümsemesi nazikti.

“Canın yanıyor, öyle değil mi?” dedi.

Jordin ona kim olduğunu, ne demek istediğini sormak istedi ama dili o kadar kurumuştı ki, kelimeleri oluşturmaya reddetti.

“Benim yolculuğum da temin ederim ki seninki kadar acı doluydu.”

Jordin çatlak sesle, “Sen kimsin?” dedi. Boğazını temizledi. “Ne yolculuğu?”

“Koyu Renk Kanlı’lıktan gerçek Hükümdarlığa yaptığım yolculuk.”

“Koyu Renk Kanlı mı?”

Adam ona doğru yaklaştığında Jordin içgüdüsel olarak

geri çekildi. Adam ona güven vermek için ellerini havaya kaldırdı; etrafında dolaşırken avucu dışarı bakmaktaydı. Sonra mataralardan tekine eğilerek tıpasını açtı ve büyük bir yudum aldı. Tatmin olmuş bir tavırla iç çekip matarayı Jordin'e uzattı.

“Buna ihtiyacın var gibi görünüyor.”

Jordin matarayı titrek eliyle aldı ama dudaklarına kaldırmadı.

“Sen kimsin?”

“Aynı görünmediğimin farkındayım. Sen beni Koyu Renk Kanlı'ya dönmeden önce tanımadın.”

Ancak o zaman Jordin adamın adını, kanyondan gelen bir fısıltıymış gibi anımsadı.

Saric.

Ciğerleri kasıldı ve hemen bir adım geriledi.

Jonathan'ı hızlı bir kılıç darbesiyle neredeyse ikiye bölerek katleden Saric. Saric... Diğerlerinden çok daha fazla nefret ettiği adam. Çölde bir serap gibi beliren şeytani simge.

Saric, “Demek şimdi beni tanıdın,” dedi. “Bir zamanlar olduğum gibi değil, Jonathan'ın daha sen farkında bile olmadan hayat bahsettiği biri olarak buradayım.”

Jordin halüsinasyon görüyordu. Öyle olmalıydı. Saric'in gözleri yeşil değil, açık maviydi. Hükümdar filan değil, tekrar Ceset'e dönmüştü.

Jordin ona gülmek için ağzını açtı. Çıkan ses kuru ve hor görme doluydu.

“Yalan söylüyorsun,” dedi. “Koyu Renk Kanlılar hayata döndürülemezler!”

“Ama işte ben kanımla canımla buradayım.” Kollarını kımıldatmadan ellerini uzattı. Parmakları yıpranmıştı, tırnakları pislik doluydu. Damarları, güneşten bronzlaşan teninin altında maviydi. İçlerinde zehrin, sırları açığa vuran koyu mürekkebi yoktu.

“Yıllarca çölde, toplumdan dışlanmışların arasında, damarlarımdaki kanın beni ölüme mahkûm ettiğinin bilinciyle, ıstıraplar içinde yaşadım. Sonra o bana geldi ve gözlerimi daha önce mümkün olabileceğini hiç düşünmediğim bir şekilde açtı. Görüyor musun?” Jordin’e bir adım daha yaklaştı. “Ölümünden önce bana, ölümünde ise sana bir yol açtı.”

Jordin’in bakışları hızla adama yöneldi. “Bir Ceset’in gözlerine sahipsin.”

“İlk Hükümdar olduğumda, onlar tıpkı seninkiler gibi yeşildi. Sonra dönüşüm yaşadım.”

“Sen hiç Hükümdar olmadın.”

“Jonathan’ı öldürdükten sonra bir yıl açık arazileride avare avare dolandım. Feyn’in Koyu Renk Kanlılarından kaçırırdım. Mahrumiyet içerisindeydim ve bulabildiğim her şeyden hayat kazanmaya çalışırırdım. Tüm umudumu kaybetmiştim; hatta hırs bile beni terk etmişti. Yaşama isteği de öyle. Bir uçurumun tepesine tırmandım. İşte Jonathan bana orada göründü. Bunun hemen arkasından, Hükümdar Âlemi’ne girdim. Orada dönüşüme uğradım. Cesetlerin, şehirden gelen mültecilerin arasında yaşamakta, o günden bu yana bu günü ve son görevimi beklemekteydim. İşte görüyorsun, kurtuluşu bulan sen değilsin, benim.”

“Yalan söylüyorsun! Senin gibi birisi için kurtuluş yok!”

“Yok mu? Sen birkaç dakika önce, yerde ağlarken kurtarıldın mı? Bana sevgini, neşeni, huzurunu göster. Bunlar Jonathan’ın krallığının meyveleri.” Gülümsemesi nazikti. “Yeşil gözler değil.”

Sesinde inanılmaz derecede rahatlatıcı, Jordin’in kavrayamadığı bir ton vardı ama Saric’in düzenbazlığının ve dalaveresinin sonu olmayan bir adam olduğunu biliyordu.

Saric elini ona doğru uzatarak, “O seni çağırıyor,” dedi. “Onu duydun mu?”

Jordin’in zihni rüyalarının anısıyla doldu.

Gözlerini kıstı.

Saric, “Feyn’i uyaran bendim,” dedi.

Jordin olduğu yerde dondu kaldı. Artık düzenli soluyordu. Kuruyan boğazına rağmen yutkunmayı başardı ve zihni Saric’in şu anda bu şekilde önünde dikiliyor olabilmesi düşüncesini reddetti. Bir kez daha karşılaşması durumunda bu adamı öldüreceğine yemin etmişti.

Ancak işte burada, kendisi zayıf ve onun merhametine muhtaç bir halde, adamın nefesinden akıyormuş gibi görünen huzurdan yoksun bir halde onun önündeydi.

Saric’in son sözleri zihninde gecikmeli olarak gelişti. *Onları Feyn’e fitneleyen o muydu?*

“Ne?”

Saric, “Kendi iyiliğin için durdurulmalıydın,” dedi. “Buraya gelip şu anda benimle buluşman için. Michael ve diğerinin ölümü bile senin iyiliğine oldu. Göreceksin, tıpkı Jonathan’ın

bana görmemde yardımcı olduğu gibi. Ben bu anı bekledim, onun için hazırlandım.”

Jordin bir süre daha öfkesini, nefretini hissetmeye devam etti ama hissettiği acının ağırlığı uzun bir süre taşınamayacak kadar büyüktü. Saric’in gözlerine bakarken bile, kayıp gitmeye başladığını hissetti.

Duygularının yok olmasına izin verir vermez, hava kıvılcım saçmış gibi oldu. Ayaklarının altındaki zemin görülmeyen bir güçle hayata geçirilmiş gibiydi. Anlamak, kavramak için çabaladı. Bu, Saric’ti... Jonathan’ın katili ona, Jonathan’ın sevgilisine, hayattan bahsediyordu! Bu ne kadar ilahi bir şaka, ne büyük bir adaletsizlikti.

Buna rağmen Saric orada, Jordin’in o güne kadar gördüğü herhangi bir Hükümdar’dan çok daha muazzam bir şekilde değişmiş halde dikilmekteydi.

Saric gülümseyerek başını öne eğdi. Kollarını davetkâr bir şekilde iki yana açmıştı. “Görmek ister misin, Jordin?”

Görmek mi?

Jordin’in zihni karışmaya başlamıştı. Artık anlama arzusunun ayakta tutmayı dahi başaramıyordu. *Evet.*

Görmeme izin ver. Bunu dillendirmeyi denedi. Gözyaşları gözlerini doldurdu.

“Gerçek huzurun ve sevginin yer aldığı, içindeki krallığı görmeye çağrılmak ister misin?”

Jordin, “Evet,” diye fısıldadı.

“Bunu tekrarla ve gerçekten iste, sevgili Jordin. Çok kişi çağrıldı, içlerinden çok azı bunu yapmayı seçti.”

Jordin içindeki biçarelik tüm gücüyle parlarken, “Evet!” diye haykırdı. Tüm acı, hayal kırıklığı, keder ve öfke, hep birlikte zihnine hücum etti. “Evet,” diye hıçkırdı. “Görmek... istiyorum.”

Saric, “O zaman gözlerini açmalısın,” dedi. “Kapalı olanlar uykudalar.”

Jordin, “Bana yardım et,” dedi. Sonra, nefessiz kaldığı ve boğazı düğümlendiği için çok alçak bir tonla, “Sana yalvıyorum,” diye ekledi.

Saric ona yaklaşırken kollarını indirdi. Eli kalktı, yüzüne yaklaşırken Jordin son direncinden de sıyrıldı ve içinde uzun yıllardır yaşayan onca acı ve kafa karışıklığını sonlandırmaya söz veren şey her neyse, ona teslim oldu.

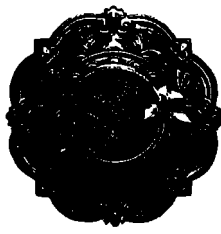
“Seni diğer tarafta bekliyor olacağım, hayatım.”

Saric’in eli bir an için Jordin’in gözlerini kapattıktan sonra sanki uyandırmak istercesine yanağından tokatladı.

“Gör,” dedi.

Jordin’in dünyası sihaya büründü, kendini düşüymüş gibi hissetti.

Sonra hiçbir şey hissetmedi.

27. BÖLÜM

Jordin gözlerini tekrar açmadan önce farkındalığını geri kazandı. Ne kadar zamandır bilinçsiz kaldığını bilmiyordu, sadece yeni bir bilinç, var olmanın *ne anlama* geldiğinin kesinliği onu uyandırmıştı.

Jordin gözlerini açtığı anda hava hâlâ aydınlıktı. Hatta daha öncekinden daha aydınlık. Zemin önceki gibi neredeyse beyaza boyanmıştı, ama bir şekilde daha saf ve soyut görünüyordu. Daha parlak değildi fakat daha önceye kıyasla daha *fazlası* vardı.

Jordin başını hızla kaldırdı ve etrafına bakındı; Saric'i arıyordu. Yamaçlar hâlâ etraftan yükselmekteydi. Vadi hâlâ güneye, ufukta karanlık bir fırtınanın toplanmaya başladığı yere doğru genişleyerek uzanmaktaydı.

Bizans'ın üzerinde.

Ancak burada, çölde, güneş hâlâ tepedeydi. Yerinden neredeyse hiç kıvıldamamıştı. Mataralar hâlâ yerde yatıyordu; teki bırakıldığı yerde, diğeri Saric'in ona içmesi için uzattığı

ama onun içmediği noktadaydı...

Hiçbir şey değişmemiştir.

Buna rağmen, yine de farklı bir şeyler vardı.

Hafif homurtunun bir kez daha farkına vardı, şimdi çok daha belirgindi, etini karıncalandırıyordu; kemiklerinden bahsetmeye ise gerek yoktu.

Sağ kolu üzerinde doğrulup döndü ve vadiden yukarı baktı, sonra önündeki manzarayı fark ederek nefesini tuttu.

Bulunduğu yerden sadece elli adım uzakta, yarı saydam bir örtü yükseliyor gibiydi. Bu ışıltılı bir duvardı. Vadiyi ikiye bölüyor, arkada olan biteni görmesini zorlaştırıyordu. Homurtu duvarın gerisindeki bir şeyden ya da duvardan gelmekteydi.

Jordin gözlerini kaldırdı ve duvarın olabildiğince yükseldiğini gördü. Ayrıca doğudan batıya, yamaçların ilerisine kadar da uzanmaktaydı. Sanki hafifçe dalgalanıyor, güneşi su gibi yansıtıyordu.

Ayağa kalkmak için çabaladı. Yoğun soluyordu, gözleri fal taşı gibi açıktı. Örtünün gerisinde rüyalar dünyasının yatığından bir şekilde emindi; Saric'in dünyasının...

Jonathan'ın dünyasının.

Rüyandan uyan, Jordin.

Bu kelimeler zihninde fısıldandı, sanki homurtu halinde taşınıyor gibiydi.

Rüya mı görüyordu?

Bana gel. Et ve kandan oluşan rüyandan uyan.

"Rüya mı görüyorum?" Sesi çok daha genç bir kadına ait gibiydi; masum ve meraklı bir kadına...

Hafif kahkaha onu çağırdı. Sonra bunu kime ait olduğu konusunda kesinlikle yanılamayacağı bir ses takip etti. “*Gel, Jordin. Koş! Uyan!*”

Jonathan!

Mantık kaybolmuş, yerini arzu almıştı. Jordin örtüye doğru atıldı.

“Jordin!”

Roland’ın arkasından yükselen o bilindik çığlığıyla kendini frenledi.

Roland onun için geri mi dönmüştü? Bu kadar çabuk dönmüş olması imkânsızdı.

Yavaşça arkasına döndüğünde, Roland’ın aygırıyla dört-nala yamaçtan aşağı indiğini gördü. Üzerinde daha önceki gömlek ve çizmeler vardı, savaş için giyinmişti. Rüzgâr atının üzerinde saçlarını dalgalandırmaktaydı. Gözleri büyük bir dikkatle ona odaklanmıştı.

Onun yanına gelince dizginleri çekti ve aşağı atladı. “Jordin...” Yüzünü uysal, neredeyse pişman bir tavırla taradı. Tek dizinin üzerine çöktü.

“Affet beni.” Gözünden bir damla yaş yuvarlanarak yanğından aşağı süzüldü. “Seni burada böyle bırakmaya hakkım yoktu. Affet beni.”

Jordin ne düşüneceğini bilemedi. Sadece Prensini önünde diz çökmüş, ondan af dilediğinin farkındaydı.

“Diğerlerini ben buraya gelirken orduyu toplamaları için gönderdim. Doğruyu inkâr ederek ölmeyeceğim.”

“Hangi doğruyu?”

“Ölümsüzler arasında senden başka kraliçe olmayacağını. Sen kalbimdeki tahta oturdun.”

Jordin onun gözlerinin içine baktı. Şu an önünde duran Prensi, Saric’in onu ele geçirmek için gözlerini açmamış olması durumunda sevebileceğinden çok daha fazla sevdiğinin bilincindeydi.

Gözleri yaşlarla doldu.

Bunu gören Roland doğruldu ve aralarındaki mesafeyi iki adımda kat ederek onu kollarının arasına aldı. Yüzünü Jordin’in boynuna gömdü.

“Affet beni, aşkım. İtirafımı kabul et ve beni bağışla.” Başını kaldırarak Jordin’in saçlarını okşadıktan sonra geri çekildi ve onu nazıkçe öptü.

“Beni Hükümdar yap,” diye fısıldadı.

Jordin başını kaldırıp ona baktı, kalbinin önünde diz çöken bu adamın gözlerindeki sevgiyi gördü.

“Hükümdar mı olacaksın?”

“Evet.”

“Şimdi mi?”

Roland, “Şimdi,” dedi. Dudaklarını onunkilere bir kez daha dokundurdu.

Bana gel. Et ve kandan oluşan rüyandan uyan.

Jonathan çağırıyordu...

Roland, “Benimle gel,” dedi. “Yanımda ol. Beni Hükümdar yap ve günlerimizi birlikte yaşamamıza izin ver.”

Jordin başını çevirdi ve ışıldayan perdenin vadiyi hâlâ ikiye böldüğünü gördü. Bu ona Roland’ı getirmişti. Bir şekilde,

dünya kendi kendine düzelmişti. Bunu ona Jonathan göndermişti...

Roland, Jordin'in çenesini tutup yüzünü kendine doğru çevirdi. "Jordin. Acele etmeliyiz. Yırtıcılarım zihinlerindeki intikam ve ölüm duygularıyla şehre doğru yaklaşıyorlar. Onları durdurmalıyız!"

Jordin, "Stendim yok," dedi.

"Seriph'in bir stendi var. Benimle gel."

Roland, Jordin'in arkasındaki anormalliğin farkında değilmiş gibiydi. Jordin bir kez daha omzunun üzerinden arkasına baktı.

Uyan, Jordin. Acele et!

"Onu görüyor musun?" Tekrar Roland'a baktı. "Onu duyuyor musun?"

Roland'ın gözleri ileriye odaklandıktan sonra tekrar Jordin'in yüzüne döndü.

"Sadece önümde kanıyla canıyla dikilen kurtarıcımı görüyorum. Hayat veren kanla dolu." Jordin'in kolunu çekiştirerek döndü. "Zaman yok. Gitmeliyiz!"

"Bekle!"

Jordin'in kafası karmakarışık. Buraya Jonathan'ı bulmaya gelmişti, Roland'ı kurtarmaya değil. Jonathan'ın kendisini çağıran sesini nasıl göz ardı edebilirdi?

"Jonathan burada!" dedi.

Roland etrafına bakındı. "Jonathan mı? Ne demek istiyorsun? Kanında mı demek istiyorsun? Kanın seni ve Jonathan'ı daha fazla başarısızlığa uğratmadan benimle gel. Acele et!"

Onu beraberinde atına doğru çekiştirerek tekrar yürümeye başladı. Jordin hızla duraklamadan önce onu dört adım kadar takip etti. Buradan şimdi ayrılamazdı... Jonathan onu çağırırken olmazdı!

“Roland, bekle.” Roland’ın eli Jordin’in kolundan kaydı.

“Zamanımız yok!”

“Jonathan!”

Bana gel, Jordin.

Jordin bu kelimeler zihninde yankılanırken Roland’la birlikte oradan ayrılamayacağını biliyordu... Perdenin gerisinde ne tür bir gerçeğin yattığını anlamadan olmazdı.

Kısa süreli bir tereddüdün ardından, Jordin arkasına döndü ve bozuk manzaraya doğru koşmaya başladı.

“Jordin!”

Hayır. Roland bir hayalet olmalıydı.

Değişen manzarayı şok içinde fark etmeden önce sadece üç uzun adım atmıştı. Toprak ayakları altında kararırken her yerden ölümcül yapraklar çıktı. Hepsi de acı acı bağırان sesler gibi kıvrıla kıvrıla yükseldi. Çizmeleriyle bunların tepesine basıp ezerken dahi etraf itiraz ve suçlama yüklü çığlıklarla doldu.

Sağına bakarak daha hızlı koştu.

Roland’ın indiğı yamaç, öfkeli siyah bir dalga gibi yükselmekteydi. Sertçe durdu, birdenbire korkmuştu. Dünya kâbus haline gelmişti. Rüya görüyordu!

Yine de tüm bu olanlar ona hiç de rüya gibi gelmedi.

Tepede, fırtına bulutları korkunç bir hızla bir araya top-

landı. Jordin olanları seyrederken önce dört, sonra on, ardından da bir düzine burkulan dal ortaya çıktı ve hepsi de ona doğru uzandı. Suçlayan parmakları andırıyorlardı.

“Bana bak, Hükümdar!”

Jordin arkasından gelen boğuk sese doğru döndü. Roland kaybolmuştu. Saric ona doğru yaklaştı. Yirmi adımdan daha uzağında değildi; üzerinde uzun siyah bir cüppe vardı. Tekrar Koyu Renk Kanlı olmuştu, ölüm gözlerindeydi.

“Senin hayatın, çürüyen çöplere ulaşmak için kanalizasyonu kazan ümitsiz bir sıçanın hayatı.”

Tepede kulakları sağır eden bir şimşek gümbürdedi. Saric uzun adımlarla yanına geldi. Jordin panikleyerek perdeye dönmeyi denedi ama yerden çıkan uzun yaprakların ayak bileklerine dolandıklarını fark etti.

Saric, “Sen seçtiğini hak ediyorsun, o da sadece ıstırap,” diye hırladı.

Gökyüzünden uzanan parmaklardan teki onu hedef aldı, dar sıcak hava bacası göğsüne sertçe inerek Jordin’in kalbini sarstı.

Fakat bu sadece hava değildi. Midesi içgüdüsel suçluluk duygusu ve ayıplanmayla doldu. Çığlık attı... Ta ki dehşet nefesini kesene kadar.

Uyanıyorsun, Jordin! Şimdi bana koş. Korkularını bırak ve neyin gerçek olduğunu gör. Kollarıma gel.

Jordin tekrar çığlık attı. Bu defaki haykırış sahip olduğundan haberdar olmadığı öfkedendi. Bacaklarını siyah sarmaşıklardan kurtarmaya yetecek miktarda bir güçle çırpındı. Hepsi

de ayak bileklerini birer jilet gibi kesti. Nefes nefese, aceleyle vadiyi ikiye bölen uçuruma doğru koştu ve kendini içine attı.

Ardındaki sesler, sanki bir göle dalmışçasına aniden kesilerek yerlerini hoş bir tıngırtı ve suyun çekilme sesine bıraktılar. Teni kamçılanmış, kesilmiş ve kanamaktaydı. Acıyı unuttu ve vücudunun her bir hücresinin homurdanarak hayata geçtiği duygusuyla tekrar canlandı.

Havayı güçlkle içine çekti. Hava ciğerlerine vurunca, göğsü büyük bir sevinçle doldu. Zihninde coşkuya benzer bir patlama yarattı.

Bana gel, Jordin...

Bölmeden geçip paldır küldür düştüğünde, Saadet'e adım attığını biliyordu.

Beyaz çöl zeminine yayılıp yattı. Nefes nefeseydi, yüzüstü uzanmıştı, sadece kendi nefes sesiyle çevrelenmişti.

Mükemmel sessizlik.

Teni sanki canlı bir denizden çıkıyormuşçasına karıncalandı. Huzurla dolmuştu. Bu onun hücrelerindeydi. Ciğerlerini dolduruyordu, damarlarının hepsindeydi.

Başını yavaşça kaldırdı ve solundaki yamaca baktı. Tıpkı eskisine benziyordu ama artık sanki her bir kum tanesi canlıymışçasına kımıldıyor gibiydi. Görüşünün kendiliğinden düzeleceğini düşünerek gözlerini kırıştırdı ancak düzelen bir şey olmadı.

Avuçları ve kollarının altındaki toprak da hareketliydi.

Etrafına bakındı. Jonathan'dan eser yoktu ama Jordin onun orada, kendisiyle birlikte olduğunu *biliyordu*. İçinde. Etrafında.

Ayağa kalkıp yabancı bir dünyaya girmişçesine etrafını kontrol ettiğinde, daha evvel sadece çorak bir çöl vadisi olan yerin ihtişamı karşısında şaşkınlığa uğradı.

Nasıl olmuştu da bunu daha önce görememişti veya bilememişti?

Artık başka şeylerin de farkındaydı. Rüya görmediğini biliyordu. Bir şekilde rüyadan uyanmıştı. Bu, tüm hayatı boyunca inanma gafletinde bulunduğu, kendi kandırmacalarından bir tanesiydi. Jonathan'la bir bütün olduğunu düşünmüş ve en başından itibaren buna inanmıştı ama ancak şimdi bunun farkındaydı.

Hükümdar Âlemi. Jonathan'ın âlemi. Bu onun içindeydi, tıpkı Jonathan'ın da içinde oluşu gibi. Oysa bunca zaman onu bulmaya çabalamıştı.

Bu farkındalık Jordin'in kemiklerine kadar titremesine sebep oldu. Jonathan ona seslenip uyanmasını söylemiş, o da uyanmıştı. Sevgiye. Yaratıcı'nın kalbine.

Sevgi. Jordin bununla doluydu. Bu duygu, içinde hızla dolaşarak omurgasından aşağı uzanıp her sinirinde büyük bir haz yarattı. Hisleri o kadar güçlüydü ki bir an için ölebileceğini düşündü. Bu beraberinde en ufak korku getirmeyen bir düşünceydi.

Kollarını iki yana açtı ve havada hareket ettirdiği parmaklarına baktı. Boşluk aşikâr bir güçle yüzdü, parmakları etrafında dönen bir su akıntısı gibi zor görülür ama somuttu.

Hayır. Akıntı kendisiydi. Tepeden tırnağa sevgiyle dolmuştu. Bunun bir mantar gibi büyüdüğünü, göğsünde toplan-

dığını ve vücudundan etrafa dağıldığını hissetti.

Bunun, hemen önündeki havaya girişinin sessiz şok dalgalarını gördü. Etrafındaki boşluğa yayılan dalgacıklarını seyretti.

Dehşet içinde dikildi. Bunun gücünün etrafa yayılarak hiçbir şekilde azalmadığının bilincindeydi. Sanki aynı anda iki yeri birden kaplıyor gibiydi. Hem içini hem dışını. Sonsuz bir kaynak gibi.

“Merhaba, Jordin.”

Hızla arkasına döndü ve tüm hayatı boyunca özlemini çektiği şeyi gördü. Hatta, yaşamının ne anlama geldiğini bildiği günden önceki hayatında bile.

Jonathan.

On metreden daha uzak değildi; daha önce düzinelerce kez giydiğine şahit olduğu türden bir tunik içerisindeydi. Saçları uzun, karman çorman ve serbestti. Gözleri büyük bir gülümsemenin eşliğinde ışıldadı.

Boyun hattında görünen yara izi aşağı doğru uzanmakta, tuniğinin altında kaybolmaktaydı. Bu Saric’in kendi elleriyle bizzat yarattığı eserdi.

Jordin’in gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. Bunların kaynağı keder değil neşeydi.

Jonathan’ın gözleri de yaşlarla doldu, gülümseyerek Jordin’e doğru koştu, neşesini frenlemekte zorlanıyordu. Onu kolları arasına aldı. Jordin’i o kadar taşkın bir tavırla kucaklayıp havaya kaldırdı ki, Jordin arkaya düşmemek için kolları ve bacaklarını ona dolamak zorunda kaldı.

Jonathan hazla kıkırdarken, kolları boynuna dolanan Jordin'le birlikte dönmeye başladı. Jordin yüzünü onun boynuna gömmüştü, şükran içerisinde ağlamaktaydı.

Jonathan, "İşte buradasın!" diye haykırdı. "Sonunda eve geldin! Seni çok özledim, Jordin. Seni o kadar çok seviyorum ki."

Jordin onda, onun sevgisinde kaybolmuştu.

Birdiler.

Bir!

Jonathan onu yere indirdikten sonra hızla dönerek uzaklaştı ve öne doğru eğilip tek kolunu davetkâr bir tavırla ona uzattı.

Cüretkâr bir gülümseme eşliğinde, "Dansıma hoş geldin," dedi. "Ben bunu Hükümdar Âlemi olarak adlandırıyorum. Bundan daha iyisi olamaz, seni temin ederim."

Jordin güldü, ona doğru bir adım yaklaşarak gülümsedi. Jonathan'ın elini avuçları arasına aldı. "Peki o zaman, Prensım. Bana saklandığın, beni ihtiyaç duyduğum anda kurtarmayı beklediğin şu âlemi bir göster."

Jonathan doğruldu ve başını önüne eğdi. "Saklanıyormusun?"

Jordin onun ne demek istediğini anında anladı.

"Hayır, saklanmıyordun, öyle değil mi? Saklanan bendim."

Jonathan başını önüne bir kez eğdi. *Devam et...*

Jordin, "Sonunda uyandırıldığım bir rüyanın ardında saklanıyordun," dedi. Söylediklerini şöyle bir düşündü, sonra, "Bu bir rüya, öyle değil mi?" diye sordu.

“Bir yerde öyle. Senin hayat olarak adlandırdığın bir rüya.”

“Tüm hayatım mı? Sadece örtünün önünden geçtiğini gördüğüm imgeler değil mi?”

“Hepsi. Bir rüya gibi. Bunlar şu anda gördüklerinden daha mı gerçek?”

Jordin onun gözlerinin derinlerine bakarken, içlerine dalmayı hayal etti.

Jordin, “Hayır,” diye soluklandı. “Yakın bile sayılmaz.”

“Suya bir sopa daldırdığında düz mü görünür, yoksa su onu kırar mı?”

“Kırar.”

“Aynı şekilde, zihnin de hayatını kırıp yamultuyor. Zihnin bunu bilmiyor ama etrafa çoğunlukla pis bir suyun ardından bakıyor. Yakında sana yeni bir su türü göstereceğim.”

“Öyle mi?”

Jonathan bir kez daha gülümsedi. “Evet. Etrafına bak. Ne görüyorsun?”

Jordin gözlerini ondan kendisini yere bıraktığından bu yana ilk defa ayırdı ve çölde etrafına bakındı. Yamaçlara, vadinin tabanına, iki mataraya, Roland’ın atlarının artlarında bıraktıkları patikaya. Hepsi de artık enerjiyle ışıldamaktaydı.

Jordin, “Bethelim Çölü’nü görüyorum,” dedi. “Yenilenmiş görüyorum. Gerçek anlamda görüyorum.”

Jonathan, “Beni de görüyorsun,” dedi.

Jordin, “Evet,” diye fısıldadı. Sonra kalbinden şöyle dedi:

Evet!

Jonathan ona yaklaştı. Elini kaldırıp avuç içini onun göğsüne yasladı. Jordin'in ciğerleri sevgiyle doldu ve bu duygu kalbiyle omurgasını sarmalayıp sinirlerinden varlığının her bir dokusuna uzandı.

“Buradayım, Jordin. Ben senin içindeki *benim*. Sen de benim içimdesin. Bunu hissediyor musun?”

“Evet.” Jordin'in gözlerinden tekrar yaşlar süzüldü. “Evet.”

“Kanımı aldığın anda Hükümdar oldun. Sana kurtuluş sundum ama sen korku ve öfkeden dolayı hiçbir şey bulamadın. Gerçek sevgiyi, huzuru, neşeyi bulamadın. Bunlar benim âlemimin meyveleri ama hastalıklı bir zihinden doğan kaygı onlardan biri değil. Şimdi aklın sükûnu yakalayabilir.”

Jordin, düşünceler içinde kaybolmuş bir halde, “Ben deli bir kafa tarafından esir alınmışım,” dedi.

“Mükemmel hale gelmeye gerek yok, Jordin. Sadece mükemmel *ol*, yaptığın şeyde değil, nasıl olduğunda. Zihninin katmanları ve uzantıları altında zaten mükemmelsin. Dolayısıyla *ol*, benken bile.”

Hepsi çok mantıklıydı. Jonathan krallığının içinde olduğu gerçeğinden sürekli olarak bahsetmişti. Dünyevi hâkimiyetlerden ya da siyasi gelecekten değil.

“Kendini Hükümdar olarak isimlendirdin; Rom ve diğerlerinin yaptıkları gibi. Oysa Hükümdar gibi yaşamadın. Nefretten aynı anda hem uzak durup hem de nasıl onun içine mahkûm olunabilir ki? Sevgiden bahsettin, ama şimdi biliyorsun... sevgi ve korku aynı anda bir kalpte bulunamaz. Zihnin efendin haline

geldi; seni et ve düşünce ile sınırlanmış bir zindana hapsedti. Sen zihnini ya da düşüncelerin değilsin, Jordin. Hiç olmadın. Şimdi yeni bir âlemi biliyorsun; benimle birlikte olduğun âlemi. Ve bu Hükümdar Âlemi'nde, aşkım, muhtemelen hayal edebileceğinden çok daha fazla güç var.”

“Seninle bir olmak nasıl mümkün olabilir? Biz aynı mıyız?”

Jonathan elini onun göğsünden çekti. Sıcaklığı orada kaldı.

Göz kırptı. “İzin ver, bunu sana göstereyim.”

Geri adım atarak elini kaldırdı ve parmaklarını şıklattı. Anında, üç metre ileride çöl zemininden yeşil bir bitki fişkırdı. Jordin seyretti. Bitkinin, gözlerinin önünde büyüyüp önce bir fidana dönüşmesini, sonra da dalları etrafa uzanacak kadar irileşip, ikisinin de tepesinde gölge oluşturacak çok sayıda yeşil yaprakla dolmasını izlerken afallamıştı.

“Görüyor musun? Hayat ağacı. Aynı damarlar gövdeden ve daldan da geçerek dünyaya hayat sunuyor. Dal ve gövde bir değil mi?”

Tabii ya!

Jordin, “Anlıyorum,” diye fısıldadı. Sonra tekrarladı: “Anlıyorum!”

Jonathan onu elinden yakalayıp etrafında döndürmeye başlayarak güldü. “Anlıyorsun!”

“Anlıyorum! Gerçekten anlıyorum!”

Böylesine basit bir keşfin neden bu kadar etkili olduğundan emin değildi ama o an bu ona sanki tüm evrenin giriş ka-

pısıymış gibi geldi.

Jonathan onun iki elini birden avuçlarının arasına aldı ve haylaz bir bakış attı. “Daha fazlasını görmek ister misin?”

“Daha fazla mı görmeliyim!”

“Benim dağları hareket ettirdiğimi görmek ister misin?”

“Yeni bir dünya inşa ettiğini görmek isterim!”

“Bir göle dalıp suyu solumak ister misin?”

“Evet! Evet!”

“İçindeki bir göle. Uçsuz bucaksız okyanus kadar engin olan, hayat veren ebedi bir su kaynağına.”

Jordin başını geriye attığında gözleri kapalıydı. Gökyüzünün sarf edeceği her kelimeyi duyması için haykırdı. “Bir göle dalıp senin sevgini solumak istiyorum!”

Hava neşeyle doldu. Bu, Jordin’in sevinciydi. Bu, Jonathan’ın Hükümdar Âlemi’nde dönüştüğü çocuğun dizginlenemez coşkusuyla taşındı.

Jordin, “Dans edip şarkı söylemek istiyorum!” diye bağırdı. “Uçmak, gülmek, şarkı söylemek, dans etmek ve aşk okyanusunda yüzmek istiyorum! Ben...”

Durdu, bunlardan başka ne isteyebileceğini bilmiyordu. Ancak o zaman, havadaki hafif homurtunun değiştiğini hayal meyal fark etti. Bu artık müziği andırıyordu. Işık otobanı gibi doğrudan sinirlerine akan zor unutulur, ahenkli tonların mükemmel kucaklaması onu Roland’ın Sığınağı’nda gördüğü rüyaya geri götürmekteydi.

Bana gel, Jordin...

Gözleri hızla açıldı. Mavi gökyüzü derin, altın renkli arka

plan karşısında uzun, ruhani, sarsak, kırmızı ve mor şeritler halinde aktı.

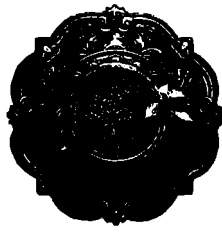
Çenesini önüne eğdi. Jonathan artık ellerini tutmuyordu. Orada da değildi. Hemen ilerideki yamaç artık sertleşmiş, solgun çöl değildi. Verimli bir manzaraya dönüşmüştü; yeşil çimenle canlıydı ve beyaz, sarı çiçeklerle doluydu. Jordin başını çevirdi.

Jonathan onun elli adım sağındaki bir gölün kumluk kenarında dikiliyordu. Gömleğini çıkarmıştı. Önündeki su kuzeye, gözün görebildiği kadar uzağa uzanmaktaydı. Renkli gökyüzünün altında parlak açık mavi renkteydi. Işıl ışıldı. Yamaçlar dizi dizi ağaçlarla doluydu. Bunlar Jonathan'ın "hayat ağacı" olarak isimlendirdiği akasyaların aynısıydı.

Jonathan'ın gözleri cüretkâr bir şekilde parladı. Elini uzattığında yukarıya dönük olan avucu onu davet ediyordu.

"Derine dalmak ister misin, Jordin?"

Jordin hızla ona doğru döndü ve göle koştu. Arzudan nefes nefeseydi.

28. BÖLÜM

Kulenin içi karanlıktı ve pencereler geceye açılan gözler gibiydi. Aşağıdaki iki bin meşale, Kale duvarının etrafını çevreleyen, yeni temizlenmiş arazinin iki kilometre derinlikteki alanını aydınlatacak şekilde parlamaktaydı. Molozlar devasa banketler oluşturacak şekilde itelenmişlerdi. Hepsi de arkalarındaki kısa binaların birçoğunu örtüp gizleyecek yükseklikteydi ve sadece tek bir yöne geçit veren harika bir barikat oluşturmaktaydı: güneye. Temizlenmiş savaş meydanında, on beşten az olmayan Koyu Renk Kanlı çemberi, Kale'nin etrafındaki iri siyah bir iris gibi dışarı bakmaktaydı. On beş bin atlı, atmış beş bin yayan, toplamda seksen bin kadalardı.

Kalın ve siyah bulutlar şehrin üzerinde toplanmıştı. Huzursuz, alçak ve istikrarsızdılar.

Feyn son birkaç saattir kendini meşgul eden manzaraya sırtını çevirdi. Yiyecek getiren hizmetkârı azarlamış ve kapının dışında beklemesi için yollamıştı. Yakındaki bir masada, bir kadeh şarap dokunulmamış halde duruyordu. Rom odanın ortasında sessizce dikiliyordu. Sessiz bir bedbahtlıkla kaplan-

mış halde, bir sütun kadar hareketsizdi.

“Onları engelleyen ne?”

Rom karşılık vermeyince Feyn ona doğru ilerleyerek çenesini eline aldı ve bakışlarını doğrudan kendine çevirdi. “Roland korkunun ne olduğunu bilmiyor. Tüm gücüyle üzerine saldırmak için her tür sebebi var.” Rom’un yüzünü itti. “Ben de bunu bekliyorum,” diye homurdandı.

Kolunun iç tarafını, bileğinin hemen yukarısını kaşıyarak sessizce kulenin diğer tarafına yaklaştı. Teninin altındaki damar ona huzur vermiyordu. Kanında ısırğan otu varmış gibi sürekli olarak kanıncalanıyordu; geçen gün tam olarak yanmıştı.

Bu virüs. Şimdi seni öldürüyor.

“Bu virüsün kuluçka dönemi ne kadardı?”

Rom sessizce, “Üç gün,” dedi. “Tabii tahminen.”

Feyn kollarını indirdi ve yüzünü tekrar pencereye döndü. Roland güneyden gelecekti. Şehirden. Bu en büyük direnç yoluydu. En az mantıklısı ve dolayısıyla da en beklenileni. Onun cesaret gösterisi, görünmesini gerektirecekti.

Feyn güldüğünde sesi kule odasında kulağa kırılğan geldi. “Onunla nasıl bir ikili olurduk; o ve ben. Sana şu kadarını söyleyeceğim: O, Koyu Renk Kanlı olmaya değer bir adam.”

Dışarıda, yanan meşaleler ölümcül kadife cüppenin üzerindeki kehribar boncukları andırmaktaydı.

“Her şey hep böyle olmalıydı. Görüyor musun? Hiçbir şey değişmedi.”

Nihai sonuç dışında.

Hepsi ölecekti. Partizan Savaşları dünyayı tekrar şekillen-

direcekti. İyi ama neredeydiler? Onu yanlış değerlendirmiş olabilir miydi? Halkını ölmeleri için açık araziye mi yönlendirmişti?

Hayır. Hayalet gibi hareket ediyor olabilirlerdi ama Roland onlardan birisi olmadan önce kalıcı işaretini mutlaka bırakacaktı. Öyle ya da böyle, Ölümsüzlüğünü ortaya koyacaktı. Feyn de yoksun kalmayacaktı.

Muhafızlarına büyük güney kapısını ardına kadar açmalarını, Koyu Renk Kanlılarının bu kapının önünde güçlü bir düzen oluşturmalarını emretmişti. Bu girişin önünde korumanın yoğun olması, Roland'ın egosunu okşayacaktı.

Peki, neredeydi? Feyn yeterince dikkatli bakması durumunda savaşçıların güç algılanır hareketlerini yakalayabiliyordu. Dikildikleri yerde kımıldanıyorlar, arada sırada tepelelerinde homurdanan gökyüzüne bakıyorlardı. Feyn iki kez kumandanlardan tekinin yüksek sesle emir verdiğini duyduğunu düşündü. Onun kapıyı açmaları yönünde verdiği emrin ardından hareketleri bir süre sakin, sonra tekrar tedirgin bir hal almıştı.

Dövüşmeyi bekliyorlardı. Feyn üç saat önce, duvarın surlarında dikilmiş ve virüs haberini vermişti. Ölümsüzlerin onlara son bir kez, umutsuzca saldıracağını söylemişti; kendisinden daha uzun yaşamının ihanet olacağını ama herhangi bir Ölümsüz'den daha uzun yaşamının zafer olarak adlandırılacağını.

Omurgasından yukarı tırmanan endişenin tekrar durulmasını diledi. Kendisine bunun tek bir şey yüzünden önemli olduğunu, kanlı son sahne olacağını söyledi... Sırf Roland'a,

ölmeden önce tümüyle mağlubiyete uğradığını ispatlama anlamına gelecek olsa bile.

Ya sonra?

Bir zamanlar hayat bulan bizler kutsandık. Yaratan, lütfen, gayretli bir Düzen hayatı yaşamamıza olanak tanı.

Eski ayinin sözleri davetsizce zihninde belirdi. Anlamsız kelimelerin korkulanı kontrol etmesi beklenmekteydi.

Artık Saadet'in kendisini beklemediğinin farkındaydı.

O zaman geriye sadece bu kalmıştı.

Tekrar güneye bakan pencereye yöneldi.

"Henüz gelmediği için mutluyum," dedi. Gözleri şehre odaklanmıştı. Düşünceyi sesli bir şekilde tamamlamadı: Her şey bitip de, Ölümsüzler sayısı belli olmayan Koyu Renk Kanlılarının yanında katledilmiş halde yatarken... Hiçbir şey başarmış olmayacaktı.

Rom onun hemen arkasında kımıldandı. "Efendim."

"Ne var?"

"Tüm bunların sizi kurtarmayacağının mutlaka farkındasınızdır. Sizi artık sadece Jordin kurtarabilir."

Feyn hızla döndü. "Pekâlâ, artık böyle bir şansımız yok, öyle değil mi! Beş para etmez girişiminde başarısızlığa uğradın. Hayatın sana, sevdiğin herkesin ölümünden başka ne kazandırdı? Avra. Jonathan. Şimdi de ben."

Rom'un gözünün kenarından bir damla yaş süzüldü. Bu manzara Feyn'in öfkelenmesine sebep oldu.

"Beni şu acıklı üzüntünden uzak tut! İsteddiğin şey bu değil miydi?" Ona yaklaşarak tuniğinden yakaladıktan sonra pence-

reye doğru fırlattı. Bunu o kadar sert bir şekilde yaptı ki, Rom penceden diğer tarafa geçmemek için ellerini ileri doğru uzatmak zorunda kaldı. “Dışarı bak! Düzen ve ona sarılan Cesetler bizden sonra yaşayacaklar. Senin çabalarının, manipülasyonlarının, entrikalarının sonucu! Ne uğruna?”

Rom, “Sevgi,” diye inledi.

“Yaratan, tabii varsa, senin sevginin lanetine *tükürüyor*. Orada...” Rom’u saçlarından yakalayarak yanağını cama yasladı ve işaret etti... “Sevgi orada; var olan tek türü orada! Sadakat... kör ve ölümcül...”

Feyn’in kini yok oldu, bir şey dikkatini çekmişti. Orada, güneyde. Rom’u serbest bırakıp ellerini pencere pervazına dayadı ve ileri doğru uzandı. Bir ışık parıltısı. Yok olmuştu. Aşağıdaki karartılmış sokağa bakarken, bir an için bunu hayal edip etmediğini, bunun virüsün bir yan etkisi olup olmadığını, retinasının arkasını yakıp yakmadığını merak etti, ama hayır... Orada, şu bazilikanın uzaktaki silüetinin hemen gerisinden su yüzüne çıkmaktaydı. Bir tane daha belirdi; hareket bile ediyordu... Onu iki tanesi daha takip etti. Siyah şehirden Kale’ye doğru hızlanıyorlardı.

Kolları karıncalandı.

Ölümsüzler gelmişti.

İki tane, sonra iki tane daha. Rom’u yana doğru iterek masadan dürbünü kaptı. Bunu yaparken şarap kadehini devirmişti. Dürbünü gözlerine kaldırdı. Şimdi ellerinde meşale taşıdıklarını görebiliyordu; atları koşabildiği kadar hızlı hareket etmekteydiler. Eşit aralıklarla sıralanmışlardı. Her üçüncü ya

da dördüncü binici. Her beşinci. Pırıltılı bir ışık kurdu geniş sokaktan aşağı ilerlemekteydi.

Aşağıdan bağırılarak verilen bir emir, pencerenin ardından boğuk bir şekilde duyuldu. Görülmüşlerdi. Uzak sokak artık ışıkla pırıl pırıldı. Meşalelerin alevleri binicileri arkadan takip ediyorlardı. İçlerinden ilki barikat bloklarına ulaşınca, Feyn derin bir nefes aldı.

Kukuletalarının ve cüppelerinin siyahı yok olmuştu. Meşaleler çıplak tenlerinde parlayarak göğüslerinin sert tabakalarından ve omuzlarının tel tel olmuş kaslarından yansıdı. Roland kızgınlığını ortaya koymaktaydı.

Feyn sıranın önüne odaklandı. Soldaki binici beyaz mermerden oyulmuş gibiydi; sırtından yay ile okluk sarmaktaydı ve kılıcı belindeydi. Kolları, omuzlarına doğru ok uçlarını andıran uzantılar taşıyan dövmelerden damar damardı.

Sağında, tıpkı onun kadar beyaz olan diğer bir binici vardı. Göğsü kırmızıya bulanmıştı. Sanki çoktan öldürülmüş gibiydi. Açık saçları meşalesinin ışığı altında parlıyordu. Pazısından uzun kırmızı bir kuşak sallanmaktaydı ve belindeki bıçak sayısı ise on beşten az değildi. Atını merhametsizce sürüyor, görünüşe bakılırsa yüzündeki ölümcül kararlılıktan başka herhangi bir çaba harcamıyordu.

Roland.

Dürbünü indirdi ve pencerenin elverdiği ölçüde ileri doğru uzandı. Alandan boru sesleri yükseldi. Güneydoğu ve batı çeyreklerden iki bayrak kaldırıldı. Koyu Renk Kanlıları kaymaya başlamıştı. Tıpkı geniş havzaya akan siyah renkli bir su gibi

savaş meydanının güney kenarına yığılmaktaydılar.

Ölümsüzler gelmişti. Barikattan üç blok ilerideydiler.

İki.

Arkadaki biniciler atlarını eyerlerine doğru eğilerek sürmekte, aygırları dip dibe ilerleyebilsin diye öndeki atlarla aralarındaki mesafeyi kapatmak için yarışmaktaydılar.

Barikata ulaşmadan hemen önce, hatları kapattılar. Feyn'in vücudu büyük bir hızla oluşan mızrak başı şeklini seyrederken kasıldı. İki, sonra dört, sonra altı, on, on iki binici yan yanaydı. Barikattaki açıklıktan içeri daldılar ve en uçtakiler molozların üzerinden atladı. Doğrudan etraflarını sarmak için bekleyen, kendilerinden on beş boy uzaktaki Koyu Renk Kanlı kümesine doğru ilerlediler.

Öncü Ölümsüzlerin sağa sola attıkları meşaleler havada uçtu. Hepsi de kılıçlarından ziyade bıçaklarına uzandılar. Elleri hızlı hareket ediyordu; çelik, ateş ışığı altında parlıyordu. Arka hatlardaki Koyu Renk Kanlılardan teki eğildi ve yüzünü tuttu. Onu diğer bir tanesi takip etti ve adamın boğrudan kan fışkırdı.

Ölümsüzler üzerlerine saldırırken, yoldaşlarının arkasına sığındılar. İkinci Koyu Renk Kanlı hattı ilkinin itip geçmek için çabaladı.

Ölümsüzler artık tam ortalarındaydı, Roland derinlere, beşinci hatta kadar dalmıştı. Feyn çatışmayı, Koyu Renk Kanlıların saldırmasıyla birlikte çelik ve zırh gürültülerini duymayı bekledi.

Fakat daha onlar Roland'ın adamlarıyla çatışmaya başlamadan, mızrak kafası ikiye bölündü. Kumandan sağa yö-

neldi, Roland sola saptı. Farklı yönlerden içeri doğru yayılır-larken hafifçe kavislenip kapandılar, ikisi de yüzlerce Ölümsüz'e öncülük ediyordu. Savaş meydanının karşı uçlarına saldıran ikiz yılan gibiydiler.

Feyn pencereden hafifçe inleyerek uzaklaştı, gözlerini manzaradan alamıyordu. Roland onun ordusunu bölmekteydi.

Her iki Ölümsüz grubu da aniden etraflarını sardı. Beyaz göğüsleri kendinden emin siyah karşısında solgundu. Savaş Feyn'in peşlerindeki Koyu Renk Kanlılarının dış hattından başladılar. Ölümcül engerek yılanlarını andırıyorlardı. Koyu Renk Kanlıları kılıçla doğruyor, açıklık alana tekrar geri çekilmeden önce yandan taarruz ederek hepsini kesiyorlardı. Tek bir kez olsun yavaşlamamışlar, meydana sıkışan çok sayıda Koyu Renk Kanlı'nın kendilerini zorlamalarına kesinlikle izin vermemişlerdi.

Yaratan. Roland çok zekiydi.

Feyn'in kalabalık savaşçıları onlara dövüşebilecek kadar yaklaşamadılar. Ölümsüzler yanlardan kavislenip gelmeye devam ederlerken, Koyu Renk Kanlılar dövüşmeye aç bir halde ileri doğru atıldılar. Ölümsüzler, Feyn'in ordusunu çiğneyip atmaktaydı. Feyn, Ölümsüzler bir zamanlar düzenli olan hatlarını kırarak kendilerine içeri doğru yol açarken, adamlarının devrilmeye başlayışlarını seyretti. Elli. Yetmiş. Yüz. Sadece bir düzine Ölümsüz yere devrilmişti.

Buna rağmen Ölümsüzler gelmeye, barikatların arasından akmaya, ortadan geçmeye, sonra kıvrılıp uzaklaşmaya devam etti.

Feyn'in ordusunda, tam giriş kapısının önünde bir açıklık oluştu.

Feyn saçlarını avuçladı. Roland savaşı meydanın zıt uçlarına taşıyordu. Teki doğuda, teki batıda.

Işıkları açın!

Duvarlara monte edilen lambalar hayat bularak dışarıya yönlendirildiklerinde, devasa meydan sert beyaz ışıkla aydınlandı. Buna rağmen Ölümsüzler bir an olsun duraksamadan dövüşmeye devam etti. Sürekli bir hareket halindeydiler. Kuzeybatıdaki binicilerin yere düşenlere takılıp tökezledikleri açıktı ve yerdeki ceset halısı büyük oranda tek tarafa aitti: Koyu Renk Kanlılara. Dakikalar içerisinde Feyn'in en az bin adamını katletmişlerdi, kendilerinden ise... Ne kadar? Yirmi kayıp mı vardı?

Ölümsüzler gelmeye devam etti. Barikattan içeri hızla girdi, alanın gittikçe genişleyen koridorunda ilerledi, sonra her iki tarafa doğru açıldı. Roland çoktan geniş bir yayı tamamlamıştı. Şimdi içeri doğru kıvrılmakta, kendi hattını bölmektedir. Feyn'in ordusunu koyun gibi güdüyorlardı!

Kale'nin uzak tarafından bir yerlerden boru sesleri geldi. Doğu ve batı yakasından güneye daha çok sayıda Koyu Renk Kanlı akın etti. Siyah dalgalar gibi içeriye giriyorlardı. Feyn pencereye yaslandığında, Roland'ın kızıl göğsünü ve kolundaki fuları aramaktaydı. İşte! Üzengisinin üzerinde doğrulmuştu. En yakınındaki Ölümsüz onun aygırına doğru yaklaşan Koyu Renk Kanlıları öldürüyor olsa da, kılıcı aşağı doğru kavis çizmekteydi. Roland kolunu geniş bir açıyla savurdu. En yakı-

nındaki iki Koyu Renk Kanlı'nın kelleleri sanki menteşeleri varmışçasına enselerine doğru devrilirken, boyunları ışığa açıldı. Atı geriledi; toynakları havada hareketliydi. En yakınındaki Koyu Renk Kanlı'yı yere indirdi.

Bir düzine Ölümsüz molozların kıyısından büyük bir hızla geçti. Öne doğru eğilmişlerdi ve ellerindeki meşaleleri yere yakın tutuyorlardı. Feyn dürbünü kaparak yeniden kaldırdı. Atların her iki yanlarından sarkan eyer çantalarını artık görebiliyordu; gevşek ve neredeyse paramparçaydılar. Hepsinde bir yarı vardı.

Sokak bir anda alev aldı.

Yanından bir şey uçarak geçti. Bu bir eyer çantası mıydı? Bunu diğer bir tanesi takip etti. Siyahlara bürünmüş devasa orduya bir kese gibi fırlatılmıştı. Koyu Renk Kanlılardan teki uzanıp onu yakaladı. Bunu ona yönlendirilmiş bir meşale takip etti.

Kese bir anda patlayarak alev aldı.

Bir patlama daha yaşandı. Sonra bunu diğeri takip etti. Koyu Renk Kanlı güruhuna bomba atılıyor gibiydi.

Feyn pencereye yaslandığında, gözleri çoktan yeni ve diğerlerinden daha geniş bir kavisle yön değiştirmeye başlayan Roland'ı takip etmekteydi. Feyn'in ordusu artık iki yanda eşit bir şekilde bölünmüştü. Hatları parçalanmış, atları hapsedilmişti; yayan olanlar ise kılıç ve toynaklar altında yere düşüyordu. Bazıları kendi adamları tarafından çiğnenmekteydi.

Bir şey atlanmıştı. Ölümsüzlerin en az bin adam olacağını biliyordu, ama henüz hepsi boy göstermemişti. Bu kadarı bile

kölelerini yerle bir etmeye, şu anda neredeyse yarım kilometre genişliğinde olan merkezdeki açık alana kıvrılarak kaymadan önce yan cenahlardan bir elektrikli testere gibi girmelerine yetmişti.

Yine de Koyu Renk Kanlılar sayıca çok fazlaydılar. Bu onun zaferi olacaktı. Öyle olmalıydı.

Tam o sırada büyük dövüşün diğer tarafından bir boru çalındı. Feyn döndü. Neredeyse Rom'a çarpıyordu, bakışlarını ona çevirdi.

Rom'un yanaklarından aşağı yaşlar süzülmekteydi.

Ona bakarak yanından geçtikten sonra güney penceresine yöneldi. Molozların gerisinde bir şey hareket etmekteydi. Bir şey...

Onları, diğer Ölümsüzleri uzakta görüyordu. Büyük bir hızla Kale'ye yaklaşıyor, kuzgunlar gibi barikatın üzerinden atlıyorlardı.

Doğrudan ordusunun arkasına dolanmışlardı. Feyn hızla doğuya döndü ve aynı manzarayla karşılaştı. Dürbünü indirdi ve sessiz sessiz ağlayan Rom'a baktı.

Elini kaldırıp onu tokatladı. Böyle bir zayıflık gösterisinden dolayı aniden öfkelenmişti. "Midemi bulandırıyorsun."

Susan kılıç sesleri aşağıda tekrar şiddetlenmişti. Rom savaşa son bir kez bakarken gözyaşları yanaklarından aşağı süzülmekteydi. Sonra odanın uzak tarafına çekildi.

Savaş uzunca bir süre şiddetini yitirmedi. Ölümsüzlerin insanı öfkeliendiren bir taktiği vardı; vur ve kaç, vur ve kaç... En ufak bir zayıflama göstermemişti. Tıpkı her taraflarında

dişleri olan uzun yılanlar gibi, gerideki güvenli bölgeye kavislenip geçmeden önce savaş meydanının her iki yanından ordusunu bölerek içeri dalmaya devam ediyorlar, sonra tekrar saldırıyorlardı.

Küfretti ve pencerenin önünden ayrıldı. Saçlarını sıkı sıkı yakalamıştı. Ölümsüzler, adamlarının yaklaşık otuz binini, yirmi dakika içinde katletmişti.

Ancak Roland bile onun sayıca üstünlüğüne dayanamayacaktı.

Roland, Yırtıcılarını korkusuzca yönlendirirken, Feyn onun hareketlerini tekrar takip etti. Kılıcı parlıyor, Koyu Renk Kanlılardan tekini deşelemek, başka birinin kellesini uçurmak için eğildiğinde aygırı neredeyse hiç hız kesmiyordu.

Bu adam yaradılıştan muhteşemdi. Feyn bu yüzden ondan nefret etti.

Doğuda, Roland'ın kumandanı görünürlerde yoktu. Koyu Renk Kanlılarının iki Ölümsüz'ü, atların bacaklarını aşağıdan kestikten sonra aygırlarından çekiştirerek indirmelerini seyretti.

Her iki taraf da atları ana hedef haline getirmişti.

Ölümsüzler ölümcül bir hızla bastırarak içeri girdi. Koyu Renk Kanlıların aygırlarının boyunlarını kesiyorlardı ama Feyn'in Koyu Renk Kanlıları sanki sonsuz sayıda gibiydiler. Düşen her bir Koyu Renk Kanlı'nın yerine üç tane daha belirliyordu sanki.

Batıda, Roland'ın ölümcül sarmalı sonunda kırılmıştı; arkasında sadece küçük bir grup savaşıyordu. Onunla bölüğünün kalanı arasına Koyu Renk Kanlılar girmişti. Feyn seyre-

derken, Roland'ın kolu sanki denge sağlamaya çalışırcasına açıldı. Diğer koluyla düşmanlarını deşelemeye devam ediyordu. Çok geçti, aygırı altında çökuverdi.

Feyn içeriyi arşınlarken tırnaklarını kemiriyordu; elbisesinin terden lekelenmesinden nefret ederdi. Ordusu, yarım saat içerisinde, sayıca yarıya inmişti. Bedenleri yeri battaniye gibi örtüyor, piyade yoldaşlarının ayaklarına dolanıyordu. Diğerleri ise atlarıyla üzerlerinden geçiyorlardı. Ölümsüzlerin sayısı ise birkaç yüz kalmıştı.

Alanı çevreleyen ışıklar aniden söndü. Ölümsüzler güç kaynaklarını bulmuş, bunları kesmişlerdi.

Pencereye yaslanıp dışarı bakarken gözlerinin karanlığa alışmasını bekledi. Barikat boyunca yer alan meşaleler hâlâ yanmaktaydı ama savaş alanı yansıyan alev ve gölgelerle dolu bir kâbustu. Siyah deniz içerisinde Ölümsüzlerin beyaz göğüslerini hâlâ seçebiliyordu. Ortalığı karıştırıyorlar, arkalarında daha çok sayıda ceset bırakıyorlardı.

Feyn etrafı tarayıp karanlıkta Roland'ı bulmaya çalıştı. Işıklar, onların olağanüstü görme becerilerinin getirdiği avantajı etkisizleştirmek için hazırlanmışlardı ama artık bunun bir önemi yoktu.

Roland yarım saatten daha uzun bir süre yaşamayı başarmıştı. Bin tane Koyu Renk Kanlı'yı daha rahatlıkla katledebilirdi. Hatta on bin daha. Yarım saat daha yaşayabilirdi.

Fakat sayıca çok azdılar.

Savaş en çok bir saate kadar sonlanabilirdi.

Alanın ilerisinde, şehrin bir kısmı ışı1 ışıldı. Ancak bu im-

kânsızdı. Elektrik her yerde kesilmiş, güç Kale'ye yönlendirilmişti. Seyrederken, ışığın turuncu bir renkle parladığını fark etti. Bir süre sonra, bir bina aniden alevlere boğuldu. Onun ilerisinde, Feyn diğer bir yumuşak ışık fark etti, bunu diğer bir tanesi takip etti.

Bizans alevler içindeydi.

Feyn nefesini yavaşça verdi ve yanan şehrine baktı. Çalkalanan gökyüzüne buram buram dumanlar yükseliyordu.

Kazanacaktı ama saltanatı bu yangınlarla birlikte gidecekti.

“Efendim...”

Başını hızla kaldırdı ve Rom'un hemen sağında dikildiğini gördü. Dışarıdaki geceye bakmaktaydı. Feyn onun ileri doğru, vaktinden sonra, sanki bir kabustan uyanırcasına uzattığı parmağını takip etti. *Biliyorum*, demek istedi. Ancak ardından Rom'un alevleri işaret etmediğini fark etti. Savaş alanında bir meşaleyle aydınlanan noktayı göstermekteydi.

Orada çöl kıyafetine bürünmüş iki binici vardı. Her iki uçta ateşli bir şekilde devam eden iki büyük savaşın arasında, savaş meydanının tam ortasındaydılar, beyaz aygırları üzerinde hızla Kale'ye yaklaşıyorlardı.

Feyn camı elleriyle yoklayıp kaldırarak yükselen dumanın arasından görmek için boynunu uzattı.

İlk biniciyi tanımamıştı. Cama biraz daha yapıştı ve diğer biniciye odaklandı. Gri saçları uzun ve derbederdi. O yanak çizgisini, o ağız yapısını tanıyordu.

Saric!

Feyn uçarcasına kapıya ilerleyen ikiliyi dehşet içinde seyretti. Görünüşe bakılırsa ordusundan hiç kimse onları görmemişti. Sadece iki kişiydiler ama içlerinden teki Saric'ti ve Saric başarısızlığın ne anlama geldiğini bilmezdi.

Rom garip bir hayretle, "Geldiler," dedi. "Bizi kurtarmaya geldiler."

Feyn yüzünden kanın çekildiğini hissetti.

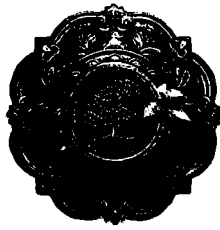
Kendi kendine, "Beni öldürmeye geldiler," dediğini duydu.

Dürbünü ani ve kontrol edilemez bir öfkeyle pencereye savurdu. Kırılan camın ufacık parçaları geceye karıştı.

"Efendim?"

Feyn kapıya yaklaşan beyaz aygırlara son bir kez daha bakarak elbisesinin eteğini topladıktan sonra hizmetkâra doğru yürüdü. Kapıya ulaştığında geri döndü ve Rom'a baktı.

"Corban'a esirimizi infaz etmesini söyle," dedi. "Onu saf dışı bıraksın!"

29. BÖLÜM

Jordin, atının ensesine uzandı. Dizleri her iki yanda böğ-rüne sıkı sıkı yaslanırken, hayvanın kaslarının kımıldanışını baldırlarının altında hissetti. Kale kapısına bir kilometreden daha az bir mesafe kalmıştı. Saric solundaydı, aygırları savaş meydanından aşağı bir ışık dalgası gibi ilerlemekteydi.

Şehir sınırının ötesinden, uzaktaki Kale'nin etrafındaki ısıltıları görmüşler, savaşın başladığını anlamışlardı. Bulutların Bizans'ı kapladığını oradan bile görebiliyorlardı. *Yaratan*. Hiç bu kadar uğursuz, bu kadar alçak olmuşlar mıydı? Şehre girip sokaklardan aşağı hızla ilerlerledikleri sırada, ara yollar sessizliğe bürünmüştü. Bulanık karanlık ona vurmuş, tüylerini diken diken etmiş, ürpertiler içerisinde bırakmıştı.

Barikatları uçarak geçmişler, kapıya doğru büyük bir gürültüyle ilerlemişlerdi. Savaş alanı önlerinde bölünmüştü, etrafa cesetlar saçılıydı. Her iki yanda da on binlerce Koyu Renk Kanlı görebiliyordu. Ezilmiş ve büzülmüş Ölümsüzlerin beyaz ve kan bulaşmış tenleri siyah denizde yüzen sahipsiz eşyaları andırmaktaydı.

Yukanda çakan bir şimşek gökyüzünü aydınlatarak, bulutları Kale'nin elektrik ışığı karşısında karamsar, olumsuz bir avuntuyla fırlattı. Bu, tipik bir Bizans fırtınası değildi. Daha karanlıktı. Ölümcüldü. Sanki kimin geriye bırakılacağını söylemek için şeytanın kendisi gelmişti.

Saric, "Hızlan!" diye haykırdı. "Hızlan!"

Jordin öne doğru eğilerek dizginleri tutan parmaklarını gevşetti ve atının başını kaldırmasına izin verdi.

Koyu Renk Kanlı kolları, her iki yanda ana gruplarından ayrılmaya başladığında yarım kilometre uzaktaydılar. Kapıdan geçmeden önce onları yakalamak için iki siyah el uzandı.

Roland, bin iki yüz savaşçı demişti. Sağa sola attığı hızlı bakış ona yarıdan fazlasının, belki de daha çoğunun, parçalara ayrıldığını gösterdi. Roland'ı görmek için etrafına bakındı, öldürülenlerin arasında olmaması için dua etti.

Yıldırım doğuya doğru uzandı. Bu, karanlığı delip geçen tırtıklı bir parmaktı. Bunu takip eden gök gürültüsü yerden yukarı dağılırken aygırı ve binicisini kemiğine kadar titretti.

Başka bir gün olsa yayına ve kılıcına uzanırdı.

Fakat şu anda *var olmak* Jordin'in en büyük silahıydı.

Yüz boy. Seksen.

Aygırlarının toynak sesleri, birbirine çarpan çelik ve ölüm çığlıklarının gürültüsünden çok daha şiddetliydi. Savaşın tozu. Havadaki metalik kan tadı.

Jonathan'ın onu öptükten sonraki son sözleri kalbinde fışıldı. Nazikçe, "Unutma," demişti. "Gördüğün et ve kan bir rüya. Sakın zihninin korku ve öfkeye sebep olacak oyunlar

oynamasına izin verme. Işığ! gör. Işık ol. Ben hep seninleyim.”
Elini göğsüne yaslamıştı. “Her zaman.”

Jordin onunla örtünün gerisinde ebediyeti yaşamıştı. Birlikte Jonathan’ın sularının derinliklerine dalmışlar, saf sevgi ikisini solumuşlardı. Jordin kontrolsüz bir halde, uzun süredir yaşadığı rüyalar âleminde bilinmez bir hazla gülmüştü.

Kıyıya el ele yürümüşlerdi ve Jonathan ona, muhtemelen hatırlayabileceğinden çok daha fazla sırdan bahsetmişti.

Sözleri şimdi, ölüme doğru giderlerken bile Jordin’in varlığının derinliklerinden yükselmekteydi. “İçindeki bir göl. Sonsuz bir okyanus kadar engin, ebedi hayat veren su kaynağı.”

Elli boy. Jordin savaş meydanını tekrar taradı. Roland’ı arıyordu. Böyle öfkeli bir beden denizinde onu nasıl seçebilecekti, bilmiyordu. Sadece gelecekti, bir yolunu bulacaktı.

Koyu Renk Kanlılar, onların önünü kesmek için ileride kapanıyorlardı. Jordin kısa bir an için, içgüdüsel bir korku hissetti ve bu duygu zihnini avucuna alır almaz fark etti. Gerçeği hatırladı. Jonathan onu incitemeyecek şeye gülümsüyordu. Jonathan onunlaydı. Jonathan, nüfuz edilemeyen...

Jonathan’ın öpücüğünü hatırlayınca öne doğru uzandı ve nefesinin gerisinden kıkırdadı.

Saric ona baktı ama sadece kısa bir an için. Kendi misyonuna odaklanmıştı. Jordin’le uyanışının diğer tarafında buluşmuştu. Yanında eyerlenmiş iki at vardı; hazırlanmıştı ve tamamlamaya hazırlandığı görevini bekliyordu.

Yirmi boy.

Zaman gelmişti.

Böylesi bir huzurun onu kucaklaması ne kadar da garipti. Jordin'in kendi hayatına dair en ufak bir endişesi yoktu, sadece kurtarması gerekenler için endişeleniyordu. Bu davranışının sonucunda bedeni bir zamanlar Jonathan'ınkinin olduğu şekilde doğranırsa, onun gölünde bir daha uyanacağını biliyordu.

Bir parçası hayatı konusunda girişimde bulunmaya onu cesaretlendiriyor, davet ediyordu. Ödülünü biliyordu! Fakat Kale'ye neredeyse ulaşmışlardı; savaş meydanı ileride açıldı.

İleride ve sağında, kırmızı göğüslü bir Ölümsüz, binicisiz bir atın üzerine atlayarak Koyu Renk Kanlıların ön hattı boyunca hızla ilerledi. Hızla öne atılırken siyah saçları havayı kamçılardı; kılıcı ışıltı ışıltıydı. Yırtıcı, başka bir tanesinin mızrağından sırtını kavislendirerek kurtulmadan önce, kılıcını tek bir sert savuruşuyla, iki Koyu Renk Kanlı'nın kafasını bedeninden ayırdı.

Roland!

Jordin onun yüzünü bu mesafeden göremedi ama Ölümsüzlerin adına uygun bu hareket tarzı karşısında yanılıyor olamazdı.

“Orada,” dedi.

Saric onun bakışlarını takip etti.

Roland'ın arkasındaki ana hattın, onu öldürmek için akın eden Koyu Renk Kanlı sayısı elliden az değildi. Jordin onun, Ölümsüzlüğün ödülleri sayesinde arkasından gelenleri hissedebildiğini biliyordu. Onun bariz tuzaktan kaçıp kurtulacağını da öyle.

Roland kan donduran bir kükreyişle yanına döndü ve kı-

lıcını kendisiyle başabaş giden atın kafasına sapladı. Binici ve aygır büyük bir gürültüyle yere devrildiler, hemen arkalarından gelen ikisi de onlara takılıp düştü.

Kale kapıları ileride belirmişti ve Feyn'in tazıları için her iki yönde kolay geçiş sağlaması açısından ardına kadar açıktı.

Prens caymamıştı. Dövüşerek, yolunu arkasından akın eden Koyu Renk Kanlılardan temizleyebilirdi. Başka bir gün, Jordin onu kaçar ve onları korku içerisinde keserken seyredecekti ama riske girmemeye karar verdi.

“Ben gidiyorum,” dedi.

“Yapman gerekeni yap.”

Jordin hızla sağa dönerek doğrudan dikkat dağınıklığının avantajını kullanmaya niyetli olan Roland'ın etrafını kapayan Koyu Renk Kanlılara yöneldi.

Yoksa Roland'ın niyeti onu kurtarmak mıydı?

Roland aygırını dört yayan Koyu Renk Kanlı'nın üzerine sürüp, ikisini sırtlarından vurdu. Sonra eyerinin yanına kaydı ve kılıcını aşağıdan geçirerek diğer bir tanesinin bacağına kopardı.

Elli metre.

Jordin ona doğru ilerledi.

Otuz metre.

Roland kapıya doğru hızla ilerlemekteydi ama ilerideki Koyu Renk Kanlılar çok kalabalıktı.

Roland'la arasında sadece on metre kalınca, Koyu Renk Kanlıların dış hattına doğru döndü. Ancak ilki dönüp uyarı çığlığını atınca, Jordin de kendine has bir şekilde bağırdı.

Jordin o çığlıkla birlikte olacaklara hazır değildi. Bunu *gördü*. Enerji alanındaki hafif çarpılma önünde tüm benliğiyle gönderilmiş bir şok dalgasına dönüştü.

Bu, en yakındaki Koyu Renk Kanlılara gözle görülmez bir duvara çarpar gibi çarparak onları hemen arkalarındakilerin üzerine fırlattı.

Jordin bunu gerçek zaman diliminde seyretti ama zihni olanları daha yavaş görüntüledi. Bir Ölümsüz'ün göreceği gibi değil, çok daha büyük bir netlikle. Roland'ın ardından sürüklenirken, güç Koyu Renk Kanlılara atından beş metre ileride çarptı. Dalgalanan kalabalığın kenarından içeri girerek birkaç adımda Roland'ın sağına geçti. Çıığığını yarıda kesti ve omzunun üzerinden bir emir savurdu. "Beni takip et!" Sonra, ardında ayağa kalkmaya çabalayan bir yığın şaşkın Koyu Renk Kanlı bırakarak savaş alanına döndü.

Roland bir an için tereddüt etti; şoka uğradığı açıktı. Sonra atını ayaklarıyla dürttü ve onun ardından fırladı. Jordin'in beş at boyu arkasındaydı. İkisinin solunda yer alan Saric neredeyse Kale'ye ulaşmıştı. Koyu Renk Kanlılar kapılara doğru üşüştüler.

Savaş meydanı odağını o kapılara doğru gerçekleştirilen yarışa odaklamıştı. Jordin, Saric'in yanında yerini aldığıında başını eğmiş, eyere yapışmıştı. Elbisesi arkasından dalgalanmaktaydı. Üstü başı kanla kaplı, kana susamış Roland her iki yandan kükreyerek yaklaşan Koyu Renk Kanlıları yakaladı.

Üç mızraklı süvari giriş noktasına aynı zamanda ulaşmaya odaklanmıştı.

Kalabalık büyük bir kükremeyle, yüzleri kızarmış ve öfke

dolu bir halde yaklaşırken, bir düzine Koyu Renk Kanlı telaş içerisinde kapıları kapatmak için koşturdu.

Hepsi birden arpışacaklardı. Kapılar kapatılmak üzere kımıldadı. Kaynaşan Koyu Renk Kanlılar çok hızlıydılar. Beyaz süvarileri, at ata, beden bedene, çığlık çığlığa çarpışma etkisini engellemekte bir saniye geç kalmışlardı.

Yine de Jordin sadece gerçeküstü bir sükûnet hissetti. Her şey olması gerektiği gibi olacaktı. Artık Koyu Renk Kanlı görmüyordu; telaş içindeki bir gece denizi, ışığı engellemeye gelmişti.

Karanlık, ışığı yok edebilir mi?

Solundaki Saric'in farkındaydı, Roland da hemen arkasındaydı. Koyu Renk Kanlılar önden yaklaşmaktaydı ama başka bir şeyin çok daha fazla farkındaydı; içindeki bir şeyin.

İçinde bir bütün olan mevcudiyetin.

Bu savaşı emreden Jonathan'dı. Dünyalarının şekillendiricileri olarak görölmeye çalışan, zihnin ve dünyevi görüş alanının peesinin gerisindeki bitmez tükenmez güçle ışıldayan çok daha büyük gerçeklikten habersiz umutsuz şekiller değil.

Jordin ığlık atmadı. Paniklemedi. Aslına bakılırsa, gözlerini kapıların gerisine odaklayarak atını sürmek dışında hiçbir şey yapmadı.

Son anda, tek bir korku fısıltısı duydu. Ya bu onun sonuysa ne olacaktı?

Bir Koyu Renk Kanlı atlı grubu kapıya onunla birlikte ulaştı. Jordin'in aygırı batı taarruzunun başındaki Koyu Renk Kanlı'yla çarpıştı.

Ancak diğeriyle temasa geçen onun atı değildi. Bu kendi varlığıydı. Saf bir enerji dalgası, atı sanki karıncaymışçasına bir tarafa fırlattı. Gözünün kenarından, Saric'in bir düzine atlı Koyu Renk Kanlı'nın arasından çarpışarak geçtiğini gördü. Işık, Koyu Renk Kanlılara doğrudan vurarak, hepsinin geri uçmalarına sebep oldu. Yarı kapalı kapılar, siyah bir denizi andıran Koyu Renk Kanlıları ikiye bölerek ardına kadar açıldı.

İçeri girmişlerdi. Arkasından büyük bir gürültüyle gelen aygırın sesinden, Jordın'ın kendisini onların arasında takip ettiğini biliyordu.

Saraya yapılan büyük yürüyüşü hızla gerçekleştirip mermer basamakları koşarak tırmandığında Saric'ten bir adım öndeydi. Kapalı kapıları düşünmemiştir. Kendine o kadar güveniyordu ki, önünde yüksek ve kalın bir şekilde belirene kadar bunların sorun olabileceklerini düşünmemiştir.

Yavaşlamadı.

“Jordın!”

Roland'ın uyarısı arkadan gelmişti.

Onun çılgılığıyla birlikte Jordın'ın bilincine korku saplandı. Bir anlık panik zihninde aniden parladı ve onu soluksuz bıraktı.

Kapılara çarpacaktı!

Fakat kapı, tıpkı Jordın'ın beklediği gibi, at ona değer değmez ardına kadar büyük bir gürültüyle açıldı. Sadece açılmakla kalmadı, aynı zamanda menteşelerinden de kurtuldu. Sarayda dokuz metre ileriye uçarak karşı duvara çarptı ve yere yuvarlandı.

Atı girişten uçarcasına girdi, mermer zemine düştü ve ka-

arak sarayın on adım içinde, kapılardan tekinin önünde kişne-
yerek durdu.

Jordin havayı sertçe içine çekerken, bir an için Feyn'in
sığınağına ne kadar kolay girdiklerinin şaşkınlığını yaşadı.

Kubbeyi taradı. Tepetaklak çevrilmiş güneşi andıran ta-
vandan aşağı altın ışıltıları uzanmaktaydı. Büyük merdivenlerin
tepesindeki yüksek kemerli yürüme yolları iki yana uzanmakta,
sarayın diğer ucuna gidilmesine olanak sağlamaktaydı.

Roland atının üzerinden etrafa çılgın gibi baktıktan sonra
sonunda gözlerini Jordin'e odakladı. Saric çok daha sakindi.
Görünürde başka tek bir ruh yoktu.

Fakat ruhsuzlar kapıda yaşananların etkisinden kurtulmuş,
Kale topraklarına akın etmeye başlamışlardı. Tıpkı huniye akan
yağı andırıyorlardı.

Roland elinde kılıcıyla atından atlayarak kubbenin ana
katını geçerek merdivenlere yöneldi. Yukarıdaki batı korido-
runu, senato kanadı tarafını işaret etti. "Bu taraftan. Onun koku-
sunu alabiliyorum."

Onun kokusunu mu? Jordin, Feyn'in diğer Koyu Renk
Kanlılardan farklı koktuğunu bilmiyordu.

Bir yolu bulunacak.

Saric çoktan atından inmeye başlamıştı. Aygırını dışarı-
daki Koyu Renk Kanlı saldırısına doğru çevirdi ve kışına tokadı
indirdi. At homurdandı ve Jordin'in aygırının kendisine katıl-
dığı kapıya yürüdü. Koyu Renk Kanlı hatları arasından nere-
deyse hiç çaba harcamadan geçen beyaz atlar, köleleri en azın-
dan bir süreliğine durduracaktı.

Jordin, Roland'ın arkasından merdivenleri ikişer ikişer

çıkmaya başlamıştı ve Saric de yanındaydı. “Rom’u bulmalıyız.”

“Ben Feyn’in peşine düşeceğim.”

“Seni bunun için beraberimde getirdim.”

Roland batı koridorundan aşağı dönmeden önce omzunun üzerinden bir bakış attı. Aşağıdaki atlar şaha kalktılar ve vahşi bir kişneme yankılanarak kubbe tavana ulaştı. Atların toynakları mermere vurarak onu paramparça etti. Sonra ikisi birden hızla sarayın merdivenlerinden aşağıya inmeye başladılar. Artık kaderleri Jordin’in umurunda bile değildi.

Roland’ı yakaladı. “Feyn canlı kalacak.”

Roland sessiz kaldı. Yüzü ciddiye; gözleri biraz önce şahit olduğu güç gösterisinin ardından bile öfkeyle körelmişti.

“Canlı kalacak, Roland. Canlı kalacak!”

Koşmaya başladılar ve kubbe meydanının büyük bir salona dönüştüğü yeri geçtiler. Ofis kapılarının, ulusal bayrakların önünden ilerlediler. Senato avlusuna ulaştılar. Kapıların dışında dört Koyu Renk Kanlı dikilmekteydi, ki bu içeride korunmaya değer birinin olduğu anlamına gelmekteydi. Roland, Jordin’e karşılık vermeden kapılara doğru koştu.

Senato Salonu. Feyn, altı yıl önce Saric’in ellerinden tekrar hayat bulduğu o yere geri çekilmişti. Burada, hayata dönmüştü. Burada, ya son bir kez kendini toparlayacak ya da son nefesini verecekti.

Muhafızlardan ikisi Roland’ın önünü kesmek için ileri çıkarlarken Jordin yavaşlayarak durdu. Her ikisi de kellelerini yerde bıraktılar. Bedenleri de hemen yakına yığıldı. Diğer ikisi daha iyi pozisyon alabilmek için içeriye turladılar;

yüzleri korku doluydu.

Roland avlunun kapılarını ardına kadar açıp içeri girerek kayboldu.

Saric yavaşlayıp çevik adımlarla yürümeye başladı ve sağ elini dikilen iki Koyu Renk Kanlı'ya kaldırdı. "Durun!"

Koyu Renk Kanlılar gözlerini kırıştırdılar. Aynı zamanda, oldukları yerde kaldılar. Jordin, yanından geçip avluya girerken Saric'e bir bakış attı. Senato Salonu'nun büyük iç kapılarını, Roland'ın yaptığı gibi, ardına kadar açarak geçti.

İçeride birlikte yürüdüler ama salonun üç metre içine güçlüklerle ulaşmışlardı ki oldukları yerde durdular.

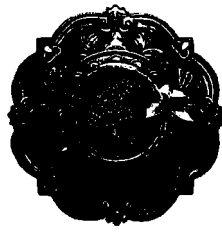
Önündeki manzara Jordin'in omurgasının baştan aşağı ürpermesine sebep oldu.

Feyn kürsüde dikiliyordu. Elbisesinin üzerine uzun altın renkli bir cüppe geçirmişti. Açık saçları uzun siyah dalgalar halinde beline uzanmaktaydı. Kolları iki yanındaydı ve makam yüzüğü elinde parlıyordu. Bakışları bir taş kadar sertti, yüzü öfke doluydu. Elinde bir bıçak vardı. Jordin'i endişelendiren şey bu olmadı. Ya da Feyn'in sağına soluna yayılmış, en az onun kadar yakıcı bir şekilde bakan elli Koyu Renk kanlı.

Jordin'i alarına geçiren şey Rom'un orada olmayışydı.

Kapı arkasından büyük bir gürültüyle kapandı. Sürgü yerine geçirildi. Saric, Roland'ın yanında belirdi ve sahnede soğukkanlı bir şekilde yerini aldı.

Sona burada ulaşılabilirdi.

30. BÖLÜM

Senato Salonu'nda birkaç saniyelik uzun bir sessizlik hüküm sürdü. Hiç kimse yerinden kımıldamadı. Tepede elektrik lambaları yanmaktaydı. Jordin bunların yaklaşırlarken karartıldıklarını görmüştü. Sadece duvardaki güç kaynağının kesildiği açıktı.

Jordin, şu anda Roland'ın yapabildiği şekilde, gelişmiş duyularının tam spektrumunu ayırtıramıyor ama nefret dolu bu bakışı biliyordu. Prens'in yüzünde kesin bir meydan okuma vardı. Feyn'in siyah gözlerinde ise hiddet...

Bıçak elindeydi.

Feyn diğer elini sıkıp yumruk yaptı.

Saric alçak sesle, "Sıra sende, Jordin," dedi. "Görmen gerekeni gör."

Jordin bakışlarını Feyn'den, kürsünün etrafına dizilmiş Koyu Renk Kanlılara kaydırdı.

Gör...

Feyn gözlerini ona odaklayarak, "Senin kim olduğunu

biliyorum,” diye haykırdı. “Jordin. Jonathan’ın, bu isimle sapkın bir ırkı doğuran o sözde Hükümdar’ın, sevgilisi. Ve sen Roland, sözde Ölümsüz. Ölümünü burada bulacaksın.” Kürsünün kenarına doğru yürüdü. “Sevgili, *erkek kardeşim*. Beni hayata döndürdüğün yere ölümümü seyretmeye geldin, öyle değil mi? Ne kadar çekici ve şairane. Eski bir Hükümdar, kendisini Hükümdar olarak adlandıran bir kadın, sözde Prens olan kişi... hepiniz de gelmiş, dünyanın tek Hükümdarının önünde dikiliyorsunuz!”

Jordin’in üzerine derin bir sükûnet çöktü. Bir zamanlar, bu tür sözler karşısında titreyebilirdi. Oysa şimdi... Karşısında sadece kim olduğunu unutmuş bir kadın görmekteydi. Kendi öfkesi ile kendini beğenmişliğinin ortasında, abes bir şekilde dikiliyordu.

Hayat bir hatırlama ve unutma döngüsüydü; bunu ona Jonathan gölün kıyısında söylemişti; et ve kanın, arkalarındaki gerçekliğin yanında, sadece bir rüya olduğunu hatırlamasını... Aynı gerçeğin, fark edildikten sadece birkaç dakika ya da saat içerisinde tekrar unutulmasını... Hükümdarlar bu yüzden altı yıl önce Jonathan’ın kanını aldıktan hemen sonra böyle bir bilgeliğe, hatta geleceğin ufak parçalarına erişmişti. Sadece bu bilgeliğin yolunu unutmuşlardı.

Feyn, “İstediğin şey buysa, sana onu vereceğim,” diye haykırdı. “Ölüm ve daha çok ölüm. Ta ki havamın toprağını çalan tek bir Ölümsüz kalmayana kadar!”

Jonathan ona, *mükemmel aşk, korkuyu uzaklaştırır*, demişti. Aynı zamanda öfkeyi, ~~h~~skançlığı ve garezi.

O an kendini Düzen'e köle eden dünyanın ardında, onun başına bir çağ önce bela olan canavarlara tek bir panzehir bıraktığını anlamıştı.

Sevgi. Jordin bunu ne kadar da net bir şekilde görmüştü!

Fakat tepeden tırnağa kurbanının kanıyla lekelenen Roland bunu görececek durumda değildi.

Kılıcının ucunu arkasında, yerde sürükleyerek ilerledi. Merkez koridora çıktığında gözleri Feyn'e odaklıydı.

Bırak gitsin, Jordin.

Jordin rahat bir nefes aldı ve geri durdu.

Feyn, "Öldürün onu," diye tısladı.

Her iki taraftaki altı Koyu Renk Kanlı kürsüden atladı ve hızla ileri doğru atıldı. Kılıçları hazırды. Sonuna kadar sadık olan bu adamlar, mutlaka Roland'ın kendilerinden daha iyi olabileceğinin farkındaydı.

Ancak Roland canlanmış altı Koyu Renk Kanlı'nın ya da birdenbire her iki tarafa hareketlenen ve yan koridorlara koştu-ran on tanesinin hakkından gelmekte zorlanacaktı.

Roland eşit adımlarla ilerledi. Sanki zihnen ve görsel açıdan gerçekten kör edilmiş gibiydi.

Koyu Renk Kanlılar yaklaşarak, cüsselerine karşı gelen bir hızla atıldılar.

Jordin yerinden kımıldamadı ama Feyn onun kadar iradeli değildi.

"Onu öldürün! Kellesini uçurun, sizi içler acısı kurtçuklar!"

Roland arkasında, yerde uzun bir iz bırakan kılıcını ilk

Koyu Renk Kanlı kendisine ulaşır kılıcını kullanmaya başlana kadar kaldırmadı bile.

Sonra şaşırtıcı bir hızla hareketlendi. Kılıç kafasının üzerinden ısıklık çalarak geçerken çömeldi, sonra sıçrayarak kafa attı ve Koyu Renk Kanlı'nın çenesine çatırtı eşliğinde, büyük bir hızla indi. Koyu Renk Kanlı, arkasındaki adama doğru sendeledi.

Roland kazandığı ivmeyle adeta akarak onlar daha kendilerine gelemeden sağındaki Senato bankının üzerinden atladı. Dizi dizi bankların tepelerinden bir kedi kıvraklığıyla sıçrayarak ilerledi. Mesafe ve ağırlığa, peşindeki Koyu Renk Kanlılardan çok daha fazla hâkimdi.

Koyu Renk Kanlılar merkez koridoru boşalttılar ve sıra dizinlerine daldılar. Onun önünü kesmek için banklar boyunca korkunç bir hızla koşuyorlardı.

Ancak Roland turunu mükemmel bir şekilde zamanlamıştı. Hepsinin gelmesini bekledi fakat içlerinden on tanesi platformdan art arda ayrıldı. Bacaklarının bulunduğu yere inen ikiz kılıçlardan güçlükle sıyrılarak son bir sıçrayışla iki uzun adım attıktan sonra platforma çıktı. Feyn'e beş adımdan daha yakındı.

Tut... Tut...

Feyn tuttu ve gördü.

Şimdi Roland kılıcını kullanmaya başlamış, tüm bedeniyle sahnede kendisine en yakın duran iki Koyu Renk Kanlı'nın boyunlarını kesmek için ileri doğru atılmıştı. Ardından kılıcını bir bıçak gibi üçüncünün suratına fırlattı.

Arkasından gelen diğer üçünün yanından büyük bir hızla geçerek elindeki büyük kıvrık bıçakla Feyn'in sol tarafına ilerledi.

Ona ulaşacaktı ama ne uğruna? Senato'daki Koyu Renk Kanlılar çoktan kürsünün her tarafından hızla akınaya başlamışlardı.

Jordin kürsüye doğru yürürken gözleri Roland'ın üzerindeydi. Oysa Roland'ın onu fark edecek zamanı olmadı. Kendini, bıçağının hain darbesinden yana doğru kaçıp kurtularak, Feyn'in arkasına attı. Bıçağa vurarak yere düşürüp Feyn'i arkasına çevirdikten sonra saçlarından tek eliyle yakaladı ve başını geniş bir açıyla arkaya doğru yatırdı.

Bıçağını şahdamarına sıkı sıkı bastırmıştı.

“Onları geri çağır,” diye hırladı.

Feyn çabaladı. Roland bıçağını kan akıtacak derecede bastırdı.

“Çağır!”

Feyn, “Geri çekilin!” diye haykırdı.

Koyu Renk Kanlılar hızla geri çekildiler; teki hariç. O, kürsünün önünde hırlayarak dikiliyordu. Roland ayağını adamın çenesine indirdiğinde büyük bir çatırtı duyuldu. Savaşçı, gürültüyle yere düştü.

Senato Salonu sessizliğe büründü.

Jordin salon boyunca yürümeye devam etti. Gözleri Feyn'i kürsünün arkasındaki çıkışa doğru sürükleyen Roland'a kilitlenmişti. Oradan bu kapıyı kullanarak ayrılacağı açıktı. Feyn'i canlı bırakmayacağı kesindi.

Sonra savaş meydanına çıkacak ve sonuna kadar savaşacaktı.

Şimdi, Jordin. Gör. Bildiğin şeyi yap.

“Roland.”

Sesi nazikti ama güçsüz sayılmazdı. Roland’la dikildiği yerde karşılaşmak için acele ederken, enerji dalgasının kendisini terk edişini seyretti. Roland gözlerini çevirdi ve Feyn’in kafası üzerinden ona baktı. Jordin’in odada olduğunu ilk kez hatırlamış gibiydi.

“Hayır, Roland.” Kelimeler dudakları arasından, aşırı ısınmış yoldan yükselen ısı dalgası gibi sessiz, titrek dalgalanmalar halinde çıkmıştı. Roland, kelimeler etrafını sarmalarken durakladı; kafası karışmış gibiydi.

“Hayır, Roland. Şimdi değil.”

Roland olduğu yerde kalakaldı. Tek avucu Feyn’in saçlarıyla doluydu, diğer eli ise nefes nefese boğazına sıkıca bıçağını bastırmaktaydı. Feyn’in suratı bembeyaz kesilmiş, dudakları korku kadar öfkeden de geriye doğru çekilmişti.

Jordin, “Sakın yapma,” dedi.

Herkesin ona baktığının farkındaydı. Direnmek bir yana, muhtemelen anlayamadıkları bir gücün etkisinde donakalmış bir şekilde dikildiklerinin... Jordin’e gelince, tüm oda onca çılgılık, hoplama zıplama, kılıçların savrulmasıyla gözler önüne serilen bir temsilden çok daha gerçekçi bir görüye dönüşmüştü.

Şımanık, öfkeli bir çocuğun oyunu. Saçmalık.

Kendisi de o saçmalığın dayanak taşıydı.

Gerçek Hükümdarlığın.

Basamakları tırmanıp kürsüye çıktı; gözleri Roland'ın kilere kilitlenmişti. Birkaç uzun soluk süresince içindeki hayalde dinlendi. Jonathan'ın damarlarında homurdanarak akan hayalinde. Suyuyla, ağacıyla, gövdesiyle, dalıyla...

Perdenin gerisindeki hayat.

Öne doğru çıktı. Ayaklarının altındaki zemini güçbela hissediyordu.

“Sen, Roland. Tahta geçeceksin. Peşinde olduğundan çok daha büyük bir krallığı yöneteceksin. Farkında olduğun güçten çok daha fazlasıyla doldurulmuş bir yetkiyle.”

Roland şaşkınlıkla kısılmış gözlerini kırıştırdı.

Jordin onun üç adım uzağında durdu. Merhamet tüm bedenine sıcak bir esinti gibi sürtündü. Roland, Ölümsüzlerin Prensiydi. Prensip itibarıyla savaşıyordu ve en az beden gücü kadar kişiliğinin büyük bir parçası olan onurunun da bunda etkisi vardı. O binlerce Yırtıcı'yı savaşa parmağını tek bir kez şıklatarak sokabilecek ya da hepsine tek bir kelimeyle diz çöktürtebilecek bir adamdı.

Yine de orada dikiliyor, kendi yolunu mu, yoksa bir zamanlar kendisine hizmet etmesi için kurtardığı yetim bir kızınkini mi takip etmesi gerektiğini anlamaya çalışıyordu. Tereddütteydi.

Ona kurtuluşu göstermek için gelen kızın.

Jordin aralarındaki mesafeyi kapattı. Feyn'in çılgınca soluğunun, Roland'ın kılıcı altında kanayan beyaz boynunun hayal meyal farkındaydı.

Jordin elini Roland'ın yüzüne kaldırarak başparmağıyla

yanagını okşadı.

“Seni seviyorum, Roland.”

Bu kelimeler beyaz ışıkla taşındı. Roland’ın gözlerine aktı, teninden geçti, onu tepeden tırnağa yıkadı. Jordin o an, yapmacık bir şekilde ya da bir şeyler kazanmak için değil de kalpten bir dürüstlikle konuştuğunu fark etti.

Jonathan ona bunu da söylemişti; Roland’ı gerçekten seveceğini. Bu, Jonathan’ın ona, her ikisine verdiği hediye idi.

Roland’ın kaşları çatıldı. Sağ gözünden süzülen bir gözyaşı damlası yanagından aşağı indi. Krallığına beslediği sadakat ve bağlılık koşulsuz sevgiye direndi. Bu, mevki ya da statü tanımaz bir sevgiydi. Onun bu direncinden dolayı, Jordin daha da büyük bir sevgi hissetti.

“Seni seviyorum,” diye tekrarladı. Onun gözleri de yaşlarla dolmuştu.

Başını önüne eğdi.

“Çektiğin acıya teslim olma zamanı geldi. Yeni gücü ve hayatı kucaklama zamanı.”

Roland konuşmaya başladı ama söylemek istediği her şey sadece bir kekeleme halinde çıktı.

Jordin’e bakarak başını hafifçe salladı. “Göreceksin. Çoktan gördün. Sevgimin, en derin korkularını yıkadığını hissediyorsun. Sevgime teslim ol. Teslim ol ve yaşa.”

Roland’ın yüzü yavaşça bir coşkuyla kasıldı. Roland’ın dünyasında teslimiyete yer yoktu. O böyle bir kelime tanııyordu; bu onun için güç değil, sadece zayıflıktı...

“Bırak, Jonathan seni kurtarsın, Roland.”

Gözlerinden süzülen yaşlar, sıçramış kanın arasından ilerleyerek yüzünde lekeler bırakırken Roland'ın dudakları aralandı.

“Herkesin sevgi tahtında oturduğu krallığa benimle hükmet. Bırak, Feyn gitsin. O, dünyanın Hükümdarı olacak. Bu onun sırtlanması gereken bir yük, bizim değil.” Sonra, “Bırak, gitsin,” dedi.

Jordin onun itaat etmesini sağlayanın kendisi değil, kendi kalbindeki doğru olduğunu biliyordu. Roland bıçağını indirerek Feyn'in saçlarını tutan parmaklarını gevşetti.

Feyn ileri doğru fırladı ve Roland'ın elinden kurtuldu.

Jordin'in bakışları Roland'ın üzerinde bir süre daha oyalandı. “Göreceksin, Prensım. Söz veriyorum, göreceksin.”

Feyn, “Öldürün onları!” diye haykırdı. Sesi acınası bir korkuyla doluydu.

Fakat Koyu Renk Kanlıları, ya odadaki garip güçten dolayı aşırı derecede şaşkına uğramış ya da Yaratanlarının hareket edemeyecek derecede dehşete düştüğünü görerek oldukları yere saplanıp kalmışlardı.

Jordin, Feyn'e dönerek, “Hayır,” dedi. Onun verdiği gözdağı Roland'inkinden çok daha derindi ve simya tarafından siyahlaşan damarları aracılığıyla vücudunun her bir hücreğine akmaktaydı. Uzun yıllar önce bir kez tattığı hayat hâlâ o karanlığın gerisinde yaşıyordu. Alev almasını sağlayacak sevgi nefesini bekleyen küçük bir kor gibiydi.

Jordin tekrar, “Hayır,” dedi. Aralarında ışık dalgaları aktı.

Feyn kendi öfkesinin içinde kaybolmuştu. Titreyen parma-

ğını Roland'a uzattı ve dudaklarından etrafa tükürükler saçarak emrini tekrarladı.

“Onları öldüreceksiniz!”

“Hayır!” Jordin'in çılgınlığının gücü odayı kendisini bile şaşırtacak kadar güçlü bir yankılanmayla doldurdu.

Feyn'in yüzü kafa karışıklığıyla düğümlendi. Kollarını yavaşça indirdi ve bir adım daha geriledi. Görünür şekilde titremekteydi. “Buna hakkın yok...” Sesi güçsüz ve umutsuzdu. “Sen...” Yüzüne doğru haykırılan tek bir ezici kelime karşısında o kadar hazırlıksız yakalanmıştı ki, gayesini kaybetmiş gibiydi.

Jordin daha sakin bir şekilde, “Hayır, Feyn,” diye tekrarladı. “Ölüm zamanı bitti.” Daha da yaklaştı. “Buraya, sana doğuştan sahip olduğun gücü vermeye geldim. Bir Hükümdar olarak.”

“Ben...” Feyn etrafına bakındı. Şaşkındı.

“Sen Hükümdar doğdun, Yeniden Doğuş Döngüsü zamanında yedinci seçilensin. Dünyaya sen hükmedeceksin ama bir Koyu Renk Kanlı ya da Ceset olarak değil, Hükümdar olarak.” Jordin sarf ettiği sözlerin gerçekliğinin Feyn'e ulaşmasını seyretti.

“Duy beni. Jonathan, Hükümdar olmaya geldi ama bu krallıkta değil. Ölüm içerisinde kaybolmuş bir dünyaya yeni bir krallık kazandırmak için geldi. Sen herkese Hükümdar ışığını verebilesin diye de öldü.”

Feyn alçak sesle, “Ben... ben öleceğim,” dedi.

“Hayır. Ölmeyeceksin. Saric artık bunu biliyor. Ben de

biliyorum. Sen de öğrenmelisin.”

“Ben dünyanın Yaratanıym.”

“Sadece kendi içler acısı rüyanın Yaratanı. İstirap ve ölüm yol açan bir rüyanın. Ancak en başta sen bunu yapmak için seçilmedin.”

Dudakları sessiz, umutsuz bir bahaneyle ayrıldı.

Jordin ona doğru hareketlenerek titreyen eline uzandı ve nazikçe avuçlarının arasına alıp yukarı kaldırdı. Gözleri, Hükümdar’ın gözlerindeki kafa karışıklığı perdesini delip geçiyordu.

Alçak tonlu, kendinden emin bir sesle konuştu. “Jonathan’ın kanının sana hayat getirmesine izin vermelisin. Rom’un sana verdiği antik kan, bir yol açtı. Ancak o zaman canlı bir şekilde, Jonathan’ın hükmettiği Hükümdar Krallığı’na uyanabilirsin.”

Elini cebine attı ve içindeki nesneyi çıkardı. Bunu ona Saric vermişti. İki ucunda basit birer stent olan, bir kol boyundaki hortum ve plastik bir pompaydı. Feyn olduğu yerde kasıldı.

Jordin onun elini sıkı sıkı tuttu.

“Her şey olması gerektiği gibi oldu, Feyn.” Feyn’in elini sol eliyle tutmaya devam ederken, sağ elini stentlerden birine götürdü ve bunu onun koluna doğru kaldırdı.

“Her şey.”

Keskin metal tüpü, batmanın acısını hoş karşılayan Feyn’in kolundaki damara kaydırdı.

Feyn inlemeye başladı. İçindeki koyu renk kan tiksinti içinde çığlık atarken, bedeni tepeden tırnağa titredti. Gözyaşları

yanaklarından aşağı süzülüp çenesinden damladı.

Senato Salonu'nun karşısında Saric hiç kımıldamadan dikiliyordu. Gözyaşları yanaklarında ışıldadı.

Jonathan, zihnindeki karanlık direnecek, demişti ama Feyn, farkında olduğundan çok daha güçlü. Ona hayat ver, Jordin. Benim kanıma sahipsin. Ona hayat ver!

Jordin, Feyn'in kan çanağına dönmüş gözlerine bakarak, "Teslim ol," derken, orada gördüğü acı kalbini kırdı. Bir an için onun bu kadar derin bir umutsuzluk kuyusundan tırmanıp çıkacak güce sahip olup olmayacağını merak etti.

"Teslim ol."

Feyn gözlerini kapattı ve gözyaşları, yüzünden aşağı akar-ken inlemeye başladı. Bunu bir feryat takip etti. Bu feryat, onun Koyu Renk Kanlılarının dehşet içinde geri çekilmelerine sebep olacak kadar delip geçiciydi.

Feyn'in titreyen bacakları pes etti; Jordin'in önünde dizleri üzerine düştü. Ağzı acı dolu bir çığlıkla açıldı. Gözleri kısılmıştı. Vücudu isyan ediyordu ama koyu renk gözleri yaşamak, bir ışık kıvılcımını bulmak ve ruhuna eziyet eden işkenceden kurtulmak için yalvarıyordu.

Jordin kadife elbisesinin kolunu sıyrarak, "Jonathan'ın kanını al. Hayat bul," dedi. Sonra stendi dirsek bükümündeki siyah damarın derinliklerine batırdı.

Parmaklarını hortumun ortalarındaki haznenin etrafına doladı ve pompaladı. Kendi kıpkırmızı kanının tüpe aktığını, pompadan geçtiğini, sonra tüpten inerek Feyn'in koluna girdiğini gördü.

Feyn'in feryadı kulakları sağır eden bir çığlığa dönüşürken irkilerek geri çekildi ama Jordin onu kolundan sıkı sıkı tuttu.

“Hayatı bulun, Hükümdarım. Hayatı bulun.”

Kelimeler, canlı canlı derisi yüzülen birisi gibi haykırırken bile, sanki Feyn'in yüzüne ve göğsüne akan beyaz bir ışıkmış gibi aktı.

Çünkü gerçekten de yüzülüyordu.

Jordin nazikçe, “Hayat,” diye fısıldadı.

Fakat sarf ettiği son kelimededen yayılan ışık dalgası o kadar da nazik değildi. Bu, Feyn'in yüzüne bir tokat gibi indi ve acı çığlıklarını boğarak öldürdü.

Hükümdar'ın bedeni bir anda kapandı ve ölmüş gibi yere yığıldı.

31. BÖLÜM

Feyn'in nabzı kulaklarında gümbürdedi. Dayanılmaz derecede yüksekti ve zaman geçtikçe daha da şiddetleniyordu. Ateş damarlarını kavurup sinirlerini tutuşturdu. Uzaklarda bir yerde birisi haykırdı.

Öldüm, diye düşündü.

En azından bu seferki son ölüm olacaktı.

Kendini sarmaladığında karanlığa, onu o kayıtsızlıktan sürükleyip çıkaran şiddetli acıya, o dehşete teslim oldu.

Bu ona siyah bir dalga gibi gelerek ciğerlerini doldurdu ve gözlerini kararttı. Nefes almak için havayı içine çektiğinde, hava olmadığını fark etti. Kalbinin deli gibi atışının gerisindeki tekdüze konuşmaların arasından, yavaş ve uğursuz, uzak bir kılartı geldi. Çığlık tekrar duyuldu. Kahkahayı bastırarak kadar güçlü, insanlık dışıydı.

Bırakan öleyim. Bırakan her şey sonlansın.

Başarısızlıklarının tümünün davası, ellerindeki kanın... Ölümmler bilincine işlendi. Yüzleri, gözlerinin önündeydi. Seth, Dominic ve daha binlercesi... Bizans'taki Cesetler kaçıyor,

yalvarıyor, hayatları için aman diliyorlardı. Onun Koyu Renk Kanlıları tarafından mahvedilen kadınlar. Onun egemenliğiyle lanetlenmiş Cesetler. Bunu hiçbir zaman geri ödeyemezdi. Gururun, Yaratan'ın, en büyük nefreti, hırsı ya da arzularıyla bile hiçbir zaman dolduramayacağı koltuğa can atmanın ağırlığı. Nafile. Boş. Siyah.

Buna dayanamadı.

Yine çılgınlıklar... Sonu gelmeyen o çılgınlıklar. Kendi çılgınlıkları.

Yaratan, canımı al!

Ölümler Diyarı bundan daha kötü olamazdı.

Bu çok kötüydü. Vücudu alevler içerisindeydi. Tırmaladı ama hiçbir şey bulamadı. Hava bile yoktu; katran denizinde kördü.

Tamamen yalnızdı.

Burada sadece şu vardı: Sadece yapılabilecek ama yapılamayan şeyler yüzünden hissettiği kederle dolu sonsuz bir boşluk.

Davullar şiddetini yitirmeye başladı. Kahkaha çoktan yok olup gitmişti.

Sessizlik ve karanlık üzerine bir battaniye gibi çöktü.

Düşünceleri de, ölmek için yalvarışları da yitip gitmişti.

Sessizlik. Karanlık... Ne kadar sürmüştü, bilmiyordu.

Ancak sessizliğe yalnız bir homurtu yaklaştığında, bir şeylerin farkına vardı. Bu, uzakta bir yerlerden gelen titreşim gibi başladı. Yavan ve bir çizgi kadar sonsuzdu. Her iki yöne uzanıyor, doğu ya da batıyla kesinlikle buluşmuyordu. Hiç sonlan-

mıyordu. Bir değil, iki nota olana kadar dalgalar halinde büyüyen bir homurtu. Aksi takdirde boş olan bir yerde gittikçe genişleyen bir ses şeridi... Hayır, hiç de boş değildi, ses tayfıyla* doluydu.

Işık bantları. Renk. Boşluğu dolduruyordu; hem de imkânsız derecede, kendini ikiye katlayarak. Doğu. Batı... Hiç bitmiyordu.

Şimdi. Bir ışık patlaması yaşandı! Bu, her ne kadar gözleriyle görmediğini biliyor olsa da Feyn'i kör etti. İmkânsız derecede parlaktı.

Uzaktan davullar duyuldu. Bunlar adım sesleri ya da bir nabzın atışı gibi hafifti. Sanki bir kalp, hızlı ve sersemletici bir hayata doğru ağır adımlarla ilerliyordu.

Feyn kahrkahrı bekledi. Gelmedi. Hiç gelmeyecekti. Suçluluk, utanç... Neredeydiler? Ölüm dileği, onun acısı. İstirap neredeydi?

Nefes aldı ve bunun ciğerlerine hızla doluşunu hissetti. Onun her bir hücreğine girişini, o an içlerindeki her şeyin nefesle birlikte titrediğini *hissetti*.

Uyanma zamanı.

Hayır.

Seninle olacağım.

Beni hiç bırakma.

Gözlerini kırıştırtarak açtı. Bir elektrik lambası tepede ışıltıyordu. Hatırlanan ve uzak bir şey. Homurtu azalıyordu. Feyn gözlerini kapattı.

Gitmeme izin verme.

* Renklerin, seslerin, elektromanyetik dalgaların ya da diğer fiziksel gerçeklerin, belli bir değer kümesiyle sınırlanmadan birbirini ardına süreklilik içinde sonsuz değişmesi durumudur. (e.n.)

Seni hiç bırakmayacağım.

Sanki buna cevap veriyormuşçasına, parmakları kolunu kavradı.

“Feyn.”

Hayır...

Sırtının altındaki zemin sertti. Ter, elbisesinin kalın kâdifesinin içine hapsolmuştu, saçlarının ensesine yapışmasına sebep oluyordu. Bir kısmı ise yüzündeydi.

Görüş alanına bir surat girdi.

Jordin.

Kendini iterek doğrulmaya çalıştı ama sırtüstü düşerek yerde omzunun üzerine yuvarlandı. Kolu sıyrılmıştı ve kolundaki bir yara kanamaktaydı. Kan hâlâ ıslaktı, dakikalar içinde nasıl olduysa ebedi bir dehşetin yaşandığına şahit olmuştu.

Teninin altındaki damarların renklerinin solgunlaştığını fark ettiğinde, hâlâ yarasına bakıyordu. Orada, gözlerinin önünde, sanki ince bir bezin gerisine geri çekiliyormuş gibi. Teni... Beyaz değil miydi? Fakat şimdi renklenmişti. Elbisesinin kolunu yakalayarak daha yukan çekti. Altın ton gözlerinin önünde tenini koyulaştırdı. Asil olarak yaşadığı yıllarda olduğu kadar solgun değildi. Bu, asillerde kansız güzelliği yaratmak için genetik olarak tasarlanan bir virüstü. Ancak teninin rengi *daha önceki* gibiydi.

Bakışlarını hayret içerisinde kaldırdı. Jordin oradaydı; birbirlerine ulaşabilecekleri bir mesafedeydiler. Onun arkasında da...

Roland tek dizinin üzerine çökmüştü. Yüzü yaşlardan dolayı ıslaktı.

Bu ikiliden hiçbiri ona bu kadar iyi davranmış mıydı? Savaş ateşiyle kararmış ve her yanlarına kan bulaşmıştı. Bugüne dek bu kadar işkence görmüş ve güzel bir şekilde yıkılmış biriyle karşılaşmış mıydı hiç? Roland, nefret ettiği kişi. Oysa şimdi kalbi onu görünce parçalandı.

Jordin'e baktı. Bu kadında, şu anda bile esasını kavrayamadığı bir bilgelik mevcuttu. Bu kadın Feyn'in hiçbir zaman hak iddia edemediği kadar büyük bir güce, doğuştan sahipti.

"Ben..." Feyn'in sesi titredi. Etrafına, kendisini kafaları karışık bir halde seyreden Koyu Renk Kanlılara baktı. Hepsisi de bir zaman onundu ama artık değildi. Kısa bir an için onlara acıdı.

Tekrar Jordin'e döndü. "Ben hayatta mıyım?"

"Hayattasın." Jordin gülümsedi. "Hem de çok canlısın."

"Senin gibi mi?"

Jordin onun elini tuttu. "Evet ama pek benim gibi değil. Bu biraz zaman alabilir."

Bir buçuk metre ilerideki Roland başını kaldırdığında kirpikleri ıslaktı, yanakları gözyaşları ve kandan dalga dalgaydı. "Jordin. Ben hazırım."

"Evet. Hazırsın, Prensım. Hazırsın."

Roland ayağa kalktı ve Feyn'e bakarak ona doğru ilerledikten sonra Jordin'in gözlerine baktı. Bakışlarında Feyn'in daha önce hiç şahit olmadığı bir sevecenlik vardı. Kendisinden daha büyük bir güce boyun eğen aslan gibiydi.

"Beni affet..."

"Şşş, şşş..." Jordin onun dudaklarına parmağını bastırdı.

Roland, “Şunu bana ver,” dedi.

“Vereceğim.” Jordin ısıldıyor gibi görünüyordu. Bunun sebebi ışık değil, damarlarında akan hayattandı. Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. “Vereceğim.”

Feyn döndü ve onun dikildiği Senato kapılarına baktı. Saric gitmişti. Odaya göz attı ama ondan eser yoktu.

“Erkek kerdeşim nerede? O da bilmeli!”

“Biliyor, Feyn. Biliyor.” Jordin’in sesi yumuşaktı; sanki sarf ettiği kelimelerin onun açısından anlamları çok büyük gibiydi. “Onu yakında göreceksin. Şu anda onun aklında bundan çok daha acil endişeler var.”

Savaşın hatırası, Feyn’in gözü önündeki gerçeküstü manzarayı bir tarafa iterek aniden geri döndü.

“Savaş! Onu durdurmalıyız.”

Roland dışarıda savaşın devam ettiğini ancak o dakika hatırlamışçasına girişe göz attı.

Feyn doğrulup Koyu Renk Kanlılara döndü.

“Savaş kesin. Hemen kumandanlara emrimi iletin. Geri çekilin. Savaş kazanıldı. Geri kalan Ölümsüzlerin canlı kalmalarına ihtiyacım var!”

Koyu Renk Kanlılar etraflarına kafaları karışmış gibi baktılar. Feyn daha birkaç dakika önce bunun tersi bir emir vermemiş miydi?

Jordin alçak sesle, “Onlar sana sadıklar, kanla bağlılar,” dedi.

Artık kan bağı kalmamıştı.

Feyn dengesiz bir şekilde ayağa kalkarak boynunun

etrafında çarpılan cüppesinin tokasına asılıp yere düşmesine izin verdi. Doğruldu ve hâlâ oyalanan Koyu Renk Kanlılara baktı.

Parmağını kapıya doğru uzattı ve işaret ederek, “Alana gidip savaşı durduracaksınız,” diye emretti.

İçlerinden bazıları gidecek gibi oldu, ama diğerleri taş kesmişti.

Feyn, “Gidin!” diye haykırdı.

Omuzlarının üzerinden birbirlerine bakarak tek sıra halinde dışarı çıkmaya başladılar. Yürürlerken adımlarından ivme kazanıyorlardı. Feyn sonuncusu çıkana kadar onları seyretti, sonra Roland’a baktı.

Roland bıçağına davranarak, “Onların sana itaat edeceklerine dair en ufak bir garantin yok,” dedi. Bıçağı kılıfından hızla çekti. “Adamlarımdan kaçının hâlâ hayatta olduklarını bilmiyorum, ama hâlâ zaman var. Onlar da kanı alacaklar.”

“Benim Koyu Renk Kanlılarım senin emirlerini dinlemez. Ben bizzat gitmeliyim.”

“O zaman git. Ben de kendi adamlarım için gideceğim.”

Roland’ın vurarak elinden düşürdüğü bıçağı görünce Feyn’in gözleri ışıldadı. Ona doğru hareketlendi ve bunu alıp kalçasından sallanan kılıfa yerleştirdi. Bir yandan da buna ihtiyacının olmaması için dua ediyordu.

Jordin, “Diğer Koyu Renk Kanlıların hepsi yirmi dört saat içinde ölecekler,” dedi. “Bundan sonra, cesetleri yakmak dışında hiçbir konuda endişelenmeniz gerekmeyecek.”

Ölü. Özel tasarlanmış ya da dönüştürülmüş her Koyu

Renk Kanlı. Beklenmedik rahatlama karşısında yavaşça derin bir nefes aldı. Ta ki...

“Rom!” diye haykırdı.

Jordin hızla döndü. “Ne olmuş ona?”

“Onu kurtarmalıyım. Onu mahkûm ettim.”

Jordin bir an durdu. Bu süre zarfında üzerine bir sükûnet çökmüş gibiydi. Bu daha önce gösterdiği sakinliğin aynısıydı.

“O zaman onu kurtarmalısın.” Roland’a seslendi: “Seninleyim. Bugün çok sayıda Ölümsüz hayatını kaybetti. Daha fazlasına gerek yok.”

Roland, onun parmak uçlarından tuttuğu elini dudaklarına kaldırırken bakışları hedefe yönelmişti. “Teşekkür ederim,” dedi ve elini öptü. “Teşekkür ederim.”

Sonra tabanı üzerinde dönüp merdivenleri koşarak indi ve koridordan yukarı hızla ilerledi. Jordin de arkasından onu takip ediyordu.

Savaşı durduracaklardı ama Feyn’in zihni artık binlerce adamda değil, tek bir kişideydi.

Rom. Ona yıllar önce hayatı ilk kez gösteren adam, bundan bir saat önce ölüme makhûm ettiği adam... Kalbi deli gibi atıyordu. Şu kasvetli suratların, kesin suçlamanın hatırası aklına gelmişti.

İyi ama, Corban onu nereye götürmüştü?

Yaratan, lütfen. Çok geç kalmış olmayayım!

Feyn kapıya koşarken zihni deli gibi çalışmaktaydı.

Laboratuvarların girişı tek bir Koyu Renk Kanlı'ya emanet edilmişti. Adam ona yaklaşırken garip bir bakış attı. Feyn kısa bir an için onun yana çekilip çekilmeyeceğini merak etti.

Tek kelime etmeden adamın yanından geçti. Koyu Renk Kanlı da onu engelleyecek en ufak bir harekette bulunmadı.

Nefesini tuttuğunu ancak alçak çalışma lambalarıyla aydınlatılan büyük laboratuvara girdiğinde fark etti. Eteğini kaldırıp koşmaya başlamadan önce, ilk iş istasyonunun önünden hızla yürüyerek geçti.

Yaratan, lütfen, çok geç kalmış olmayayım. Yeni bir hayat bulmuştu ama Rom'u ölü bulması durumunda kendisiyle nasıl barışık yaşayabileceğini bilmiyordu.

Zindan hücrelerine ulaştığında, Rom'dan en ufak bir eser bulamadı. Kalbi buz kesti. Son hücrenin parmaklıklarına asıldı ve kilide baktı. Hayır, onu buraya getirmeyeceklerdi. Onu öldürmeyeceklerdi.

Hızla büyük bölmeye yöneldi, masa labirentinin arasından koştu, sonra yaratılma sürecindeki Koyu Renk Kanlılarla dolu cam lahtin yer aldığı bölmenin kapısını açtı. Bir zamanlar, bedenlerle dolu bu bölmeyi görmek onu gururlandırıyor. O günlerde bunun güzel bir şey olduğunu düşünüyordu. Şimdi ise cansız formları görmek Feyn'i tiksintiyle doldurmuştu. Burası dehşet yüklü bir yerdi.

Dönerek etrafına bakındı. Bir an için kaybolmuştu. Arından uzun, hızlı adımlarla Corban'ın özel laboratuvarına yaklaştı.

İçeri süzüldü. Masalar koyu renkli küçük şişelerle, atılmış

çöplerle, stent ve tüplerle, buruşturulmuş notlarla doluydu. Bunların bir kısmı yere saçılmıştı. Ana laboratuvarıdan gözlem odasına geçti.

Kapının altından yansıyan ışığı dışarıdan bile görebiliyordu. Kalbi deli gibi attı, umut doluydu. Dış odanın kapısını açıp içeri girdiğinde hızla soluyordu.

Orada, iç odanın penceresindeki hareketlilikte... Koyu renk tunikli Corban, üzerinde laboratuvar önlüğü olmadan, sırtı Feyn'e dönük bir halde bankta dikilirken, yardımcısı odanın bir köşesinde hızla not alıyordu. Sandalyeye bağlanmış birisi...

Rom.

Başı arkaya düşmüştü; suratındaki yeni yarıktan çok fazla kan kaybediyor gibiydi. Kolları yukarı sıvanmıştı, kolunda bir stent vardı, tüp yere doğru sallanıyordu ve ucundan kan damlıyordu.

Feyn seyrederken Rom başını kaldırdı ve sol gözünü açtı. Diğer gözü neredeyse kapanacak kadar şişmişti. Feyn inleyerek iç kapıya koştu ve onu ardına kadar açtı.

Corban çalışma masasından arkasına hızla döndüğünde şaşkındı.

"Efendim! Ben sadece..." Durakladı, başını yana eğdi.

Feyn, "Onu serbest bırak!" diye emretti. Bunu bizzat kendisi yapardı ama Corban'ın görüntüsü ilgisini çekmişti.

Bir zamanlar kendininki kadar solgun olan teni yüzünde soyulmaya başlamıştı. Derisi yarılp açılmış, içlerinden iltihap sızan yaraların etrafında yırtık pırtık bir hal almıştı. Normalde eldivenli olan elleri çıplaktı ve yer yer siyahlaşmıştı. Onların

etleri de soyulmaktaydı.

Corban ona gözlerini kısıp garip bir şekilde bakarken bir adım yaklaştı.

Feyn, “Yüzün,” dedi.

“Evet. Yüzüm. Sırtım. Ellerim.” Ellerini kaldırarak görebilsin diye sırtını ona döndü. “Ben daha hayattayken çürümeye başladılar. Sizi kurtaracak bir panzehir aramak zorunda bıraktığım için virüse uzun süre maruz kalmamın bir sonucu. Benim hediyem de erken ölüm.”

O da Feyn’deki değişikliği fark etmişti. Aralarındaki bağın kaybolduğunu hissetmiş, ona neredeyde düşman olmuştu... Feyn bunu onun gözlerinde görebiliyordu. Şimdi de adamın çıldırmanın eşiğine geldiğini fark etmişti. Rom’dan, onu öldürmeden önce mümkün olan yanıtların hepsini almak için çılgınca çalışıyordu.

Feyn, “Onu serbest bırak,” dedi.

“Sevgilin mi? Şu şeye benden, senin hayatını kurtarmak için derisini feda etmek uğruna ıkına sıkına çalışan adamından, çok daha fazla önem veriyorsun! Beni boş ver, bunu sadakatim için yaptım. Çünkü yapmalıydım... birbirimize kanla bağlıydık. Oysa şimdi senin çok değiştiğini hissediyorum, efendim.”

Aralarındaki mesafeyi iki uzun adımla kat etti. Artık Feyn onun etinden yükselen çürük kokusunu alabiliyordu. Konuşmak için ağzını her açışında, dişlerinin simsiyah olduğunu da görebiliyordu.

Corban’ın burnu iğrenmiş bir tavırla kırıştı. Feyn onun kokusunu alabildiğini ilk olarak o zaman fark etti. Daha öncele-

ri Rom ve diğer herhangi bir Hükümdar'la özdeşleştirdiği aynı pis koku şimdi kendi derisinden yükseliyordu.

“Tenin Brahma solgunluğunu kaybetmiş. Gözlerin de...” Corban ona doğru uzandı. Sanki çenesinden tutup yüzünü bir o tarafa bir bu tarafa çevirecekmiş gibiydi ama Feyn bir tokatla adamın elini itti.

“Uzak dur!”

Corban, itaat etmek bir yana, onu duyduğunu gösteren bir harekette dahi bulunmadı. “Bunu nasıl yaptın? Ben hiçbir çözüm bulamazken, sen bunu nasıl başardın?” Daha da yaklaştı; pis nefesi Feyn'in suratındaydı. “Nasıl oldu da kendine bir kurtuluş yolu buldun ama beni ölüme bıraktın?”

Feyn ona sessizce baktı. Corban'ın gözleri, gerçekler çürümeye başlayan zihninde yerlerini bulurken, nefretle doldu.

“O zaman doğru. O bana senin o antik küçük şişedeki pis şeyi bir zamanlar içtiğini söyledi.”

Corban yavaşça arkasına döndü. Ani bir öfke nöbetiyle, kolunu masanın üzerinde savurunca üstündeki küçük şişeler, aletler, şırıngalar ve toplama tüpleri yere düşüp etrafa saçıldı. Ceset Ammon gerileyerek duvara yapıştı. Gözleri öfkeli efendisinin karşısında fal taşı gibi açılmıştı; tuttuğu notları göğsüne yaslamıştı.

“Sen hepimizi terk ettin!”

Feyn alçak bir sesle, “Affet beni,” dedi.

Corban'dan yükselen ses ağıt şeklinde başladı. Başını avuçları arasına aldı ve bu, bir çığlığa dönüşürken saçlarını çekti.

Ammon iyice uzak bir köşeye sindi.

Corban öfkeyle, “Senin ordunu ben yarattım!” dedi. “Âşıklarını, özel sipariş kölelerini de öyle... ne için? Ödülüm bu mu? Sen beni mezarıma yolladın!”

Hızla arkasına döndü ve Feyn’in üzerine atıldı. Feyn duvara yapıştı ama Corban onu yakalamış, kanayan kolunu gırtlığına yaslamıştı.

Arkada Rom deri kayışlardan kurtulmaya çalışıyordu. Damarları boynundan dışarı fırlamıştı, dudakları dişlerini açıkta bırakacak şekilde gergindi.

Corban, “Bunu sen yaptın!” diye gürledi. “Hepimizi sen öldürdün!”

Feyn onun ağırlığı altında çabaladı. Corban, bir zamanlar onun olduğu gibi, şaşırtıcı derecede güçlüydü. Feyn’in olağanüstü gücü kaybolmuştu. Corban’ın kolunun soluk borusunu ezdiğini, ayaklarının yerden kesildiğini, vücudunun duvara yaslı halde havalandığını hissetti. Gözünün önünde siyah noktalar dolaşmaya başladı. Corban’ın yüzüne uzandı ama adam kafasını çevirerek kurtuldu. Feyn, Corban’ın saçlarını yakaladı. Başparmaklarından teki gözüne doğru uzanmıştı.

Ciğerleri boş yere nefes almaya çalıştı. Vücudu hava almak için kasılmaya başladı. Parmağını umutsuzca adamın gözüne batırdı. Boğazındaki kol buna ezici bir baskıyla karşılık verdi.

Feyn kulaklarında bir hırıltı duydu; tıpkı yaklaşan bir trenin gümbürtüsünü andırıyordu. Üstat simyacının arkasından, alçak tonlu ve öfkeyle dolu bir haykırış gittikçe güç kazanarak

yüksek bir çığlığa dönüştü.

Bir şey koptu. Feyn bunun soluk borusu mu, yoksa boynu mu olduğunu merak etti.

Kulakları diğer bir gırtlaksı kükremeye doldu. Ses Corban'ın arkasından geliyordu. Zayıf görme becerisiyle Corban'ın ardındaki hareketi fark etti; karanlık bir gölge gibi yaklaşıyordu. Rom ayağa kalkmıştı.

Corban başını çevirmeye çalıştı ama Feyn'in başparmağı hâlâ gözünde idi.

Feyn bilincini kaybetmeye başlamıştı.

Corban sanki kafasına çekiç inmiş gibi hızla geri çekildi. Feyn yere yığılırken o da yan masalardan birine çarptı. Yeterince hızlı çalışmayı reddeden ciğerleriyle hava almaya çabalıyordu.

Yüzü kötü bir şekilde kanayan Corban, bir yumruk savurarak eğilen Rom'un üzerine atladı. Tek dizinin üzerine çöken Rom, Feyn'e doğru atıldı ve belindeki bıçağı kaptı.

Rom yüksek tonlu bir çığlıkla döndü ve bıçağını simyacının kaburga kemiğinin altına batırdı. Bıçağı geri çekti. Corban'ı kanlı tuniğinin önünden sıkı sıkı yakalayarak bıçakla simyacının boğazını kesip, kemiğini ve gırtlaklarını parçaladı.

Corban bir an için gerildi. Öne düşüp kalmadan önceki yüz ifadesi, etrafa saçılan kana inanamıyor gibiydi.

Rom diz çöktü, sık soluyordu. Kolunda duran stentten hâlâ kan akıyordu. Bıçağını indirdi.

Feyn yerde ona doğru sürünerek ilerledi.

“Haklıydın,” dedi. Konuşmakta zorlanıyordu. “Sen...

haklıydın, sevgilim.” Rom’un çökerken öne düşen başına uzandı. “Hâlâ vakit var. İşte... İşte...” Elbisesinin kolunu çekiştirdikten sonra etraflarına saçılan aletlere baktı.

“Yapma...”

“Şşş. Bırak ilk önce şunu bulayım...” Neredeydi? Corban’ın stenti neredeydi? Burada bir yerde görmüştü. “Kanımı alacaksın. Her şey bitecek.”

Rom elini onun koluna bıraktı.

“Feyn. Bu işe yaramayacak.”

“Ne demek istiyorsun? Ben şimdi Hükümdarım. Sen haklıydın! *Görüyorum.*” Feyn doğrularak ciğerlerine derin bir nefes çekti. “İlk defa biliyorum. *Hayatı* biliyorum.”

“Hâlâ dönüşüyorsun. Henüz yeterli zaman geçmedi. Feyn... bu işe yaramayacak.”

“O zaman benimle gel. Jordin burada. Onu bulalım. Kalk. Rom, ayağa kalk!” Gözyaşları sel olmuş, yüzünden aşağı akmaktaydı. Nedenini bilmiyordu.

“Buna Ölümsüzlerin ihtiyacı var.”

“Dediğimi yap, Rom Sebastian. Benim yüzümden, beni kurtardığın için öldüğünü görmek istemiyorum. Corban haklıydı. Ölümüne yeterince teslim oldum!”

“Onlar, senin şu Koyu Renk Kanlıların, yaşamak için yaratılmadılar. Hayatı hiç bilemeyebilirler. Yaşadıkları kadarıyla da hiç bilmediler... ve gerçek iyilikten de bihaberler.”

“Bildiğim tek şey, Roland’ın onları kurtarmak için çok geç kalmış olabileceği. Ayağa kalk... Jordin’i bulmalıyız!” Kolunu Rom’un omzunun altına doladı.

Arkadan bir ses, “Hayır,” diye geldi. “Benimkini al.”

Feyn gelen sese doğru hızla döndü. Saric açık kapı girişinde dikiliyordu; gözlerini Rom’a odaklamıştı.

“Benim kanımı al,” dedi.

Feyn’in göğsünde büyük bir umut belirdi ama sonra Saric’in gözlerinde gördüğü bir şey bunun sönmesine sebep oldu. Bu bakış şekliydi; azimliydı. Büyük bir huzur içerisindeydi.

“Saric...”

Jordin’in gözlerine baktı ve orada da mutlak huzuru gördü ama Saric’in yüz ifadesinde dahası vardı. Sanki başka bir dünyaya aitmiş, bu gerçeklikten çoktan çekilmeye başlamış gibiydi.

Saric’in dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı. Gözleri yaşlarla doldu. “Seni *canlı* görmek çok güzel.”

Feyn hızla ona yöneldi. Birdenbire şaşkına dönmüştü. “Teşekkür ederim, kardeşim.” Dizlerinin üzerine çöktü ve başını kaldırıp yüzüne bakarak elini tuttu. O, kardeşiydi; bir zamanlar olduğu gibi Hükümdar değil, herkese doğru yolu göstermek için küllerinden doğan bir adamdı.

Feyn, “Teşekkür ederim,” diye fısıldadı.

Saric nazikçe onun ayağa kalkmasına yardım etti. “İşler en baştan böyle olmalıydı. Bir zamanlar ölümü getirdiğim gibi, şimdi de hayatı getiriyorum. Minnettar olan benim.”

“O zaman hepimiz hayat bulduk.”

Saric sanki bunu duymamış gibi devam etti.

“Jonathan’ın kanı bana, binlerce hayatı sonlandıran içimdeki Koyu Renk Kan’ın yerini alarak hayat verdi. On bin...

hatta daha fazla.”

Bir şey, sesindeki bir tür isimlendirilmemiş azim Feyn’in ürpermesine sebep oldu.

“Fakat bunun şu anda bir anlamı yok, anlıyor musun? Yaşıyoruz ve sen Rom’u kurtarabilirsin. Benimle birlikte, yanımda hükmedeceksin.”

“Hayır, Feyn.” Feyn’in elini avuçları arasına alarak kaldırdı. Gözünden bir yaş damlası aktı. “Artık bu benim hükmedeceğim bir krallık değil.”

“Tabii ki öyle! Hem de hiç olmadığı kadar.”

Saric onun elini nazikçe bıraktıktan sonra sandalyeye yöneldi.

Feyn, “Saric?” dedi.

“Benim yolculuğum burada sonlanıyor, Feyn. Çok hayat aldım ama şimdi Rom’u ve geriye kalan Ölümsüzleri kurtaracağım.”

“Sen ve Jordin demek istiyorsun.”

“Hayır, Feyn. Kurtarılması gerekenlerin sayısı otuzdan fazla. İçimizden biri tüm kanını vermek zorunda.”

Feyn yüzündeki sıcaklığın çekildiğini hissetti. “Hayır. Bu doğru olamaz.” Ona gitti ve dizlerinin üzerine çökerek ellerini yakaladı. “Bana daha yeni döndün. Saric. Kardeşim. Bunun başka bir yolu olmalı.”

Saric onun saçlarını sessizce okşadı. “Hayır. Yok. Bu benim vereceğim bir hediye ve aslında oldukça da küçük. Bu günün geleceğini bilerek, vermek için uzun yıllar beklediğim bir şey. Sen de bir zamanlar umut uğruna ölmedin mi?”

“Evet, fakat...”

“O zaman izin ver, ben de aynısını yapayım. Sadece kurtaracaklarımın iyiliği için değil, aynı zamanda kendim için. Jonathan için. Senin için. Rom için. Benim kanımla yaşayabilecek Ölümsüzler için.”

Feyn, Rom’a bakınca, onun da kendisini seyrettiğini gördü.

“Söyle ona. Ona bunun başka yolunun olduğunu söyle!”

Rom başını sassızce iki yana salladı. “O haklı.”

“Hayır! Olamaz! Sonunda yaşamaya başladım, gerçek hayatı buldum... erkek kardeşimle birlikte, ilk defa! Beni bırakmak için neden yıllarca bekledin?” Bunu söylerken ağlıyordu.

“Şu an bir hediye. Hep içimizde yaşayacak, Feyn.”

“Ama sen olmayacaksın.”

Saric, Feyn’in çenesini kaldırarak, “Evet, olacağım,” dedi. “Sadece bu bağlamda değil. Bizi bekleyen görevde bana destek ol.”

Saric başını kaldırarak, etrafına bakanmaya başlayan Rom’a başıyla işaret etti.

Feyn, hayır! diye haylanmak istedi ama burada bile güzellik vardı. Saric’i hayatı boyunca hiç bu kadar ıslıl ıslıl ve mutlu görmemişti.

Rom, Corban’ın eşyalarını kurcalıyordu. Feyn ona gözünün kenarından baktı. Ammon gitmişti. Önemli değil. Rom bir stent ile büyük bir leğen buldu. Sessizce sandalyeye geçti. Diz çöktü ve Saric elbisesinin eski püskü kolunu

sıyırırken stenti kaldırdı.

Saric derin bir nefes aldıktan sonra yavaşça bıraktı. Yüzü derin bir memnuniyetle doluydu.

Arkasına yaslanarak başını sıklıkla sorgulama ve işkence maksatlı kullanılan sandalyenin tepesine yasladı. O an sandalye bir taht gibi göründü.

Rom stenti Saric'in damarının derinliklerine saptırken, Feyn iki eliyle uzanarak parmaklarını onun parmaklarının üzerine kapattı. Yaşlar yanaklarından aşağı süzülmekteydi.

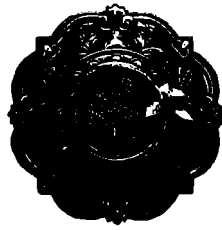
Kan şişeye almaya başlayınca gözlerini yukarı çevirdi ve tavana baktı; dudakları sessiz bir gülümsemeyle yumuşamıştı. Feyn çenesini onun dizine yasladı.

Kardeşinin hayatının, bedeninden yavaşça boşalmasını seyretti.

Saric fısıltıdan pek de yüksek olmayan, zor duyulur bir tonla, "Şimdi gidiyorum," dedi.

Feyn başını kaldırdı. "Nereye?" Ama yanıtı zaten biliyordu.

Saric, "Jonathan'la birlikte olmaya," dedi ve gözlerini kapattı.

32. BÖLÜM

Üç Hafta Sonra

Dünyada yedi anakara vardı. Bunları yedi meclis yönetiyordu. Yedi, mükemmelliğin rakamı. Yedi, Yaratan'ın mührü.

Yaratan olduğunu ilan eden Hükümdar hepsine, Bizans'ın antik şehrinin tepesinde yükselen Kale'deki koltuğundan hükmetmekteydi. Bu onun Düzen şekliydi.

Fakat Bizans ölüm ve savaştan zarar görmüş, Düzen çökmüştü. Feyn artık Yaratan değildi; sadece yeni bir Hükümdar'dı. Yine de bu Kale bazilikasında, eski yol boyunca toplanarak yeni göreve başlama törenine tanıklık etmeleri için acilen davet edilen vatandaş denizi için bilinmezdi. Bunların arasında piskoposlar, kıtaların hepsinin yöneticileri ve dünyanın yirmi beş bin soylusunun hemen hemen yarısı vardı.

Feyn söyleyeceklerini dinlemek için korku içinde bir araya toplanan kalabalığa tepeden bakan sahneye oturmuştu. Korkuyorlardı çünkü şu anda bildikleri tek şey buydu. Korku-

yorlardı çünkü ölü olduklarının farkında bile olmadan her gün bilmeden ölümü koklamışlardı.

Bugün gerçeği öğreneceklerdi.

Feyn, Rom'a baktı. Hemen yanındaki sandalyede oturuyor, bir zamanlar Feyn'i Bizans'ın kuzeyindeki topraklarda ele geçiren o nazik bakışlarla onu seyrediyordu. O gün Feyn'e verdiği kan onu uyandırıp yaşar hale getirmişti ama Feyn bu hayatın ne kadar dolu olabileceğini üç hafta öncesine kadar bilmiyordu.

Rom elini onun elinin üzerine koydu. Bu basit bir güvence hareketiydi. Endişelenmediğini söylemesinin yalan olacağını belirtmekti. Endişesi kendisi için değil, yaklaşık beş yüz yıldır dillendirilmemiş kelimeleri duyacak kimseler içindi.

Feyn'in gözleri Rom'un yanındaki Jordin'e ve platformun karşısında sırtı onlara dönük halde dikilen, etrafta gergin gergin gezinen hizmetkârlara son emirleri veren, ona arada sırada bakış atan Roland'a kaydı. Bir zamanlar kendisine demir yumruğu altında hizmet eden Cesetlere garip görünüyor olmalıydı. Amansız Hükümdarları bugün, krallara yakışır cüppesi yerine beyaz basit bir elbise giyinmişti. Bir zamanlar siyah olan gözleri parlak maviye dönmüştü; yine bir zamanlar beyaz olan teni artık kanlı canlı et rengindeydi.

Feyn bu düşünceyle gülümsedi.

Ne kadar çok şey değişmişti.

On beş yıl önce aynı platformda dikilmiş, dünyanın Hükümdarı olma törenini beklemişti. Düzen'in kanunu gereği, uygun adaylar arasından akran ya da erdem olarak değil de,

bizzat Yaratan tarafından, babasının kırk yıllık Hükümdarlığı boyunca sadece üç kez tamamlanan on iki yıllık Yeniden Doğum Döngüsü'ne göre seçilmişti. Her yeni döngünün yedinci ayının yedinci gününün yedinci saatine en yakın doğan asillerin hepsi kaydedilmişti. Onların arasında en yakın doğumlu olan da kendisiydi.

İlk Bekçi olan Talus'un, dünyayı yönetmek için safkan bir Hükümdar'ın doğacağına dair tahmini rastlantı mıydı? O Hükümdar, Jonathan olmuştu ve bugün de öyleydi, ama bu kanlı canlı dünyaya hükmedecek olan Feyn'di... Jordin'in kullanmaktan hoşlandığı tabiriyle, *bu rüyanın*.

Her şey yerli yerine oturuyordu. Kanı asırlardır koruyan Bekçiler düzeni; Rom'un kanı ona vermesi; Feyn'in Jonathan'ın tahta geçmesine temel hazırlayan ölümü ve stazı; onun bunu geri kazanmasını sağlayan diriltilişi. Hatta Saric'in simyası ve Feyn'in korkunç saltanatı. Bunlardan biri farklı olsaydı bugün burada dikiliyor olabilir miydi? Geçmişin tek bir parçası bile bugünkü yerini bulmasaydı şu anda hayatın, gerçek hayatın tahtında Hükümdar olarak oturuyor olabilir miydi?

Saric...

Onu, otuz yedi Ölümsüz'ün kendi ölümünün ardından kanını alarak kurtulabilmeleri için kanını verirken hatırlamak hâlâ boğazının düğümlenmesine sebep oluyordu. Çölde hayat bulan biri olarak, bu hayatı bir değil, çok sayıda kişiyi kurtarmak için adamıştı. Bunun karşılığında kanlarını dünyaya sunacak yeni bir insan ırkı inşa etmişti.

Şimdi toplamda elli üç kişiydiler. Diğerlerini serokonvert

etme sürecinde mantıklı davranmakta, önlerindeki muazzam projeyi düzgünce düşünmek için kendilerine zaman tanımaktaydılar. Her ne kadar gerçekte Hükümdar olduklarını biliyor olsalar da Feyn'in hizmetinde herhangi bir karışıklıktan kaçınmak için kendilerini bir kez daha Ölümlü olarak adlandırmaya karar vermişlerdi.

Hiç kimseyi kanı almak yönünde kandırmayacak ya da zorlamayacaklardı. Hiçbir zaman ilana etmek için akıllı sözler sarf etmeyeceklerdi. Geniş bir duygu yelpazesini geri kazanan kitleler, bu duygularla başa çıkma geleneğine sahip olmayan bir toplumda kargaşaya sebep olabilirdi.

Gözlerini açılış töreni platformunun önüne toplanmış büyük kalabalığa çevirdi. Korku dolu bir sessizlik içinde dikiyorlardı. Dönüştürülen Hükümdarlarının kendilerine ne söyleyeceğini duymayı bekliyorlardı.

Rom, Roland ve Jordin'le birlikte bu günün planını büyük bir dikkatle yapmış, dünyaya gerçeği büyük bir aceleyle aktarmamak konusunda anlaşmaya varmışlardı. Sonuç olarak, Feyn bunu henüz yönetimdeki hiç kimseye anlatmamıştı.

Bunu tüm bir gün boyunca duyacaklardı. Hepsi. Dünya çapında, Yeni Bizans'tan görüntüler sunan televizyon ekranlarının mavi ışığı her kıtanın şehir merkezlerini aydınlattı.

Geleneksel olarak, Yeniden Doğuş törenine herkesin şahit olması gerekiyordu. Yetkinin bir Hükümdar'dan diğerine geçmesi en kutsal olaylar arasındaydı. Feyn'in düşünce tarzına göre, bugün farklı değildi; ne de olsa gerçekten yeni hayata doğmuştu. O hayatı bulan ilk yönetici Hükümdar olacaktı. Dünya-

nın dört bir yanında, Asya ve Büyük Avrupa kıtalarında, Nova İngiltere ve Habeşistan'da, Sümerya'da, Russe'de ve Qin'de, her şehirde yüz binlerce asil, seyretmek için bir araya toplanmıştı.

Roland döndü ve sahnenin karşısına ilerledi. Üzerinde Göçebe elbiseleri vardı. Deri ve ince yünlü giyinmiş, saçı koyu mavi boncuklarla örülmüştü.

Kaya yakındaki bir hasırın üzerinde oturuyordu. Elleri Talia'nın aslanının sırtında dolanıyordu. Kaya ve Bizans'ta savaşmayan diğer dört kişiyle birlikte geride kalan, virüsten gelecek ölüm olasılığıyla yüzleşen Talia, kaderini yaşamak için aslanıyla birlikte çöle giderek ortadan kaybolmuştu. Aslan tek başına dönmüştü.

Roland, başını Feyn'e doğru eğerek, "Her şey birkaç dakika içinde hazır olacak," dedi.

Feyn kaşını kaldırarak, "Ben senin Hükümdarınım, kraliçen değil," dedi.

Roland kısa bir an ona baktı. Bakışları Jordin'e kaydı. "Hayır, o başkası olacak."

Jordin gülümseyerek doğruldu. Ona doğru yaklaşarak Roland'ın sağ gözü üzerinden sallanan saç tutamını yana doğru iteledi.

"Ve çok da gururlu bir kraliçe olacak," dedi.

Roland onun elini kaldırdı ve parmak boğumlarından öptü. "Her zaman."

Jordin, "Her zaman," diye karşılık verdi.

Feyn, Rom'a bakıp göz kırptı. Gözlerindeki bakışın Jordin

ve Roland'ın sevecenlik gösterileriyle bir alakası yoktu. Yalan çevrelerde, onun ve Rom'un görev yapan Hükümdarların evlenmeme geleneğinin yıkılmasını kesinlikle gerektirecek yoğun bir sevgi paylaştıkları zaten biliniyordu.

Roland, "Ortamın güvenli olduğunu düşünün, Hükümdarım," dedi.

O hâlâ bir Göçebe Prensi, savaşta elleri sertleşen bir savaşçıydı fakat diğer birçok açıdan da tamamen yeni bir adamdı, gücünü sevgi ve huzurla ortaya koyuyordu.

Rom yeni Senato'yu yönetecekse, ki bu hâlâ kararlaştırılmamış bir konuydu, Roland güvenlik konusunu ele alacaktı. Dünya yakında, Hükümdar kanı hırs ve öfkeyi uzak tutan ölümlü tersine çevirdiği için, duyguların tümünü bilecekti. Anlaşmazlıklar yaşanacağı muhtemeldi. Feyn'in, yeni dünyada uyanıtılan tehlikeli duygu geçitlerinde dolaşması için Roland kadar güçlü ve yetenekli, prensip sahibi bir adama ihtiyacı olacaktı.

Prens, Jordin'in yanında yerini aldı ve kolunu sandalyesinin arkasına attı. Görebildiği her şeye, hatta daha fazlasına sahip bir adam gibi bacaklarını ileri doğru uzattı. Hükümdar her zaman Hükümdar'dı.

Ölümsüzlerin serokonversiyonlarını takip eden ilk gündemleri, şehri ölümün pis kokusundan kurtarmak olmuştu. Orakçı, Ölümsüzlerin saldırısından canlı kurtulan on beş bin Koyu Renk Kanlı'yı kırıp geçirmişti. Hastalıktan dolayı delirmişler, birçoğu boş arazilere kaçmış, orada ölmüştü. Şansları yaver gitmişti ki sadece iki vatandaş öldürülmüştü; Feyn durumun çok daha vahim olacağından korkmuştu.

Savaş meydanını boşaltmak için iki bin adam çalışmak zorunda kalmıştı. Koyu Renk Kanlıların cesetlerini arabalara yüklemişler ve Koyu Renk Kanlı simyasının diğer tüm izleriyle birlikte, Bizans'ın hemen doğusundaki yakılacakları kanyona götürmüşlerdi. Bu izlere numuneler, cihazlar, lahitler ve hatta bunların nasıl yapıldıklarını açıklayan kâğıtlar da dahildi. Ateş günlerce yanmış, ufkü aydınlatmıştı. Son grup da yakılınca, kanyon toprakla doldurulmuş, sonsuza kadar karanlığın artıklarıyla mühürlenmişti.

Roland ve hayatta kalan diğerleri büyük bir dikkatle ölen Ölümsüzlerin bedenlerini cesetlerin yakıldığı odun yığınının üzerine yatırmıştı. Ölülere duydukları saygıyı hep birlikte, Göçebe tarzında göstermişlerdi; hikâyelerle, gözyaşlarıyla ve umutla anmışlardı.

Feyn'in emriyle kısa süreliğine başka yerlere yerleştirilecek kadar şanssız olanların evlerinden geriye kalan molozların temizlenmesi iki koca hafta almıştı. Kale'yi çevreleyen düzleştirilmiş zeminin iki kilometre genişliğindeki şeridi, bugünkü göreve getirilme töreni uğruna seyahat eden asiller için yalın ve ıssız bir manzaraydı. Bu, Feyn'in pişmanlık duyduğu bir şeydi. Tekrar inşa edecekti.

Şimdilik, bazilikanın önündeki alana ağaçlar dikilmiş, asillerin açık tribününe uzanan yol boyunca çiçekler serpiştirilmişti. Bu, dünyanın her yerinden yayını seyreden insanları çok daha az hayrete düşüren bir görüntü sunuyordu.

Bugün, Yeni Bizans'ın üzerindeki gökyüzü açık ve parlak maviydi. Asırlardır başkentin üzerinde asılı duran kasvetli bu-

lutlar dağılmıştı. İşin garip yanı, haftalardır gökyüzünde tek bir tutam bile görölmemişti.

Feyn'in okuldan beri tanıdığı, Brandice adında sarışın bir kadın olan ilişki yöneticisi, basamakları hızla tırmandı ve Feyn'in önünde tek dizinin üzerine çöktü. Başı hafifçe önüne eğikti.

"Hazırız, Hükümdarım."

"Ayağa kalk, arkadaşım. Lütfen, bir daha önümde diz çökme."

Kadın başını kaldırıncaya Feyn'in gülümsediğini gördü ve doğruldu. "Yayının üç dakika içinde başlaması planlanıyor."

"Teşekkür ederim, Brandice."

Kadın başını önüne eğdi ve yakındaki hizmetkâra yol açmak için kürsünün yanına doğru çekildi.

Rom, "Hazır mısınız?" diye sordu.

"Mümkün olabildiği kadarıyla."

Roland öne doğru eğildi. "Kim olduğunu hatırla."

"Ben kimim ya da kimdim?" İç çekti. "Kendimi bir hükümdar gibi hissetmiyorum."

"Bu da seni daha iyi bir hükümdar yapacak."

Feyn'in kimliği o kadar çarpıcı biçimde değişmişti ki, nasıl hükmedeceğini bilmiyordu. Özellikle de yeni çağın açılışını yapmaktan sorumlu bir Hükümdar olarak. Sadece kendi benliğini anlamaya başlamıştı. Öfke geçmişti. Hoşnutsuzluk, düzenbazlık, hırs ve nefret de öyle. Bunların yerini alttan alta, onun bugüne kadar var olabileceğini düşündüğünden çok daha büyük bir huzur ve sevgi almıştı.

Bunların arasında, Jordin'in dönüşümü en önemlisi olarak

kaldı. Rom sürekli bir zarafet ve huzur içinde yaşadı ama o aynı gizemle karşılaşmamıştı. Roland, Kaya ya da Feyn de öyle.

Fakat herkesin gözü açılmıştı. Göle dalan birinki kadar çılginca olmasa da Jonathan'ın sevgisini sanki suymuş gibi so-lumaktaydı. Feyn, genç kadına muhtemelen susuz kaldığını söyleyerek sataşmıştı, ki bu da bu hikâyeyi her duyduklarında hepsinin paylaştığı bir şakaydı. Fakat hepsi onun dönüşümünün inkâr edilemez olduğunu biliyordu ve aynı şeyin kendi başla-rına da gelmesini tüm kalpleriyle dilemişlerdi.

Brandice onun dikkatini çekti ve tek parmağını havaya kaldırdı. Bir dakika. Feyn sinyali anladığını başını sallayarak onayladı.

“Bana bir daha söyle, Jordin,” dedi. “Hükümdar Krallığı’nda tam anlamıyla yaşamının sırrı ne? Bunu kürsüye çıkmadan duymalıyım.”

Jordin, “Teslimiyet,” dedi.

Tabii ki Feyn bunu biliyordu. Çok basitti. Unutulması da çok kolaydı. Hayatının geri kalanı boyunca, bunun kendisine tekrar tekrar hatırlatılmasını isteyecekti.

Jordin'i inanılmaz derecede kararlı bir çehreyle inceledi. Yüzündeki gülümseme artık kalıcı bir özellik halini almıştı. Sadece Jonathan'ın krallığına ilişkin konularda olsa bile, onların Rom'dan, Roland'dan, hatta bizzat kendisinden çok daha fazla lideriydi.

Feyn, alacağı yanıtı biliyor olsa da, “Neye teslimiyet?” diye sordu.

Jordin, “Jonathan'a teslimiyet,” dedi. “Şartsız sevgiye.

Olana. Kafandaki gözlerle görebileceğinin çok ötesindeki farkındalığa. Orada acıdan bihaber sevgiyle dolu daha büyük bir gerçeklik var. Bilgiye teslimiyet bu. Böylece bu hayattaki korku her zaman yok olacak.”

“Bu kadar basit.”

“Evet. Bu kadar basit.”

Rom, açık tribünlerdeki asillere bakarak, “Sevgiye teslimiyet,” dedi.

Jordin, “Önyargısız sevgiye,” dedi.

Roland alaycı bir gülümsemeyle, “Dünyanın Hükümdarı olduğun gerçeğine teslimiyet,” dedi. “Bu makama ve korku Düzeni altında yaşanan beş yüz yıllık zulmü ortadan kaldırmaya senin seçildiğin bilgisine teslimiyet.”

Sustu.

“Onları özgür bırak, Feyn.”

Feyn başını kaldırarak mavi gökyüzüne baktı. Küçük, gri bir bulut karşı ufukta asılıydı. Sonra başını salladı ve kollarından destek alarak ayağa kalktı.

Anında yeri göğü inleyen bir alkış koptu ve hava bunca yıl sonra ilk defa, gerçek özgürlük ifadesi olabilecek gürültüyle doldu. Henüz doğruyu bilmiyorlardı ama doğru onları tanıyordu.

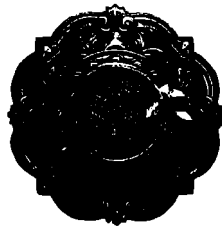
Feyn, “Senin için, Hükümdarım,” diye fısıldadı.

Jordin, “Jonathan için,” dedi.

Roland ve Rom birlikte, “Jonathan için,” diye tekrarladı.

Sonra Feyn Cerelia, Hükümdarların Hükümdarı, kürsüye yürüdü ve ellerini kükreyn kalabalığa kaldırdı.

Artık dünyayı değiştirme zamanıydı.

SONSÖZ

Yalnız figür çölün derinliklerindeki uçurumun dibinde çömeldi, üç haftadır beraberinde taşıdığı küçük pakete baktı. Bu iki paketten tekiydi, diğerinde yiyeceklerinin geriye kalan kısım vardı.

Neredeyse günbatımıydı. Karanlık çöktükten sonra açık arazide olmaktan hoşlanmıyordu; burada dehşet, Kale'nin zindanlarının, savaşın imgeleri gizliydi.

Vakit gelmişti... Çoktan gereğinden fazla beklemişti.

Paketi çözdü ve içindeki metal kutuyu büyük bir dikkatle karıştırdı. Mandalı parmağıyla itti, sarmalanmış koliyi dikkatle çıkarttı. Tek bir deri ipin sarmaladığı küçük parşömen kağıdını kaldırdı.

Titrek ellerle ipi çıkarttı, Corban'ın parşömenini açtı, Esrarlı Simyacı'nın eliyle yazılan kelimeleri okudu.

Sevgili Ammon,

Şu anda sen olması gerektiği gibi Düzen'in son kalıntısı... Hayatını kurtarıp kaç. Bir Bekçiler Düzeni kur. Kalan

bu değerli parçayı Hesaplaşma Günü için koru.

Buradaki Koyu Renk Kan yaşama gücünü yok ediyor ya da bahşediyor.

Corban

Ammon notu büyük bir dikkatle yerine sardı, yerine yerleştirdi, sonra kutunun içindeki şeyin paketini açtı.

Bu, küçük bir şişe kandı...

–SON–

◊ Faniler Kitabı ◊

HÜKÜMDAR

TED DEKKER
TOSCA LEE

- Kendimi bir hükümdar gibi hissetmiyorum.
- İşte bu, seni daha iyi bir hükümdar yapacak.

İnsanlığın hayatta kalabilmesi için tek umudu olduğuna inanılan Jonathan, eski Hükümdar Saric tarafından öldürülür. Jonathan'ın öğretilerini takip etme kararı veren az sayıdaki Ölümlü kendilerini Hükümdarlar olarak isimlendirir. Onun kanını almayı reddedenler ise Ölümsüzler adını alırlar. Böylece ikiye bölünen topluluk arasında kaotik bir süreç başlar.

Jonathan ile Saric'i yüzüstü bırakarak hükümdarlık tahtına oturan Feyn için bu mücadeleyi ortadan kaldırarak yeni bir düzen kurmanın ve dünyayı değiştirmenin zamanı gelmiştir artık...

"Faniler Kitabı" üçlemesinin sonuncusu olan Hükümdar'da uzun süre hafızalardan silinmeyecek bir sona imza atılıyor.

NEW YORK TIMES BESTSELLER
TED DEKKER
TOSCA LEE

"Faniler Kitabı"
ÖLÜMLÜ

MARTI

NEW YORK TIMES BESTSELLER
TED DEKKER
TOSCA LEE

"Faniler Kitabı"
YASAKLI

MARTI

facebook.com/martiyayinlari
twitter.com/MARTI_YAYINLARI

